

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ (1ο ΤΜΗΜΑ)

ΠΡΑΚΤΙΚΟ Στην Αθήνα, σήμερα 16 Σεπτεμβρίου 2001, ημέρα Κυριακή και ώρα 17.00 στην Αίθουσα 223 του Μεγάρου της Βουλής, συνεδρίασε η Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων Τμήμα (Α') της Βουλής των Εφήβων, υπό την προεδρία του Α' Αντιπροέδρου της Βουλής, κ. Κωνσταντίνου Γείτονα, με αντικείμενο την εξέταση των θεμάτων «Δημογραφικό πρόβλημα υπογεννητικότητα, ρατσισμός, εθελοντισμός, βία εγκληματικότητα, κοινωνική πρόνοια ασφάλιση, υγεία νοσοκομεία, ναρκωτικά, άστεγοι, αγωγή υγείας, κάπνισμα, αλκοόλ, αμβλώσεις, AIDS, ανύπαντρες μητέρες, οικογένεια χάσμα γενεών, διαπροσωπικές σχέσεις εφηβεία, εργασία ανεργία, ευθανασία» της Σύνοσης Κειμένων των μαθητών από την Ελλάδα, την Κύπρο και τον Απόδημο Ελληνισμό, που συμμετείχαν στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα «Βουλή των Εφήβων», ΣΤ' Σύνοδος 2000 2001 (1η συνεδρίαση). Στη συνεδρίαση παραβρέθηκαν οι Έφηβοι Βουλευτές: Αλεβιζοπούλου Ολυμπία (Νομός Ηλείας), Αναστασιάδου ΓΕΩΡΓΙΑ (Β' Αθήνας), Αντωνίου ΔημήτριοςΣταύρος (ΠάφοςΚύπρος), Αποστολοπούλου Κωνσταντίνo (Β' Αθήνας), Αριστάρχου Σοφία (ΛεμεσόςΚύπρος), ΄σημης Γεώργιος (Α' Αθήνας), Βαρδουνιώτη ΝαταλίαΑλεξάνδρα (Νομός Κέρκυρας), Βασιλείου Ευφροσύνη (Νομός Φθιώτιδας), Βεΐζης ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ (Νομός Ευβοίας), Βενετικίδης Αναστάσιος (Α' Θεσσαλονίκης), Γιαννακοπούλου Διονυσία (Α' Αθήνας), Γκονιάρη Βασιλική (Γερμανία), ΓΚΟΥΖΟΣ Ευστάθιος (Νομός Μεσσηνίας), Γότση Φωτεινή (Νομός Πρέβεζας), Γούση Ελευθερία (Νομός Μαγνησίας), Γρηγορίου Στεφάνια (Νομός Τρικάλων), ΔΑΡΑΚΗ Αγγελική (Νομός Χανίων), Δασκαλέα Χρυσούλα (Β' Αθήνας), ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΙΔΟΥ Ελισάβετ (Νομός Καστοριάς), Δημητράκου Βασιλική (Β' Πειραιά), Δημητριάδης Γεώργιος (Β' Θεσσαλονίκης), Δημοπούλου Χριστίνα (Νομός Αχαΐας), Δουλάκη Δήμητρα (Β' Πειραιά), ΔΟΥΤΣΙΝΗ Μαρία (Νομός Έβρου), Εβστάτιεβα Ελεονόρα (Νομός Κυκλάδων), ΕΛΑΜΙΝ Ηλίας (Α' Αθήνας), ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ να (Νομός Κορινθίας), Ευσταθοπούλου Ερασμία (Νομός Ροδόπης), Ζεϊμπέκη Ευγενία (Νομός Κοζάνης), Ζυγούρη Παρασκευή (Νομός Αιτωλοκαρνανίας), ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΟΥ Ελισάβετ (Β' Πειραιά), Ιωάννου Δέσποινα (Νομός Πιερίας), ΚΑΠΟΥΡΑΝΗ Ιωάννα (Β' Αθήνας), Καρβουνιάρη Αικατερίνη (Νομός Αργολίδας), Κατσαλή Έλενα (Β' Αθήνας), Καψή Φωτεινή (Νομός Αχαΐας), Κελιανοπούλου Μαρία (Α' Πειραιά), Κεχαγιάς Βασίλειος (Α' Θεσσαλονίκης), Κοβάνης Αναστάσιος (Νομός Βοιωτίας), Κοντογιάννη Ευαγγελία (Υπόλοιπο Αττικής), Κορακίδη Ιλιάδα (Νομός Αχαΐας), Κοπετέ Μαρία (Β' Αθήνας), ΚΟΥΤΡΟΠΟΥΛΟΣ Παναγιώτης (Αυστραλία), Κουτρούδης Ευστράτιος (Νομός Κοζάνης), Κουτσοδήμου Αλεξάνδρα (Νομός Λαρίσης), Κόφφα Χρυσοστόμη (Νομός Καρδίτσας), ΚΥΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ Στυλιανός (Υπόλοιπο Αττικής), Κύρδη Δήμητρα (Γερμανία), ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΥ Παρασκευή (Α' Θεσσαλονίκης), Κωνσταντινίδης Ευστάθιος (Νομός Κοζάνης), Λαγουδέλης Ανδρέας (Β' Αθήνας), Λαδιάς Σπυρίδων (Νομός Πρέβεζας), Λαλαούνη Ελευθερία (Α' Πειραιά), Λειβαδίτου Αφροδίτη (Β' Αθήνας), Λεμονίδης Πέτρος (Νομός Κοζάνης), Λίτος Βασίλειος (Νομός Αιτωλοκαρνανίας), Λούβαρη Αργυρώ (Νομός Κυκλάδων), ΜΠΑΤΣΑΛΙΑ ΜαρίαΙωάννα (Β' Αθήνας), ΠΑΠΑΔΕΡΟΥ Μανωλία (Νομός Χανίων), ΠΡΕΒΕΖΙΑΝΟΥ Φωτεινή (Β' Αθήνας), Σπηλιόπουλος Ιωάννης (Υπόλοιπο Αττικής) και Φακός Παναγιώτης(Α' Αθήνας). ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γείτονας: (Πρόεδρος της Επιτροπής): Φίλες και φίλοι Έφηβοι Βουλευτές, καλημέρα σας. Αρχίζει η συνεδρίαση. Σας καλωσορίζω με τη σειρά μου εδώ, στο σπίτι του λαού, στη Βουλή των Ελλήνων και ειδικά στην ΣΤ' Σύνοδο της Βουλής των Εφήβων. Καλώς ήλθατε λοιπόν και καλή δουλειά σε όλους μας! Έχω την τιμή και τη χαρά να προεδρεύσω σήμερα στην Επιτροπή σας, Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων

(τμήμα Α') και θα μου επιτρέψετε να σας συστηθώ. Είμαι ο Κώστας ο Γείτονας, Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων. Κατάγομαι από την Αρκαδία. Εκλέγομαι Βουλευτής στη Β' Αθηνών για πολλά χρόνια. Έχω σπουδάσει στο Εθνικό Μετσόβειο Πολυτεχνείο και είμαι πολιτικός μηχανικός. Στο δρόμο το έκοψα στα δύο, πέταξα το μηχανικός και έμεινα πολιτικός!

307

Αισθάνομαι, παρ' όλη την εμπειρία μου την κοινοβουλευτική και την κυβερνητική, ιδιαίτερα το βάρος της ευθύνης να διευθύνω τη διαδικασία αυτή, που είναι μια κοινοβουλευτική διαδικασία εφήβων. Γι' αυτό και πιστεύω ότι σ' αυτόν τον κοινοβουλευτικό διάλογο θα με βοηθήσετε. Ζητώ εκ των προτέρων τη συνδρομή σας, για να μπορέσουμε να ολοκληρώσουμε το έργο μας. Ο κοινοβουλευτικός διάλογος, ξέρετε, διαφέρει από το διάλογο που κάνουμε ως άνθρωποι, ως μέλη της κοινωνίας, διότι έχει κάποιες αρχές. Πρώτον, στηρίζεται στο λόγο και στον αντίλογο. Υπακούει σε κανόνες και έχει και συγκεκριμένο στόχο: Μέσα από την ελεύθερη έκφραση και ανταλλαγή απόψεων να επιτυγχάνεται, όσο γίνεται, σύνθεση. Δεν είναι στο κενό, έχει στόχο ο διάλογος, δεν είναι κουβέντα για την κουβέντα. Προβλέπονται τρεις συνεδριάσεις της Επιτροπής σας. Σήμερα, αύριο το απόγευμα και την Τρίτη το πρωί. Εγώ θα προεδρεύσω σήμερα. Προεδρεύουν, συνήθως, οι Βουλευτές που είναι στις αρμόδιες αντίστοιχες επιτροπές, θα ολοκληρώσουμε το έργο μας σ' αυτές τις τρεις συνεδριάσεις και ελπίζω ότι αυτό θα γίνει σε κλίμα ήρεμο και χωρίς αντεγκλήσεις, για να είμαστε πιο αποδοτικοί. Η δική μου η συμβολή σας το λέω εκ των προτέρων και είναι αυτονόητο, ότι περιορίζεται αποκλειστικά σε διαδικαστικά θέματα. Επί της ουσίας δικό σας το Βήμα. Δεν παρεμβαίνω, ούτε μπορεί να παρεμβαίνει το Προεδρείο στις απόψεις τις δικές σας. Είδα το Κείμενο της Σύνθεσης των προτάσεων σας. Αυτή η Επιτροπή στη Βουλή έχει αρμοδιότητα στα νομοσχέδια των Υπουργείων Υγείας-Πρόνοιας, Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων και τα θέματα που ασχοληθήκατε, αρμοδιότητα της Επιτροπής σας, είναι πολύ σοβαρά θέματα. Αφορούν την ίδια τη ζωή μας, την ατομική και τη συλλογική. Όλα τα θέματα που θίγετε, αφορούν τα άτομα και τις κοινωνίες και αφορούν και αγγίζουν το ίδιο όλες τις γενιές, από τα παιδιά, τους εφήβους, τους νέους, μέχρι και τους ηλικιωμένους. Γιατί είναι τόσο σημαντικά; Γιατί αναφέρονται σε βασικά αγαθά, όπως είναι η υγεία, η ασφάλεια, η ασφάλιση. Επίσης αναφέρονται σε σημαντικές αξίες για την ατομική και συλλογική ζωή μας, όπως είναι η οικογένεια, η ομαλή κοινωνική συμβίωση, η αλληλεγγύη όχι μόνο γενεών, αλλά και κοινωνικών ομάδων, η κοινωνία της συνοχής και επίσης αναφέρονται σε μείζονα προβλήματα, τα οποία αντιμετωπίζει σήμερα ο σύγχρονος κόσμος και δεν χρειάζεται να επεκταθώ παραπάνω, διότι τα θίγετε μέσα όπως είναι τα ναρκωτικά, επί παραδείγματι, η βία και άλλα φαινόμενα που πάνε να επανέλθουν, όπως ο ρατσισμός. Χρειάζεται, λοιπόν, να αφιερώσουμε το χρόνο που έχουμε στη διάθεση μας, έτσι ώστε πραγματικά να υπάρξει μια ελεύθερη έκφραση και να βγουν απόψεις και προτάσεις οι οποίες θα έχουν σημαντική αξία. Η διαδικασία της συνεδρίασης της Επιτροπής είναι περίπου γνωστή. Εγώ θέλω να τονίσω κάποια σημεία. Βάση της συζήτησης θα είναι το κείμενο, της Σύνθεσης Κειμένων που περιλαμβάνονται κωδικοποιημένες οι προτάσεις όλων των παιδιών που συμμετείχαν στο πρόγραμμα «Βουλή των Εφήβων». Είναι, ας πούμε, το κείμενο ενός νομοσχεδίου σε αναλογία με το πώς συζητούμε στη Βουλή. Θα αρχίσουμε τη συζήτηση, δίνοντας το λόγο στον εισηγητή, ο οποίος θα μιλήσει οκτώ λεπτά. Καθ' όλη τη διάρκεια της ομιλίας του εισηγητού θα μπορούν

να εγγραφούν ομιλητές, οι οποίοι θα πάρουν το λόγο για τέσσερα λεπτά κατά σειρά εγγραφής. Αν υπάρξει χρόνος, αν με άλλα λόγια διαχειριστούμε καλά το χρόνο, μπορεί να υπάρξουν και δευτερολογίες, αν χρειαστεί. Κάθε ομιλητής μπορεί με επιχειρήματα να αναφέρεται, διαφωνώντας ή συμφωνώντας, στα θέματα που θίγει η Σύνοψη Κειμένων και να προτείνει προσθήκες ή βελτιώσεις σ' αυτήν. Μην το ξεχάσετε αυτό, γιατί αυτά στο τέλος θα τεθούν σε ψηφοφορία. Μετά τις τρεις συνεδριάσεις θα μοιράσουμε το χρόνο ή και στην τρίτη συνεδρίαση θα γίνουν οι ψηφοφορίες. Οι ψηφοφορίες θα γίνουν επί της αρχής του κειμένου της Σύνοψης, επί των προτάσεων της Σύνοψη και επί των πρόσθετων προτάσεων, βελτιωτικών ή προσθηκών, που θα κάνετε εσείς, ούτως ώστε να διαμορφωθεί στο τέλος ένα κείμενο, το οποίο θα ψηφισθεί επί του συνόλου. Επίσης, στο τέλος της διαδικασίας θα καταρτιστεί ένας κατάλογος πέντε ομιλητών για την Ολομέλεια, οι οποίοι θα βγουν με κλήρωση συν τον εισηγητή. Θα σας παρακαλέσω να παίρνετε το λόγο, αφού το ζητάτε από το Προεδρείο, για να μπορούμε να προχωρήσουμε κανονικά και όσοι αναφέρεστε στα θέματα, επειδή σας προειδοποιώ ότι δεν επαρκεί ο χρόνος των τεσσάρων λεπτών, καλύτερα είναι να επικεντρώσετε σε θέματα που τα έχετε επεξεργαστεί, έχετε εντυπώσει ή σε θέματα που ενδιαφέρουν, ούτως ώστε μέσα σε αυτό το χρόνο να εκφράζετε εδώ μία ολοκληρωμένη άποψη. Τελειώνω εδώ φίλες και φίλοι, λέγοντας, πριν δώσω το λόγο στον εισηγητή, ότι η καλή πορεία σήμερα εδώ και το αποτέλεσμα εξαρτάται από εμάς. Έχει γίνει μία καλή προετοιμασία από ό,τι είδα, άρα εξαρτάται μόνο από εμάς. Αυτό, όσο είμαστε εδώ, οφείλουμε να το κάνουμε πρώτα για τους εαυτούς μας. Είναι θέμα αξιοπρέπειας όλων μας να δουλέψουμε σωστά και καλά. Αλλά πέρα από αυτό, θα έλεγα ότι έχετε και ένα χρέος, να επιβεβαιώσετε με την παρουσία και τη συμμετοχή σας την αξία ενός νέου σχετικά θεσμού, της Βουλής των Εφήβων, ο οποίος ήδη έχει καταξιωθεί στη συνείδηση πολύ των νέων. Πώς έχει καταξιωθεί; Πρώτον, ήταν μία έμπνευση του Προέδρου της Βουλής, κ. Αποστόλου Κακλαμάνη. Δούλε

308

ψαν γι' αυτόν με ζωντανία πνευματικοί άνθρωποι, όπως ο κ. Σαμαράκης και άλλοι, αλλά προπάντων δούλεψαν γι' αυτόν οι πρώτες σειρές των Εφήβων, παιδιά σαν εσάς που έκατσαν και πέρασαν από αυτά τα έδρανα, τα οποία αγκάλιασαν αυτό το εκπαιδευτικό πρόγραμμα και το στήριξαν. Ευχαριστώ που με ακούσατε. Αυτά τα εισαγωγικά ήθελα να πω, από εδώ και πέρα ο λόγος είναι δικός σας. Ο κ. ΚΥΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ Στέλιος είναι ο εισηγητής επί της Σύνοψης Κειμένων και θα έχει 8' λεπτά για να εκφράσει τις απόψεις του. Ορίστε, έχετε το λόγο. ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΥΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ (Υπόλοιπο Αττικής): Ονομάζομαι Στέλιος ΚΥΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ και φοιτώ στο Ενιαίο Λύκειο Κορωπίου. Θέλω από το Βήμα αυτό να χαιρετίσω τον αξιότιμο Πρόεδρο της Βουλής κ. Κακλαμάνη και όλους τους Έφηβους Βουλευτές. Χαίρομαι που βρίσκομαι εδώ, γιατί πιστεύω ότι μου δίδεται η ευκαιρία να πω δύο λόγια μέσα από την ψυχή μου και να γίνει ένας γόνιμος διάλογος και μια ουσιαστική ανταλλαγή απόψεων. Το πρώτο θέμα που καίει εμένα προσωπικά είναι το θέμα του κοινωνικού ρατσισμού και ιδιαίτερα απέναντι στα άτομα με ειδικές ανάγκες. Ένα φαινόμενο που μένει και μαίνεται στις μέρες μας, σε όλο του το μεγαλείο. Και μπορεί, βέβαια, εγώ να αξιώθηκα από το θεό να λάβω την αγάπη του κόσμου. Είναι, όμως, άλλοι άνθρωποι με ειδικές ανάγκες που λαμβάνουν μόνο την αδιαφορία, την απομόνωση και την εγκατάλειψη από ανθρώπους κοινωνικά και ψυχικά απαίδευτους. Και όλοι μας βέβαια αντιμετωπίζουμε τον κοινωνικό αποκλεισμό και την αναγκαστική περιθωριοποίηση που

μας επιβάλλει το ανάληγτο πρόσωπο της πολιτείας. Με ποιο τρόπο να αντιδράσουμε; Να φωνάξουμε; Ποιος θα μας ακούσει; Ποιος θα μας δώσει σημασία; Ποιος θα γυρίσει να μας κοιτάξει, παρά μόνο με οίκτο! Πιστεύω ότι αυτή η στάση μας είναι αντίθετη με τον πολιτισμό μας, που έδωσε τα φώτα του σε όλη την ανθρωπότητα και δίδαξε το πνεύμα της δικαιοσύνης και της ελευθερίας. Δεν ζητάμε πράγματα παράλογα, ζητάμε ό,τι μας ανήκει. Νοιώθουμε ότι έχουμε ίσα δικαιώματα και ίσες υποχρεώσεις, γιατί πάνω απ' όλα είμαστε άνθρωποι. Και αυτό που ζητάμε, είναι να έχουμε τη δυνατότητα να είμαστε ορατοί να ζήσουμε με αξιοπρέπεια και περηφάνια. Το ίδιο δηλαδή που ζητάνε όλοι οι άνθρωποι, το ίδιο που έχουν ανάγκη όλοι οι νέοι ειδικά στο ξεκίνημα της ζωής τους. Πολλοί, όμως, από αυτούς χάνουν την υπόστασή τους και την αξιοπρέπεια τους μέσα στη σκληρή πραγματικότητα της ζωής. Και έτσι, πολλά παιδιά, χωρίς να το καταλάβουν, γίνονται θύματα στη μάστιγα των ναρκωτικών που παρασύρει παιδιά και γονείς σε μια ανελέητη και απάνθρωπη μάχη για επιβίωση. Αξιοπρέπειες καταρρακώνονται, προσωπικότητες τσακίζονται, μεγαλώνει η βία, η πορνεία, και η επιθετικότητα, διαταράσσονται οικογενειακές σχέσεις. Και πού μπορεί να ρίξει κανείς ευθύνες γι' αυτήν την κατάντια; Στην πολιτεία; Που ναι μεν το τέρας αυτό των ναρκωτικών είναι σαν τη λερναία ύδρα, που σαν κόβεις το ένα κεφάλι, βγαίνει το άλλο. Από την άλλη, όμως, πολλές φορές κωφεύει, μη θέλοντας να δει την πραγματικότητα. .. Κοιτάξτε μας κατάματα. Κοιτάξτε τα προβλήματα μας και ύστερα κοιτάξτε τους εαυτούς σας και αναλογιστείτε, τι έχετε κάνει στο θέμα αυτό. Στους γονείς που με τις πράξεις τους και τη συμπεριφορά τους συντελούν πολλές φορές, χωρίς να το καταλάβουν, στο αποτέλεσμα αυτό, κυνηγώντας εξουσία και χρήμα. Όταν, όμως, πλέον καταλάβουν ότι το παιδί τους έχει πέσει στην κόλαση των ναρκωτικών, αυτοί με τη σειρά τους ψυχικά ράκη προσπαθούν με νύχια και με δόντια να σώσουν το παιδί τους. Και μένουν οι έμποροι ναρκωτικών, αυτά τα ανθρωποειδή που εισχωρούν σε όλα τα κοινωνικά στρώματα, σε όλα τα επαγγέλματα, σε όλες τις ηλικίες κατατρώνοντας σάρκες και πίνοντας αίμα και όλα αυτά γιατί έχουν ως θεό το χρήμα. Η βία και η εγκληματικότητα έρχεται να συμπληρώσει το πάζλ της σκληρότητας και της απανθρωπιάς που έχει αναγκάσει σχεδόν όλους και ειδικά εμάς τους νέους, να ζούμε σε μια κοινωνία δίχως φραγμούς, δίχως αξίες και ιδανικά όπου όλοι και όλα έχουν ισοπεδωθεί στο βωμό του χρήματος, των συμφερόντων και των μικρόψυχων σκοπιμοτήτων. Και αυτό έχει επιφέρει τη βία στην οικογένεια, στα σχολεία, βία στα γήπεδα, στην τηλεόραση. Σε τι άλλες σκοπιμότητες θα φθάσουμε και τι θα υποστούμε ακόμη; Ποιο ανθρώπινο ή θεϊκό χέρι θα βάλει φραγμό σε αυτό το ξέφρενο και απάνθρωπο πολλές φορές σύστημα της βίας, ανθρώπων και λαών; Πόσο ο κόσμος θα αντέξει στην ανασφάλεια, στο φόβο, στη σύγχυση, στην αγωνία; Πόσο θα μειωνόμαστε ως άνθρωποι βιολογικά, αλλά και ηθικά; Πολλοί κάνουν λόγο για την υπογεννητικότητα που μαστίζει τούτο τον ευλογημένο τόπο, για ανύπαρκτα κίνητρα προς τους γονείς, προκειμένου να φέρουν νέους ανθρώπους σε αυτό τον κόσμο. Εύλογα θα αναρωτιόταν, όμως, κανείς, αξίζει τον κόπο να φέρει κανείς νέα παιδιά σε έναν παράλογο κόσμο, παιδιά που μαστίζονται από την ανεργία, την εγκατάλειψη της Πολιτείας και την αδιαφορία που συχνά πυκνά συναντούν, σε ένα παράλογο κόσμο, που ενώ θα έπρεπε να προστατεύεται η ζωή, αυτή καταργείται με πολέμους, πυρηνικά και τη μόλυνση του περιβάλλοντος; Σε ένα κόσμο που, ενώ θα έπρεπε να πασχίζουμε να κάνουμε πιο όμορφο και ποιοτικό, ο άνθρωπος με τις επιλογές του και τον τρόπο σκέψης του τον ασχημαίνει και τον υποβαθμίζει. Υποβάθμιση που σχετίζεται άμεσα με το καθημερινό κυνήγι του χρήματος, την καταναλωτική νοοτροπία, τις ανταγωνι

στικές σχέσεις, την έλλειψη ελεύθερου χρόνου, την έλλειψη δημιουργικότητας και επικοινωνίας. Σε ένα κόσμο, τέλος, δύο μέτρων και δύο σταθμών, της ανισότητας και της αδικίας που επιτρέπει την ύπαρξη φτωχών και πλουσίων, στερημένων και βολεμένων. Παρ' όλα αυτά θα έλεγε κανείς ότι αξίζει τον κόπο να ζούμε σε αυτόν τον άσχημο κόσμο, μόνο στην περίπτωση που ελπίζουμε και πιστεύουμε ότι μπορεί να γίνει όμορφος, μόνο αν σκύψετε ουσιαστικά πάνω από τα προβλήματα, μη λέγοντος λόγια που δεν θα γίνουν ποτέ πράξεις και παραμερίσετε τα προσωπικά σας συμφέροντα δίνοντας αγώνες, γιατί εσείς οι πολιτικοί έχετε τον τρόπο να ακουστείτε, είτε με το λόγο, είτε με τα έργα σας. Προσπαθήστε να κάνετε την αγαπημένη μας Ελλάδα να πάει μπροστά και όχι μόνο στο χρηματιστήριο, αλλά στη συνείδηση και στην ψυχή των πολιτών, που πρέπει και αυτοί με τη σειρά τους να έχουν γνώση των προβλημάτων, συνείδηση της κατάστασης και συναίσθηση των ευθυνών τους. Έτσι ο καθένας ξεχωριστά και όλοι μαζί μπορούμε και πρέπει να αγωνιστούμε για ένα καλύτερο αύριο. Αρχικά, όμως, θα πρέπει να πιστέψουμε σε αυτό με τόλμη, θάρρος, ψυχική δύναμη, υπομονή και επιμονή, να παλέψουμε για να αλλάξουμε πρώτα τον ίδιο τον εαυτό μας. Ας βάλουμε λίγο στην άκρη τους εγωισμούς και τις μικροπρέπειες, ας νικήσουμε τα πάθη μας και ας γεμίσουμε λίγο παραπάνω την ψυχή μας, με αγάπη, συμπόνια και ευαισθησία. Γιατί ουτοπία δεν είναι να πιστέψουμε ότι μπορούμε να ζήσουμε σε έναν καλύτερο κόσμο, ουτοπία είναι να πιστεύουμε ότι θα μπορεί αυτός να υπάρξει χωρίς τον προσωπικό μας αγώνα. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Πρώτος ομιλητής είναι ο Έφηβος Βουλευτής ΓΚΟΥΖΟΣ Ευστάθιος από τη Μεσσηνία. Ορίστε, έχετε το λόγο. ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΓΚΟΥΖΟΣ (Νομός Μεσσηνίας): Αξιότιμε κύριε Γείτονα, αγαπητοί φίλοι και φίλες Έφηβοι Βουλευτές, με λένε Στάθη Γκούζο και έρχομαι από την Καλαμάτα. Η φετινή έναρξη της σχολικής χρονιάς στιγματίστηκε από τις τρομοκρατικές ενέργειες που έλαβαν χώρα στην Αμερική. Το θέμα στο οποίο θα αναφερθώ είναι ο ρατσισμός και ο ρατσισμός στα σχολεία. Το κύριο θέμα των ημερών είναι η επίθεση των τρομοκρατών στις ΗΠΑ. Αυτό προέρχεται από το καθεστώς των Ταλιμπάν στο Αφγανιστάν που ερμηνεύουν με το δικό τους τρόπο το Κοράνι, κηρύττοντας ότι όποιος δεν είναι μουσουλμάνος πρέπει να εξαφανιστεί με κάθε μέσο. Αυτό είναι θρησκευτικός ρατσισμός. Επίσης το να αφαιρεί κάποιος ζωές αθώων ανθρώπων, είναι μία εγκληματική ενέργεια που προοίμιο του είναι ο ρατσισμός. Το φαινόμενο του ρατσισμού παρατηρείται σχεδόν σε όλες τις χώρες σε όλους τους πολιτισμούς. Δεν είναι απλώς η πεποίθηση ότι εμείς η δική μας φυλή, η δική μας θρησκεία είναι ανώτερη από τις άλλες. Είναι το εγκληματικό δικαίωμα που καταλαμβάνει τον εαυτό μας, έτσι ώστε να κακομεταχειριζόμαστε τους άλλους, μόνο και μόνο επειδή ανήκουν σε διαφορετική φυλή. Έχουν δηλαδή διαφορετική νοοτροπία. Το γεγονός των ημερών έχει τις ρίζες του στο μίσος που τρέφει το καθεστώς των Ταλιμπάν στους Αμερικανούς. Ο ρατσισμός είναι που γεννάει το μίσος και το μίσος τη βία. Πόσες φορές δεν έχουμε δει τα αποτρόπαια πράγματα που έκαναν οι Γερμανοί στους Εβραίους στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Πόσες φορές δεν έχουμε δει συνανθρώπους μας διαφορετικούς από εμάς να πέφτουν θύματα ρατσισμού και εμείς ούτε που δίνουμε σημασία. Η άγνοια είναι μια αιτία εξάπλωσης του ρατσισμού. Υπάρχουν τρία είδη ρατσιστών. Ο ρατσιστής που αδυνατεί να εξηγήσει το πρόβλημα και προτιμά να το εξαφανίσει. Οι σύγχρονες ανάγκες της ζωής του οδηγούν σε αδιέξοδο και στην ανάγκη εξιλέωσης με την ανακάλυψη ενός εξιλαστηρίου θύματος. Σ' αυτήν την

περίπτωση οι διαφορετικοί μπορούν να γίνουν το αντικείμενο του μίσους του. Υπάρχουν ωστόσο εκείνοι που ακολουθούν το ρατσισμό, κινούμενοι ή υποκινούμενοι από κάποιους άλλους, με δέλεαρ την οικονομική τους αναβάθμιση. Έτσι αυτοί, προκειμένου να μην χάσουν την οικονομική τους δύναμη, αποδέχονται το μίσος ακόμη και αν είναι αντίθετο με τις προσωπικές τους επιλογές. Πάντως δεν πρέπει να ξεχνάμε τους ρατσιστές που κινούνται κάτω από τη σκιά του μίσους και του ρατσισμού. Σ' αυτήν την περίπτωση ο υπεράνθρωπος του Νίτσε, σημείο αναφοράς όλων των μισαλλόδοξων ρατσιστών, γίνεται υπάνθρωπος και μισάνθρωπος. Αφήνει τα πάθη του ελεύθερα, καταργεί το κήρυγμα μεγάλων επαναστατών της αγάπης και της συμφιλίωσης, όπως ο Σωκράτης και ο Ιησούς και οδηγεί στον εξευτελισμό της ανθρωπίνης ψυχής και προσωπικότητας. Η ξενοφοβία και ο ρατσισμός τα τελευταία χρόνια κάνουν αισθητή την παρουσία τους και μέσα στον ευαίσθητο χώρο της παιδείας. Οι διάφορες οικονομικές ανάγκες, οι άθλιες συνθήκες διαβίωσης οδηγούν τους ανθρώπους ασθενέστερων οικονομικά χωρών να βρουν δουλειά έξω από τα σύνορα σε χώρες, όπως η δική μας. Η μέθεξη αυτών των παιδιών στην ελληνική παιδεία έχει καθοριστικό ρόλο στην μετέπειτα ζωή τους, αφού αποκτούν γνώσεις που σε αντίθετη περίπτωση δεν θα τις έπαιρναν στον τόπο τους. Έτσι η ελληνική παιδεία τα διαμορφώνει σε ένα γαληνεμένο χαρακτήρα. Τον τελευταίο καιρό κάποιοι έχουν νοιώσει οργή και μίσος για κάθε τι διαφορετικό μέσα στο σχολείο και έτσι έχουμε πολλές φορές κρούσματα βίας. Πολλές φορές τα

310

παιδιά δεν μπορούν να αντιληφθούν ότι η κοροϊδία σε βάρος ενός διαφορετικού μαθητή έχει ως αποτέλεσμα το ρατσισμό. Έχει παρατηρηθεί ότι τα παιδιά ρατσιστές δεν βλέπουν τα διαφορετικά παιδιά ως ιδιαίτερες προσωπικότητες. Έτσι δηλητηριάζουν τις ψυχές των άλλων με το να τους θυμίζουν πόσο διαφορετική είναι, σαν αποτέλεσμα αυτού, τα παιδιά αυτά να διαγράφουν μία, μία τις προσδοκίες της ζωής τους και τους στόχους. Πρόσφατη έρευνα έδειξε ότι τα τελευταία δέκα χρόνια ο ρατσισμός στα σχολεία είναι εξαπλωμένος παντού και ιδιαίτερα στην Αμερική, όπου τα παιδιά ρατσιστές, προκειμένου να εξαφανίσουν την απειλή των ξένων παιδιών, προβαίνουν σε δολοφονικές συγκρούσεις με αποτέλεσμα να θυσιάζονται και τα ίδια. Όποιες λύσεις και αν θεσμοθετηθούν από την κοινωνία, σίγουρα δεν μπορούν να απαλύνουν τον πόνο των θυμάτων του ρατσισμού. Η αντιμετώπιση έρχεται με τη συνειδητοποίηση. Όταν δηλαδή αντιληφθούμε την ουσία και το μέγεθος του προβλήματος, θα καταλάβουμε τις διαστάσεις του και τους πιθανούς κινδύνους που κρύβει. Ο διάλογος που πρέπει να ακολουθηθεί δεν θα αποτελεί ένα απλό σχολιασμό του φαινομένου με χαμογελαστές παρατηρήσεις για τα αποτελέσματα του ρατσισμού, αλλά θα κρύβει αποφάσεις και στάσεις ζωής. Μόνο εμείς σαν προσωπικότητες μπορούμε να γνωρίσουμε και γιατί όχι να διδάξουμε την τραγικότητα του προβλήματος στους φίλους μας. Καθοριστικό ρόλο σ' αυτόν τον αγώνα για ενημέρωση και κατανόηση του προβλήματος μπορεί να παίξει η παιδεία. Οι γνώσεις, οι συζητήσεις, η διερεύνηση του πνευματικού επιπέδου επιτρέπει σία παιδιά και τους αυριανούς πολίτες να διώξουν το σκοτάδι και το φόβο του αγνώστου, να σταματήσουν τη ξενηλασία των άλλων και να δεχθούν τους συνανθρώπους τους. Ο ρατσισμός είναι ένα σημαντικό πρόβλημα που μαστίζει την κοινωνία μας. Γι' αυτό θα πρέπει όλοι οι νέοι να ευαισθητοποιηθούν, να ενώσουν τα χέρια και να πουν: Ναι, μπορούμε να τον εξαλείψουμε, μπορούμε να κάνουμε τον κόσμο μας καλύτερο. Ευχαριστώ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος Βουλής):

Το λόγο έχει ο έφηβος Βουλευτής Αναστάσιος Βενετικίδης. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΒΕΝΕΤΙΚΙΔΗΣ (Α' Θεσσαλονίκης): Γεια σας, είμαι ο Βενετικίδης Αναστάσιος, μαθητής του Ιου Ενιαίου Λυκαίου Αμπελοκήπων Θεσσαλονίκης. Θα ήθελα να μιλήσω για την κοινωνική προκατάληψη απέναντι στη διαφορετικότητα των νέων, όπως εμφανίζεται στην έκφραση, ενδυμασία, προσωπικές επιλογές, συντροφικές και ιδέες. Είναι κοινώς γνωστό πως οι νέοι προσπαθούν να διαφοροποιηθούν σε σχέση με το λαό. Συνήθως πέφτουν θύματα τρομερής προκατάληψης αλλά και εξοστρακισμού από την κοινωνία. Γενικά ο,τιδήποτε διαφορετικό και πρωτόγνωρο παρουσιάζει η ζωή ενός ανθρώπου, συνήθως δεν γίνεται απευθείας αποδεκτό. Έτσι και οι νέοι προτιμούν ένα τρόπο ζωής και έκφρασης διαφορετικό προς την πλειοψηφία του πληθυσμού και γίνονται στόχοι αρνητικής κριτικής που μόνο σκοπό έχει την αποθάρρυνση τους και την προσαρμογή τους σε πιο συντηρητικά καλούπια. Η μουσική ακόμα αποτελεί έναν λόγο για τον οποίο οι νέοι κρίνονται και αναλόγως χαρακτηρίζονται είτε σωστοί, είτε άμυαλοι και ανόητοι. Οι οπαδοί της σκληρής μουσικής, για παράδειγμα, συνήθως, χωρίς να το θέλουν, χαρακτηρίζονται από την κοινωνία ως χρήστες ναρκωτικών, αμόρφωτοι και άλλα, χωρίς πραγματικά να είναι. Υπάρχουν φυσικά και εξαιρέσεις που επιβεβαιώνουν τον κανόνα. Μια ακόμα πτυχή της προσωπικότητας των νέων είναι να αναπτύσσουν ιδεολογίες επαναστατικού χαρακτήρα που δεν συμφωνούν κατ' ανάγκη με την κοινωνία, που πολλές φορές είναι ουτοπικές, γεμάτες φαντασία, ανεφάρμοστες, αλλά είναι δικές τους και είναι η πρόταση τους για μία άλλη κοινωνία. Η αντιμετώπιση αυτή της διαφορετικότητας των νέων από την κοινωνία με αυτό τον τρόπο, το μόνο που κάνει, δυστυχώς, είναι να μας μεταφέρει σε εποχές σκοταδισμού που κυριαρχούσε ένα θεοκρατικό συντηρητικό πνεύμα. Γι' αυτό το λόγο πιστεύω πως πρέπει να υπάρξει μια αρμονική συνύπαρξη, που θα αποφέρει καρπούς στην κοινωνία. Ακόμη θα πρέπει η κοινωνία, στην οποία συνήθως κυριαρχούν συντηρητικές αρχές, να αναπτύξει ανοχή απέναντι στις νέες επαναστατικές ιδέες, να μην κατακρίνει τους νέους από την εμφάνιση τους ή τον τρόπο σκέψης και έκφρασης τους έτσι ώστε να μπολιαστεί με νέες ιδέες, απαραίτητες για την ύπαρξη της. Αυτά όλα θα μπορούσαν να είναι τελείως θεωρητικά και ανεφάρμοστα, γιατί απλούστατα κανείς δεν μπορεί να επιβάλει στο συνάνθρωπο του την αλληλοαποδοχή και τον σεβασμό. Σε θεσμούς, όμως, όπως το σχολείο, όλα αυτά θα μπορούσαν να είναι θεσμοθετημένα επίσημα από το κράτος, ώστε να μην επαφίεται στην καλή θέληση του εκάστοτε διευθυντή. Το ίδιο και στην Εκκλησία. Είναι σωστό το σύνθημα «ελάτε με το σκουλαρίκι» αλλά όχι με σκοπό να μας το βγάλουν και να μας περάσουν άλλες ιδέες. Η Εκκλησία θα έπρεπε να αποδέχεται τους νέους, όπως είναι εσωτερικά και εξωτερικά, αν πραγματικά τους θέλει. Ευχαριστώ πολύ που με ακούσατε. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Η Έφηβος Βουλευτής Ελευθερία Γούση έχει το λόγο. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΓΟΥΣΗ (Νομός Μαγνησίας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, φίλοι συνάδελφοι, είμαι η Ελευθερία Γούση από το Βόλο.

311

Ο κ. Σαμαράκης ξεκίνησε χθες το χαιρετισμό του με το εύστοχο «Αλίμονο στο νέο που είναι 20 χρονών και δεν είναι επαναστάτης», θα τολμούσα να συμπληρώσω το εξής: «Αλίμονο στην πατρίδα που, ενώ διαθέτει νέους εικοσάρηδες γεμάτους σφρίγγος και ζωντάνια, τείνει να καταντήσει χώρα γερόντων». Είναι δυστυχώς, φίλοι μου, θλιβερή πραγματικότητα το δημογραφικό πρόβλημα στην πατρίδα μας. Και για να αντληφθεί κανείς την έκταση του, δεν χρειάζεται να ανατρέξει σε στατιστικές και έρευνες. Πιο απτά είναι αυτά τα στοιχεία

που βγαίνουν αβίαστα από την καθημερινή μας ζωή. Εύκολα παρατηρεί κανείς ότι ολοένα μειώνονται οι μαθητές του δημοτικού, ότι στα χωριά τουλάχιστον του δικού μου νομού, της Μαγνησίας είναι περισσότεροι οι αλλοδαποί μαθητές παρά οι Έλληνες, ενώ υπάρχουν και κάποιες τωρινές έρευνες οι οποίες υποστηρίζουν ότι το 2100 ο πληθυσμός της Ελλάδας θα είναι μόλις 4.000.000. Βέβαια, τα αίτια της υπογεννητικότητας είναι λίγο πολύ σε όλους γνωστά. Κυρίως η έλλειψη κινήτρων προς τους νέους για να δημιουργήσουν πολύτεκνες οικογένειες. Τα οικονομικά είναι πενιχρά, τα τετραγωνικά λίγα, ο χρόνος ελάχιστος και άντε τώρα να πείσεις το νέο να δημιουργήσει πολύτεκνη οικογένεια. Παράλληλα τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης όχι απλώς δεν προβάλλουν την πολύτεκνη οικογένεια, αλλά και όταν την παρουσιάζουν, την παρουσιάζουν ως το συνώνυμο της φτώχειας και του χαμηλού βιοτικού επιπέδου, γεγονός που σαφώς και δεν είναι κάτι ελκυστικό για τους νέους του σήμερα. Να μην παραλείψουμε ότι κάποιες φορές ίσως ελάχιστες αλλά όχι ανύπαρκτες η πολύτεκνη οικογένεια διακωμωδείται. Μήπως, άραγε, επειδή αυτή είναι που τροφοδοτεί το έθνος μας με τους αυριανούς του πολίτες; Επίσης, ένα τελευταίο αίτιο, για να μη μείνουμε στα αίτια, είναι η σημερινή τάση του καταναλωτισμού και του πανσεξουαλισμού. Οι νέοι μένουν στη χαρά του σεξ και δεν μπαίνουν στις σκοτούρες του να δημιουργήσουν μια πολύτεκνη οικογένεια. Το πολύπολύ να περιορίζονται στο σύγχρονο πρότυπο οικογένειας που θέλει μία οικογένεια πυρηνική, όπως τη λένε οι κοινωνιολόγοι, με δύο το πολύ παιδιά. Έτσι το δημογραφικό πρόβλημα διαιωνίζεται και φτάνουμε στο σημείο οι γεννήσεις να συναγωνίζονται τους θανάτους. Τι πιο επιτακτικό λοιπόν από το να αντιμετωπιστεί έγκαιρα και αποτελεσματικά το δημογραφικό πρόβλημα; Απαιτούνται δραστικά μέτρα: Κατ' αρχάς είναι αναγκαίο να δοθούν κίνητρα στους νέους ανθρώπους. Το επίδομα που δίνεται στους πολύτεκνους και μάλιστα δεν δίνεται πάντα, αν το εισόδημα δεν ξεπερνά ένα συγκεκριμένο ποσό, το οποίο είναι εισόδημα φτώχειας να παρέχεται ανεξαιρέτως εισοδήματος και μάλιστα να αυξάνεται ανάλογα με τον αριθμό των παιδιών. Επίσης, να δοθεί βαρύτητα στην αγωγή των νέων πάνω σ' αυτό το θέμα και από το σχολείο και από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, που αντί να προβάλλουν την αντισύλληψη και τον οικογενειακό προγραμματισμό, να αρχίσουν, επιτέλους, να προβάλλουν και την πολύτεκνη οικογένεια. Ίσως και Υπουργείο Οικογένειας και αντιμετώπισης Δημογραφικού Προβλήματος έπρεπε να συσταθεί. Τελιώνοντας, επειδή η Βουλή των Εφήβων μας δίνει το δικαίωμα ή μάλλον μας καλεί να κάνουμε προτάσεις που να είναι πέρα από τα συνηθισμένα, για φανταστείτε το εξής: Αν ο νόμος προέβλεπε ότι από τη στιγμή που κάποιος γίνεται πολύτεκνος, η πολιτεία θα του εξασφάλιζε δουλειά για όλα του τα παιδιά, δεν θα φρόντιζαν οι περισσότεροι τουλάχιστον να γίνουν πολύτεκνοι; Και κάτι ακόμη: Η πολύτεκνη οικογένεια έχει ανάγκη όχι μόνο την οικονομική ενίσχυση, αλλά κυρίως την ηθική συμπαράσταση μας. Βλέπουμε καθημερινά σε εφημερίδες κλπ. να προβάλλονται αθλητές, ηθοποιοί, τραγουδιστές και καλώς προβάλλονται. Δεν έχει, όμως, αφιερωθεί ποτέ ένα μονόστηλο για μια απ' αυτές τις πολύτεκνες manάδες που προσφέρουν στην Ελλάδα τόσους και τόσους επιστήμονες, τρία και τέσσερα και πέντε ακόμα παιδιά. Φίλοι μου, ήλθαμε εδώ στη Βουλή για να οραματιστούμε. Υφίσταται όμως όραμα για μια καλύτερη Ελλάδα, όταν δεν υπάρχουν οι Έλληνες για να το ενσαρκώσουν; Η απάντηση είναι αυτονόητη. Ένα μόνο θα ήθελα να προσθέσω: Έλεγε κάποιος: «Αντί να καταριόμαστε το σκοτάδι, θα μπορούσε ο καθένας μας να ανάψει από ένα κερί». Αντί να παραμένουμε, λοιπόν, σιωπηλοί θεατές αυτής της ραγδαίας αύξησης της υπογεννητικότητας, ας προσπαθήσουμε ο καθένας με τις δυνατότητες του να μεταβάλλουμε ριζικά επιτέλους τα

πληθυσμιακά δεδομένα της Ελλάδας. Ευχαριστώ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Θα ήθελα να κάνω μια διευκρίνιση, ότι, εμείς εδώ στο Προεδρείο δεν μπορούμε να χειροκροτούμε. Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Ευστάθιος Κωνσταντινίδης. ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ (Νομός Κοζάνης): Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τα προβλήματα των νέων είναι πολλά και γίνονται πιο σύνθετα, όταν αυτοί έρχονται αντιμέτωποι με τη ζωή χωρίς το προσωπίο της. Γιατί με προσωπίο είναι η καθημερινότητα, όταν οι νέοι δεν την ζουν εκ των έσω, αλλά μέσα από τις εμπειρίες των γονιών τους και μέσα από τις περιγραφές των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης. Όταν φοιτούν ακόμα στο σχολείο η βασική ενασχόληση τους είναι τα μαθήματα και η απόκτηση του πολυπόθητου πτυχίου, που αποτελεί «φετίχ» πλέον για την ελληνική κοινωνία. Τόσο η πνευματική και η ψυχική ισορροπία τους, όσο και οι συναισθηματικές μεταπτώσεις της μετεφηβικής ηλι

312

κίας, δυστυχώς, αφήνουν αδιάφορους τους περισσότερους γονείς, αλλά και τους άλλους φορείς κοινωνικοποίησης, όπως το σχολείο και το κράτος. Εδώ, ακριβώς, επικεντρώνεται και η πρότασή μου: Δεν διαφωνώ να καταπολεμηθούν τα ναρκωτικά, να βρεθούν λύσεις για την αντιμετώπιση της ανεργίας, αλλά είναι αναγκαίο να γίνει προετοιμασία των νέων για να αντιμετωπίσουν τη ζωή και να τους δοθούν τα σωστά εφόδια. Η ευθύνη για την προετοιμασία σωστών πολιτών, οι οποίοι με την ομαλή ένταξη τους στο ευρύτερο κοινωνικό σύνολο θα συμβάλλουν στην ομαλή λειτουργία και συνοχή του, ανήκει αποκλειστικά στην κοινωνία, γιατί είναι ευθύνη όλων των φορέων κοινωνικοποίησης: της οικογένειας, του κράτους, του εκπαιδευτικού συστήματος, του κοινωνικού περιγυρού. Δυστυχώς, ο κοινωνικός ρόλος της παιδείας είναι εξαφανισμένος καθώς παράγει ανώριμους «παπαγάλους». Το Υπουργείο Παιδείας προωθεί κάποιες προσπάθειες, μέσω προγραμμάτων, που έχουν σχέση με την πνευματική και την ψυχική ισορροπία των μαθητών, αλλά δεν έχουν καμία τύχη, όταν η υλοποίηση τους ανατίθεται σε καθηγητές που η ειδικότητα τους μόνο σαν αγγαρεία τους κάνει να τα βλέπουν. Και δεν βλέπω γιατί οι μαθητές πρέπει να ανοίξουν την καρδιά τους και να μιλήσουν για τα προσωπικά προβλήματα τους στο φιλόλογο ή το μαθηματικό τους. Το λογικό είναι η υλοποίηση των προγραμμάτων αυτών να ανατεθεί σε κοινωνιολόγους ή ψυχολόγους, ενώ απαραίτητη σήμερα όσο ποτέ άλλοτε είναι και η διδασκαλία των ανθρωπιστικών μαθημάτων όπως η κοινωνιολογία και η ψυχολογία με την προϋπόθεση βέβαια να μην έχουν τον χαρακτήρα των άλλων μαθημάτων και να μην χρησιμοποιούνται για βαθμοθηρία. Απαραίτητο είναι να ιδρυθούν συμβουλευτικά κέντρα που θα απευθύνονται ειδικά στους γονείς και άλλα ειδικά για τους νέους, γιατί οι σπάνιες συναντήσεις και συζητήσεις, ομιλίες που γίνονται από διάφορους φορείς πάντα με καλή διάθεση δεν αρκούν και δεν βοηθούν στη λύση των προβλημάτων που συνεχίζουν να υφίστανται. Αφήστε που στην Ελλάδα το να απευθυνθείς σε κάποιον ειδικό και να συζητήσεις θέματα αυστηρά προσωπικά, τα οποία ούτε στον ίδιο στον εαυτό σου τολμάς να εξομολογηθείς και επομένως να παραδεχθείς, θεωρείται «ταμπού». Γιατί εκεί θα αναγκαστείς να απογυμνωθείς ψυχικά και το κόστος, το ψυχικό πάντα, φυσικά είναι μεγάλο. Χρειάζεται συνειδητοποίηση πρώτα του προβλήματος, κατόπιν της ανάγκης για μία τέτοια επαφή και τέλος προσπάθεια και θέληση για να υπάρξουν τα αναμενόμενα αποτελέσματα. Τέλος, αναγκαίο είναι να γίνουν θεσμός πια και στη χώρα μας οι ανοικτές γραμμές επικοινωνίας, όπου θα δίνεται η ευκαιρία σε κάθε νέο

να εκφράζεται ελεύθερα ανώνυμα χωρίς να φοβάται την κριτική, τον χλευασμό, την ειρωνεία, όπου θα του δίνεται η δυνατότητα να συμβουλευτεί ειδικούς κοινωνιολόγους και ψυχολόγους με διάθεση να τον βοηθήσουν και να τον καθοδηγήσουν χωρίς να κινδυνεύει από την παραπληροφόρηση και τη λάθος καθοδήγηση που θα του έδιναν ίσως οι φίλοι ή οι τρίτοι, που δεν είναι πάντα ειλικρινείς και ορμώμενοι από ανιδιοτελή κίνητρα. Έτσι, λοιπόν, από την πολιτεία περιμένουμε να ρίξει βάρος στην ουσιαστική διαπαιδαγώγηση των νέων, γιατί αποτελούν τη συνέχεια της ανθρώπινης κοινωνίας στην ιστορία! Ευχαριστώ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Η Ευφροσύνη Βασιλείου έχει το λόγο.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (Νομός Φθιώτιδας): Κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, κύριε Κώστα Γείτονα, αγαπητοί συνάδελφοι έφηβοι Βουλευτές καλημέρα σας. Ονομάζομαι Βασιλείου Ευφροσύνη και εκπροσωπώ το νομό Φθιώτιδας και κατ' επέκταση την πόλη μου την Ελάτια. Τόση ώρα παρακολουθώ τις εισηγήσεις των προηγούμενων συναδέλφων μου και βλέπω ότι τα θέματα τους αφορούν το ρατσισμό τη βία, τα ναρκωτικά. Εγώ δεν θα μιλήσω για κάποιο φαινόμενο, αλλά θα μιλήσω για κάποια παιδιά, για κάποιους έφηβους που χρειάζονται τη βοήθεια μας και αυτά είναι τα παιδιά που έχουν προσβληθεί από μεσογειακή αναιμία. Αρχικά θα ήθελα να πω δύο λόγια γι' αυτή τη νόσο. Η μεσογειακή αναιμία είναι μια νόσος που προήλθε από τη θάλασσα. Η Ελλάδα μας έχει την τύχη να βρέχεται από θάλασσα, γι' αυτό άλλωστε έχει μεγάλα ποσοστά μεσογειακής αναιμίας. Όπως είπα και πιο πριν, είμαι από τη Νοτιοανατολική Στερεά που είναι μία περιοχή της Ελλάδας που έχει μεγάλα ποσοστά παιδιών με μεσογειακή αναιμία. Γι' αυτό, λοιπόν, το λόγο και εγώ και επειδή γνωρίζω ένα τέτοιο παιδί αποφάσισα να διατυπώσω τον προβληματισμό μου και να συμμετάσχω ενεργά στο πρόγραμμα της Βουλής των Εφήβων. Η νόσος της μεσογειακής αναιμίας εμφανίζεται στο παιδί, όταν και οι δύο γονείς έχουν το περιβόητο στίγμα και από εκεί και μετά αρχίζουν τα προβλήματα. Τα μεγάλα ποσοστά των παιδιών με μεσογειακή αναιμία οφείλονται πάνω από όλα στην άγνοια των γονέων. Αρκετοί γονείς από αμέλεια δεν γνωρίζουν καν ότι υπάρχει τέτοιου είδους ασθένεια. Είναι όμως και άλλοι γονείς που το γνωρίζουν, αλλά τότε το λάθος δεν είναι δικό τους, αλλά του γιατρού. Πιστεύω ότι η μεσογειακή αναιμία είναι μια σοβαρή ασθένεια, μιας και σχετίζεται με το αίμα. Πρόσφατα είχαμε και το θάνατο ενός παιδιού, από λευχαιμία, άλλη μια επίσης σοβαρή ασθένεια του αίματος. Πρέπει να σταματήσουμε, λοιπόν, τους θανάτους εδώ. Βασική, προϋπόθεση, λοιπόν, όλων είναι η πρόληψη, να προσπαθούμε να αντιμετωπίσουμε το κακό, πριν ακόμα γίνει. Έτσι, λοιπόν, το κράτος θα μπορούσε να διαμορφώσει κάποια σεμινάρια σε κάθε δήμο για

313

την μεσογειακή αναιμία και για τους κινδύνους που παραμονεύουν. Επίσης θα μπορούσε το κράτος να διαμορφώσει και κάποια σεμινάρια σε σχολεία μέσα από το μάθημα της αγωγής υγείας. Από την άλλη μεριά, όμως, επειδή το κακό ήδη υπάρχει, όλοι ξέρουμε ότι αυτά τα παιδιά εκτός από νερό και τροφή χρειάζονται κάτι παραπάνω από εμάς τους υπόλοιπους ανθρώπους για να ζήσουν. Χρειάζονται αίμα. Καλούμαστε, λοιπόν, όλοι μας να πηγαίνουμε τουλάχιστον μια φορά το χρόνο για να δώσουμε αίμα. Με λίγο αίμα που θα δώσουμε θα σώσουμε ένα παιδί που το χρειάζεται και θα το κρατήσουμε άλλο ένα μήνα στη ζωή! Γιατί, λοιπόν, να τους στερήσουμε τη ζωή; Ξέρω ότι οι άνθρωποι της επαρχίας είναι πολύ δύσκολο να πάνε στο περιφερειακό νοσοκομείο. Αφού, όμως, δεν μπορούν να πάνε αυτοί, θα πάει το νοσοκομείο σ' αυτούς. Έτσι, λοιπόν, η θεωρία των κινητών μονάδων

αιμοδοσίας καιρός είναι να γίνει πράξη. Από τον Ιούνιο και μετά παρακολουθούσα στην τηλεόραση την ειδική διαφήμιση για την αιμοδοσία και θα ήθελα να συνεχιστεί να προβάλλεται, για να ευαισθητοποιεί το ευρύ κοινό και αυτό με τη σειρά του να βοηθά και τα παιδιά να σωθούν. Επίσης, θα ήθελα να αναφέρω ένα πρόβλημα που αντιμετωπίζουν τα παιδιά της επαρχίας με τις μεταγγίσεις, γιατί όλες γίνονται στα κέντρα, θεωρώ, λοιπόν, απαραίτητο να γίνουν μονάδες μεταγγίσεων και στα περιφερειακά νοσοκομεία. Πιστεύω ότι αυτό είναι επιζήμιο για το κράτος, έτσι, λοιπόν, θα μπορούσε να αυξήσει την ασφάλεια γι' αυτά τα παιδιά, επειδή είναι μεγάλα τα έξοδα της μεταφοράς τους στην Αθήνα ή στη Θεσσαλονίκη. Είχα την τύχη αρκετές φορές να επισκεφθώ την πτέρυγα «Δοξιάδη» στο Νοσοκομείο Παιδών, που πράγματι χρειάζεται εκσυγχρονισμό στα μηχανήματα που χρησιμοποιεί. Εν κατακλείδι, θα ήθελα να κάνω μία έκκληση στους γιατρούς, στους νοσοκόμους και γενικά σε όσους εργάζονται για τις ανθρώπινες ζωές. Πρώτα απ' όλα να υποβάλουν και τους δύο γονείς σε εξετάσεις στίγματος. Δεύτερον, να γίνεται πάντα σωστός και ακριβής προγενετικός έλεγχος. Τρίτον, να προσέχουν το αίμα που χρησιμοποιούν στις μεταγγίσεις, επειδή υπάρχουν αρκετές περιπτώσεις μολυσμένου αίματος. Και τέλος, να δίνουν πάντα στους νέους γονείς σωστή γενετική καθοδήγηση και ενημέρωση. Οραματίζομαι ένα καλύτερο αύριο γι' αυτά τα παιδιά, οραματίζομαι ένα καλύτερο αύριο για όλους μας. Ευχαριστώ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Σοβαρό θέμα, δεν μπορώ να παρέμβω. Το λόγο έχει ο Ανδρέας Λαγουδέλης από τη Β' Αθήνας. ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΓΟΥΔΕΛΗΣ (Β' Αθήνας): Αξιότιμε, κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, ονομάζομαι Ανδρέας Λαγουδέλης και φοιτώ στο 7ο Ενιαίο Λύκειο Καλλιθέας Αθήνας. Μέσω της ομιλίας μου αυτής, θα ήθελα να αναφερθώ σε ένα πρόβλημα που στιγματίζει την ελληνική κοινωνία. Είναι πράγματι γεγονός πως στον 21ο αιώνα, τον αιώνα της παγκοσμιοποίησης των πάντων, η χώρα μας έχει να επιδείξει μια λαμπρή πρόοδο σε διάφορους τομείς. Το νέο διεθνές αεροδρόμιο, τα οδικά έργα, η ανάπτυξη της οικονομίας και η ένταξη μας στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση, δίνουν την εικόνα μιας εύρωστης παραγωγικής κοινωνίας με ισχυρή υποδομή. Δίνουν την εικόνα μιας χώρας που μπορεί να εξασφαλίσει την σταθερότητα και την ασφάλεια στους πολίτες της. Μήπως, όμως, υπάρχει και η άλλη όψη του νομίσματος; Ας στρέψουμε λοιπόν το βλέμμα μας και σε μια άλλη γωνιά της κοινωνίας μας. Εκεί θα δούμε ανθρώπους δυστυχισμένους από τη σκληρότητα της σύγχρονης καθημερινότητας και τις επιταγές της νέας εποχής. Είναι οι άστεγοι των σύγχρονων μεγαλουπόλεων, είναι οι άποροι της ξεχασμένης επαρχίας μας και των ακριτικών περιοχών του τόπου μας, ενήλικοι και παιδιά που οι κοινωνικές συνθήκες τους οδήγησαν στον έσχατο εξευτελισμό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Η κοινωνική αυτή εξαθλίωση στο σύγχρονο πολιτισμένο κόσμο μας, οφείλεται σε πολλούς παράγοντες. Η ανεργία, ο κοινωνικός αποκλεισμός των οικονομικών μεταναστών υπό τη μορφή του ρατσισμού, ο αναλφαβητισμός, η έλλειψη επαρκούς στήριξης των πολύτεκνων οικογενειών, οι χαμηλοί μισθοί και η κρατική αδιαφορία για τα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα αποτελούν τα σημαντικότερα αίτια αυτού του φαινομένου. Τις δραματικές συνέπειες του προβλήματος αυτού θα έλθουν να μας υπενθυμίσουν με τρόπο κυνικό, αλλά έντονα αληθινό, τα μέσα μαζικής επικοινωνίας με διάφορα ρεπορτάζ τους. Θα μας δείξουν παιδιά το μέλλον του κόσμου μας τα οποία αντί να πηγαίνουν στο σχολείο τους, θα εργάζονται σκληρά και απάνθρωπα, θύματα της αυθαιρεσίας του ανθρώπου για την εξασφάλιση των μέσων επιβίωσης, την ίδια στιγμή που το πρόβλημα των αστέγων, είτε αυτοί είναι αλλοδαποί, είτε σεισμόπληκτοι, είτε άλλοι

συνάνθρωποι μας, εντείνει την κοινωνική ανισότητα, περιορίζει την αξία του ανθρώπου. Γι' αυτά τα παιδιά, «παιδιά ενός κατώτερου θεού», όπως έσπευσαν να τα ονομάσουν κάποιοι, θέλοντας να τα απομακρύνουν από το μοντέλο του αναπτυγμένου δυτικού μας κόσμου, πρέπει όλοι μας να ντρεπόμαστε. Για τους απόρους συνανθρώπους μας είμαστε όλοι συνυπεύθυνοι, ως νέοι, ως πολίτες, ως άνθρωποι. Εμείς που ούτε καν μπορούμε να φανταστούμε τις συνθήκες κάτω από τις οποίες ζουν αυτοί οι νέοι και τα παιδιά.

314

Η κοινωνική εξαθλίωση συνεπώς θα έλθει να μας ειδοποιήσει πως ο κόσμος μας δεν είναι «αγγελικά πλασμένος», όπως κάποιοι θα ήθελαν να πιστεύουν. Άλλωστε και πολλά άλλα προβλήματα, όπως το τρομοκρατικό χτύπημα εναντίον αμάχων στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, μας κάνει να αγωνιστούμε για έναν καλύτερο κόσμο. Έχοντας στη μνήμη μας τη φράση ενός Άγγλου φιλοσόφου, ότι «ο σωστότερος τρόπος για να αλλάξουμε τον κόσμο μας είναι να αλλάξουμε πρώτα τον εαυτό μας», μπορούμε να αναζητήσουμε λύσεις και γι' αυτό το κοινωνικό φαινόμενο. Ξεκινώντας από τις ευθύνες της πολιτείας, επιτακτική είναι η ανάγκη για την παροχή επιδομάτων στήριξης και αύξηση των μισθών, ατόμων που βρίσκονται κάτω από τα όρια της φτώχειας. Απαραίτητη επίσης, κρίνεται η καταπολέμηση της ανεργίας με τη δημιουργία θέσεων εργασίας στην επαρχία και ανάδειξη του πρωτογενούς τομέα της παραγωγής. Η δημιουργία ακόμη οργανώσεων χρόνιας για την εύρεση κατοικίας σε απόρους θεωρείται σημαντικότερη. Είναι βέβαια γεγονός πως και η Εκκλησία με το φιλανθρωπικό της έργο συντελεί με τρόπο μοναδικό στην αντιμετώπιση του προβλήματος. Φαντάζει, όμως, αξιοπερίεργο το γεγονός πως τεράστια ποσά δαπανώνται για την ανέγερση και αγιογράφηση ναών, τη στιγμή που μέρος των χρημάτων αυτών σε συνδυασμό με την αξιοποίηση της εκκλησιαστικής περιουσίας θα βοηθούσε αποφασιστικά στη μερική επίλυση του φαινομένου της κοινωνικής εξαθλίωσης. Ο Χαλίλκι Μπραν, όμως, γράφει για τα παιδιά, για τους νέους, για όλους εμάς: «Τα παιδιά σου δεν είναι παιδιά σου. Μπορείς να δώσεις μια στέγη στο σώμα τους όχι όμως και στην ψυχή τους, γιατί η ψυχή τους κατοικεί στο σπίτι του αύριο που εσύ δεν μπορείς να επισκεφθείς ούτε και στα όνειρα σου». Έχοντας στη μνήμη μας τα σοφά αυτά λόγια, ας δώσουμε τη δυνατότητα στους νέους να οραματιστούν έναν καλύτερο κόσμο και να συμβάλλουν στην πραγμάτωσή του, με μόνη πυξίδα τους τη φαντασία και τα ιδεαλιστικά όνειρα τους, αν θέλουμε να λεγόμαστε άνθρωποι. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Ο Έφηβος Βουλευτής κ. Ευστράτιος Κουτρούδης έχει το λόγο. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ ΚΟΥΤΡΟΥΛΗΣ (Νομός Κοζάνης): Αγαπητοί συνάδελφοι, αγαπητές συναδέλφισσες, κύριε Πρόεδρε, έρχομαι από την περιοχή της Κοζάνης που σήμερα αποτελεί το ουσιαστικό σύνορο μιας πατρίδας που φαίνεται ανίκανη να σταματήσει την αιμορραγία που λέγεται αστυφιλία. Ο Νομός Κοζάνης είναι από τους πρώτους στην ανεργία και από τους τελευταίους στην παροχή νοσοκομειακής περίθαλψης, όταν ένα υπερσύγχρονο νοσοκομείο όπως το Μποδοσάκειο Νοσοκομείο Πτολεμαΐδας υπολειπεται, λόγω έλλειψης εξειδικευμένων γιατρών και όλα αυτά σε βάρος δεκάδων ανθρώπων που πέφτουν θύματα σε κάποιο από τα αμέτρητα εργατικά ατυχήματα μέσα στη Δ.Ε.Η, και στα λιγνιτικά ορυχεία. Από τους τελευταίους νομούς στην ανάπτυξη ιδιωτικών επιχειρήσεων που θα έκαναν την περιοχή πόλο έλξης ακόμη και για γειτονικούς νομούς και θα κρατούσαν την ευρωστία σε αυτόν τον πολυάνθρωπο νομό που τώρα καθώς μπαίνει στη μεταλιγνιτική του φάση δείχνει ότι η μοίρα προδιαγράφεται να μαραζώσει και να θαφτεί κάτω από τις αποθέσεις της Δ.Ε.Η. Τέλος, δε θέλω να συζητήσω και το θέμα του

Πανεπιστημίου δυτικής Μακεδονίας που ακόμη βρίσκεται στα χαρτιά και η τύχη του θα είναι κατά πιθανότητα να μείνει σαν ένα ακόμη μεγάλο και άλυτο πρόβλημα. Αλλά θέλω, συνάδελφοι και συναδέλφισσες, να ψάξουμε μαζί το βαθύτερο αίτιο αυτού του μαρασμού των συνοριακών μας περιοχών, γιατί διαπιστώνω εγώ και πολλοί από σας που ζείτε κοντά στα σύνορα και γενικότερα όλοι όσοι ζείτε στην επαρχία ότι το σχέδιο «ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ» όχι μόνο δεν ανέκοψε το αστυφιλικό ρεύμα, αλλά αντίθετα το ενδυνάμωσε. Η φτηνή προσφορά στέγης μπορεί να προσελκύει οικονομικούς μετανάστες, ωστόσο, αποδυναμώνει αυτές τις περιοχές οικονομικά και πληθυσμιακά, τη στιγμή που στα Βαλκάνια πνέουν άνεμοι πολέμου, ενώ εμείς οι Έλληνες δημιουργούμε και θα συνεχίσουμε να δημιουργούμε ένα ύποπτο τόξο μεταναστών στις ευαίσθητες αυτές ακριτικές περιοχές, γιατί δεν υπάρχει ουσιαστική πολιτική που θα δώσει κίνητρα παραμονής σε τόπους, όπως ο δικός μου, που πρόσφεραν και προσφέρουν το 75% της ηλεκτρικής ενέργειας σε αυτή τη χώρα, συμβάλλοντας στην ενεργειακή υποδομή της, ακόμη και με αυτοθυσία μέσα σε κατασκότεινα ορυχεία εξόρυξης λιγνίτη. Κανείς δεν τολμά να ασχοληθεί στην περιοχή μου με τις επιπτώσεις της ανάπτυξης στο περιβάλλον, γιατί αποτελεί πολυτέλεια, όταν η ανεργία που μαστίζει την περιοχή μου δεν μπορεί να παταχθεί, παρά μόνο με την οικονομική αναβάθμιση της περιοχής με οποιοδήποτε κόστος. Αν τα παιδιά της Αθήνας αισθάνονται να τους παίρνουν τη μεθαιριανή τους ψήφο οι κυβερνήτες αυτού του τύπου με κάποια εντυπωσιακά έργα που αναβαθμίζουν, βέβαια, την περιοχή τους, αλλά υποβαθμίζουν τους ίδιους, γιατί το δυσβάσταχτο κόστος δεν θα τους αφήνει να το απολαύσουν, εμείς τα παιδιά μας άλλης Ελλάδας μετατρέπομαστε σε κουκιά ψήφων, καθώς σπρωχνόμαστε στη χρήση κάθε μέσου για την κατάληψη των τόσο λιγοστών θέσεων που προκηρύσσονται στην ακριτική Μακεδονία του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Θέλουμε πεισματικά να μείνουμε και να ακολουθήσουμε τη μοίρα των γονέων μας σε μια χώρα που έπρεπε εδώ και χρόνια να καλεί σία άκρα της κάθε οικονομική δραστηριό

315

τητα, ώστε να φτάσουμε κάποια στιγμή να μιλάμε για αποσυμφόρηση του κέντρου. Λύσεις υπάρχουν για το μείζον αυτό θέμα. Κατά σειρά δικής μου προτεραιότητας είναι πρώτη η εύρεση κινήτρων από την πολιτεία που θα ευνοούν τη δημιουργία επιχειρήσεων στις παραμεθόριες περιοχές και που θα καταφέρουν να καταπολεμήσουν τα υψηλά ποσοστά ανεργίας που κατέχει η περιοχή μου. Είναι απαραίτητο να αναβαθμισθεί η ποιότητα ζωής στην περιφέρεια, κάτι που είναι δύσκολο. Να γίνει κλιμακωτά και με σταδιακή βελτίωση που θα αφορά τους τομείς της οδικής ασφάλειας με την κατασκευή σύγχρονων οδικών δικτύων, της νοσοκομειακής περίθαλψης, της εκπαίδευσης όχι μόνο με τη βελτίωση της υποδομής των σχολείων, αλλά και με την ίδρυση πανεπιστημιακών τμημάτων αλλά και της ψυχαγωγίας με τη λειτουργία χώρων παραγωγής πολιτισμού. Το πρόβλημα αυτό θα κλείσει οριστικά και θα ανοίξει ένα νέο κεφάλαιο της ιστορίας της Ελλάδας, το οποίο θα σέβεται πραγματικά τον πολίτη και τις ανάγκες του. Για να πετύχουμε το στόχο της αποκέντρωσης, θα πρέπει να προσπαθήσουμε όλοι, ακόμα όσο είναι καιρός, να εξαλείψουμε έναν κίνδυνο που αντιμετωπίζει η ύπαιθρος αυτή τη στιγμή, την ερήμωση. Ευχαριστώ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Προεδρεύων ιης Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής Έλενα Κατσαλή έχει το λόγο. ΕΛΕΝΑ ΚΑΤΣΑΛΗ (Β' Αθήνας): Είμαι από το Β' ενιαίο Λύκειο Χολαργού. Όλα τα θέματα τα οποία έθιξαν οι συνάδελφοι μου και φίλοι μου Έφηβοι Βουλευτές ήταν πολύ σημαντικά και με άγγιξαν σημαντικά. Εγώ, θα ήθελα να θέσω μια ερώτηση, η οποία με απασχολεί

πραγματικά. Είμαι η Έλενα δεκαέξι χρονών και θα ήθελα κάποια στιγμή να ασχοληθώ και εγώ με τα προβλήματα των άλλων, ίσως κατέχοντας και μια θέση στη Βουλή των Ελλήνων. Εντούτοις ξεκινάω τώρα με οράματα, ιδέες, ιδανικά. Αυτό που θέλω να σας ρωτήσω, γιατί οι περισσότεροι από τους Βουλευτές μας, ενώ ξεκινούν με όλες τις καλές προϋποθέσεις και το κέφι να κάνουν ό,τι καλύτερο θέλουμε, κάποια στιγμή στη διαδρομή για διάφορους λόγους αλλάζουν. Τί είναι αυτό που θα πρέπει να προσέξω εγώ και οι υπόλοιποι συνάδελφοι μου, ώστε να μην κάνω τα ίδια λάθη με τους παλιούς; ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Να μην παραβιάσουμε τη διαδικασία, θα ήμουν εγώ πρώτος εκτεθειμένος απέναντι σας. Αυτό να το συζητήσουμε στο διάλειμμα, παρακαλώ. ΕΛΕΝΑ ΚΑΤΣΑΛΗ (Β' Αθήνας): Με συγχωρείτε, δεν το γνώριζα. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κωλύομαι σε αυτό από τη διαδικασία. Επειδή, όμως, δεν παύω να είμαι και ενεργός πολιτικός, στο διάλειμμα οφείλω να σας εξηγήσω ορισμένα πράγματα. ΕΛΕΝΑ ΚΑΤΣΑΛΗ (Β' Αθήνας): Ζητώ και πάλι συγνώμη. Δεν το γνώριζα. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Είναι απλώς υπενθύμιση. Η Έφηβος Βουλευτής Ελευθερία Γούση έχει το λόγο. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΓΟΥΣΗ (Νομός Μαγνησίας): Το θέμα που έθιξε η συναδέλφισσα και φίλη Έφηβος Βουλευτής, νομίζω ότι αγγίζει και εμένα και όλους μας. Αυτό το λέω σαν απάντηση στη φίλη μου και θα ήθελα να με συγχωρήσετε για οποιαδήποτε θεωρήσετε κάπως υπερβολική σαν άποψη, διότι, όπως γνωρίζετε, εμείς οι νέοι έχουμε μία κάποια απολυτότητα στην κρίση μας. Ίσως να είναι και αυτό που μας κάνει να είμαστε περισσότερο νέοι. Θα ήθελα να της απαντήσω, λοιπόν, ότι για να μπορεί κανείς να ασχοληθεί με τα κοινά, αναφέρομαι για μετά τα 18, να μπει, ίσως, και στη Βουλή, για να μείνει όπως είμαστε εμείς τώρα, για να μείνει νέος, πιστεύω ότι ένα πράγμα πρέπει να προσέξει: Να μη διαβρωθεί από αυτό που λέμε καθημερινότητα και από αυτό που λέμε συμφέρον και από αυτό που λέμε ωφελιμισμό. Πάνω σε αυτό, θα έπρεπε να βοηθήσει και το σχολείο. Το σχολείο υπάρχει για να μας μάθει να σκεφτόμαστε λογικά, όχι μόνο μέσω των μαθηματικών, αλλά και μέσω όλων των άλλων μαθημάτων. Αντί, όμως, να ενισχύει μόνο την τετράγωνη λογική και την ορθή κριτική σκέψη, δεν θα έπρεπε να ενθαρρύνει, όπως γίνεται με αυτό το πρόγραμμα και με πολλά άλλα προγράμματα, τους εφήβους στο όνειρο; Ο ρεαλισμός δεν θα πρέπει να είναι τροχοπέδη. Αντιθέτως το όνειρο θα πρέπει να είναι εφιαλτήριο στο να δημιουργηθούν καινούργιες ριζοσπαστικές ιδέες. Έχω την αίσθηση ότι οι πολιτικοί κάπου έχουν περιοριστεί σε κάποια στενά περιθώρια του κατεστημένου, ας το πω έτσι. Αυτό που θέλουμε εμείς οι νέοι από τους πολιτικούς ή που θα επιχειρήσουμε να το ενσαρκώσουμε εμείς οι ίδιοι, αν αύριο θελήσουμε να γίνουμε πολιτικοί και δεν μας έχετε απογοητεύσει πλήρως, θα είναι ακριβώς αυτό το ξεπέραςμα των ορίων, για να μπορέσουμε επιτέλους να μιλάμε με ουσιαστικά στοιχεία για μία καλύτερη Ελλάδα. Ευχαριστώ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Θέλω να προσθέσω ότι, όπως γνωρίζετε και από το κείμενο, δηλαδή τη σύνθεση των προτάσεων, στην Επιτροπή Δημόσιας Διοίκησης θα συζητηθούν αυτά. Είναι τα κεφάλαια που έχουν σχέση με την πολιτική και τη δημοκρατία. Θα συζητηθούν εκτενέστερα. Η Έφηβος Βουλευτής Μανωλία ΠΑΠΑΔΕΡΟΥ έχει το λόγο. ΜΑΝΩΛΙΑ ΠΑΠΑΔΕΡΟΥ (Νομός Χανίων): Εγώ θέλω

να πω ότι αν κάποιο παιδί ξεκινάει να ασχοληθεί με την πολιτική και έχει τα όνειρα, αυτά μπορεί να παραμείνουν. Δεν φταίνε οι πολιτικοί γι' αυτή την κατάσταση που βλέπουμε

εμείς τώρα. Κατά τη γνώμη μου, φταίνει οι πολίτες, γιατί οι πολίτες, ο κόσμος και η κοινωνία έχει τους πολιτικούς που της αρμόζουν. Ένας πολιτικός σίγουρα ξεκινάει με οράματα, με πάθος γι' αυτό που κάνει. Αργότερα, όμως, οι πολίτες τον κάνουν έτσι, ώστε να είναι αυτή η εικόνα η σημερινή των πολιτικών που βλέπουμε. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Η Έφηβος Βουλευτής Κωνσταντίνο Αποστολοπούλου έχει το λόγο. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ (Β' Αθήνας): Φοιτώ στη Γερμανική Σχολή Αθηνών και θα ήθελα να προσθέσω κάτι, το οποίο συζητήθηκε την προηγούμενη εβδομάδα στο σχολείο μου, στα πλαίσια του μαθήματος της ιστορίας. Κατά τα λεγόμενα της καθηγήτριας μου, μια αλλαγή μέσα σε ένα κράτος ξεκινάει πάντοτε από τον οικονομικό τομέα. Αυτό προχωράει στη συνέχεια στον κοινωνικό, μετά στον πολιτικό και μετά στον πολιτιστικό. Σύμφωνα με αυτά και εφόσον δίνω και εγώ στη συγκατάθεση μου σε αυτή την άποψη, μια χώρα οδηγείται στις πράξεις της και στην πολιτική της μετά από κάποιες οικονομικές αλλαγές, που είτε αυτές οφείλονται σε κάποιες εδαφικές αλλαγές ή σε κάποιους πολιτιστικούς χειρισμούς της. Από εκεί και πέρα προχωρά και στον πολιτικό τομέα, που εννοείται ότι πρέπει να ενεργήσει σύμφωνα με αυτό. Έπειτα από αυτά, θα ήθελα να κάνω μία ερώτηση στο φίλο Έφηβο Βουλευτή που μίλησε για το θέμα του ρατσισμού. Επειδή τον τελευταίο καιρό με ενδιαφέρει πολύ η άποψη των συνανθρώπων μου, να δω πώς σκέπτονται για το θέμα της τραγωδίας στην Αμερική και χωρίς να θέλω να ανοίξω ένα μαραθώνιο κουβέντας με τις διαφορετικές απόψεις, θα ήθελα αν θα μπορούσε ο φίλος Έφηβος Βουλευτής να μου εξηγήσει ίσως να μην το κατάλαβα καλά αν ο βομβαρδισμός στην Αμερική, κατά την άποψη σας, οφείλεται σε ρατσιστικές τάσεις από την πλευρά των πολιτών του Αφγανιστάν προς την Αμερική. Ευχαριστώ πολύ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Θέλει να απαντήσει ο Έφηβος Βουλευτής; ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΓΚΟΥΖΟΣ (Νομός Μεσσηνίας): Ευχαριστώ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Ορίστε, έχετε το λόγο. ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΓΚΟΥΖΟΣ (Νομός Μεσσηνίας): Απαντώντας θα ήθελα να πω ότι ο βομβαρδισμός που έγινε από το Αφγανιστάν στις ΗΠΑ είναι ένα θέμα που μας απασχολεί όλες αυτές τις μέρες, γιατί χάθηκαν πολλές χιλιάδες αθώων ανθρώπων και πιστεύω ότι το ρατσισμό μπορούμε να τον δούμε σε πολλές μορφές. Δεν είναι δηλαδή, βλέπω έναν διαφορετικό άνθρωπο, και δεν συμφωνώ με τις απόψεις του. Έχουμε και το θρησκευτικό ρατσισμό, που υπάρχει σ' αυτή την περίπτωση. Αυτός ο θρησκευτικός ρατσισμός είναι ο ρατσισμός που χρησιμοποιεί το καθεστώς των Ταλιμπάν και προσπαθεί να εξηγήσει το Κοράνι με το δικό του τρόπο. Λέει, δηλαδή, ότι όποιος δεν είναι Μουσουλμάνος είναι καταδικαστέος. Αυτό είναι θρησκευτικός ρατσισμός, θέλουν δηλαδή να πούνε ότι όποιος δεν είναι Μουσουλμάνος, πρέπει να εξαφανιστεί από τη ζωή. Και πιστεύω ότι με αυτές τις τρομοκρατικές ενέργειες που έκαναν και από τη στιγμή που σκοτώνεις κάποιον άνθρωπο είσαι ρατσιστής, δηλαδή δεν καταδέχεσαι το ανθρώπινο είδος. Αυτά. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Πολύ καλά. Θέλει κάποιος άλλος να μιλήσει; Ο Ηλίας ΕΛΑΜΙΝ έχει το λόγο. ΗΛΙΑΣ ΕΛΑΜΙΝ (Α' Αθήνας): Λέγομαι ΕΛΑΜΙΝ Ηλίας και προέρχομαι από την Α' Αθηνών. Αν μπορούμε να θεωρήσουμε τις αραβικές χώρες ρατσιστικές, επειδή έκαναν αυτή την τρομοκρατική ενέργεια, που την καταδικάζουμε βέβαια τότε πρέπει να θεωρήσουμε ρατσιστές και τους Αμερικάνους. Διότι αν οι αραβικές χώρες έκαναν τρομοκρατικές επιθέσεις μία ή δύο φορές, αυτοί έχουν κάνει πέντε και έξι. Ευχαριστώ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Η Παρασκευή ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΥ έχει το λόγο. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΥ (Α' Θεσσαλονίκης): Λέγομαι ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΥ Παρασκευή, έρχομαι από τη Θεσσαλονίκη και θέλω να πω ότι

είμαι το πέμπτο από τα έξι παιδιά μιας πολύτεκνης οικογένειας. Και το λέω αυτό γιατί θέλω να μιλήσω για το δημογραφικό πρόβλημα. Προηγουμένως μίλησε η συνάδελφος και τα είπε όλα πολύ ωραία, αλλά έκανε ένα λάθος. Είπε ότι οι θάνατοι συναγωνίζονται τις γεννήσεις. Από το 1998 οι θάνατοι έχουν νικήσει τις γεννήσεις και όπως είχε πει χαρακτηριστικά ο Πρόεδρος του Συλλόγου Πολυτέκνων όπου ανήκω «είχαμε παραπάνω φέρετρα από κούνιες». Μόνο αυτό ήθελα να πω. Επίσης, θα ήθελα να προσθέσω ότι η Πολιτεία το μόνο που κάνει είναι ότι δίνει κάποια χιλιάρικά στους πολυτέκνους που δεν επαρκούν καθόλου, καθώς γνωρίζω πολλές πολύτεκνες οικογένειες που ζουν μόνο με ένα μισθό και με έντεκα παιδιά, παρ' όλα αυτά, όμως, αυτοί πάντα έχουν ένα χαμόγελο στα χείλη και αυτό, γιατί έχουν ένα στήριγμα. Το στήριγμα τους είναι ο θεός και γι' αυτό συνεχίζουν και κάνουν και άλλα παιδιά. Τέλος, θα ήθελα να παρακαλέσω την πολιτεία, αντί να δίνει πενήντα και εξήντα εκατομμύρια στους αθλητές, να δώσει λίγα παραπάνω χρήματα στους πολυτέκνους.

317

Ευχαριστώ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Θα μιλήσουν δύο ακόμα συνάδελφοι σας και θα συνεχίσουμε μετά από ένα διάλειμμα ολίγων λεπτών. Το λόγο έχει ο Ευστάθιος Γκουζος. ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΓΚΟΥΖΟΣ (Νομός Μεσσηνίας): Λέγομαι Γκουζος Στάθης από τη Μεσσηνία και είμαι αυτός που μίλησε προηγουμένως σχετικά με το ρατσισμό. Θα ήθελα να απαντήσω στο φίλο συνάδελφο που είπε ότι οι Αμερικάνοι πλήρωσαν γι' αυτά που είχαν κάνει και να πω ότι ο μωσαϊκός νόμος τα παλιά τα χρόνια έλεγε «οφθαλμό αντί οφθαλμού». Με τη γέννηση του Ιησού αυτός ο νόμος καταργήθηκε. Δεν μπορώ να πω ότι σ' αυτή την περίπτωση ισχύει, δηλαδή αν σε κτυπήσει κάποιος στο ένα μάγουλο, να γυρίσεις και στο άλλο, γιατί τότε θα είχε γκρεμιστεί η μισή Αμερική. Δεν μπορώ να πω, όμως, ότι ήταν σωστό αυτό που έγινε από το Αφγανιστάν, δηλαδή ότι έκαναν αυτές τις τρομοκρατικές ενέργειες μόνο και μόνο για να τιμωρήσουν τους Αμερικανούς. Μπορώ να πω ότι και η Ελλάδα έχει κάνει κάποια λάθη ευρωπαϊκά, παγκόσμια και δεν μπορώ να πω ότι, επειδή κάποια χώρα έκανε κάποιο λάθος, όπως στην περίπτωση της Αμερικής που έριξε κάποιες βόμβες στο Κόσσοβο, πρέπει να τιμωρηθεί κατ' αυτό τον τρόπο. Μπορεί να υπάρξει κάποιος διάλογος, να γίνουν κάποιες διαπραγματεύσεις. Δεν μπορούμε δηλαδή, να αρχίσουμε από το πουθενά ένα πόλεμο τυφλό που σ' αυτή την περίπτωση είναι τυφλός πόλεμος γιατί δεν ξέρουμε ποιος είναι ο πραγματικός εχθρός. Αυτά ήθελα να πω. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος Βουλής): Ποιος άλλος Έφηβος Βουλευτής θέλει το λόγο; Ορίστε, έχετε το λόγο. Πείτε μας και το όνομα σας. ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΓΟΥΔΕΛΛΗΣ (Β' Αθήνας): Λέγομαι Ανδρέας Λαγουδέλλης και θα ήθελα να μιλήσω για το ίδιο θέμα που μίλησε και ο προηγούμενος συνάδελφος. Οι απόψεις μου κινούνται περίπου στα ίδια πλαίσια. Δηλαδή, δεν μπορούμε να πούμε ότι η τρομοκρατική επίθεση που έγινε είναι δίκαιη, επειδή και οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής είχαν εξαπολύσει κάποιες επιθέσεις εναντίον του Κοσσόβου και άλλων χωρών. Αν το παραδεχθούμε αυτό, τότε δεχόμαστε ότι έχουμε μία ειρήνη που στηρίζεται απλώς και μόνο στην ισορροπία των όπλων. Αν θέλουμε, όμως, να έχουμε μία πραγματική ειρήνη, τότε δεν πρέπει να στηρίζουμε το «οφθαλμό αντί οφθαλμού». Στόχος μας πρέπει να είναι η λύση των προβλημάτων με διαπραγματεύσεις διπλωματικές λύσεις και όχι να προχωρήσουμε σε ένα πόλεμο ως αντίποινα σε κάποιες άλλες χώρες. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος Βουλής): Πριν διακόψουμε, να δηλώσετε ποιοι από εσάς θέλουν να μιλήσουν

στο υπόλοιπο της σημερινής, μετά το διάλειμμα, συνεδρίασης. Ο κατάλογος θα ισχύει για τη Δευτέρα, εκτός αν θέλουν να γραφτούν και άλλοι. Στο σημείο αυτό διακόπτουμε για 15' λεπτά. (ΔΙΑΚΟΠΗ) ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Φίλες και φίλοι Έφηβοι Βουλευτές, επαναλαμβάνεται η διακοπείσα συνεδρίαση. Θα συνεχίσουμε με σύντομες τοποθετήσεις Εφήβων Βουλευτών που εξεδήλωσαν το ενδιαφέρον να μιλήσουν σ' αυτό το δεύτερο μέρος της σημερινής μας συνεδρίασης. Το λόγο έχει η Μανωλία ΠΑΠΑΔΕΡΟΥ. ΜΑΝΩΛΙΑ ΠΑΠΑΔΕΡΟΥ (Νομός Χανίων): Είναι σωστά όλα αυτά που έχουν πει μέχρι τώρα τα παιδιά για όλα τα κοινωνικά προβλήματα. Σίγουρα είναι ο ρατσισμός, τα ναρκωτικά, είναι πάρα πολλά. Δεν πρέπει, όμως, απλώς να τα κατανοούμε και να προσπαθούμε να βρούμε ποια είναι αυτά τα προβλήματα, αλλά πρέπει να δούμε, πώς θα τα λύσουμε. Εγώ, θέλω να προτείνω ότι μια λύση και ίσως η σημαντικότερη, είναι το πρόβλημα της συμμετοχής. Αν οι άνθρωποι προσπαθούσαν, ο καθένας μέσα από την καθημερινότητα του να λύσουν τα προβλήματα αυτά, σίγουρα ο κόσμος θα ήταν καλύτερος. Σίγουρα κανείς από μας δεν θα έχει φερθεί με πάρα πολύ καλό τρόπο στα μελαμψά παιδιά που είναι στο σχολείο ή στους αλλοδαπούς. Πρέπει να ξεκινήσουμε εμείς από δω, από το σχολείο και από τη γειτονιά μας να φερόμαστε καλά σ' αυτούς τους ανθρώπους, ώστε να εξαλειφθούν τα προβλήματα, όπως ο ρατσισμός κλπ. Ευχαριστώ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Η Παρασκευή ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΥ έχε ι το λόγο. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΥ (Α' Θεσσαλονίκης): Δεν θα αναφερθώ στο θέμα της Αμερικής που ανέφεραν πριν τα παιδιά. Βέβαια, δεν ήταν σωστή αυτή η πράξη που έκαναν οι 'ραβες ή όποιοι άλλοι το έκαναν. Αλλά, θα ήθελα να πω ότι και οι Αμερικάνοι φταίνε γι' αυτό κατά κάποιο τρόπο, γιατί ταλαιπώρησαν πολλούς λαούς, χωρίς λόγο και σκότωσαν και αυτοί αθώα θύματα. Επίσης, θα ήθελα να πω ότι οι μουσουλμάνοι, αν και είναι πάρα πολύ φανατικοί όπως είδαμε και στην τηλεόραση, μπαίνουν σε σπίτια χριστιανών και σκοτώνουν όποιους βρουν μπροστά τους παρ' όλα αυτά, έχουν και ένα καλό, ότι πιστεύουν ένθερμα σ' αυτό που λέει η θρησκεία τους. Αυτό θα πρέπει να το κάνουν και οι ορθόδοξοι χριστιανοί, οι οποίοι δεν πιστεύουν και τόσο πολύ σε ό,τι λέει η θρησκεία τους. Αυτό φαίνεται και μέσα απ' αυτό το χώρο που

318

δεν υπάρχει ούτε μια εικόνα, όπως βλέπω, όπως επίσης δεν υπάρχει ούτε στο χώρο που γίνονται οι συνεδριάσεις της Βουλής. Ευχαριστώ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Το λόγο έχει η Ολυμπία Αλεβιζοπούλου. ΟΛΥΜΠΙΑ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ (Νομός Ηλείας): Είμαι η Ολυμπία Αλεβιζοπούλου και εκπροσωπώ το Ενιαίο Λύκειο Λεχαινών. Θα ήθελα να χαιρετίσω εσάς, κύριε Πρόεδρε, και τους φίλους και φίλες συναδέλφισσες που είναι εδώ σήμερα. Θα ήθελα να επισημάνω κάποια πράγματα σε σχέση με την κατάσταση που επικρατεί αυτές τις ημέρες στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ήθελα να πω ότι ο διάλογος είπαμε πριν να μην υπάρχουν θάνατοι δεν επιφέρει πάντα τις σωστές λύσεις, γιατί γίνεται με βάση τα συμφέροντα του καθενός. Αφού, λοιπόν, γίνεται με βάση τα συμφέροντα, ας γίνει με βάση το συμφέρον όλων μας. Ευχαριστώ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Ο Έφηβος Βουλευτής Γεώργιος Δημητριάδης έχει το λόγο. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ (Β' Θεσσαλονίκης): Θα ήθελα να συμπληρώσω κάτι ως συνέχεια της ομιλίας του φίλου που μίλησε πριν σχετικά με το θέμα των Αμερικάνων. Κύριε Πρόεδρε, στη Φυσική, όπως ξέρουμε, υπάρχει η δράση, αλλά και η αντίδραση. Οι άνθρωποι που έκαναν αυτήν την πράξη σαφώς δεν τους υποστηρίζω, αλλά και δεν τους

καταδικάζω από κάτι παρακινήθηκαν και την έκαναν. Δεν μπορούμε εμείς να ζητάμε απ' αυτούς τους ανθρώπους κατανόηση, από τη στιγμή που τους έχουν φέρει σε τέτοια θέση. Αν είδατε πρόσφατα μια εκπομπή το «Μαύρο Κουτί», δεν θυμάμαι ακριβώς τον τίτλο της που παρουσίαζε υδροκέφαλα παιδιά, παιδιά με τρία χέρια, με πολλά μάτια... Τι να πω; Αυτά δεν ήταν παιδιά. Αυτά είχα να πω και σας ευχαριστώ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Ο Έφηβος Βουλευτής Αναστάσιος Βενετικίδης έχει το λόγο. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΒΕΝΕΤΙΚΙΔΗΣ (Α' Θεσσαλονίκης): Βασικά θα ήθελα να σταθώ σε ένα σημείο, στα πλαίσια της συζήτησης που έχουμε για τους Αμερικάνους και για την πρόσφατη επίθεση. Όλοι αναφέρουμε τον βομβαρδισμό ΑφγανιστάνΗνωμένων Πολιτειών που του δίνουμε μια υπόσταση καθαρού πολέμου. Μα, δεν είναι πραγματικά έτσι. Είναι μια τρομοκρατική επίθεση που συνέβη από κάποιες οργανώσεις προφανώς αφγανικής προέλευσης, αλλά δεν είναι πόλεμος δηλαδή ΑφγανιστάνΗνωμένων Πολιτειών και θα έπρεπε να αντιμετωπισθεί σαν μια καθαρά τρομοκρατική ενέργεια, και πιστεύω ότι δεν μπορεί να υπάρξει διάλογος μεταξύ τρομοκρατών και κάποιου κράτους. Κανονικά θα έπρεπε να πατάσεται κατ' ευθείαν η τρομοκρατία παγκοσμίως. Ευχαριστώ πολύ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Η Έφηβος Βουλευτής Ελευθερία Γούση έχει το λόγο. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΓΟΥΣΗ (Νομός Μαγνησίας): Κι εγώ θα ήθελα να αναφερθώ στο πρόσφατο θέμα της τρομοκρατικής επίθεσης. Επειδή όπως εύστοχα παρατήρησε μια συναδέλφισσα, πριν το διάλειμμα ότι αν καταπιαστούμε με αυτό το θέμα... ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Συγγνώμη, αν μου επιτρέπετε, με όλο το θάρρος, και δεν αφορά εσάς, έχω να πω ότι για να είστε και τυπικά και ουσιαστικά σύμφωνοι με τον Κανονισμό της λειτουργίας μας, σ' αυτό το θέμα θα αναφέρεσθε με βάση τα κεφάλαια του κειμένου στα οποία υπάρχει ο ρατσισμός, η βία κ.λπ. Είναι σαφές τι εννοώ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΓΟΥΣΗ (Νομός Μαγνησίας): Στη βία νομίζω υπάγεται το τρομοκρατικό αυτό χτύπημα, όσον αφορά την παρατήρησή σας, κύριε Πρόεδρε. Εν πάση περιπτώσει, θα είμαι πολύ σύντομη. Μόνο ένα σχόλιο θα κάνω. Υπάρχει μια ινδική παροιμία, την οποία χρησιμοποιούν τώρα οι Άγγλοι, λόγω της αποικιοκρατίας τους σε εκείνες τις περιοχές. Νομίζω ότι είναι πολύ χαρακτηριστική και εύστοχη για την περίπτωση μας και λέει: «Όταν μαλώνουν οι ελέφαντες, την πληρώνει το χορτάρι.» Ευχαριστώ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Υπάρχει και μια άλλη παροιμία που λέει: «Όταν μαλώνουν τα βουβάλια στο βάλτο, την πληρώνουν τα βατράχια!» Η Έφηβος Βουλευτής Βάσια Γκόνιαρη έχει το λόγο. ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΓΚΟΝΙΑΡΗ (Γερμανία): Εγώ θα ξεφύγω μάλλον από το θέμα περί βομβαρδισμού. Εκπροσωπώ το 2ο Ενιαίο Λύκειο Νυρεμβέργης και θα ήθελα να παρουσιάσω την εργασία μου σχετικά με τον ρατσισμό σε όλες τις μορφές του. «Ήταν μέρα μεσημέρι, όταν δέχθηκε την απρόκλητη επίθεση ένοπλων αστυνομικών. Τον έβρισαν «σκυλάραπα» και όταν τον ξάπλωσαν κάτω με κλωτσιές και γροθιές του πέρασαν χειροπέδες και τον μετέφεραν στο αστυνομικό τμήμα. Εκεί τον έγδυσαν τελείως και τον καθήλωσαν, δεμένο χειροπόδαρα για μία ώρα. Συνολικά τον κράτησαν εβδομήντα δύο ώρες». Το παραπάνω επεισόδιο δεν αναφέρεται σε κάποιον νέγρο εγκληματία, σε κάποια υπανάπτυκτη χώρα, όπως πολύ

εύλογα μπορεί να υποθέσει κανείς. Συνέβη σε διαπρεπή δικηγόρο, ακτιβιστή στο κίνημα, για τα δικαιώματα της Νιγηρίας, στην καρδιά της Ευρώπης, την Ελβετία και συγκεκριμένα στη πολυκοσμική Γενεύη, όπου είχε μεταβεί για να μετάσχει σε διεθνή διάσκεψη για τα

ανθρώπινα δικαιώματα. Και όμως, το χρώμα του δέρματος του έγινε αφορμή για ένα ακόμα κτηνώδες κρούσμα ρατσιστικής βίας, από άτομα μάλιστα που έχουν υποτίθεται το χρέος να διαφυλάσσουν την τάξη. Και όμως, μετά από τα όσα μας έχει διδάξει η ιστορία, μέσα από τα γεμάτα με το αίμα αθών παραδείγματα, πιστεύω ότι δεν έχουμε μάθει τίποτα. Πάνω από μισός αιώνας πέρασε από τη λήξη της κτηνωδίας του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Τα απαρτχάιντ και τα κρεματορία μας θυμίζουν τα εκατομμύρια εκείνων που έπεσαν θύματα μιας παρανοϊκής εμμονής που αναζητούσε την υποχρεωτική ανωτερότητα. Και εμείς, μισό αιώνα μετά, σιχαινόμαστε, χλευάζουμε και απορρίπτουμε τσιγγάνους, εβραίους και ομοφυλόφιλους. Ίσως απατώμαι, αλλά δεν βλέπω να έχει επέλθει σχεδόν καμία πρόοδος στις ανθρώπινες αντιλήψεις. Επίσης, ευπαθείς ομάδες όπως άτομα με σωματικές ή πνευματικές ανωμαλίες, πάσχοντα από ανίατες ασθένειες, πρώην φυλακισμένοι και τοξικομανείς, θεωρούνται περιττοί και μιάσματα για το κοινωνικό σύνολο, δεν έχουν τις ίδιες ευκαιρίες να ζήσουν αξιοπρεπώς, στερούνται της δυνατότητας επανένταξης, αντιμετωπίζονται με καχυποψία από τους υποτιθέμενους «παραδειγματικούς» συμπολίτες τους, οι οποίοι φυσικά απαξιούν να βοηθήσουν με οποιοδήποτε τρόπο. Μία ακόμα ιδιαίτερα επικίνδυνη μορφή ρατσισμού είναι αυτή σε βάρος των μεταναστών και των προσφυγών. Οι μετανάστες διεκδικώντας ίσες ευκαιρίες ανάδειξης, γίνονται αντιπαθείς στους αυτόχθονες, με αποτέλεσμα πολύ συχνά επεισόδια μεταξύ ντόπιων και ξένων με μοιραία πολλές φορές αποτελέσματα. Το πιο τραγικό, όμως, είναι ότι οι μετανάστες δέχονται πυρά αφενός από πολύ νέους και αφετέρου από μορφωμένους ανθρώπους, από τους οποίους θα περίμενε κανείς πιο φιλειρηνικές απόψεις. Έτσι, δύο στους τρεις νέους στην ανατολική Γερμανία δηλώνουν ότι δεν επιθυμούν τους ξένους στη χώρα τους. Γνωστή γερμανική εφημερίδα αποκαλεί Gastarbeiter τον άτυχο Έλληνα από την Στουγκάρδη, ο οποίος ξυλοκοπήθηκε άγρια από νεαρούς ρατσιστές και δήμαρχος μεγάλης πόλης της ανατολικής Γερμανίας σε ερώτηση δημοσιογράφου για το ξυλοδαρμό μέχρι θανάτου Αρμενίου αυτή η τη φορά, απαντά όλο φυσικότητα: «Τι ζητούσε στο δρόμο τέτοια ώρα»; Το πιο λυπηρό πάντως είναι ότι ανάμεσα στις χώρες με μεγάλα ποσοστά ξενοφοβίας βρίσκεται η Ελλάδα, και μάλιστα στην πρώτη θέση με ποσοστό 36%, όταν η Δανία έρχεται δεύτερη με ποσοστό 24%. Και όμως η Ελλάδα πλήττεται από κρούσματα τόσο εθνικισμού, όσο και θρησκευτικής μισαλλοδοξίας, η ίδια η Ελλάδα που τα μισά παιδιά της σχεδόν ζουν σκορπισμένα σε κάθε γωνιά αυτού του πλανήτη. Και εκείνη πολλές φορές τα έχει αντιμετωπίσει σαν «παιδιά ενός κατώτερου θεού». Γιατί ας μην ξεχνάμε ότι εμείς οι Έλληνες διαθέτουμε σε αφθονία και τον μεταξύ μας εσωτερικό ρατσισμό και αυτός ο ρατσισμός πονάει περισσότερο, κοστίζει περισσότερο. Και όμως, πόσο μονότονος θα ήταν ο κόσμος, εάν όλα ακολουθούσαν τις επιταγές του ρατσισμού και κοινωνική μαζοποίηση, πόσο μονότονος θα ήταν ο κόσμος, χωρίς αυτούς που έχουν τη δύναμη να αντιστέκονται σε μία κοινωνία χωρισμένη σε πολίτες άλφα και βήτα κατηγορίας. Το σημαντικότερο είναι να συνειδητοποιήσουμε ότι σε καμία περίπτωση δεν έχουμε το δικαίωμα να στερούμε από κάποιο άτομο την κοινωνική του ζωή, κλείνοντας το σε μία νοητή φυλακή, επειδή διαφέρει από εμάς, επειδή δεν συμβαδίζει με τα δικά μας πρότυπα, επειδή δεν έκανε αυτό που είναι κοινωνικά αποδεκτό και σωστό, κατά τη δική μας κρίση. Επιτέλους, από πού αντλούμε το δικαίωμα να σχολιάσουμε τι είναι σωστό και τι λάθος, τι κακό και τι καλό, τι δεκτό και τι κατακριτέο; Ποιος μας δίνει το δικαίωμα να ρυθμίζουμε ανθρώπινες ζωές; Ποιος μπορεί να μας πείσει για την ορθότητα των προτύπων μας; Οι άνθρωποι συνηθίζουν να ισχυρίζονται ότι προσπαθούν να ξεπεράσουν μάλιστα,

ανάμεσα τους και ο ρατσισμός. Συνηθίζουν να υποστηρίζουν ότι αγωνίζονται για να αλλάξουν, να καλύτερεύσουν τον κόσμο, χωρίς όμως να πείθουν. Κάθε φαινομενικά προοδευτική τους προσπάθεια ισοπεδώνεται αναγκαστικά, όσο θα υπάρχουν έννοιες, με σκοπό τη διαφοροποίηση και την προσκόλληση των κριτών σε αυτές. «Λευκός, νέγρος, καθυστερημένος, ναρκομανής, πρώην φυλακισμένος, ασθενής του ΑΠ)8, πρόσφυγας, μετανάστης, πόρνη, γυναίκα». Μόνο ένα σύνθημα θα μπορέσει πραγματικά να μας απελευθερώσει, να μας κάνει να δούμε τον κόσμο, από τόσο ψηλά που να μην ξεχωρίζουμε πια εάν τα άτομα που τον αποτελούν είναι άσπρα ή μαύρα ή ο,τιδήποτε άλλο, αν είναι γυναίκες ή άνδρες, κοσμοπολίτες ή χωρικοί, όμορφοι ή άσχημοι. Μόνο ένα σύνθημα θα μπορέσει, όταν το καταλάβουμε, φυσικά να μας ενώσει, να μας κάνει όντως ανώτερους ανθρώπους, όλοι διαφορετικοί, όλοι ίσοι. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Η Έφηβος Βουλευτής κ. Αφροδίτη Λειβαδίτου έχει το λόγο. ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΛΕΙΒΑΔΙΤΟΥ (Β' Αθήνας): Κύριε Πρόεδρε, εκπροσωπώ το 1ο Ενιαίο Λύκειο Πεύκης και θα ήθελα να επισημάνω κάποια πράγματα για το θέμα της τραγωδίας στην Αμερική και κατ' επέκταση του κεφαλαίου της βίας. Κατ' αρχήν, δεν είναι ούτε η Κυβέρνηση ούτε ο λαός του Αφγανιστάν υπεύθυνοι για την τρομοκρατική ενέργεια. Συνεπώς, δεν θεωρώ ότι θα έπρεπε να θεωρηθούν υπόλογοι

320

επιτροπή κοινωνικών υποθεσεων για πράξεις μεμονωμένων ατόμων. Επιπλέον, όσον αφορά στο ζήτημα της εκδίκησης ο Αμερικανός Πρόεδρος ήταν εκείνος που τόνισε την αναγκαιότητα να υπάρξουν αντίποινα καλώντας τις «πολιτισμένες» χώρες της Δύσης να στρατευτούν μαζί του. Ευχαριστώ πολύ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Ο Έφηβος Βουλευτής κ. Σπύρος Λαδιάς έχει το λόγο. ΣΠΥΡΟΣ ΛΑΛΙΑΣ (Νομός Πρεβέζης): Γεια σας. Εκπροσωπώ το Ενιαίο Λύκειο Λούρου του Νομού Πρεβέζης και θα ήθελα να αναφερθώ σε ένα θέμα για το οποίο μίλησε πριν ο Έφηβος Βουλευτής από τη Θεσσαλονίκη. Μίλησε για την περιθωριοποίηση των νέων και για την κριτική που ασκείται πάνω τους γύρω από τα θέματα του ρουχισμού και της εμφάνισης. Πιστεύω πως η κριτική αυτή είναι πολύ άσχημη και υποθάλπει την περιθωριοποίηση των νέων. Έτσι γεννάται η ανεργία, η τρομοκρατία και η βία. Πιστεύω πως θα ήταν καλό όλοι να παλέψουμε για ένα καλύτερο αύριο και κυρίως οι μεγάλοι να σταματήσουν να κρίνουν τους νέους για την εμφάνιση τους, γιατί στη νεολαία δεν «πρέπει» το περιθώριο. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Η Έφηβος Βουλευτής κ. Κωνσταντίνο Αποστολοπούλου έχει το λόγο. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ (Β' Αθήνας): Φοιτώ στο Ενιαίο Λύκειο της Γερμανικής Σχολής Αθηνών και θα ήθελα να με ακούσετε στις παρακάτω σκέψεις μου: Εμείς οι νέοι έχουμε τη φήμη και όχι άδικα, των ιδεολόγων και των υποστηρικτών των ουτοπιστικών ιδεών και των ευαισθητοποιημένων σκέψεων. Γι' αυτό το λόγο μας παρακαλούν συχνά, όπως και σε αυτήν την περίπτωση της επίθεσης στην Αμερική, να κρατήσουμε ενός λεπτού σιγή και εγώ πρώτη να συμφωνήσω με κάτι τέτοιο να ευαισθητοποιηθούμε γι' αυτό το λόγο. Ποιος σκέφτηκε, όμως, να κρατήσει καθημερινά ενός λεπτού σιγή για όλους τους ανθρώπους που γεννιούνται σήμερα κάτω από φρικτές συνθήκες, για όλες τις τερατογενέσεις που έρχονται στον κόσμο, για όλους τους βομβαρδισμούς που δέχονται οι Γιουγκοσλάβοι ενώ προστατεύουν τις γέφυρες τους με κεριά τη νύχτα; Ας απεγκλωβιστούμε λοιπόν, από το σύνθημα «ευαισθητοποιηθείτε» ως τρόπο αντιμετώπισης των προβλημάτων μας. Ευχαριστώ πολύ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ

(Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Η Έφηβος Βουλευτής κ. Ιλιάδα Κορακίδη έχει το λόγο. ΙΛΙΑΔΑ ΚΟΡΑΚΙΔΗ (Νομός Αχαΐας): Γεια σας. Είμαι από το 13ο Λύκειο Πατρών και θα ήθελα να συμπληρώσω κάτι σε αυτά που είπαν πριν τα δύο παιδιά, σχετικά με την Αμερική. Μίλησαν για κάποιες βόμβες. Δεν υπάρχουν «κάποιες» βόμβες. Υπάρχουν πόλεμοι, υπάρχουν άνθρωποι που σκοτώνονται, που πεθαίνουν. Δεν μιλάμε για παιχνίδι, μιλάμε για θάνατο και ο θάνατος δεν είναι ποτέ ένα παιχνίδι. Αυτό ήθελα να πω. (Στο σημείο αυτό προσέρχεται στη συνεδρίαση ο Πρόεδρος του Προγράμματος «Βουλή των Εφήβων» κ. Αντώνης Σαμαράκης) ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Η Έφηβος Βουλευτής κ. Ιωάννα ΚΑΠΟΥΡΑΝΗ έχει το λόγο. ΙΩΑΝΝΑ ΚΑΠΟΥΡΑΝΗ (Α' Αθήνας): Θα ήθελα να πω για το αν η κίνηση από τους τρομοκράτες από το Αφγανιστάν προς την Αμερική ήταν ρατσιστική. Δεν νομίζω ότι ήταν ρατσιστική αυτή η κίνηση, μάλλον εκδικητική θα την έλεγα. Γιατί πόσες φορές έχουμε ακούσει για βομβαρδισμούς που έχουν γίνει στο Αφγανιστάν, στο Πακιστάν, από την Αμερική και ποτέ δεν έχουν δώσει τόση μεγάλη σημασία. Είναι και αυτοί θάνατοι, είναι και αυτοί άνθρωποι που πεθαίνουν. Νομίζω ότι και αυτοί το ίδιο πονάνε. Έτσι δεν είναι; Ευχαριστώ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Αντιπρόεδρος της Βουλής): Η Έφηβος Βουλευτής Χριστίνα Δημοπούλου έχει το λόγο. ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ (Νομός Αχαΐας): Εκπροσωπώ το 13ο ενιαίο Λύκειο Πατρών. Θα ήθελα να πω πάνω στο θέμα της Αμερικής, όσον αφορά τον αισχρο ρόλο των ΜΜΕ, που με όσα παρουσίασαν δημιούργησαν ένα κλίμα ρατσισμού εναντίον του Αφγανιστάν, χωρίς να υπάρχουν στοιχεία ότι αυτοί έπραξαν κάτι τέτοιο. Παρουσίασαν το θέμα της Αμερικής ως μια μεγάλη τραγωδία, χωρίς να έχουν αναφερθεί ποτέ στο πόσοι Κούρδοι έχουν αφανιστεί, στο πως έχουν βομβαρδίσει αυτοί το Αφγανιστάν και στο πως έχουν καταστρέψει ολόκληρους λαούς. Θα ήθελα να πω ότι η βία φέρνει τη βία. Οι πρώτοι που ξεκίνησαν αυτόν τον κύκλο ήταν οι Αμερικάνοι. Δεν άκουσα κανένα Αφγανιστάν να παρεμβαίνει σε κρατικές υποθέσεις άλλων χωρών. Επομένως, ας σκεφθούμε και τους υπόλοιπους που υποφέρουν. Προς θεού δεν εγκρίνω μια τέτοια πράξη, γιατί, κατά τη γνώμη μου, έπρεπε να κτυπηθούν οι εγκέφαλοι του πόνου και της δυστυχίας και όχι οι αθώοι πολίτες. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Η Έφηβος Βουλευτής Έλενα Κατσάλη έχει το λόγο. ΕΛΕΝΑ ΚΑΤΣΑΛΗ (Β' Αθήνας): Αξιότιμε, κύριε Πρόεδρε, αγαπητέ κύριε Σαμαράκη, συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, παρότι η νέα χιλιετία μπήκε για τα καλά και ο κόσμος μας άλλαξε πρόσωπο μπαίνοντας σε μια νέα εποχή, οι ανισότητες συνεχίζουν να μαστίζουν και να χαρακτηρίζουν

321

τις ανθρώπινες κοινωνίες. Οι ανισότητες καθυστερούν την πρόοδο και υπονομεύουν τη δημοκρατία. Μια από τις μεγαλύτερες ανισότητες παγκοσμίως είναι αυτή μεταξύ των δύο φύλων. Οι διακρίσεις αυτές εναντίον των γυναικών είναι γνωστές ως σεξισμός. Ο σεξισμός οφείλεται σε διάφορους παράγοντες και έχει τη βάση του στην κοινωνική δομή, ενώ βασίζεται άμεσα με τις αντιλήψεις, τα στερεότυπα και την ιδεολογία της εκάστοτε κοινωνίας ανά τη συγκεκριμένη χρονικοϊστορική περίοδο. Έτσι, λοιπόν, στη σημερινή εποχή της ελευθερίας είναι अपαράδεκτο και συνάμα απίστευτο η ανθρωπότητα να χαρακτηρίζεται από τέτοιες ανισότητες. Παρατηρώντας, ωστόσο, τις διακρίσεις εναντίον των γυναικών σε πολλές κοινωνίες αντιλαμβανόμαστε ότι πολλές γυναίκες παγκοσμίως γνωρίζουν τις ποικίλες μορφές διάκρισης εναντίον τους, βιώνουν τη βία, ενώ γίνονται θύματα εκμετάλλευσης ή υποχρεούνται να αναλαμβάνουν τραγικούς ρόλους για τους οποίους δεν

είναι σύμφωνοι. Γυναίκες αντιμετωπίζονται ως λάφυρα πολέμου, πωλούνται και αγοράζονται ως σκλάβες, δούλες ή ιερόδουλες σε έναν ατέλειωτο πόλεμο. Μία στις τέσσερις γυναίκες έχει ήδη γνωρίσει μια μορφή βίας, ενώ το 50% βιώνει καθημερινά τις διακρίσεις εναντίον του σε όλους τους τομείς. Στον τομέα της παιδείας, παραδείγματος χάριν, στις αναπτυσσόμενες χώρες οι γυναίκες δεν έχουν τη δυνατότητα να πάνε στο σχολείο αλλά και ακόμα όταν τους δοθεί αυτή η δυνατότητα, την αρνούνται, καθώς γι' αυτές η εκπαίδευση θεωρείται να μάθουν να εκτελούν τα συζυγικά τους καθήκοντα, να μπορούν να πλένουν, να συγυρίζουν το νοικοκυριό κλπ. Έτσι στα 120 παιδιά που δεν θα πάνε ποτέ, τα 80 είναι κορίτσια. Στις βιομηχανικά ανεπτυγμένες χώρες η παιδεία είναι δικαίωμα των γυναικών. Έτσι τα κορίτσια φοιτούν σε σχολεία και σε ανώτατα ιδρύματα. Εν τούτοις λίγα είναι τα κορίτσια τα οποία συνεχίζουν τις σπουδές σε επίπεδο διδακτορικού άνω του 35ου έτους της ηλικίας τους, λόγω του ότι θα επιλέξουν να δημιουργήσουν οικογένεια. Στην περίπτωση που το επιλέξουν, θα ζημιωθεί ο θεσμός της οικογένειας και η μητρότητα αντίστοιχα. Ο άμεσος ή έμμεσος αποκλεισμός των κοριτσιών από την παιδεία δημιουργεί μια σωρεία προβλημάτων. Κάποια από αυτά απαντώνται και στον τομέα της εργασίας. Αρχικά οι γυναίκες δεν αντιμετωπίζονται ως ίσες με τους άνδρες συναδέλφους τους. Οι μισθοί των γυναικών φθάνουν μέχρι και το 1/3 αυτών των ανδρών για τις αντίστοιχες θέσεις. Ακόμα οι γυναίκες διεκπεραιώνουν το 51% με 53% του συνολικού φόρτου εργασίας δουλεύοντας τριάντα μία με σαράντα δύο ώρες χωρίς αμοιβή, ενώ αντίστοιχα οι άνδρες δουλεύουν πέντε με δεκαπέντε ώρες χωρίς αμοιβή. Όμως, και η ανεργία είναι γένους θηλυκού. Βλέπετε οι γυναίκες όταν σκοπεύουν να δημιουργήσουν οικογένεια και να μεγαλώσουν τα παιδιά απομακρύνονται για κάποιο διάστημα από την αγορά εργασίας. Αυτό συνεπάγεται τη δυσκολία, όταν πια θα θέλουν να επανενταχθούν σε αυτό το χώρο. Γιατί, αν είναι δυνατόν, ποια εταιρεία θα προτιμήσει μία γυναίκα με παιδιά για μία θέση, ενώ αντίστοιχα υπάρχει ένας άνδρας με τα (δια προσόντα; Ακόμα πλήττονται από τα μέτρα ασφάλισης, ενώ τα επιδόματα που τους παρέχονται είναι πάρα πολύ μικρά. Και στον τομέα της υγείας, όμως, οι γυναίκες πλήττονται σφοδρά. Σε πολλές χώρες του τρίτου κόσμου οι γυναίκες υποφέρουν από σεξουαλικά μεταδιδόμενα νοσήματα και κινδυνεύουν κατά τη διάρκεια του τοκετού. Ως θυσία, φόρο τιμής στη ζωή, κάθε λεπτό πεθαίνει μία γυναίκα. Ακόμα οι γυναίκες αρκετών κρατών θεωρούνται κατώτερες από τον άνδρα σε θέματα θρησκευτικά. Από τις πέντε μεγαλύτερες θρησκείες μόνο ο χριστιανισμός αναγνωρίζει τη θέση της γυναίκας ως (ση με τη θέση του άνδρα, αλλά και σε αυτή την περίπτωση στις διάφορες τελετές αυτό δεν φαίνεται. Η κακοποίηση, όμως, των γυναικών είναι συχνό φαινόμενο και στις χώρες του δυτικού χριστιανικού κόσμου. Πολλές γυναίκες στη χώρα μας κακοποιούνται συστηματικά από τους συντρόφους τους χωρίς ποτέ να τολμήσουν να μιλήσουν, αφού δεν έχουν την κατάλληλη βοήθεια και στήριξη. πέφτουν θύματα σεξουαλικής παρενόχλησης από τους άνδρες του περιβάλλοντος τους, ενώ άλλες βασανίζονται και βιάζονται στις φυλακές. Οι πληγείσες καταγγέλλουν τους δράστες που είναι στρατιώτες, σύζυγοι ή απλοί πολίτες. Επίσης, οι γυναίκες γίνονται καθημερινά πράγματα αγοραπωλησίας και αποφέρουν τζίρο 7 δισεκατομμυρίων δολλαρίων το χρόνο από το διακίνηση τους σε ένα ατέλειωτο εμπόριο λευκής σαρκός και σε μια εξευτελιστική διαδικασία κατά την οποία δεν χάνουν μόνο την ελευθερία και την αξιοπρέπεια τους, αλλά την ψυχική και σωματική τους υγεία. Σας φαίνονται δείγματα ισότητας αυτά; Εμένα πάντως όχι! Χαρακτηριστικά έχω να παραθέσω κάποιες μαρτυρίες που είναι παρμένες από τη Διεθνή Αμνηστία. Για παράδειγμα μια κοπέλα, η λεγόμενη

Καζάλ, από το Ιράκ. Αυτή η κοπέλα φυλακίστηκε από έξι άνδρες του συγγενικού της περιβάλλοντος επειδή κατηγορείτο για μοιχεία. Της ακρωτηρίασαν τη μύτη, κάτι που θεωρείται προσβλητικό σύμφωνα με τη θρησκεία τους, της έκοψαν τα πόδια και τη βασάνισαν. Την κράτησαν στη ζωή, μόνο και μόνο επειδή ήταν έγκυος. Αργότερα η κοπέλα αυτή κατάφερε να ξεφύγει, πήγε στο νοσοκομείο, όπου και νοσηλεύτηκε τέσσερις μήνες. Αργότερα πήγε στην αστυνομία να καταγγείλει τους δράστες και οι αστυνομικοί της απάντησαν ότι δεν έχουν καμία δουλειά να ανακατευθούν γιατί, είναι οικογενειακή υπόθεση. Η κοπέλα αυτή βρέθηκε δολοφονημένη.

322

Ένα άλλο παράδειγμα είναι η Βαλεντίνο, 27 χρονών, ψυχολόγος. Το 1998 πήγε στο Ισραήλ για να εργαστεί ως κοινωνικός λειτουργός. Στο αεροδρόμιο εκεί την παρέλαβαν κάποιοι άνδρες και κράτησαν τα χαρτιά της. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να τη βάλουν να εργάζεται σε ένα σπίτι ως πόρνη μαζί με κάποιες άλλες γυναίκες. Οι συνθήκες που μας περιγράφει είναι τραγικές. Λέει πως οι γυναίκες ήταν φυλακισμένες στα υπόγεια για οκτώ μήνες και πολλές από αυτές έπασχαν από φυματίωση και άλλες ασθένειες. Εγώ και εσείς ζούμε στην Ελλάδα. Δεν μας αφορούν άμεσα αυτά τα πράγματα. Επειδή, όμως, είμαστε πολίτες ενός κόσμου, θα πρέπει όλοι να ευαισθητοποιηθούμε. Οι λύσεις είναι πολλές. Είναι ουτοπικές, αλλά είναι πολλές. Κατ' αρχάς, θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε όλοι ότι οι γυναίκες είναι ίσες των ανδρών. Είναι και αυτές άνθρωποι, έχουν τα ίδια δικαιώματα. Ας καταργήσουμε τη γιορτή της γυναίκας. Η γυναίκα είναι άνθρωπος. Ας την κάνουμε γιορτή του ανθρώπου, γιατί οι γυναίκες είμαστε άνθρωποι. Και αφού καταλάβουν όλοι, μεγάλοι και μικροί, ότι οι γυναίκες είναι ίσες των ανδρών, μπορούμε σταδιακά να αρχίσουμε με κάποια μέτρα τα οποία θα βοηθούν τις γυναίκες, οι οποίες θέλουν να γίνουν μητέρες, κάποια μέτρα που θα ενισχύουν τις γυναίκες, οι οποίες είναι άνεργες. Αναλυτικά τα γράφω στην εργασία μου. Ευχαριστώ πολύ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Η Φωτεινή Καψή έχει το λόγο. ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΨΗ (Νομός Αχαΐας): Γεια σας, με λένε Καψή Φωτεινή, όπως ακούσατε. Σας θεωρώ όλους φίλους μου και παρ' όλο που έχω λίγο άγχος, πιστεύω να τα καταφέρω. Η εργασία μου ήταν για το χωριό. Υποστηρίζω το χωριό πάρα πολύ, γιατί έχω μεγαλώσει εκεί όπου συνεχίζω και να πηγαίνω τα Σαββατοκύριακα, όλο το καλοκαίρι και όλο τον ελεύθερο χρόνο μου. Πιστεύω ότι η πολιτεία το χωριό το έχει παραμελήσει πάρα πολύ. Εγώ μένω σε ένα χωριό κοντά στην Ηλεία. Ένα κρατικό νοσοκομείο, που είναι το νοσοκομείο της Ερυμάνθιας, στο οποίο πηγαίνουν πάρα πολλοί άνθρωποι, δεν έχει καθόλου καλή περίθαλψη, δεν έχει καθόλου καλούς γιατρούς, καθόλου καλά μηχανήματα και είναι γενικά παραμελημένο. Επίσης, πιστεύω ότι ο κόσμος έχει φύγει από το χωριό, γιατί ούτε καν η εκκλησία, που είναι ο σύνδεσμος του χωριού και το θέμα δεν είναι το κτήριο δεν έχει καλό ιερέα. Από το κράτος δεν διορίζουν κάποιον ιερέα νέο που να μπορούμε να τον καταλάβουμε, να μπορεί να λέει καθαρά τα λόγια του. Έχουμε κάποιον ο οποίος έχει γεράσει πάρα πολύ και δεν μπορούμε να καταλάβουμε τι λέει. Πιστεύω πως η Εκκλησία είναι πάρα πολύ σημαντικό μέσο για τους έφηβους και θεωρώ πως αυτή πρέπει να μας βοηθήσει. Λένε συνήθως όλοι οι κρατικοί ότι ο κόσμος πρέπει να γυρίσει στο χωριό. Όμως, παρόλα αυτά για παράδειγμα στο χωριό το δικό μου κάνουν ένα φράγμα το φράγμα Πύρου Παραπύρου το οποίο διώχνει τον κόσμο από το χωριό. Επίσης, θα ήθελα να πω εδώ σε όλους εμάς, αλλά και γενικά σε όλα τα παιδιά της Ελλάδας, ότι το χωριό είναι πάρα πολύ αναζωογονητικό και μπορεί ο καθένας να βρει τον εαυτό του εκεί. Αυτό μπορεί να μας

βοηθήσει να βρούμε ασχολίες, μπορεί να μας δείξει ότι ο καθένας από μας μπορεί να κάνει τα δικά του ενδιαφέροντα πράγματα, όπως αυτός τα νομίζει. Εγώ σαν άνθρωπος που έχω ζήσει το χωριό, θέλω να σας πω το εξής: Παιδιά, είμαστε πάρα πολύ μικροί και πρέπει να προσπαθήσουμε εμείς για τα οράματα μας γιατί από μας εξαρτώνται, εμείς είμαστε η νέα γενιά. Πρέπει δε οι μανάδες να αφοσιωθούν πάρα πολύ στα παιδιά τους και πρέπει η Εκκλησία να βοηθήσει σ' αυτό, όπως και η Πολιτεία, με πράξεις και όχι με λόγια, θα πρέπει να είναι κοντά στα παιδιά και οι Βουλευτές και όλοι οι δημόσιοι φορείς, όχι μόνο στις εκλογές ή σε κάποια μεγάλη γιορτή όπως επίσης και η Εκκλησία αλλά καθημερινά. Η Εκκλησία πρέπει να είναι κοντά στα παιδιά. Πιστεύω δε ότι η μητέρα πρέπει να πληρώνεται γι' αυτό που κάνει και να μη χρειάζεται να δουλεύει έξω και να παίρνει θα λέγαμε τη δουλειά των ανδρών. Γι' αυτό θέλω να σας πω ότι το ποτάμι της ζωής δεν γυρίζει πίσω και να το χαρείτε τώρα που είμαστε νέοι! ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Πριν συνεχίσω θα ήθελα να χαιρετίσουμε τον κ. Σαμαράκη ο οποίος αποχωρεί. (Στο σημείο αυτό αποχωρεί από την Αίθουσα ο κ. Αντώνης Σαμαράκης). Αν πρώτα ο εισηγητής και κάποιοι θέλουν να προσθέσουν κάποια πράγματα να το κάνουμε, ώστε να κλείσουμε για σήμερα. Πρώτα θα έδινα το λόγο, αν ήθελε να μιλήσει ο Στέλιος ΚΥΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ. ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΥΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ (Υπόλοιπο Αττικής): Μάλιστα, κύριε Πρόεδρε. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Ο Στέλιος ΚΥΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ έχει το λόγο. ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΥΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ (Υπόλοιπο Αττικής): Θα ήθελα κύριε Πρόεδρε, να αναφέρω κάτι που έγινε χθες και για το οποίο αισθάνθηκα άσχημα. Είμαι μέλος της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων και χθες στην Αίθουσα της Ολομέλειας δεν ήταν εύκολη η πρόσβαση στο χώρο της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων γι' αυτό πήγα στο χώρο της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων. Εγώ αισθάνθηκα πάρα πολύ άσχημα, γιατί έπρεπε να είμαι με όλα τα παιδιά της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων. Σήμερα είμαι πέρα από τις εξέδρες είμαι πιο μακριά και γι' αυτό νιώθω πάλι άσχημα

323

μα. Αυτό πιστεύω ότι συμβαίνει πανιού και όχι μόνο εδώ στη Βουλή. Αύριο αν κάποιος με ειδικές ανάγκες θελήσει να είναι υποψήφιος βουλευτής με τις υποδομές που υπάρχουν τώρα του απαγορεύεται να το κάνει αυτό. Φανταστείτε να είναι μέλος ενός κόμματος και να πρέπει να βρεθεί κάπου και αυτό να μην είναι δυνατό. Δεν είναι δυνατόν αυτά να συμβαίνουν. Δεν μπορεί για παράδειγμα να μιλήσει πάνω στο Βήμα! Είμαστε στον 21ο αιώνα και πρέπει όλα αυτά να τα κοιτάξουμε κάνοντας μια αρχή τώρα για να βελτιωθούν πολλά πράγματα σ' αυτόν τον τομέα! ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Η'ννα ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ έχει το λόγο. ANNA ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ (Νομός Κορινθίας): Η μητέρα μου είναι καθηγήτρια και πολλές φορές στο σχολείο έχω νιώσει πάρα πολύ άσχημα, όταν όλοι οι καθηγητές μου περίμεναν να είμαι άριστη μαθήτρια πράγμα που δεν συνέβη ποτέ. Όσον αφορά την εξωτερική μου εμφάνιση δεν σηκώνομαι με έχουν πολλές φορές κρίνει άσχημα. Έχω βρεθεί μπροστά σε ανθρώπους οι οποίοι έκριναν άγνωστους που δεν τους ήξεραν με πάρα πολύ άσχημο τρόπο πράγμα που με πείραξε πάρα πολύ. Έγινε λόγος πολλές φορές εδώ μέσα και ακούστηκαν κάποια πράγματα για θρησκευτικές πεποιθήσεις. Οι θρησκευτικές πεποιθήσεις έχουν γίνει αφορμή για πολλά γεγονότα. Το αν κάποιος πιστεύει στο θεό ή πιστεύει σ' αυτόν που έχει ονομάσει μέσα του θεό, για μένα αυτό δεν αποτελεί διαφορά. Αποτελεί ομοιότητα, γιατί όλοι έχουμε την ανάγκη να πιστεύουμε σε

κάτι πραγματικά ανώτερο, όπως κι αν λέγεται. Τέλος, ο,τιδήποτε κρίνει εμένα σαν διαφορετική από οποιονδήποτε άλλον εδώ μέσα, ακόμη κι από εσάς, όταν αυτό δεν καταπατάει τη δική σας ελευθερία, πιστεύω ότι δεν είναι θέμα για να κρίνουμε τον άλλο με ρατσισμό. Ευχαριστώ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής ΕΛΑΜΙΝ Ηλίας. ΗΛΙΑΣ ΕΛΑΜΙΝ (Α' Αθήνας): Λέγομαι ΕΛΑΜΙΝ Ηλίας από Α' Αθηνών. Επειδή ο ρατσισμός είναι ένα είδος άσχημης κριτικής κι επειδή δεν είμαστε ούτε θεοί ούτε αλάθητοι, δεν πρέπει να κατακρίνουμε τους ανθρώπους, οι οποίοι έκαναν τις τρομοκρατικές επιθέσεις στην Αμερική, διότι αυτοί οι άνθρωποι κρύβουν ίσως από πίσω τους δύο νεκρά παιδιά, μία νεκρή γυναίκα, νεκρούς γονείς. Όταν κάποιος περνάει τόσα σοβαρά γεγονότα στη ζωή του, δεν μπορούμε να τον κρίνουμε γι' αυτά. Ευχαριστώ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Αντωνίου Δημήτρης Σταύρος. ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ (Πάφος Κύπρου): Λέγομαι Δημήτρης Αντωνίου, είμαι από την Κύπρο, από το 3ο Λύκειο της Πάφου. Θα ήθελα να πω κάτι για το θέμα με τους Αμερικάνους: Ονομάζουν την πράξη αυτή «τρομοκρατία». Εγώ δεν πιστεύω ότι είναι τρομοκρατία, αλλά πιστεύω ότι είναι ένας αγώνας κάποιου λαού που προσπαθεί να πάει ενάντια σε μια μεγάλη δύναμη. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος εκτός απ' αυτόν. Πιστεύω δηλαδή ότι δεν ήταν τρομοκρατία, αλλά η δύναμη του αδυνάτου. Ήταν αυτοί που δεν μπόρεσαν να κάνουν αυτό που θέλουν, δεν μπόρεσαν με συζήτηση να κάνουν αυτό το πράγμα, γιατί και οι Αμερικάνοι τους έκαναν πολλά. Τους σκότωσαν τα παιδιά τους και τους έκαναν διάφορα. Ευχαριστώ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Φακός Παναγιώτης. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΦΑΚΟΣ (Α' Αθήνας): Ονομάζομαι Φακός Παναγιώτης και είμαι από την Α' Αθηνών. Ήθελα να κάνω δύο παρατηρήσεις και μια ερώτηση αφού άκουσα όλους τους συμμαθητές μου. Πρώτον, ήθελα να παρατηρήσω πως οι Αμερικάνοι δεν βομβάρδισαν ποτέ τους Κούρδους. Οι Τούρκοι τους βομβάρδισαν και τους κατέκτησαν και μάλιστα δεν τους αφήνουν να μάθουν τη γλώσσα τους και να εκφραστούν ελεύθερα. Επίσης, θα ήθελα να αναφερθώ για τους Έλληνες που λένε ότι είναι ρατσιστές. Πιστεύω ότι οι Έλληνες δεν είναι άδικα ρατσιστές. Γιατί από τότε που άνοιξαν τα σύνορα και ήρθαν άτομα από υποανάπτυκτες χώρες κι έμπαιναν σε σπίτια κι έκαναν λεηλασίες, σκότωναν κλπ, είναι φυσικό να τους μισήσεις. Δεν λέω, βέβαια, πως το έκαναν όλοι αυτό, αλλά όμως μ' αυτό που έκαναν κάποια άτομα, μισήσαμε όχι μόνο αυτά τα άτομα που έκαναν αυτές τις πράξεις, αλλά και τους συμπατριώτες τους. Και ήθελα να κάνω και μια ερώτηση σε μια συμμαθήτριά μου δεν θυμάμαι συγκεκριμένα ποια είναι η οποία είπε πως οι Μουσουλμάνοι μιλούσε για τους Ταλιμπάν έκαναν κάποιες επιθέσεις και αυτό δείχνει πως υποστηρίζουν τη θρησκεία τους και πως είναι καλοί πάνω σ' αυτό. Και είπε ότι θα πρέπει και οι Χριστιανοί να διδαχθούν απ' αυτούς. Τι πρέπει δηλαδή να κάνουν οι Χριστιανοί; Να κάνουν πολέμους, να σκοτώσουν μερικά άτομα για να δείξουν πως αγαπάνε το Χριστό και πως τον υποστηρίζουν; ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Τονίζω εδώ και για τις υπόλοιπες τοποθετήσεις που θα γίνουν ότι εδώ, στην Επιτροπή αυτήν, δεν συζητούμε

ούτε θέματα εξωτερικής πολιτικής ούτε θέματα παιδείας, θρησκείας κ.λπ. Συζητούμε, όμως, όλα τα θέματα αυτά και γ' αυτό επέτρεψα τη συζήτηση, γιατί ανάγονται σε κεφάλαια της Σύνοψης Κειμένων που αφορούν στη βία σήμερα στις κοινωνίες, στο ρατσισμό και σε

όλα τα ζητήματα. Και το σεβάστηκα. Δεν παρεμβαίνω στην ουσία καθόλου. Ήθελα να πω για το τελευταίο, που ειπώθηκε ότι οι Έλληνες είναι ρατσιστές. Αυτό δεν βγαίνει από πουθενά. Μην το λέμε μεταξύ μας γιατί άλλο ότι φοβούμαστε ορισμένες συμπεριφορές, που μπορεί κάτι να υποθάλλουν. Αλλά δεν βγαίνει από πουθενά, ότι στην Ελλάδα ενδημεί ρατσισμός. Αυτό, οφείλω να σας το πω και μπορούμε να το διαπιστώσουμε. Ο Έφηβος Βουλευτής Πέτρος Λεμονίδης έχει το λόγο. ΠΕΤΡΟΣ ΛΕΜΟΝΙΔΗΣ (Νομός Κοζάνης): Είμαι ο Πέτρος Λεμονίδης, εκπροσωπώ το Β' Ενιαίο Λύκειο Πτολεμαΐδας και γενικότερα την εκλογική περιφέρεια Νομού Κοζάνης. Ελπίζω επίσης να εκπροσωπήσω σωστά και επάξια όλους τους νέους ή μάλλον τη μεγαλύτερη μερίδα των νέων εφήβων. Θα ήθελα να πω κάτι για την τρομοκρατική επίθεση που δέχθηκε η Αμερική. Να μην ξεχνάμε ότι τα θύματα ήταν μόνο αθώοι πολίτες, όπως και τα θύματα στο Αφγανιστάν, στη Μέση Ανατολή που ήταν αθώοι πολίτες. Ζούμε σε μια εποχή στην οποία έχουν ανατραπεί τα πάντα. Από εκεί που πολεμούσαν οι στρατιώτες, τώρα βλέπουμε να πεθαίνουν αθώοι, άμαχοι, γυναίκες, παιδιά, άνθρωποι, που δεν έφταιζαν σε τίποτα. Βλέπουμε στην Αμερική ότι οι πιο πολλοί οι οποίοι πέθαναν, οι πιο πολλοί οι οποίοι θυσιάστηκαν μάλλον ή τους θυσίασαν οι κυβερνήσεις και αυτοί οι οποίοι θέλουν και μπαίνουν μέσα σ' ένα φαύλο κύκλο βίας, θυσιάστηκαν με ένα βασανιστικό τρόπο, με ένα τρόπο που ούτε στα πιο αποτρόπαια σενάρια δεν μπορούμε να τον συναντήσουμε. Ε, δεν μπορώ σε καμία περίπτωση να συμμεριστώ την άποψη που εξέθεσε ο συνάδελφος Έφηβος Βουλευτής από την Κύπρο, ότι ήταν η δύναμη του αδυνάτου η τρομοκρατική επίθεση που έγινε στην Αμερική. Καταλαβαίνω και συμμερίζομαι το δράμα της Κύπρου και τη δύσκολη κατάσταση στην οποία βρίσκονται. Ξέρω ότι είναι αδύναμοι, έχουν υποστεί τόσα πολλά από τους Τούρκους. Το συμμεριζόμαστε και συμπάσχουμε μαζί σας. Καταλαβαίνουμε τι δύσκολα που περνάτε, αλλά δεν μπορώ σε καμία περίπτωση να αφήσω ατιμώρητο αυτό τον κύκλο βίας ο οποίος έχει ξεσπάσει. Ακόμη και για τους Έλληνες, θα ήθελα να πω ότι δέχθηκαν τόσα πολλά, αλλά σε καμία περίπτωση δεν μπορώ να φαντασθώ Έλληνες οι οποίοι θα πλήττον αθώους Τούρκους, γιατί δεν έφταιζαν σε τίποτα. Οι μόνοι οι οποίοι πρέπει να πλήττονται είναι οι κυβερνήσεις και αυτοί που φταίνε. Επίσης, κατηγορούν τους Έλληνες ως ρατσιστές, ως Λεπενιστές, ως ο,τιδήποτε, αρκεί μόνο και μόνο να τους πλήξουν. Ποιος σκέφτηκε τι έχουν περάσει οι Έλληνες; Ποιος σκέφτηκε τις μεταναστευτικές μάζες οι οποίες κινήθηκαν σε ολόκληρο τον κόσμο και τι δέχθηκαν αυτές οι μάζες, αδικαιολόγητα βέβαια; Ευχαριστώ πολύ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Ο Έφηβος Βουλευτής Ευστάθιος ΓΚΟΥΖΟΣ, έχει το λόγο. ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΓΚΟΥΖΟΣ (Νομός Μεσσηνίας): Κύριε Γείτονα, είπατε ότι στην Ελλάδα δεν υπάρχει ρατσισμός και κάποιες απόψεις... ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Αν μου επιτρέπεις, είπα ότι εγώ δεν παρεμβαίνω. Είπα, όμως, ότι επειδή άκουσα ότι είμαστε ρατσιστές, δεν υπάρχουν στοιχεία που να τεκμηριώνουν κάτι τέτοιο. ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΓΚΟΥΖΟΣ (Νομός Μεσσηνίας): Θα σας το τεκμηριώσω εγώ πριν την Έφηβο Βουλευτή που είπε ότι φταίνε οι Αμερικανοί και ότι οι Μουσουλμάνοι πιστεύουν στην εκκλησία τους. Θα ήθελα να της κάνω μια ερώτηση. Τα εα, τα κομπιούτερ και όλα αυτά προέρχονται από την Αμερική. Όλα αυτά, είναι προϊόντα της Αμερικής. Πώς μπορεί τώρα κάποιος να κατηγορήσει την Αμερική ότι φταίει και ότι πλήρωσε, από τη στιγμή που η Αμερική έχει τροφοδοτήσει όλο τον κόσμο; Εγώ πιστεύω ότι η Αμερική είναι 10 χρόνια μπροστά απ' όλες τις χώρες. Πώς μπορεί κάποιος να πει αυτό το πράγμα, δηλαδή ότι καλά έκανε η Αμερική και πλήρωσε; Νομίζω ότι αυτό είναι ρατσισμός. Επίσης, θα ήθελα να πω ότι οι Ταλιμπάν δεν είναι αφοσιωμένοι στην εκκλησία τους, αλλά είναι αφοσιωμένοι σε ένα

πρόσωπο, με το όνομα Οσάμα Μπιν Λάντεν και ενεργούν σύμφωνα με τα δικά του λεγόμενα. Ακόμη θα ήθελα να πω κάτι στο συνάδελφο που είπε ότι σε κάθε δράση υπάρχει και αντίδραση και ότι αυτά που έκαναν οι Αμερικανοί στο Κόσσοβο ήταν φρικτά. ΄κουσα στις ειδήσεις ότι από τους νεκρούς που βγήκαν από τα συντρίμια των Διδύμων Πύργων οι μισοί ήταν σε κομμάτια. Αυτό τα λέει όλα. Επίσης, θα ήθελα να κάνω μία παρατήρηση στο φίλο που είπε ότι δεν είναι πόλεμος του Αφγανιστάν με τις Ηνωμένες Πολιτείες, αλλά τρομοκρατική ενέργεια. Εγώ πιστεύω ότι, αν γινόταν κάποια τέτοια τρομοκρατική ενέργεια στη χώρα μου, μιας και είμαι Έλληνας, θα το θεωρούσα σαν πόλεμο. Έτσι το θεωρούν και οι Αμερικανοί. Επίσης, θα ήθελα να κάνω μία παρατήρηση στην Έφηβο Βουλευτή που είπε ότι δεν φταίνε οι αθώοι Αφγανοί, αν οι Αμερικανοί ρίξουν βόμβες. Δηλαδή, οι αθώοι Αμερικάνοι έφταιγαν. Ακόμη θα ήθελα να πω κάτι στην συνάδελφο που είπε να κάνουμε ευαισθητοποιημένες σκέψεις. Δηλαδή, η ευαισθη

325

τοποιημένη σκέψη της τι είναι; Ότι φταίει η Αμερική; Θα ήθελα ακόμη να πω ότι δεν ξέρω, τι δουλειά είχαν οι Ταλιμπάν να κάνουν τρομοκρατική ενέργεια στους Αμερικανούς. Δεν είχαν καμία σχέση, δεν είχαν πειράξει απολύτως κανέναν οι Αμερικανοί... ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Παρακαλώ, ολοκληρώστε. ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΓΚΟΥΖΟΣ (Νομός Μεσσηνίας):... και μάλλον η βία φέρνει τη βία, όπως είπε μία συνάδελφος και ότι έπρεπε να πληρώσουν οι εγκέφαλοι. Εγώ νομίζω ότι το αεροπλάνο που έπεσε στο Πίτσμπουργκ δεν κάνω πολιτική συζήτηση εδώ δεν έπρεπε να συντρίβει, έπρεπε να βρει το στόχο του. Το τελευταίο που θα ήθελα να πω είναι να σας προσκαλέσω όλους να προσευχηθούμε στο θεό για τα επόμενα που θα γίνουν στον κόσμο. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Η Ερασμία Ευσταθοπούλου έχει το λόγο. ΕΡΑΣΜΙΑ ΕΥΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ (Νομός Ροδόπης): Είμαι η Ερασμία Ευσταθοπούλου και εκπροσωπώ το Ενιαίο Διαπολιτισμικό Λύκειο Σαπών στο Νομό Ροδόπης. Θα ήθελα να πω γιατί πολλά παιδιά έχουν αναφερθεί στο γεγονός της Αμερικής ότι οι Αμερικάνοι με τη συμπεριφορά τους έχουν προκαλέσει πολλές αντιδράσεις, όχι μόνο σε κατοίκους του Αφγανιστάν, αλλά και σε άλλους κατοίκους. Πολλοί, λοιπόν, θεωρούν τετελεσμένο γεγονός ότι η τρομοκρατική επίθεση έγινε από το Αφγανιστάν. Υπάρχουν, όμως, αποδείξεις γι' αυτό; Και στις ειδήσεις δεν έχω ακούσει να πει κάποιος ότι ναι, έγινε από το Αφγανιστάν. Όλα αυτά είναι απλά υποψίες. Όλοι γνωρίζουμε ότι οι κάτοικοι του Αφγανιστάν θα ήθελαν σίγουρα να πάρουν εκδίκηση για όλα αυτά που τους έκαναν οι Αμερικάνοι και σίγουρα θα σκέφθηκαν κάποιον τρόπο για να εκδικηθούν. Όμως, πιστεύω ότι αυτές οι σκέψεις δεν μπόρεσαν να γίνουν πράξεις, καθώς δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να τις πραγματοποιήσουν. Είναι, λοιπόν, πολύ πιθανόν οι επιθέσεις αυτές να έχουν γίνει από τρομοκρατικές οργανώσεις άλλων εθνικοτήτων, πιο εύρωστων οικονομικά, για κάποιον άλλο λόγο και να ρίχνουν την ευθύνη στους κατοίκους του Αφγανιστάν. Το έχει σκεφθεί αυτό κανείς; Ευχαριστώ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Το λόγο έχει η Βασιλική Δημητράκου. ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ (Β' Πειραιά): Ονομάζομαι Δημητράκου Βασιλική και εκπροσωπώ το 3ο Ενιαίο Λύκειο Νικαίας. Απλά θα ήθελα να αναφερθώ στο θέμα του ρατσισμού, όπως προαναφέρθηκε και από το φίλο μας Έφηβο Βουλευτή και εισηγητή μας Στέλιο. Σίγουρα δεν θα πρέπει να νιώθει μειονεκτικά σε σύγκριση με τους υπόλοιπους ανθρώπους, γιατί αλίμονο, έφτασε εδώ πέρα και βέβαια έχει καταφέρει ήδη πάρα πολλά. Είναι γνωστό αυτό. Εκτός αυτού το ότι εκπροσωπεί τον εαυτό

του, κυρίως, και βέβαια το σχολείο του και τους συμμαθητές του στη Βουλή των Εφήβων και το ότι μπορεί να μιλά πια ως πολιτικοποιημένος, να είναι δηλαδή μέσα στα πράγματα, είναι πολύ σημαντικό, γιατί ακούγεται η άποψη του. Αυτό πρέπει να το καταλάβουμε όλοι, γιατί σίγουρα δεν είναι κατώτερος από κανέναν, ούτε αυτός και βέβαια και κανένας άλλος. Όσον αφορά την τρομοκρατία, που οι φίλοι έφηβοι Βουλευτές ανέφεραν όλη την προηγούμενη ώρα, θα ήθελα να πω ότι δεν πρέπει να γελιόμαστε ότι η Αμερική κρατάει τα οικονομικά ηνία, όπως και να το κάνουμε, παγκοσμίως και γι' αυτό νιώθουν κάποιο φόβο όλες οι υπόλοιπες χώρες. Βέβαια αυτό θα έχει ιδιαίτερη σχέση με την Ελλάδα. Ο κ. Μπους ανέφερε τις προηγούμενες ημέρες ότι ο Οσάμα Μπιν Λάντεν είναι ο κύριος τρομοκράτης και τον κυνηγάνε, ακόμα δεν έχει συλληφθεί. Βέβαια έχει αναφερθεί ότι κατάγεται από τη Σαουδική Αραβία, αν και έχει απελαθεί, πήγε στο Αφγανιστάν και τώρα οι αμερικανοί προσπαθούν να ρίξουν βόμβα στο Αφγανιστάν να μπορούσε ο Μπιν Λάντεν να ζούσε στην Ελλάδα και να είμαστε εμείς βέβαια αντιμέτωποι με τους αμερικανούς. Αυτό τι σημαίνει; Αυτό σημαίνει ότι η τρομοκρατία κυρίως θα πρέπει να εξαλειφθεί. Αυτό θα γίνει σίγουρα με τη συμμετοχή όλων των χωρών, να δημιουργηθεί μια αντιτρομοκρατική συμμαχία. Βέβαια πρέπει να καταλάβουν οι αμερικανοί τι γίνεται, τα λάθη τους, γιατί σίγουρα όλα αυτά δεν έχουν γίνει αναίτια. Λυπάμαι βέβαια βαθύτατα για τα θύματα. Βέβαια για την πολιτική κατάσταση μιας χώρας, όπως προανέφεραν πολλά παιδιά, ευθύνονται οι πολίτες, όπως επίσης ανέφεραν και για την αντιτρομοκρατική συμμαχία. Όσον αφορά την Ελλάδα συγκεκριμένα, θα ήθελα να πω ότι είναι πολύ καλό το ότι βρισκόμαστε στο NATO. Δηλαδή, όταν είχαμε κάνει τη συμμαχία αυτό ήταν ιδιαίτερα σημαντικό για μας και ιδιαίτερα ωφέλιμο. Τώρα βέβαια είμαστε με τους αμερικανούς, δεν ξέρω κατά πόσο είναι καλό αυτό, αλλά σίγουρα χρειάζεται μια συνολική αλλαγή όλων, εάν θέλετε και του καθένα ξεχωριστά. Βέβαια αυτά θα τα συζητήσουμε και στις υπόλοιπες συνεδριάσεις της Επιτροπής μας. Ευχαριστώ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Η Έφηβος Βουλευτής Ελεονόρα Εβσotάτιεβα έχει το λόγο. ΕΒΣΤΑΤΙΕΒΑ ΕΛΕΟΝΟΡΑ (Κυκλάδων): Λέγομαι Εβσotάτιεβα Ελεονόρα και εκπροσωπώ το Ενιαίο Λύκειο της Μυκόνου.

326

θα ήθελα να αναφερθώ σχετικά με τα θέματα που θίξαμε προηγούμενα, στην τρομοκρατική επίθεση εναντίον της Αμερικής και το ρατσισμό. Μερικοί από τους κυρίους και κυρίες συναδέλφους που μίλησαν προηγούμενα, έκριναν τους αμερικάνους για τα λάθη που έχουν κάνει και τους κατηγορήσαν για τις εχθρικές και καταστροφικές πράξεις τους. Αμέτρητες ήταν βέβαια οι ανθρώπινες ζωές που χάθηκαν από τα αμερικάνικα όπλα και τεράστιες οι καταστροφές που προκλήθηκαν ανά τον κόσμο από τις αμερικανικές βόμβες. Οι πληγές δεν κλείνουν, κανένας δεν ξεχνάει μας είπαν ότι τους άξιζε, καλά τους έκαναν, γιατί ήλθε η ώρα να πληρώσουν. Άλλοι πάλι ανέφεραν το όνομα των μουσουλμάνων τρομοκρατών χαρακτηρίζοντας τους με επίθετα, όπως φανατικοί, εκδικητικοί κ.λπ. Ελπίζω κανένας να μην προσβληθεί και δεν θέλω να κρίνω κανέναν, αλλά πιστεύω πως αυτή η συζήτηση έγινε σε ένα κλίμα ρατσιστικό και μερικές από τις απόψεις που διατυπώθηκαν ήταν ρατσιστικές. Λοιπόν, ο ρατσισμός υπάρχει από τότε που υπάρχει ο κόσμος και από τότε που ο άνθρωπος συνυπάρχει σε κοινωνίες. Φοβάμαι ότι ακόμα κι αν κάποια μέρα καταφέρουμε να ξεπεράσουμε τους εαυτούς μας και καταπολεμήσουμε τα μειονεκτήματά μας, πλήξουμε τον ρατσισμό, δεν θα καταφέρουμε ποτέ να μην είμαστε

ρατσιστές. Πραγματικά φοβάμαι πως δεν μπορούμε να το κάνουμε αυτό. Ευχαριστώ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Φίλες και φίλοι, ολοκληρώθηκε και ο τρίτος κύκλος ομιλιών. Θέλω κατ' αρχήν να σας ευχαριστήσω, γιατί με τη συνδρομή σας, τις περιεκτικές και σύντομες παρεμβάσεις σας δώσατε τη δυνατότητα στην Επιτροπή πραγματικά να κάνει και λόγο και αντίλογο, ώστε να προχωρήσουμε παραγωγικά και όχι απλώς λέγοντας ο καθένας μία δική του εισήγηση. Υπ' αυτή την έννοια, σας ευχαριστώ ιδιαίτερα, όπως σας ευχαριστώ και για τη βοήθεια για να ανταπεξέλθω στις δύσκολες ανάγκες δύσκολες μπορώ να πω, γιατί είστε έφηβοι του Προεδρείου. Η επόμενη συνεδρίαση είναι αύριο το απόγευμα. Εγώ, θα σας δω στην Ολομέλεια. Να είστε καλά και πάντα ζωηροί και υπεύθυνοι. Στο σημείο αυτό και περί ώρα 19.45 λύεται η συνεδρίαση. Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Β' ΑΘΗΝΑΣ

327

ΠΡΑΚΤΙΚΟ Στην Αθήνα, σήμερα 17 Σεπτεμβρίου 2001, ημέρα Δευτέρα και ώρα 16.00 στην Αίθουσα 223 του Μεγάρου της Βουλής, συνεδρίασε η Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων (Τμήμα Α') της Βουλής των Εφήβων, υπό την προεδρία του Βουλευτή κ. Στέφανου Μανίκα, με αντικείμενο την εξέταση των θεμάτων «Δημογραφικό πρόβλημα υπογεννητικότητα, ρατσισμός, εθελοντισμός, βία εγκληματικότητα, κοινωνική πρόνοια ασφάλιση, υγεία νοσοκομεία, ναρκωτικά, άστεγοι, αγωγή υγείας, κάπνισμα, αλκοόλ, αμβλώσεις, AIDS, ανύπαντρες μητέρες, οικογένεια χάσμα γενεών, διαπροσωπικές σχέσεις εφηβεία, εργασία ανεργία, ευθανασία» της Σύνοσης Κειμένων των μαθητών από την Ελλάδα, την Κύπρο και τον Απόδημο Ελληνισμό, που συμμετείχαν στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα «Βουλή των Εφήβων», ΣΤ' Σύνοδος 2000 2001 (2η συνεδρίαση). Στη συνεδρίαση παραβρέθηκαν οι Έφηβοι Βουλευτές: Αλεβιζοπούλου Ολυμπία (Νομός Ηλείας), Αναστασιάδου ΓΕΩΡΓΙΑ (Β' Αθήνας), Αντωνίου Δημήτριος Σταύρος (ΠάφοςΚύπρος), Αποστολοπούλου Κωνσταντίνο (Β' Αθήνας), Αριστάρχου Σοφία (ΛεμεσόςΚύπρος), Ήσημης Γεώργιος (Α' Αθήνας), Βαρδουνιώτη ΝαταλίαΑλεξάνδρα (Νομός Κέρκυρας), Βασιλείου Ευφροσύνη (Νομός Φθιώτιδας), Βεΐζης ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ (Νομός Ευβοίας), Βενετικίδης Αναστάσιος (Α' Θεσσαλονίκης), Γιαννακοπούλου Διονυσία (Α' Αθήνας), Γκονιάρη Βασιλική (Γερμανία), ΓΚΟΥΖΟΣ Ευστάθιος (Νομός Μεσσηνίας), Γότση Φωτεινή (Νομός Πρέβεζας), Γούση Ελευθερία (Νομός Μαγνησίας), Γρηγορίου Στεφάνια (Νομός Τρικάλων), ΔΑΡΑΚΗ Αγγελική (Νομός Χανίων), Δασκαλέα Χρυσούλα (Β' Αθήνας), ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΙΔΟΥ Ελισάβετ (Νομός Καστοριάς), Δημητράκου Βασιλική (Β' Πειραιά), Δημητριάδης Γεώργιος (Β' Θεσσαλονίκης), Δημοπούλου Χριστίνα (Νομός Αχαΐας), Δουλάκη Δήμητρα (Β' Πειραιά), ΔΟΥΤΣΙΝΗ Μαρία (Νομός Έβρου), Εβστάτιεβα Ελεονόρα (Νομός Κυκλάδων), ΕΛΑΜΙΝ Ηλίας (Α' Αθήνας), ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ (Νομός Κορινθίας), Ευσταθοπούλου Ερασμία (Νομός Ροδόπης), Ζεϊμπέκη Ευγενία (Νομός Κοζάνης), Ζυγούρη Παρασκευή (Νομός Αιτωλοκαρνανίας), ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΟΥ Ελισάβετ (Β' Πειραιά), Ιωάννου Δέσποινα (Νομός Πιερίας), ΚΑΠΟΥΡΑΝΗ Ιωάννα (Β' Αθήνας), Καρβουνιάρη Αικατερίνη (Νομός Αργολίδας), Κατσαλή Έλενα (Β' Αθήνας), Καψή Φωτεινή (Νομός Αχαΐας), Κελιανοπούλου Μαρία (Α' Πειραιά), Κεχαγιάς Βασίλειος (Α' Θεσσαλονίκης), Κοβάνης Αναστάσιος (Νομός Βοιωτίας), Κοντογιάννη Ευαγγελία (Υπόλοιπο Αττικής), Κορακίδη Ιλιάδα (Νομός Αχαΐας), Κοπετέ Μαρία (Β' Αθήνας), ΚΟΥΤΡΟΠΟΥΛΟΣ Παναγιώτης (Αυστραλία), Κουτρούδης Ευστράτιος (Νομός Κοζάνης), Κουτσοδήμου Αλεξάνδρα (Νομός Λαρίσης), Κόφφα Χρυσοστόμη (Νομός Καρδίτσας), ΚΥΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣΣτυλιανός (Υπόλοιπο Αττικής), Κύρδη Δήμητρα (Γερμανία), ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΥ Παρασκευή (Α'

θεσσαλονίκης), Κωνοταντινίδης Ευστάθιος (Νομός Κοζάνης), Λαγουδέλης Ανδρέας (Β' Αθήνας), Λαδιάς Σπυρίδων (Νομός Πρέβεζας), Λαλαούνη Ελευθερία (Α' Πειραιά), Λειβαδίτου Αφροδίτη (Β' Αθήνας), Λεμονίδης Πέτρος (Νομός Κοζάνης), Λίτος Βασίλειος (Νομός Αιτωλοακαρνανίας), Λούβαρη Αργυρώ (Νομός Κυκλάδων), ΜΠΑΤΣΑΛΙΑ ΜαρίαΙωάννα (Β' Αθήνας), ΠΑΠΑΔΕΡΟΥ Μανωλία (Νομός Χανίων), ΠΡΕΒΕΖΙΑΝΟΥ Φωτεινή (Β' Αθήνας), Σπηλιόπουλος Ιωάννης (Υπόλοιπο Αττικής) και Φακός Παναγιώτης (Α' Αθήνας). ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος Επιτροπής): Καλησπέρα σας, συνεχίζεται η συνεδρίαση της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων. Επιτρέψτε μου, πριν αρχίσουμε, να σας συστηθώ. Λέγομαι Στέφανος Μανίκας και είμαι Βουλευτής της Α' περιφέρειας Αθηνών. Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Λειβαδίτου Αφροδίτη από τη Β' Αθήνας. ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΛΕΙΒΑΔΙΤΟΥ (Β' Αθήνας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι, ονομάζομαι Λειβαδίτου Αφροδίτη και εκπροσωπώ το Ιο Λύκειο Πεύκης. Θα ήθελα να σας μιλήσω για την κατάσταση της παγκόσμιας κοινωνίας στην εποχή μας. Ο κόσμος μας εξελίσσεται τα τελευταία χρόνια με ραγδαίους ρυθμούς. Καθημερινά πληροφορούμαστε από τον Τύπο για αλλαγές, οι οποίες λαμβάνουν χώρα σε όλους τους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας. Από τις μεταβολές αυτές κάποιες, όπως τα ποικίλα τεχνολογικά και επιστημονικά επιτεύγματα θα μπορούσαν να βελτιώσουν το βιοτικό επίπεδο όλων των λαών της γης. Ωστόσο, παρά την άνευ προηγουμένου συσσώρευση πλούτου στον πλανήτη μας, παρατηρούμε ένα συνεχώς διογκούμενο χάσμα, μεταξύ ανεπτυγμένων και υποανάπτυκτων χωρών, μεταξύ πλούσιων και φτωχών, το οποίο και πυροδοτεί ακραίες συμπεριφορές από την πλευρά των αδικημένων. Μπροστά στο θλιβερό θέαμα της καταπάτησης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης, μπροστά στη δυστυχία που ταλανίζει ζωές εκατομμυρίων συνανθρώπων μας, μπροστά στην αδικία, την απανθρωπιά, την ασχήμια και τη βαρβαρότητα, μπροστά στον παραλογισμό και στην αυθαιρεσία εμείς οι νέοι δεν μπορούμε παρά να νιώσουμε αποστροφή για την παρούσα κατάσταση, οργή γι' αυτούς που την προκάλεσαν και τη διατηρούν, αμηχανία για το τι πρέπει να γίνει στο μέλλον. Και το μόνο που μας παρέχει ελπίδα είναι το όραμα ενός καλύτερου κόσμου. Όνειρο μας είναι ένας κόσμος όπου όλοι ανεξαιρέτως οι κάτοικοι θα καλύπτουν τις βασικές τους ανάγκες και θα εξασφαλίζουν για τους εαυτούς τους και τις οικογένειες τους ανθρώπινη αξιοπρέπεια, ένας κόσμος που όλα τα παιδιά θα

328

έχουν τη δυνατότητα να σπουδάζουν και να μορφώνονται ανάλογα με τις επιθυμίες και τις ικανότητες τους, όπου οι άνθρωποι θα διατυπώνουν τις σκέψεις, τις ιδέες και τις πεποιθήσεις τους δίχως δισταγμό, όπου η δικαιοσύνη δεν θα είναι τυφλή αλλά αμερόληπτη και ανεξάρτητη, ένας κόσμος απαλλαγμένος από προκαταλήψεις, μίσση, βιαιοπραγίες, στηριζόμενος στα υπέρτατα αγαθά της ειρήνης, της δικαιοσύνης, της ελευθερίας, της αγάπης, της δημοκρατίας. Ωστόσο το όραμα ποτέ δεν αρκεί για να βελτιώσει την κατάσταση. Απαραίτητη προϋπόθεση για την υλοποίηση ενός στόχου αποτελεί η δράση. Εκείνο που πρέπει σε πρώτη φάση να γίνει είναι να ενισχυθούν οι διάφορες μη κερδοσκοπικές οργανώσεις που ήδη κάνουν σπουδαία δουλειά για την καλυτέρευση των όρων διαβίωσης των ανθρώπων του τρίτου κόσμου. Επιπροσθέτως, κρίνεται απαραίτητη η προσφορά βοήθειας προς τις αναπτυσσόμενες και υποανάπτυκτες χώρες, έτσι ώστε να ξεπεράσουν την οικονομική δυσπραγία και να αναπτυχθούν σε όλα τα επίπεδα, αφού οργανώσουν κοινωνίες με γερά θεμέλια και φιλελεύθερα καθεστώτα. Ένα άλλο μέτρο προς

αυτή την κατεύθυνση είναι ο σταδιακός αφοπλισμός, όσο ουτοπιστικό και αν φαίνεται, με στόχο αφενός την αποφυγή πολεμικών συγκρούσεων και αφετέρου την εξοικονόμηση πόρων για την εξάλειψη της φτώχειας και της ασιτίας. Τέλος, η διεθνής κοινότητα θα μπορούσε με ειρηνικές, αλλά δυναμικές επεμβάσεις να συμβάλει στην εγκαθίδρυση της δημοκρατίας, όπου έχουν επικρατήσει τυραννικά καθεστώτα. Για να εφαρμοστούν ωστόσο όλα τα παραπάνω, θα πρέπει εμείς οι νέοι να δείξουμε έμπρακτα το ενδιαφέρον μας για όλα αυτά που μας προβληματίζουν. Οφείλουμε να υψώσουμε τη φωνή μας και να μιλήσουμε για εκείνους που δεν έχουν φωνή και δεν έχουν τη δυνατότητα να διαμαρτυρηθούν για την κατάσταση τους. Πρέπει να νοιαστούμε και για όσους δεν χαίρουν ούτε κατά διάνοια όσων εμείς απολαμβάνουμε, δηλαδή των βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Αν θέλουμε να αλλάξουμε κάτι, πρέπει να ενωθούμε σε ένα αδιαίρετο σύνολο και να διακηρύξουμε, όσα απαιτούμε από τους κυβερνώντες με την αγωνιστικότητα και την αποφασιστικότητα που μας διακρίνει ως νέους. Ο κόσμος είναι ένα υπέροχο μέρος και αξίζει να παλεύουμε γι' αυτόν. Αυτόν τον καλύτερο κόσμο, ας ονειρευτούμε. Αξίζει, φίλε, να υπάρχουν για ένα όνειρο και ας είναι η φωτιά που θα σε κάψει. Ας μην εφησυχάζουμε, λοιπόν, και παθητικοποιούμαστε μέσα στην υλική ευμάρεια που κατακλύζει τις κοινωνίες μας. Ας κοιτάξουμε το συνάνθρωπο που πάσχει και ας αναγνωρίσουμε στο πρόσωπο του τους εαυτούς μας. Και για να θυμηθούμε τη ρήση του Τζον Ντον: «Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να ζήσει μόνος, νησί αυτόνομο, αφ' εαυτού. Ο θάνατος κάθε ανθρώπου με λιγοστεύει, γιατί ανήκω στο ανθρώπινο γένος. Γι' αυτό, ποτέ μη στείλεις να ρωτήσουν για ποιον χτυπάει η καμπάνα. Είναι για σένα που χτυπά».

Ευχαριστώ πολύ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Δασκαλέα Χρυσούλα από τη Β' Αθήνας. ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΔΑΣΚΑΛΕΑ (Β' Αθήνας): Ονομάζομαι Δασκαλέα Χρυσούλα και εκπροσωπώ το 2ο Ενιαίο Λύκειο του Μοσχάτου, θα ήθελα να σας μιλήσω για την ανεργία, που είναι ένα θέμα κοινωνικό και επηρεάζει τη νεολαία αρνητικά. Με τον όρο ανεργία υπονοείται η ακούσια αργία των ατόμων που προσφέρουν την εργασία τους έναντι ημερομισθίου μισθού ή οποιουδήποτε άλλου τρόπου αμοιβής εξαιτίας της ελλείψεως επαγγελματικής ειδικής εργασίας. Η λέξη αυτή δεν πρέπει να συγχέεται εννοιολογικά με τη λέξη αεργία, δηλαδή την εκούσια φυγοπονία, τη νωθρότητα, την ηθελημένη αποχή από κάποια εργασία. Επιφανειακά η ανεργία εμφανίζεται σαν αποτέλεσμα της δυσαναλογίας ανάμεσα στη ζήτηση και την προσφορά εργασίας. Η ανεργία εκτός από κοινωνικό είναι και οικονομικό φαινόμενο μαζί. Είναι ο εφιάλτης της καπιταλιστικής κοινωνίας. Σε κάθε εποχή και σε κάθε χώρα εμφανιζόταν άλλοτε σε μεγαλύτερο και άλλοτε σε μικρότερο βαθμό. Η ανεργία, όμως, άρχισε να παίρνει μεγάλες διαστάσεις στις αρχές του αιώνα μας με την υψηλή εκβιομηχάνιση, τις τεχνικές εφευρέσεις και τελειοποιήσεις και με την προσπάθεια της κεφαλαιούχου παραγωγής των βιομηχανικών αγαθών με όσο το δυνατόν λιγότερο κόστος σε βάρος των εργαζομένων. Έτσι παρατηρούμε και άλλες μορφές ανεργίας: Τεχνολογική. Εξαιτίας των νέων τεχνολογικών επιτεύξεων, οι οποίες απαιτούν όλο και λιγότερο εργατικά χέρια και η δημογραφική, δηλαδή η μη φυσιολογική αυξομείωση του πληθυσμού, η αστυφιλία, ο υπερπληθυσμός. Χάρη στην εργασία διαμορφώθηκε ο άνθρωπος, η κοινωνία και ο πολιτισμός. Η εργασία είναι ο πρώτος όρος συμμετοχής του πολίτη στα κοινά, ενώ η ανεργία σημαίνει αναγκαστική περιθωριοποίηση, στέρηση του βασικού δικαιώματος να ρυθμίζει ο ίδιος τη ζωή του, να συμβάλει δημιουργικά στον προσανατολισμό της κοινωνίας. Σήμερα η ανεργία μαστίζει την Ευρώπη και οι δείκτες ξεπερνούν το 10% του ενεργού πληθυσμού. Γι' αυτό

εμείς πρέπει να λάβουμε κάποια μέτρα, για να αντιμετωπίσουμε αυτό το φαινόμενο, που είναι και τα εξής: Πρώτον, για τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας, ΟΑΕΔ και οι άλλοι οργανισμοί πρέπει να εφαρμόσουν προγράμματα με τα οποία να ενισχύουν οικονομικά τις επιχειρήσεις, που πέρα από τα άτομα που απασχολούν να προβαί

329

νουν σε νέες προσλήψεις. Έτσι, να παρέχουν κάποιο προσωρινό εισόδημα και εργασιακή εμπειρία σε αυτούς που πλήττονται, κυρίως από την ανεργία. Δεύτερον, όπως γνωρίζουμε, η Πολιτεία μελετά την οικονομική και τεχνική υποστήριξη των νέων, ώστε να μετατρέψουν σε πράξεις τις ιδέες τους για ανάληψη επιχειρηματικής δράσης. Τρίτον, θα πρέπει να στοχεύουμε όχι μόνο στην αντικατάσταση των εισαγωγών, αλλά και στην αύξηση των εξαγωγών. Σε κάτι ανάλογο αποβλέπουν οι φορολογικές επιβαρύνσεις των εισαγωγών και οι πριμοδοτήσεις των εξαγωγών, ενώ για την προώθηση των ελληνικών προϊόντων έχουν συσταθεί οργανισμοί. Τέλος, οι προβλέψεις για το μέλλον της απασχόλησης είναι ζοφερές, καθώς ο πληθυσμός αυξάνεται διαρκώς και η τεχνολογία και οι επικοινωνίες μειώνουν διαρκώς την ανάγκη για εργατικό δυναμικό. Ευχαριστώ πολύ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Ασημής Γεώργιος από την Α' Αθήνας. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΣΗΜΗΣ (Α' Αθήνας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί φίλοι Έφηβοι Βουλευτές, ονομάζομαι Γιώργος Ασημής και εκπροσωπώ το Πειραματικό Σχολείο Πανεπιστημίου Αθηνών. Θα ήθελα να σας μιλήσω για εμάς τους νέους και την εποχή μας, αλλά και για τα προβλήματα που αντιμετωπίζει αυτή καθημερινά, θεωρώ ότι εμείς οι νέοι κατευθυνόμαστε από τις απαιτήσεις της εποχής. Βρισκόμαστε σε μία φάση κρίσης: Από τη μια ζούμε τις αντιφάσεις της μεταβατικής εποχής μας και από την άλλη παρασυρόμαστε σε όλες τις επιλογές μας από τη θαυμασία και ξέφρενη τεχνολογική εξέλιξη, όπως για παράδειγμα, όταν επιλέγουμε ένα επάγγελμα, αλλά και τις υλιστικές αξίες που αυτή συνεπάγεται, δηλαδή οι πολυάριθμες ανέσεις του ανθρώπου, η πλεονεξία, η πολυτέλεια κλπ. Το κυριότερο, όμως, είναι ότι μας διαφεύγει η κατά βάθος γνώση της εποχής μας, η οποία αμέλησε τον εσωτερικό κόσμο του ανθρώπου, την ψυχική του καλλιέργεια με τον κίνδυνο να γίνουμε κι εμείς σκληροί σαν τους σημερινούς ανθρώπους και να επαναλάβουμε χειρότερα λάθη απ' αυτά που έκαναν οι σημερινοί ενήλικες. Τέλος, θα ήθελα να κάνω μερικές προτάσεις ως προς τη λύση αυτού του προβλήματος: Τα σχολεία θα μπορούσαν να μας παρέχουν ανθρωπιστική παιδεία και να μας ενημερώνουν για το κάθε τι που συμβαίνει γύρω μας έτσι ώστε να μπορούμε να πάρουμε σωστές αποφάσεις. Επίσης, θα μπορούσαν να αφιερωθούν στα σχολεία κάποιες ώρες για να αναπτυχθεί ένας γόνιμος διάλογος μεταξύ καθηγητών και μαθητών και να συζητούν έτσι όλοι μαζί θέματα, τα οποία απασχολούν αρκετά εμάς τους νέους. Ακόμη θα ήθελα να επισημάνω ότι και ο θεσμός της Βουλής των Εφήβων θα μπορούσε να συνδράμει να κατανοήσουμε την εποχή μας, αφού μας ακούν οι ρυθμιστές της ζωής του τόπου, οι πολιτικοί. Έτσι, αν καταφέρουν να υλοποιήσουν τις προτάσεις μας, η ανθρωπότητα, εμείς, θα μπορούμε να είμαστε ευτυχισμένοι. Ευχαριστώ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Αριστάρχου Σοφία από την Κύπρο. ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ ΣΟΦΙΑ (Λεμεσός Κύπρου): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι, Έφηβοι Βουλευτές. Είμαι η Σοφία Αριστάρχου από την Κύπρο και εκπροσωπώ το Γυμνάσιο Ομόδους. Θα ασχοληθώ με ένα πρόβλημα που βιώνω καθημερινά και με απασχολεί ιδιαίτερα. Το πρόβλημα της αστυφιλίας στα κρασοχώρια της Κύπρου. Λέγοντας κρασοχώρια, εννοούμε εβδομήντα

συνολικά χωριά που ανήκουν διοικητικά στις επαρχίες Λεμεσού και Πάφου και περιλαμβάνονται στο σχέδιο ενιαίας αγροτικής αναπτύξεως κρασοχωριών. Τα χωριά που αναφέρονται στη μελέτη μου είναι τα εξής: Όμοδοφσος, Βάσα Κιλανίου, Δορά, Κιλάνι, Φινί, Λάτρες, Πέρα Παιδί, Μαντριά, Φιλούσα και Μαγιά. Πρόκειται για πανέμορφα χωριουδάκια στην οροσειρά του Τρόδος με μεγάλη ιστορική, εθνική, κοινωνική και πολιτιστική προσφορά που σήμερα σταδιακά ερημώνονται, λόγω της αστυφιλίας. Πρώτον, ιστορική διαδρομή. Τα χωριά αυτά έχουν πανάρχαιες ιστορικές ρίζες που χάνονται στα βάθη των χρόνων. Ζωή μαρτυρείται σ' αυτά ήδη από τα προϊστορικά χρόνια με ακμή στα ιστορικά και μεταγενέστερα χρόνια. Τα τοπωνύμια, τα αρχαιολογικά ευρήματα και οι ζωντανές παραδόσεις και τα έθιμα μαρτυρούν την πανάρχαια ελληνικότητα τους. Παραδείγματος χάρη το όνομα του βουνού Αφάμης που βρίσκεται στα όρια πολλών από τα πιο πάνω χωριά προέρχεται από το ναό που υπήρχε στη κορυφή του, του Ευφημίου Διός. Η ονομασία του χωριού'ρσος κατά πάσα πιθανότητα προέρχεται από την αρχαία ελληνική λέξη άλσος, δηλαδή μικρό δάσος. Επίσης, μαρτυρείται ζωή σ' αυτά κατά τα ελληνιστικά χρόνια, αλλά και στα μεσαιωνικά. Για το Όμοδος π.χ. υπάρχει η παράδοση ότι στο μεσαιωνικό οικισμό Κούπετρα, απέναντι από το σημερινό χωριό είχε καταφύγει ο Ισαάκιος Κομνηνός στα 1191, κυνηγημένος από το Βασιλιά της Αγγλίας Ριχάρδο το Λεοντόκαρδο. Κατά την Τουρκοκρατία και τα νεώτερα χρόνια η συμβολή των χωριών αυτών ήταν αξιόλογη. Ενδεικτικά μόνο ας αναφέρουμε τα εξής: Στο χωριό Όμοδος λειτούργησε σχολείο από τις αρχές του 19ου αιώνα, όταν ακόμα και πόλεις της Κύπρου δεν είχαν αποκτήσει εκπαιδευτήρια. Η λειτουργία του σχολείου οφειλόταν στο μοναστήρι του Τίμιου Σταυρού, με την ευθύνη του οποίου τη

330

λειτουργούσε. Σ' αυτή δίδαξε ο οικονόμος του μοναστηριού, Βασίλειος, που εκτελέστηκε από τους Τούρκους τον Ιούλιο του 1821. Επίσης, πρέπει να αναφερθεί το πρώτο ιδιωτικό σχολείο της Κύπρου στο χωριό Βάσα, όπως μαρτυρούν οι πηγές κατά το έτος 1827 και μάλιστα από κάποια γυναίκα, τη Μαρία Καρεπετή. Στη Βάσα υπήρχε ακόμα Σχολή Βυζαντινής Μουσικής, η οποία επεκτάθηκε σε ολόκληρη την Κύπρο. Δεύτερον, Χριστιανισμός, Ορθοδοξία. Μετά την επίσκεψη των Αποστόλων Πέτρου και Βαρνάβα στην Κύπρο, ο χριστιανισμός διαδόθηκε σε ολόκληρο το νησί. Ιδιαίτερα το Όμοδος σεμνύνεται για την επίσκεψη της Αγίας Ελένης στο χωριό γύρω στο 325 και για τη δωρεά σε προϋπάρχουσα μονή, τμήμα του ιερού Κανάβ, σκοινί που έδεσαν το Χριστό στο σταυρό, κειμήλιο που φυλάσσεται μέχρι σήμερα. Επίσης, στην (δια αρχαία μονή Όμοδος φυλάσσονται και πλήθος ιερών λειψάνων και κειμηλίων μεταξύ των οποίων και η κάρα του Αποστόλου Φιλίππου. Η ορθόδοξη παράδοση και ζωή με όλες τις εκκλησιαστικές τέχνες είναι πάντα ζωντανή στα κρασοχώρια. Τρίτο, Εθνικοί αγώνες. Σημαντική ήταν και η προσφορά των κρασοχωριών στους εθνικούς αγώνες. Υπήρξε συμμετοχή στους Βαλκανικούς πολέμους και στους δύο παγκόσμιους, στο πλευρό πάντα της Ελλάδας. Στον απελευθερωτικό αγώνα της ΕΟΚΑ τα χωριά αυτά είχαν ιδιαίτερη συμμετοχή. Τέταρτον, Πολιτισμός. Είναι σημαντική η προσφορά των χωριών αυτών στη δημιουργία πολιτισμού και στη διατήρησή του. Λαϊκοί και έντεχνοι ποιητές και σημαντικές πνευματικές φυσιογνωμίες της Κύπρου έχουν την καταγωγή τους από αυτά τα χωριά. Σε αυτά τα χωριά συντηρούνται ακόμα παραδόσεις και έθιμα που χαρακτηρίζουν τον τόπο μας. Πρέπει να αναφερθεί και η θαυμάσια λαϊκή αρχιτεκτονική των χωριών που είναι μνημείο του

πολιτισμού μας. Οικονομία, ΓΕΩΡΓΙΑ. Σε καιρούς δύσκολους αυτά τα χωριά αιμοδότησαν την οικονομία του τόπου με τις καλλιέργειες αμπελιού που καλλιεργείται εδώ από την προϊστορική εποχή και με την οινοποιία. Από την έρευνα που πραγματοποιήθηκε στο σχολείο μου, συμπεραίνουμε ότι το πρόβλημα της αστυφιλίας παρουσιάζεται έντονο στα κρασοχώρια. Τα παιδιά γνωρίζουν την απαισιόδοξη προοπτική της επιβίωσης και παραμονής σε αυτά και εκδηλώνουν τάσεις φυγής. Βέβαια δεν μηδενίζουν την όποια βοήθεια έχει παρασχεθεί. Σημειώνουν την κάποια ενθάρρυνση στον γεωργικό τομέα μέσα από επιδοτήσεις καλλιεργειών ή αποζημιώσεις για φυτικές καλλιέργειες που πλήττονται από θεομηνίες. Ωστόσο, η δυσαρέσκεια παραμένει έντονη για την έλλειψη έργων υποδομής για παροχή ανθρωπίνων συνθηκών διαβίωσης και ευκαιριών, ώστε τα χωριά αυτά να καταστούν ελκυστικοί τόποι παραμονής. Όπως φάνηκε από τα παραπάνω, τα χωριά αυτά αξίζει να βοηθηθούν, ώστε να διακοπεί η φθορά και η καταστροφή τους. Ως νέοι αυτής της περιοχής ζητάμε επιτακτικά να βοηθηθούμε με όλους τους τρόπους από όλους τους φορείς, ώστε να παραμείνουμε στα χωριά μας. Η φωνή μου είναι κραυγή που ζητάει βοήθεια. Ας ελπίσω ότι το πρόβλημα του χωριού μου, όπως και των υπόλοιπων χωριών της περιοχής θα φθάσει στα αυτιά κάποιων ιθυνόντων και ότι δεν θα παραπέσει σε κάποιο σκοτεινό συρτάρι. Ας ελπίσουμε ότι μπορεί να σταματήσει η ερημιά που κατακλύζει τις μεγάλες πόλεις, αν βοηθήσουμε στο να μην ερημώνονται τα χωριά μας για το καλό των ιδίων των χωριών και ειδικότερα για το καλό του νησιού μας. Τους αξίζει μια δεύτερη ευκαιρία για να δείξουμε ότι μπορούν να επιβιώσουν και να προσφέρουν στην εποχή των ραγδαίων εξελίξεων και της παγκοσμιοποίησης. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Λίτος Βασίλειος από το Νομό Αιτωλοακαρνανίας. ΛΙΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ (Νομός Αιτωλοακαρνανίας): Κύριε Πρόεδρε, έφηβοι Βουλευτές, εκπροσωπώ το Γ' Ενιαίο Λύκειο Αγρινίου. Θέλω να αναπτύξω ένα θέμα που σιγοκαίει στις ψυχές των ανθρώπων, κάνοντας της να απομακρύνονται από τον κόσμο, να κλείνονται οι άνθρωποι στους εαυτούς τους και να μετατρέπονται σε μοναχικά άβουλα όντα. Αυτό το φαινόμενο δεν είναι άλλο από τη μοναξιά. Διάβαζα ένα θέμα σε ένα περιοδικό, σχετικά που είχε τίτλο «παρέα με τη μοναξιά». Αντιφατικός το τίτλος. Και όμως, εάν τον αναλύσουμε με τα σημερινά δεδομένα, θα δούμε ότι η μοναξιά έχει τόσο μεγάλη διάδοση, που μας κάνει να αναρωτιόμαστε, εάν ο άνθρωπος είναι πράγματι κοινωνικό όν. Πόσες φορές άραγε δεν έχουμε νιώσει μόνοι χωρίς να μπορούμε να εκφράσουμε αυτά που μας προβληματίζουν, σε κάποιον ο οποίος δεν θα μας προδώσει, αλλά ούτε και θα μας υποχρεώσει ψυχικά και πνευματικά. Πόσες φορές δεν βρισκόμαστε κλεισμένοι στο δωμάτιο μας, επειδή απλά ο υπόλοιπος κόσμος δεν μας καταλαβαίνει; Πόσες φορές καθόμαστε με την παρέα μας στο προαύλιο του σχολείου ή και τις καφετέριες και παρόλο που μιλάμε μεταξύ μας, παρόλο αυτά νιώθουμε κενό πνευματικά και ψυχικά, ενώ οι κουβέντες μας χαρακτηρίζονται από ξηρότητα και χωρίς βάθος. Ιδιαίτερα αυτό το φαινόμενο αποκτά μεγάλες διαστάσεις καθόλου τυχαία στις μεγαλουπόλεις, όπου οι τσιμεντένιοι τοίχοι των πολυκατοικιών η αφθονία των προϊόντων, η τεχνολογική ανάπτυξη και ο αυτοματισμός, ναι μεν απλουστεύουν και καλυτερεύουν τη ζωή του ανθρώπου, αλλά από την άλλη του περιορίζουν τη δυνατότητα να απλώσει το χέρι του και να ζητήσει βοήθεια. Κλείνεται μέσα σε ένα κουβούκλιο που ναι μεν τον συ

νηρεί σωματικά, αλλά του διακόπτει οποιαδήποτε προσπάθεια επικοινωνίας με τους συνανθρώπους του. Έρα ατροφεί πνευματικά και ψυχικά. Γι' αυτό το λόγο δεν πρέπει να μας κάνουν εντύπωση τα λόγια ενός μικρού σε ηλικία γγλου μαθητή, ο οποίος είχε γράψει στην έκθεση του ότι έχουμε πολλές γεννήσεις διδύμων, επειδή απλά φοβούνται να έλθουν μόνα τους στον κόσμο. Είναι μια συνταρακτική αλήθεια. Ποιο συνταρακτικό είναι το γεγονός πως ο άνθρωπος παρόλο που καταλαβαίνει τη μοναξιά του δεν προσπαθεί να βρει μεθόδους για να επικοινωνήσει πνευματικά. Ίσως, γιατί πολύ απλά έχει απομακρυνθεί από το θεό, τον πνευματικό του πατέρα. Κι όταν κάποιος χάσει τον πατέρα του, τότε προσπαθεί να ζήσει με τους υπόλοιπους συνανθρώπους του. Όταν, όμως, χάσει την επαφή του και μαζί τους, όπως ήδη γίνεται, προσπαθεί να επιβιώσει μαζί με τη φύση. Δυστυχώς, όμως έχουμε χάσει και τη δική της συντροφιά, γιατί πολύ απλά έχει καταστραφεί και καταστρέφεται από μας τους ίδιους πάλι. Τα αποτελέσματα είναι φανερά σε όλους μας: Πληθώρα περιθωριοποιητικών τάσεων, πληθώρα φυσικών καταστροφών, πληθώρα ψυχικών ασθενειών, αύξηση του ρατσισμού, της βίας και της εγκληματικότητας, επειδή πολύ απλά ο άνθρωπος, ζώντας μόνος, αποκοινωνικοποιείται, αποανθρωπίζεται και παύει πλέον να είναι άνθρωπος. Ίσως είναι υπερβολικά όλα αυτά. Όμως, δεν είναι απίθανα. Πριν μερικά χρόνια στην Αμερική ήταν επικηρυγμένος ένας επικίνδυνος εγκληματίας. Όταν τελικά τον βρήκαν και μετά από μία πολύωρη καταδίωξη τον πυροβόλησαν, έγραψε με το αίμα του στον τοίχο, λίγο πριν ξεψυχήσει: «Το μόνο που ζητούσα να βρω ήταν η αγάπη». Και αυτή είναι η λύση του προβλήματος. Η αγάπη και η προσπάθεια να δώσουμε στους συνανθρώπους μας να καταλάβουν, να νιώσουν πως για να ζήσουν πρέπει να μάθουν να αγαπούν και να δείχνουν αυτό που αισθάνονται και στους υπολοίπους. Έτσι, θα σπάσουν τον γκριζό τόνο της απομόνωσης και της μοναξιάς. Προπάντων, όμως, είναι ανάγκη να ανοιχτούν και οι χαμένοι δεσμοί μας με τον πνευματικό μας πατέρα, το θεό. Γιατί κι αν ακόμα οι άνθρωποι μας εγκαταλείψουν, ο θεός, αν εμείς δεν το θελήσουμε, δεν θα μας εγκαταλείψει ποτέ. Παράλληλα, θεωρώντας ότι και η πολιτεία μπορεί να συνδράμει σ' αυτόν τον αγώνα για την απομόνωση της μοναξιάς, ας δείξει στο λαό ένα πρόσωπο, που πραγματικά θα νοιάζεται και θα σκέφτεται τον πολίτη σε κάθε στιγμή και ανάγκη. Τελειώνοντας, λοιπόν, με αυτές τις σκέψεις, θα ήθελα να κλείσω με τα λόγια του εθνικού μας ποιητή Διονυσίου Σολωμού, εκφράζοντας το σύνθημα όλων αυτών των σκέψεων: «Αγάπα για να ζήσεις, ζήσε για να αγαπάς». ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Δουλάκη Δήμητρα από την Β' Πειραιά. ΔΗΜΗΤΡΑ ΔΟΥΛΑΚΗ (Β' Πειραιά): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί φίλοι και φίλες Έφηβοι Βουλευτές, ονομάζομαι Δουλάκη Δήμητρα και έχω τη χαρά να εκπροσωπώ το 3ο Ενιαίο Λύκειο Νικαίας (Περιφέρεια Β' Πειραιά). Αναμφισβήτητα ζούμε στην εποχή της ατομοκρατίας και του εγωκεντρισμού, όπου ο κάθε άνθρωπος πασχίζει να υπερισχύσει έναντι του συνανθρώπου του, ενώ το σύνολο γι' αυτόν αποτελεί μια αφηρημένη ιδέα, ένα δοκιμακό όρο. Η αυτοθυσία καταλήγει παράνοια, ενώ η προάσπιση του ατομικού συμφέροντος ιδεολογία του παρόντος. Η μισαλλοδοξία και το κυνήγι του αποθησαυρισμού είναι τα χαρακτηριστικά του σύγχρονου ανθρώπου, που κυνηγώντας το χιμαιρικό όνειρο της εξουσίας απεθέρισε ιδανικά και αξίες, απεμπόλησε τα ιδεώδη εκείνα, που του ανέθετε το κοινωνικό σύνολο και εξασφάλιζαν την αρμονία κι έγινε θύτης και θύμα σε μια πορεία προς την αυτοκαταστροφή. Με θέα το επικείμενο τέλμα και υποκινούμενος από το συνεχή βόμβο της διαμαρτυρίας, ο άνθρωπος ως οντότητα και το σύνολο καλούνται να δώσουν λύση ουσιαστική και αποδοτική, μια λύση που να βασίζεται στην προσωπική μέθεξη του ατόμου, για αποκοπή

κονιορτοποιήσης των ιδανικών και ουσιαστική αναβάθμιση της κοινωνίας. Μια μέρα, όταν η έφοδος της ασχήμιας θα είναι εντελώς ανυπόφορη, ο άνθρωπος θα αγοράσει από ένα ανθοπωλείο ένα βλασταράκι «μη με λησμονεί», ένα μόνο βλασταράκι, ένα λεπτό κοτσάνι που καταλήγει σε ένα λουλούδι μικροσκοπικό. Θα βγει με αυτό στο δρόμο, κρατώντας το μπροστά στο πρόσωπο του, με το βλέμμα απάνω του, ώσπου να μη βλέπει τίποτ' άλλο απ' αυτό το ωραίο γαλάζιο σημείο, ύστατη εικόνα που θέλει να διατηρήσει από έναν κόσμο που δεν αγαπά, θα πάει έτσι μέσα στους δρόμους της Αθήνας. Οι άνθρωποι σύντομα θα μάθουν να τον αναγνωρίζουν, τα παιδιά θα τον παίρνουν από πίσω, θα τον κοροϊδεύουν, θα του πετούν σαΐτες και όλη η Αθήνα θα τον φωνάζει «ο τρελός με το μη με λησμονεί». Ο κόσμος έφτασε σε ένα όριο. Όταν το περάσει, όλα μπορούν να φθάσουν στην τρέλα. Οι άνθρωποι θα περπατούν στο δρόμο, κρατώντας ένα «μη με λησμονεί» ή ίσως θα πυροβολούνται στο ψαχνό, μόλις θα αντικρίζονται. Και θα αρκεί κάτι απειροελάχιστο. Μια σταγόνα νερό, θα κάνει το νερό να ξεχυλίσει. Υπάρχει ένα όριο ποσοτικό που δεν μπορεί να υπερφαλαγγιστεί. Το όριο αυτό, όμως, κανείς δεν το φρουρεί, μπορεί μάλιστα κανείς να μη γνωρίζει κιόλας την ύπαρξη του. Σε μια κοινωνία που νοσεί και δέχεται αδιαμαρτύρητα συνεχείς επιθέσεις, είναι ορθό κάποιος να έχει οράματα; Είναι δίκαιο να φορά ο κάθε ηγέτης το προσωπίο με το γλυκύτατο χαμόγελο του και να ανακοινώνει στο λαό του ένα ευοίωνο μέλλον; Είναι δηλαδή λογικό να μιλάς σε ένα τυφλό για χρώματα; Για την ώρα ο άνθρωπος στρέφει περισσότερο

332

την προσοχή του προς τους πυραύλους με την ατομική γόμωση, δαίμονες του ολέθρου, ικανούς να αφανίσουν σε ένα πολλοστημόριο χρόνου πολιτείες, χώρες, λαούς. Νομίζω πως δεν θα υπάρξει ποτέ ποιητής αποφασισμένος να τραγουδήσει τον εφευρέτη της βόμβας του κοβαλτίου. Έτσι είμαστε αναγκασμένοι να ομολογήσουμε πως οι άγριοι του παρθένου δάσους, οι απολίτιστοι, πολεμούν τιμότερα απ' τους πολιτισμένους. Και επιτέλους εκείνοι, το ξέρεις, είναι απολίτιστοι και όταν εισχωρείς στην περιοχή τους παίρνεις κάθε δυνατή προφύλαξη. Εδώ, όμως διόλου αντίθετα, ένας περιποιημένος κύριος, φρεσκοξυρισμένος, με καλογουαλισμένα παπούτσια με άμεμπτη χωρίστρα, που έχει σπουδάσει φιλοσοφία, που ξέρει φυσική και χημεία, που παίζει στα δάχτυλα την επιστήμη της αρμονίας των κόσμων, τα μαθηματικά, που εκστασιάζεται σε μια συμφωνία του Μπετόβεν, τόσο λεπταίσθητος είναι, απλώνει το χέρι και σπρώχνει ένα κουμπί. Αυτό είναι όλο. Και δεν υπάρχει καμία ανησυχία, κανένα πρόβλημα. Είναι ένας νους αποστειρωμένος από κάθε συναισθηματική προϋπόθεση. Ο πολιτισμένος, αποφασισμένος να κάνει το κακό, δεν δυσωπείται με τίποτα. Τα παραμύθια μιλούν συχνά με θαυμασμό για τους αρχαίους εκείνους πολεμιστές της αραβικής ερήμου. Ένας χαλίφης που έχει σκοτώσει επάνω στο άλογο με το δαμασκηνό σπαθί του στρατιές μπορούσε και να συγκινηθεί από το χαμόγελο ενός παιδιού, από το θρήνο μιας μάνας να χαρίσει τη ζωή σε έναν έξυπνο άνθρωπο, γιατί του είπε ένα νόστιμο αστείο. Είχε τις αδυναμίες του και τις ευαισθησίες του ο αιματοπότης χαλίφης. Ο πολιτισμένος δεν ξέρει τίποτα από τούτα. Είναι το συνειδητό έγκλημα, η οργανωμένη κακοήθεια. Και αυτό, νομίζω, είναι το απογοητευτικότερο, Ποιος θα μπορούσε να αρνηθεί ότι ζούμε σε μια εποχή κατ' εξοχήν ανασφαλής; Τα καλάζνικωφ πωλούνται, όπως παλαιότερα τα νεροπίστολα. Τα σπίτια θωρακίζονται με κλειδαριές ασφαλείας και πολύπλοκα συστήματα συναγερμών. Οι σκύλοι γαβγίζουν παντού και κάποτε χιμάνε και εναντίον περαστικών, για να εξασφαλίζουν το dinner τους, αν τα αφεντικά τους ξεχάσουν.

Έτσι, εμείς, εφόσον είναι δύσκολο να οχυρωθούμε σαν γαλάτες στο αντιστεκόμενο χωριουδάκι μας πως τάχα να μείνει έξω από τον φράχτη το CCN, το Χόλγουντ, το Ιντερνετ; δεν έχουμε παρά να αγαπήσουμε και να εμπιστευθούμε τον εαυτόν μας, γι'αυτό που, όντως, είναι και όχι γι'αυτό που μας πείθουν να νομίζουμε πως είναι. Δεν έχουμε δηλαδή παρά να τολμήσουμε έναν αυτοαναγνωρισμό με προοπτική να σκορπίσουμε το σύμπλεγμα κατωτερότητας που μας καθηλώνει. Το λογικό και το πάθος είναι το πηδάλιο και τα παλαιά τη: θαλασσοπόρος ανθρώπινης ψυχής. Αν τα πανιά ή το πηδάλιο σπάσει το καράβι ή θα χορεύει ή θα παρασύρεται από τα κύματα ή θα σταθεί ακίνητο στη μέση της θάλασσας. Γιατί το λογικό, όταν κυβερνά μόνο, είναι μία δύναμη που φυλακίζει και το πάθος αφύλακτο είναι μια φλόγα που καίει μέχρι την αυτοκαταστροφή. Σαν επίλογο δεν θα μπορούσα να βρω τίποτε καλύτερο από ένα απόσπασμα από το ποίημα του Κώστα Καβάφη «Όσο μπορείς», που συμβαδίζει απόλυτα με την ιδεολογία μου: «Και αν δεν μπορείς να κάνεις την ζωή σου, όπως τη θέλεις, τούτο προσπάθησε όσο μπορείς, μην την εξευτελίζεις μες στην πολλή συνάφεια του κόσμου, μες στις πολλές κινήσεις και ομιλίες. Μην την εξευτελίζεις πιάνοντας της, γυρίζοντας τη συχνά και εκθέτοντας τη στον σχέσεων και των συναναστροφών την καθημερινή ανοησία, ώσπου να γίνει σαν μια ξένη φορτική». Ευχαριστώ πολύ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος): Το λόγο η Έφηβος Βουλευτής ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΟΥ Ελισάβετ από την Β' Πειραιά. ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΟΥ (Β' Πειραιά): Αξιότιμε, κύριε Πρόεδρε, Έφηβοι Βουλευτές, καλησπέρα σας. Όπως και εσείς προαναφέρατε ονομάζομαι ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΟΥ Ελισάβετ και εκπροσωπώ το Γ' Ενιαίο Λύκειο Νικαίας. Κατ' αρχάς, θα ήθελα να εκφράσω τη χαρά μου που η νεανική μας παρέα προβληματίζεται, οραματίζεται, στοχάζεται και αναζητεί λύσεις στα πολλοστά προβλήματα που μαστίζουν την κοινωνία μας. Ελπίζω οι προτάσεις μας να εισακουστούν και να υλοποιηθούν για να μπορούμε να οραματιστούμε μια κοινωνία ειρήνης, δικαιοσύνης, και δημοκρατίας. Όλοι μικροί και μεγάλοι συγκλονιζόμαστε από τις αποτρόπαιες πράξεις βίας που εμφανίζονται σε όλα τα πλάτη και μήκη της γης. Όμως ψάχνοντας πίσω τους, ανακαλύπτουμε ότι προέρχονται από τον φανατισμό. Ο φανατισμός είναι η μονότονη και μονόπλευρη προσήλωση και εμμονή σε απόψεις, ιδέες, αντιλήψεις με ένταση, πάθος εγωισμό και εμπάθεια. Παρουσιάζεται με πολλές μορφές και εκδηλώσεις: Στην πολιτική ζωή η οποία πιστοποιεί την υποβάθμιση και δυσλειτουργία των δημοκρατικών θεσμών, στην τρομοκρατία που αποτελεί ακραία εκδήλωση πολιτικού ή θρησκευτικού φανατισμού. Είναι, επίσης, αισθητή η εκτόνωση του φανατισμού κατά τη διάρκεια των αθλητικών συγκεντρώσεων ή σε εκδηλώσεις μαζικού χαρακτήρα, όπως είναι οι συναυλίες και οι πορείες. Τέλος, άλλη μορφή φανατισμού είναι ο θρησκευτικός, όπου η θρησκευτική πίστη είναι πιο ισχυρή από την πολιτική βούληση. Είναι ικανή να διαμορφώσει την πολιτική και κοινωνική ζωή των εθνών και να προκαλέσει επικίνδυνες εξελίξεις. Ο κοινός τόπος στην ερμηνεία όλων των μορφών φανατισμού είναι το χαμηλό μορφωτικό επίπεδο, η πνευματική ανωριμότητα που συρρικνώνει τους πνευματικούς ορίζοντες,

333

επιφέρει την μονολιθικότητα, την ακαμψία της κρίσης και της σκέψης, απογυμνώνει τη συνείδηση από τις δημοκρατικές αρχές της ιδεολογικής ανεκτικότητας, του σεβασμού της προσωπικότητας του άλλου και δεικνύει τις στερεότυπες αντιλήψεις. Επιπρόσθετα καλλιεργούνται ή και ενθαρρύνονται ακόμα οι ακραίες ιδεολογίες για τον αποπροσανατολισμό της κοινής γνώμης από επίκαιρα σοβαρά προβλήματα της κοινωνικής

και πολιτικής ζωής για την ευχερέστερη χειραγώγηση και ετεροκατεύθυνση του εκλογικού σώματος, για την αναρρίχηση στην εξουσία, για την ικανοποίηση ιδιοτελών φιλοδοξιών. Έτσι, ο δογματικός άνθρωπος είναι τυφλωμένος και αδυνατεί να δει πέρα από αυτό που θέλει, αφού ο φανατισμός του γίνεται παρωπίδα, που του απαγορεύει να κοιτάξει μακριά, προς την αλήθεια. Κυριότερο μέσο αντιμετώπισης του φανατισμού είναι η παιδεία και μάλιστα αυτή που έχει ανθρωποκεντρικό χαρακτήρα, στοχεύει στη διαμόρφωση ολοκληρωμένων και δημοκρατικών προσωπικοτήτων, καλλιεργεί την πίστη σε ιδανικά και υψηλές αρχές, αναπτύσσει την πνευματικότητα του ανθρώπου, καταπολεμά τον παρωπιδισμό και τον σκοταδισμό, την μονομέρεια και την ιδεοληψία που χαρακτηρίζουν τον σύγχρονο άνθρωπο. Η δημοκρατική εκπαίδευση έχει και δημοκρατική οργάνωση και μέθοδο, γεγονός που σημαίνει ότι ενθαρρύνει τον ελεύθερο στοχασμό, την έρευνα, την αμφισβήτηση, την εμβάθυνση στην παρεχόμενη γνώση, τη διανοητική αυτενέργεια. Αντίθετα αποκηρύσσει τις παρεχόμενες αντιλήψεις, τη μηχανιστική εκμάθηση και το πνεύμα του ανταγωνισμού. Τελιώνοντας, θα αναφέρω την άποψη του Ι. Μ. Παναγιωτόπουλου: «Η ουσία της ανθρωπιστικής παιδείας είναι ο αντιδογματισμός». Ευχαριστώ πολύ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής ΠΡΕΒΕΖΙΑΝΟΥ Φωτεινή από τη Β' Αθήνας. ΦΩΤΕΙΝΗ ΠΡΕΒΕΖΙΑΝΟΥ (Β' Αθήνας): Ονομάζομαι ΠΡΕΒΕΖΙΑΝΟΥ Φωτεινή και φοιτώ στο 6ο Ενιαίο Λύκειο Δήμου Ζωγράφου. Αγαπητέ κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, θα σας μιλήσω για ένα θέμα όχι ιδιαίτερα γνωστό στην Ελλάδα, για την ευθανασία. Η Νταϊάν Πρίτυ στη Μεγάλη Βρετανία πεθαίνει, αλλά όχι γρήγορα. Κάθεται όλη μέρα στην ειδικά σχεδιασμένη αναπηρική πολυθρόνα της περιτριγυρισμένη από χιλιάδες φάρμακα, που δεν μπορούν ούτε να την θεραπεύσουν ούτε να απαλύνουν τους πόνους της. Θα ήθελε πολύ να αυτοκτονήσει, μόνο που δεν μπορεί, καθώς πάσχει από την αρρώστια, παράλυσης των νεύρων και το μόνο που μπορεί να κινεί ακόμη είναι οι μύες του προσώπου της. Δυσκολεύεται πολύ να μιλήσει και, όταν τα καταφέρνει, χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια για να την καταλάβει κανείς. Ο σύζυγος της προσπαθεί να ικανοποιεί κάθε της ανάγκη εκτός από μία: θα ήθελε να τη βοηθήσει να αυτοκτονήσει, όμως, σύμφωνα με το νόμο κάθε βοήθεια, συμβουλή ή προτροπή προς αυτοκτονία θεωρείται εγκληματική ενέργεια. Η (δία) έχει διαφορετική άποψη. «Το να πεθάνει κανείς δεν είναι σπουδαίο. Απλά θέλω να διαλέξω το πώς θα πεθάνω. Μιλάμε για τη δική μου ζωή» λέει. Ασθενείς όπως η Νταϊάν πεθαίνουν συνήθως σε διάστημα πέντε ετών από τη διάγνωση κάτω από φρικτές συνθήκες, από ασφυξία ή πνιγμό, καθώς πνεύμονες και λάρυγγας σταματούν να λειτουργούν. Η ασθένεια αυτή είναι ανίατη. Γιατί λοιπόν να μην υπάρχει δικαίωμα στο θάνατο; Η διαμάχη για το δικαίωμα του ανθρώπου να αποφασίζει για τη ζωή και το θάνατο του παραμένει ανοικτή εδώ και πάρα πολλά χρόνια και η νομιμοποίηση της ευθανασίας έχει απασχολήσει κατά καιρούς τους νομοθέτες και τα δικαστήρια ανά την υφήλιο. Το ερώτημα που τίθεται είναι τι θα κάνουμε αν εμείς βρεθούμε αντιμέτωποι με μια τέτοια κατάσταση. Το κράτος έχει κάνει κάτι γι' αυτό; Η Ολλανδία φαίνεται να έχει εν μέρει μια λύση. Το Ανώτατο Δικαστήριο αποφάσισε ότι η ευθανασία, ύστερα από επιθυμία του ασθενή, μπορεί να γίνει αποδεκτή, αρκεί να πληρούνται κάποιοι όροι. Σύμφωνα με το νόμο, οι όροι που πρέπει να ικανοποιηθούν, προκειμένου η ευθανασία να θεωρηθεί νόμιμη. Περιλαμβάνουν τη βεβαιότητα του γιατρού ότι ο ασθενής υποφέρει αβάστακτα, έχει ζητήσει ο ίδιος κατ' επανάληψη να πεθάνει και υποχρεωτικά πρέπει να υπάρχει και δεύτερη γνώματευση που να επιβεβαιώνει την πρώτη. Ακόμη, η διαδικασία της ευθανασίας ορίζεται ότι πρέπει να πραγματοποιηθεί με ιατρικώς

αποδεκτό τρόπο. Αυτό σημαίνει ότι δεν θεωρείται νόμιμη η ευθανασία που πραγματοποιείται με τη βοήθεια φιλικού ή συγγενικού προσώπου και ότι είναι απαραίτητη για τη νομιμοποίηση της η παρουσία γιατρού. Η ευθανασία πραγματοποιείται είτε με χορήγηση θανατηφόρων φαρμάκων είτε με το να σταματήσει η θεραπεία ή η λειτουργία των μηχανημάτων που κρατούν τον ασθενή στη ζωή. Ο ασθενής έχει επιπλέον το δικαίωμα να αφήσει γραπτώς το αίτημα του για ευθανασία, δίνοντας στους γιατρούς τη δυνατότητα να το αξιοποιήσουν ανάλογα με την κρίση τους, όταν ο πάσχων δεν είναι πια ικανός είτε σωματικά είτε πνευματικά να αποφασίσει. Για παιδιά μέχρι 16 ετών προβλέπεται η γονική συναίνεση. Πολλές είναι οι αντιδράσεις σε τέτοιου είδους ρυθμίσεις και προέρχονται κυρίως από θρησκευτικές οργανώσεις, όσον αφορά τους νόμους της Ολλανδίας. Το Βατικανό διαμαρτυρήθηκε έντονα και καταδίκασε για άλλη μια φορά την ευθανασία, ενώ ανάλογη αντίδραση υπήρξε από το κόμμα των Χριστιανοδημοκρατικών και των Καλβινιστών. «Η ζωή

334

είναι δώρο θεού και οι άνθρωποι δεν μπορούν να αποφασίζουν μόνοι τους για το θάνατο τους», υποστηρίζουν. Αυτή την άποψη συμμερίζονται όλες οι θρησκείες. Όμως, οι νομοθέτες έχουν θεσπίσει ως ύψιστο δικαίωμα την αυτοδιάθεση και την ελευθερία του ανθρώπου, το δικαίωμα να θέτει δηλαδή κάθε άνθρωπος τον εαυτό του, όπως εκείνος νομίζει καλύτερα. Το ερώτημα είναι: Κατά πόσο ένας ασθενής που βρίσκεται σε τέτοια κατάσταση μπορεί να έχει συνείδηση της κατάστασης του, να αποφασίσει και να κρίνει νηφάλια και ποιος εγγυάται πως στις μέρες μας ένα ιατρικό θαύμα δεν είναι εφικτό. Δολοφονία, απαλειφή πόνου, βοήθειας στη χειρότερη στιγμή ενός ανθρώπου; Η ευθανασία είναι ένα θέμα που θα πρέπει να μας απασχολήσει καθώς κάτι τέτοιο δεν έχει γίνει μέχρι στιγμής στη χώρα μας. Οι γιατροί έχουν αποκαλύψει ότι έχουν βοηθήσει πολλούς ασθενείς τους με αυτό τον τρόπο. Όποια θέση και να έχει κάποιος πάνω σε αυτό το θέμα, είναι βέβαιο ότι όλοι συμφωνούμε στο ότι, όπως και το δικαίωμα της ζωής, έτσι και αυτό του θανάτου είναι αναφαίρετο και πρέπει όλοι μας να αγωνιστούμε για να το προστατέψουμε. Σας ευχαριστώ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής ΔΟΥΤΣΙΝΗ Μαρία από τον Έβρο. ΔΟΥΤΣΙΝΗ ΜΑΡΙΑ (Ν. Έβρου): Αξιότιμε, κύριε Πρόεδρε, φίλες και φίλοι Έφηβοι Βουλευτές, ονομάζομαι, όπως ακούσατε, ΔΟΥΤΣΙΝΗ Μαρία και εκπροσωπώ το Λύκειο Σουφλίου του ακριτικού Έβρου. Το θέμα που με απασχόλησε είναι το δημογραφικό πρόβλημα στην Ελλάδα, ιδιαίτερα στον ακριτικό νομό Έβρου και οι λύσεις που μπορούν να δοθούν, με έμφαση στην προσφορά της αποκέντρωσης. Το δημογραφικό είναι ένα από τα οξύτερα προβλήματα της εποχής μας και θεωρείται και μείζον εθνικό πρόβλημα. Ωστόσο, μέχρι τώρα δεν έχει διαμορφωθεί μία επεξεργασία του προβλήματος, μιας και η κοινωνία μας, η πολιτεία και εμείς οι ίδιοι είμαστε ναρκωμένοι στο μικρόκοσμο μας, στα μικροσυμφέροντα μας, στον ευδαιμονισμό μας. Η πρόσφατη απογραφή που κατέγραψε τον πληθυσμό της Ελλάδας αναφέρει 10.937.771 άτομα, πράγμα που δείχνει πως μπορεί να είμαστε ωραίοι, αλλά είμαστε λιγότεροι από όσους θα θέλαμε ή θα έπρεπε να είμαστε. Η αλήθεια είναι πως σε σχέση με τις συνθήκες που υπάρχουν, ο πληθυσμός αυτός δεν είναι λιγοστός, γιατί και μεγαλύτερος να ήταν θα αποτελούσε πρόβλημα αφού το ζήτημα δεν είναι και τόσο απλό. Αρχικά θα πρέπει να δημιουργηθούν οι κατάλληλες προϋποθέσεις για να είναι επιτυχής η υποδοχή της αύξησης ίου πληθυσμού και μόνο τότε αυτή θα έχει τα αποτελέσματα που

προσδοκούμε και θα είναι θετική και ασφαλής. Για να ανακάμψει ο ρυθμός των γεννήσεων στη χώρα μας, θα πρέπει αρχικά να διαδοθεί το πρότυπο μεγάλης οικογένειας, καλά οργανωμένο, για να ανατρέψει τις αντιλήψεις που επικρατούν τώρα για τις μεγάλες οικογένειες. Ακόμα να δοθούν κίνητρα στους γονείς, όπως επιδοτήσεις από το δεύτερο παιδί, καθώς συμβαίνει σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Θα πρέπει, επίσης, να εκσυγχρονιστούν και οι συνθήκες εργασίας ως προς τις γυναίκες, μειωμένο ωράριο, αύξηση του χρόνου στις άδειες κηδείας, μακροχρόνιες άδειες μητρότητας, έστω και μερικά αμειβόμενες και ακόμα να δίνονται επιπλέον επιδόματα στις αγρότισσες μητέρες. Επίσης θα πρέπει να αυξηθεί σημαντικά και ο αριθμός των κρατικών βρεφονηπιακών σταθμών, οι οποίοι θα πρέπει να έχουν άρτια οργάνωση. Επειδή είναι ζήτημα εθνικής επιβίωσης τα μέτρα πρέπει να ληφθούν υπεύθυνα και συντονισμένα. Σε ένα δεύτερο στάδιο για προπαρασκευή κατάλληλων συνθηκών, μιλάμε για δημιουργία νέων θέσεων εργασίας, είτε μεγαλύτερη εκμετάλλευση της γης, είτε με βιομηχανική ανάπτυξη. Εννοούμε ανεύρεση νέων ανανεώσιμων πηγών ενέργειας ή πλήρη εκμετάλλευση των ήδη υπαρχόντων, για να μην εξαρτιόμαστε απόλυτα πηγές που εξαντλούνται και για τις οποίες έχει ήδη αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση. Ακόμα αναφερόμαστε στην οργανωμένη ανακύκλωση των βιομηχανικών προϊόντων για να αποφεύγεται η ανελέητη εκμετάλλευση των φυσικών πλουτοπαραγωγικών πηγών. Και όλα αυτά, γιατί ως λογικά αιτιατά της αύξησης του πληθυσμού θεωρούνται η ανεργία και η υποαπασχόληση, η εξάντληση των πηγών ενέργειας και η περιβαλλοντική υποβάθμιση. Αφού δημιουργηθεί όλη η παραπάνω υποδομή θα μπορούμε να μιλάμε για πιθανότητες αύξησης του πληθυσμού. Το δημογραφικό πρόβλημα είναι οξύτατο και πιο εμφανές στην ύπαιθρο και ακόμα εντονότερο στις παραμεθόριες περιοχές, όπως είναι ο Έβρος από όπου κατάγομαι και μένω. Αυτό συμβαίνει, γιατί ο πληθυσμός της χώρας μας δεν είναι μόνο μικρός στον αριθμό, αλλά και σημαντικά συγκεντρωμένος στις μεγαλουπόλεις και ιδιαίτερα στην πρωτεύουσα. Έτσι η κατάσταση που επικρατεί στον Έβρο και που αντικατοπτρίζει την κατάσταση που επικρατεί και σε άλλες ακριτικές περιοχές είναι απελπιστική. Κάποτε ο τόπος έσφυζε από ζωή, στα πανέμορφα χωριά υπήρχε κόσμος και τα σχολεία ήταν γεμάτα. Η εξέλιξη θυμίζει το μυθιστόρημα της Πηνελόπης Δέλτα «Το παραμύθι χωρίς όνομα». Έπειτα άρχισε η μετανάστευση στο εξωτερικό. Οι κάτοικοι έφευγαν μαζικά και η περιοχή άρχισε για πρώτη φορά να αιμορραγεί. Λίγα χρόνια αργότερα άρχισε και η εσωτερική μετανάστευση, που συνεχίζεται μέχρι τις μέρες μας. Τώρα, κύριοι, συναισθήματα των κατοίκων είναι η πικρία και η απογοήτευση, αφού η αδιαφορία της πολιτείας τους κάνει να νοιώθουν εγκαταλελειμμένοι.

335

Σκοπός των νέων είναι να σπουδάσουν για να μπορούν να αναζητήσουν το μέλλον τους σε κάποια μεγαλούπολη, εκεί που νοιώθουν πως η φωνή τους θα έχει μεγαλύτερη δύναμη και που οι ευκαιρίες για επαγγελματική αποκατάσταση και συμμετοχή στον πολιτισμό είναι πολύ περισσότερες. Αλλά και όσοι δεν έχουν κάποια ιδιαίτερη μόρφωση κατευθύνονται και πάλι στα αστικά κέντρα έστω και ως ανειδίκευτοι εργάτες. Μέχρι στιγμής εφαρμόστηκαν κάποιες πρόχειρες λύσεις που δεν πέτυχαν τις περισσότερες φορές. Αυτή τη στιγμή στον Έβρο ο πληθυσμός εκτιμάται στις 144.023 κατοίκους, τη στιγμή που στην Αττική ζουν 6.956.000 κάτοικοι. Εύκολα καταλαβαίνουμε ότι ο γηγενής πληθυσμός φθίνει και πως πρόκειται να ελαττωθεί ακόμη περισσότερο. Μήπως απ' αυτό το γεγονός φαίνονται οι

προσπάθειες που έχουν γίνει όλα αυτά τα χρόνια για περιοχές της υπαίθρου; Μήπως εδώ καθρεφτίζεται το μέλλον του Έβρου και γιατί όχι και ολόκληρης της Ελλάδας, αν σκεφθούμε ότι το ίδιο συμβαίνει και σε άλλες περιοχές; Μήπως το μέλλον φαντάζει και τραγικό, αφού αυτές οι περιοχές που ερημώνουν είναι ακριτικές και αυτό σημαίνει πολλά για κάθε Έλληνα; Η απάντηση είναι βεβαίως καταφατική. Για να μη μείνουν λοιπόν μόνο 300 να φυλάνε τις σημερινές Θερμοπύλες της Ελλάδας, θα πρέπει να ληφθούν όχι πρόχειρα και προσωρινά μέτρα, αλλά να δοθούν άμεσες, αποτελεσματικές και ρηξικέλευθες λύσεις με υπευθυνότητα και φαντασία, αφού το μέλλον της χώρας μας εξαρτάται περισσότερο από τέτοιες περιοχές, παρά από τις κεντρικές μεγαλουπόλεις. Για να μη φοβόμαστε να σκεφθούμε τι θα συμβεί στον Έβρο και στους άλλους παραμεθόριους νομούς έπειτα από 20 χρόνια, θα πρέπει να αναβαθμιστούν και να γνωρίσουν οικονομική ανάπτυξη, ώστε να οδηγηθούν, επιτέλους, στην περίφημη αποκέντρωση. Για να γίνει αυτό καλό θα είναι να υποστηριχτεί η ΓΕΩΡΓΙΑ, αφού στις περιοχές αυτές υπάρχει καλλιεργήσιμη γη που δεν την εκμεταλλεύονται, ούτε καλλιεργείται, όπως θα έπρεπε. Επίσης, κάποιος θα πρέπει να πάρουν τη γενναία απόφαση και να εφαρμόσουν το σχέδιο που λέγεται τράπεζα γης. Υπάρχουν μεγάλες καλλιεργήσιμες εκτάσεις που τυχαίνει να ανήκουν σε άτομα που ζουν σε πόλεις και, ίσως, δεν τις έχουν δει ποτέ, ενώ τους ανήκουν επειδή τις κληρονόμησαν και όχι επειδή οι ίδιοι ενδιαφέρθηκαν ποτέ γι' αυτές. Έτσι, είτε μένουν ακαλλιεργήτες, είτε στην καλύτερη περίπτωση ενοικιάζονται και αυτό συμβαίνει τη στιγμή που νέοι άνθρωποι που θέλουν να γίνουν αγρότες έχουν μικρές εκτάσεις γης. Θα πρέπει η πολιτεία να αγοράσει τη γη που ανήκει σε αυτούς που ζουν στις πόλεις και να τη μοιράσει στους νέους αγρότες, δίνοντας τους έτσι κίνητρα και λόγους να παραμείνουν στην περιοχή. Ακόμη θα πρέπει να γίνει πλήρης εκμετάλλευση των υδάτινων πόρων, αρδευτικά έργα και εκβάθυνση ποταμών. Αφού εκβαθυνθεί μάλιστα ο ποταμός Έβρος σε συνεργασίας Ελλάδας-Τουρκίας, θα μπορέσουν να πλεύσουν και ποταμόπλοια που θα συμβάλλουν στην ανάπτυξη του εμπορίου και θα αποτελέσουν πόλο έλξης τουρισμού και για τις δύο χώρες, αφού ο φυσικός πλούτος στην περιοχή είναι μεγάλος και τα τοπία μαγευτικά. Καλό θα ήταν, επίσης, να δημιουργηθεί στις αγροτικές περιοχές κάθε είδους βιομηχανία που χρειάζεται για την επεξεργασία όλων των αγροτικών προϊόντων που παράγονται στην περιοχή για να μη μεταφέρονται αλλού και αυξάνεται και το κόστος παραγωγής. Επιπλέον, σε τέτοιες περιοχές θα πρέπει να μεταφερθούν κάποιες υπηρεσίες και οργανισμοί, όπως ο ΕΛΓΑ και ο ΟΓΑ που απασχολούν χιλιάδες εργαζομένους και δεν υπάρχει κανένας λόγος που βρίσκονται στην πρωτεύουσα. Ακόμη θα πρέπει να ιδρυθούν κέντρα εκπαίδευσης στρατού, καθώς και πανεπιστήμια ως την τελευταία πόλη του Έβρου. Η αποκέντρωση, είναι θα λέγαμε, το μυστικό της επιτυχίας για μια χώρα· και χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η Σουηδία, μια από τις πιο ανεπτυγμένες οικονομικά χώρες, στην οποία εφαρμόζεται απόλυτα η αποκέντρωση. Αυτό συμβαίνει, γιατί όταν δεν υπάρχει συγκεντρωτισμός, οι προτεραιότητες που δίνονται από μία κοινωνία στην οικονομία της και η λήψη των αποφάσεων γίνονται κοντά σ' αυτούς που άμεσα αφορούν. Ακόμα μπορούν να προσεγγιστούν ευκολότερα οι ατομικές και κοινωνικές ανάγκες, ενώ θεσμοθετείται και η επιστροφή των εξουσιών, εκεί όπου φυσιολογικά ανήκουν, στο άτομο. Επίσης, τα πολιτιστικά αγαθά θα μπορούν να τα καρπώνονται και οι άνθρωποι που ζουν στην επαρχία. Ας προσπαθήσουμε άοκνα, πολίτες και πολιτεία μαζί, ο ένας αρωγός και συνεργάτης του άλλου, προκειμένου να πάψει επιτέλους η Ελλάδα να αποκαλείται κράτος γερόντων και υδροκέφαλη χώρα. Έλεος! Ας βοηθήσουμε να ξαναζωντανέψει η ύπαιθρος, να αναστηθούν

τα χωριά και να ξανανοίξουν τα αραχνιασμένα σχολεία, να ξαναπαίξουν παιδιά στις χορταριασμένες αυλές, ώστε να έχει και το δικό μας παραμύθι αίσιο τέλος. Ευχαριστώ πολύ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής ΔΑΡΑΚΗ Αγγελική από τα Χανιά. ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΔΑΡΑΚΗ (Νομός Χανίων): Ονομάζομαι ΔΑΡΑΚΗ Αγγελική και εκπροσωπώ το Α' Ενιαίο Λύκειο Χανίων. Θα ήθελα να σας μιλήσω για το ρατσισμό. Οι άνθρωποι των γραμμάτων, οι θεωρητικοί όπως τους λένε αλλά ακόμη και οι δημοσιογράφοι, δοκιμιογράφοι, αλλά και όσοι νομιμοποιούνται να εκφράσουν αξιολογήσεις, αναλύσεις για την πραγματικότητα που μας περιβάλλει, διε

336

ρευνώντας το ρατσισμό, αναφέρουν ότι η χρησιμοποίηση των φυλετικών διαφοροποιήσεων για την απόδειξη της ανωτερότητας μιας φυλής σε σχέση με μια άλλη, ανεξάρτητα από τις κοινωνικές ή φυσικές συνθήκες σε σχέση με το περιβάλλον τους, συνιστά το ρατσιστικό δόγμα, σύμφωνα με το οποίο η ανισότητα αυτή είναι απόλυτη και ανυπέρβλητη. Δυστυχώς, ούτε και η χώρα μας ξεφεύγει από τη σημερινή καλπάζουσα ρατσιστική αναβίωση. Καθημερινά γινόμαστε αποδέκτες ειδήσεων, εικόνων, προσωπικών βιωμάτων που αφορούν στις εκδηλώσεις ρατσιστικών συμπεριφορών μεμονωμένων ατόμων ή ομάδων, με στόχο επίσης μεμονωμένα άτομα ή σύνολα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι οι ρατσιστικές εκδηλώσεις εις βάρος των αλλοδαπών που συχνά παίρνουν τη μορφή κινητοποιήσεων, για να φύγουν οι αλλοδαποί από τη χώρα μας. Συχνό φαινόμενο είναι και η περιθωριοποίηση τους, ο αποκλεισμός τους δηλαδή από το κοινωνικό σύνολο. Συχνά, επίσης, είναι τα φαινόμενα βιαιοπραγίας ή εγκληματικότητας σε βάρος τους. Οι αιτίες του προβλήματος αναζητούνται στις στερεότυπες αντιλήψεις που υπάρχουν και αποτελούν συχνά εμπόδιο στην εξέλιξη του ανθρώπου. Μέσα, όμως, από τα μάτια τα δικά μας, των εφήβων δηλαδή, που ονειρευόμαστε ένα καλύτερο αύριο, που κτίζουμε τα όνειρα μας πάνω σε μία καινούργια κοινωνία, εμείς τα παιδιά βιώνουμε τα πράγματα αλλιώς. Όχι μέσα από τους επιστημονικούς όρους και τις θεωρίες που κάποιες φορές είναι δυσνόητες και ξένες προς τα δικά μας νεανικά μάτια. Έχουμε μπει πλέον στον αιώνα του εκσυγχρονισμού και της ανάπτυξης. Καθημερινά γίνεται λόγος για την ΟΝΕ, για τους πολιτισμένους Ευρωπαίους και άλλα. Είμαστε και εμείς πολιτισμένοι Ευρωπαίοι τώρα και μιλάμε για ευρώ, χρήμα και διεθνισμό. Ωστόσο στα δικά μου μάτια όλα αυτά φαντάζουν ουτοπία, ίσως πλάνη. Ποίος άραγε από τους ισχυρούς έχει κάνει έναν περίπατο στις φτωχογειτονίες να δει ανθρώπους να πεθαίνουν αβοήθητοι, επειδή γεννήθηκαν διαφορετικοί; Έχει πάει κανείς σε κάποιο σχολείο να δει πώς τα παιδιά έχουν στεριώσει σε στερεότυπες και απάνθρωπες ρατσιστικές αντιλήψεις για το συμμαθητή τους; Αυτός είναι λοιπόν ο δίκαιος αρμονικός κόσμος που ετοιμάζουν οι μεγάλοι για εμάς; Αυτά είναι τα θεμέλια στα οποία θα στηρίξουμε τα όνειρα, τις ελπίδες και τις λαχτάρες για τη ζωή; Εγώ συνεχίζω να ονειρεύομαι και να ελπίζω σε ένα καλύτερο αύριο για όλους εμάς που συνυπάρχουμε σε αυτή τη κοινωνία. Ονειρεύομαι ένα αύριο στο οποίο οι άνθρωποι θα έχουν δυνατότητες δημιουργικής και ευτυχισμένης ζωής με πρόσβαση στα βασικά ανθρώπινα αγαθά, της εργασίας, της κατοικίας, της μόρφωσης, της περίθαλψης κ.λπ. Έναν κόσμο, όπου όλοι θα είναι ίσοι. Θα εργάζονται έναντι ικανοποιητικής αμοιβής και κάτω από κατάλληλες συνθήκες εργασίας. Θα είναι κοινωνικά ασφαλισμένοι, θα μπορούν να έχουν ιατρική περίθαλψη και στα παιδιά τους θα παρέχεται δωρεάν παιδεία. Μόνο τότε θα μπορούμε και εμείς να πούμε ότι ζούμε σε μία πολιτισμένη χώρα που σέβεται τα μέλη της.

Εδώ ο ρόλος του σχολείου μπορεί να σταθεί θεμελιώδης στην ευαισθητοποίηση, την εξοικείωση με αξίες και ανθρώπινα ιδανικά. Έχουμε ανάγκη από παιδαγωγούς, που με ειλικρίνεια και θάρρος πρώτα θα κάνουν την αυτοκριτική τους και στη συνέχεια θα στραφούν στους μαθητές τους, στοχεύοντας να ανοίξουν τις κλειστές πόρτες του μυαλού και της ψυχής τους. Έχουμε ανάγκη από παιδαγωγούς που θα δείξουν την ισοτιμία. Παιδαγωγούς που θα μάθουν στα παιδιά να δέχονται το διαφορετικό και να το προσμένουν με λαχτάρα σαν μία πηγή ανανέωσης και εμπλουτισμού. Εμείς οι νέοι, λοιπόν, μαζί με όλους εσάς τους ενήλικες, με την πείρα της ζωής στους ώμους σας, ας μην χάσουμε εκείνη την μοναδική ευκαιρία να χτίσουμε αέναες γέφυρες ανθρωπιάς προς τον διαφορετικό τον άλλο που μοιράζεται μαζί μας την αγωνία της ύπαρξης του. Ας αγωνιστούμε, ώστε το όνειρο του Λούθερ Κίνγκ να γίνει το αύριο για εμάς. «Έχω ένα όνειρο, ότι κάποια μέρα στους κόκκινους λόφους της ΓΕΩΡΓΙΑΣ, η γη των μαύρων σκλάβων και η γη των λευκών αφεντικών θα μπορούν να κάθονται μαζί σε τραπέζι αδελφότητας». Ευχαριστώ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής ΚΑΠΟΥΡΑΝΗ Ιωάννα από τη Β' Αθήνας. ΙΩΑΝΝΑ ΚΑΠΟΥΡΑΝΗ (Β' Αθήνας): Αξιότιμε, κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί φίλοι και φίλες, λέγομαι Ιωάννα ΚΑΠΟΥΡΑΝΗ και εκπροσωπώ το 3ο ενιαίο Λύκειο Ιλίου. Όταν άρχισα να γράφω αυτές τις γραμμές ζούσα με την ελπίδα πως η σκέψη μου θα εύρισκε την ανταπόκριση που θα έβρισκε, εάν και δυστυχώς θα πρέπει να μιλήσω για τον ρατσισμό που απ' ό,τι κατάλαβα απασχολεί αρκετά από τα παιδιά της επιτροπής μας. Ο ρατσισμός υπήρχε, υπάρχει και δυστυχώς πιστεύω ότι θα υπάρχει για πολύ καιρό ακόμα. Δεν ήξερα τι είναι στην ουσία ο ρατσισμός και πόσο μπορεί να υποφέρει κάποιος από αυτόν. Δυστυχώς, όμως, υπήρξαν κάποιες φορές που τον έζησα έντονα και κυρίως στο σχολείο. Η καταγωγή μου είναι από τη Βόρειο Ήπειρο, από ένα μικρό χωριό των Ιωαννίνων, το Δίκορφο, αλλά εγώ γεννήθηκα στην Κορυτσά. Έμεινα εκεί για δώδεκα χρόνια. Επειδή υπήρχαν οικονομικά προβλήματα και οι γονείς μου με τα επαγγέλματα του φιλολόγου και της βρεφοκόμου, δεν μπορούσαν να τα βγάλουν πέρα, αναγκαστήκαμε να εγκαταλείψουμε ό,τι είχαμε και όλους τους ανθρώπους που αγαπούσαμε. Έτσι, εγώ στις πύλες της εφηβείας, θα άφηνα ό,τι είχα δικά μου, πιστεύω και ιδανικά.

337

Ξεπερνώντας τα αυτά, ήλθα εδώ με αγάπη και όνειρα ότι θα ζήσω ωραιότερες μέρες, ότι θα με αγαπούν το ίδιο. Ότι θα έχω ένα ασφαλέστερο μέλλον, ότι θα βρω ένα καλύτερο κόσμο, ότι εκεί που πάω ο ήλιος ζεσταίνει καλύτερα. Όταν ήλθα εδώ πήγα στην πέμπτη τάξη. Δεν έχω παράπονο για το πως με δέχθηκαν τα παιδιά. Ήταν όλοι πολύ καλοί και σχεδόν όλοι με αγκάλιασαν και μου έμαθαν όσα ξέρω σήμερα. Με τη βοήθεια, λοιπόν, των συμμαθητών μου προσαρμόστηκα πολύ γρήγορα στο άγνωστο για μένα περιβάλλον. Όμως, αυτό που με απασχολούσε ήταν ότι υπήρχαν κάποιοι στην τάξη, οι οποίοι, όταν εγώ είχα επιτυχίες και ιδιαίτερα στα μαθηματικά, αυτοί κατσούφιαζαν και όταν μετά προσπαθούσα να τους πλησιάσω, δεν μου έδιναν σημασία. Τότε άρχισα να καταλαβαίνω αυτό που αποκαλούμε ρατσισμό. Επίσης, κατάλαβα ότι υπήρχαν πολλοί που ακόμα και τους Βορειοηπειρώτες τους αντιμετώπιζαν ως αλλοδαπούς. Όμως, η αιτία αυτών είναι η παραπληροφόρηση. Είμαι σχεδόν σίγουρη ότι κανείς δεν ξέρει πόσο έχουν υποφέρει οι Έλληνες της Βορείου Ηπείρου. Αυτοί οι άνθρωποι παρά τις πιέσεις δεν έγιναν Αλβανόφωνοι. Η συμπεριφορά, όμως, των Ελλήνων απεναντί τους είναι ρατσιστική και τους αποξενώνουν. Δεν μπορώ, όμως, να παραμερίσω τις προσπάθειες της Ελλάδας να αναπτύξει φιλικές σχέσεις, επιτρέποντας την

παραμονή χιλιάδων οικονομικών λαθρομεταναστών στα εδάφη της, αντίθετα με την αλβανική πλευρά που βλάπτει συνεχώς την ελληνική μειονότητα της Βορείου Ηπείρου. Μπορώ να πω με σιγουριά πως λίγα ελληνικά σχολεία υπολειπονται και οι ελληνικές παραδόσεις αρχίζουν και σβήνουν. Εγώ όταν ήρθα εδώ, ήξερα λίγα ελληνικά και αυτά που τα είχε μάθει ο παππούς μας στα κρυφά. Το μέγιστο, όμως, παράπονο μου είναι πως ποτέ δεν ανήκα κάπου. Στην Αλβανία ήμουν κάποια από τους Έλληνες που, όταν είχαν κλείσει τα σύνορα, τότε ο παππούς είχε χωρίσει από τους δικούς του και είχε αναγκαστεί να κάνει άλλη οικογένεια. Τώρα, όμως, που ζω στην πραγματική πατρίδα μου, με αντιμετωπίζουν και εδώ ως ξένη. Ίσως, να φταίει και το γεγονός ότι δεν έχω προμηθευτεί ακόμη την ελληνική ταυτότητα, που τόσο λαχταρώ. Προσωπικά, όμως, πιστεύω πως το να κυκλοφορώ με ελληνική ταυτότητα ή με κάρτα ομογενούς είναι ακριβώς το ίδιο πια για τους ανθρώπους που με περιβάλλουν. Πείτε μου σας παρακαλώ: Έχουν περισσότερη σημασία τα χαρτιά ή αυτό που νοιώθω μέσα μου για το πού στα αλήθεια ανήκω; Ευχαριστώ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος): Ο Έφηβος Βουλευτής ΚΟΥΤΡΟΠΟΥΛΟΣ Παναγιώτης από την Αυστραλία έχει το λόγο. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΟΥΤΡΟΠΟΥΛΟΣ (Αυστραλία): Είμαι Παναγιώτης ΚΟΥΤΡΟΠΟΥΛΟΣ από το Σίδνεϋ Αυστραλίας. Κύριε Πρόεδρε, Έφηβοι Βουλευτές, ο θεσμός της οικογένειας περνά σήμερα κρίση. Η οικογένεια είναι ομάδα ανθρώπων που συνδέονται με δεσμούς αίματος και συνήθως κατοικούν κάτω από την ίδια στέγη. Από τα πολύ παλιά χρόνια η οικογένεια ήταν πάντα η βάση της ανάπτυξης των κοινωνιών. Κύριος ρόλος της οικογένειας στην κοινωνία μας κατά παράδοση είναι η αναπαραγωγή της ανθρωπότητας, η απόδοση απογόνων, τα παιδιά. Οι γονείς προσπαθούν να μεγαλώσουν και να διδάξουν στα παιδιά τους τον πολιτισμό τους, τα ήθη και έθιμα, τις παραδόσεις τους και προπάντων να γίνουν χρήσιμοι πολίτες για τον εαυτόν τους και την κοινωνία. Στο πρόσφατο παρελθόν η οικογένεια ήταν πολύ δεμένη. Ήταν ο παππούς, η γιαγιά, ο πατέρας, η μητέρα, τα παιδιά και ο καθένας είχε τη θέση του με τον ανάλογο σεβασμό και τις αρχές μιας καλής, ηθικής και αξιοπρεπούς οικογενείας. Στο τραπέζι έτρωγαν πάντα μαζί ή πήγαιναν στην εκκλησία μαζί ή στη διασκέδαση μαζί. Πάντα υπήρχαν οι συμβουλές των παλαιότερων και ο σεβασμός των νεωτέρων. Τα προβλήματα τα έλυναν μαζί με σεβασμό, ειλικρίνεια, κατανόηση συνεργασία και πνεύμα αλληλοϋποστήριξης. Φυσικά βοηθούσε το περιβάλλον, ιδίως στα χωριά, όπου ήξερε ο ένας τον άλλον και η μία οικογένεια υποστήριζε την άλλη και καθώς και οι νεώτεροι ήταν σε συνεχή επιτήρηση της οικογένειας τους, των συγγενών τους και των συγχωριανών τους. Ήταν δύσκολο η νεολαία να παραστρατήσει. Καθώς μεγάλωναν οι νέοι, συνέχιζαν τη διαγωγή τους και την μετέδιδαν στους απογόνους τους. Τα διαζύγια σ' αυτές τις δεμένες οικογένειες ήταν σπάνια ή ανύπαρκτα. Οι σχέσεις των δύο φύλων ήταν βασισμένες στις αρχές του ήθους, της τιμής, της ειλικρίνειας και του σεβασμού, αρχές μεγάλης αξίας για την ανάπτυξη οικογενειών και κοινωνιών. Τα τελευταία χρόνια οι αξίες που στήριζαν τις σχέσεις των ανθρώπων δεν ήταν αυτές με αποτέλεσμα να περνάνε κρίση. Η κρίση είναι πολυποίκιλη. Η βάση των σχέσεων μεταξύ των γενεών, των φίλων και των ανθρώπων είναι διαταραγμένες, συγκρουόμενες και παρεξηγημένες. Είναι δύσκολο να βρούμε τις ομοιότητες της σημερινής οικογένειας μ' αυτές του προσφάτου παρελθόντος. Οι γονείς δεν ήταν τόσο κοντά με τους παππούδες. Τα ζευγάρια χωρίζουν και υπομένουν όλες τις στενοχώριες των δικαστικών αγώνων και της οικονομικής καταστροφής αλλά και τον πόνο και ψυχολογική κατάπτωση που παθαίνουν τα παιδιά. Οι νέοι βλέποντας τις αποτυχίες των γάμων διστάζουν να παντρευτούν με αποτέλεσμα να βλέπουν πιο απλή τη λύση της συμβίωσης. Έτσι, ο αριθμός των ανύπαντρων μητέρων πολλαπλασιάζεται. Τα

παιδιά μεγαλώνουν σε μη σωστό οικογενειακό περιβάλλον. Οι νέοι εγκαταλείπουν το σπίτι τους, γιατί θέλουν ανεξαρτησία και κανένα έλεγχο.

338

Αυτά όλα και άλλα επακόλουθα είναι αποδείξεις κρίσεως και ότι δεν υπάρχει δεμένη οικογένεια. Οι δεσμοί έχουν χαλαρώσει. Οι αιτίες της κρίσεως της οικογένειας είναι πολλές. Μία από τις αιτίες είναι συνήθως η μεγαλύτερη ελευθερία στις σχέσεις των δυο φυλών από μικρότερη ηλικία σε ανεπτυγμένο επίπεδο, με την τάση να απαιτείται το ίδιο και μετά το γάμο. Δηλαδή, κάτι σαν παντρεμένοι, αλλά ελεύθεροι με ό,τι εννοεί αυτή η έκφραση. Με δικαιολογία την ατομική ελευθερία, ορισμένες αξίες εκφυλίζονται, με αποτέλεσμα να οξύνονται οι σχέσεις μεταξύ τους και το αποτέλεσμα είναι ο χωρισμός. Άλλη αιτία είναι ο τρόπος ζωής στις πόλεις. Δεν βοηθάει την ανάπτυξη ομαλών σχέσεων ανάμεσα στα μέλη της οικογένειας. Ο πατέρας απασχολείται στη δουλειά, στην μπυραρία, στις συγκεντρώσεις, στην εργασία είναι πελάτες. Η μητέρα ίσως, εργάζεται ή είναι σε λέσχη. Τα παιδιά ή σπουδάζουν ή βγαίνουν έξω με τους φίλους τους, οπότε τα ερωτηματικά σχετικά με το είδος της παρέας τους είναι πολλά και ανησυχητικά. Άλλη είναι η τεχνολογική εξέλιξη, όπως το αυτοκίνητο, που μπαίνει μέσα ο καθένας και σε λίγα λεπτά βρίσκεται μακριά. Η τηλεόραση, το βίντεο, απομακρύνουν ψυχικά τα μέλη της οικογένειας που στήνονται και παθητικά μπροστά στην οθόνη για ώρες, χωρίς να επικοινωνούν μεταξύ τους. Σήμερα τα διαζύγια βγαίνουν πολύ εύκολα, αλλά τα επακόλουθα είναι δραματικά και πολλές φορές τραγικά. Είναι μεγάλη ανάγκη ο θεσμός της οικογένειας να διατηρηθεί, γιατί παίζει σημαντικό ρόλο στη διάπλαση του χαρακτήρα των παιδιών, των παιδιών που είναι οι αυριανοί πολίτες της ανθρωπότητας. Όμως, θα πρέπει να υπάρχει το σωστό περιβάλλον. Δεν είναι καθόλου αναχρονιστικό να γυρίζουμε στις παλιές αρχές και αξίες της οικογένειας, γιατί αυτές οι αξίες, όπου δεν συμφέρει, δεν αξίζουν, θα πρέπει να υπάρχει ειλικρίνεια στις σχέσεις του ζευγαριού, να γίνεται διάλογος με τα προβλήματα που δημιουργούνται, να υπάρχει περισσότερος χρόνος μεταξύ των μελών της οικογένειας. Να δίνεται υπεύθυνη βοήθεια από τους κοινωνικούς λειτουργούς και να γίνει πιο ανθρώπινη η ζωή στις μεγαλουπόλεις. Και τέλος, να δίνεται βάση στη σωστή ανατροφή των παιδιών, ώστε να βγαίνουν σωστοί πολίτες. Η οικογένεια δεν μπορεί να αντικατασταθεί. Ελπίζουμε ότι η κρίση θα περάσει και ότι η οικογένεια θα γίνει πάλι υγιές κύτταρο της κοινωνίας μας.

Ευχαριστώ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Κοντογιάννη Ευαγγελία από το υπόλοιπο Αττικής. ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΚΟΝΤΟΠΑΝΝΗ (Υπόλοιπο Αττικής): Ονομάζομαι Ευαγγελία Κοντογιάννη κι εκπροσωπώ το 1ο Πρότυπο Λύκειο Σπάτων. Αξιότιμε, κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συμμαθητές και φίλοι, θα ήθελα να αφιερώσω την ομιλία μου στο πιο ζωντανό κι όμως ξεχασμένο κομμάτι της κοινωνίας μας, τα παιδιά. Ζούμε σε μια εποχή που, ενώ καυχιέται πως ο πολιτισμός και τα ανθρώπινα δικαιώματα αποτελούν θεμελιώδεις αξίες, υιοθετούμε απέναντι στα παιδιά μια στάση υποβάθμισης και παραγκωνισμού, στερώντας τους το δικαίωμα για ένα καλύτερο αύριο. Παιδιά όλων των λαών και των εθνών στις πολυσυλλεκτικές κοινωνίες που ζούμε, γίνονται αντικείμενο εκμετάλλευσης, στερούνται τα βασικά δικαιώματα της εκπαίδευσης, της περίθαλψης, της οικογενειακής θαλπωρής, γίνονται τα αθώα θύματα ενός αδηφάγου συστήματος που επιζητά μόνο το κέρδος και αδιαφορεί για την αξία της ζωής. Δεν ξαφνιάζω κανέναν σας, όταν ομολογώ πως την έμπνευση για την ομιλία μου μου έδωσαν κάποια ανώνυμα παιδιά, που περιτριγυρίζουν στους δρόμους και καθημερινά προσπαθούν να επιβιώσουν, κάνοντας

ό,τι φανταστεί ο νους μας, κάτω από τρομακτικά δύσκολες συνθήκες. Είναι τα παιδιά των φαναριών, δυστυχισμένα, ξυπόλητα, πεινασμένα, ξεχασμένα από τους γονείς, παραδομένα στον ανίερο πόλεμο του εύκολου κέρδους, που μας προκαλούν τον οίκτο για λίγα λεπτά, όσο κρατάει η αναμονή μας στο φανάρι και ύστερα η λήθη. Όμως, πίσω απ' αυτήν, τι υπάρχει; Το ψεύτικο χαμόγελο τους είναι μόνο η βιτρίνα. Ναι. Εκείνα δεν ζουν, απλά υπάρχουν. Πού όμως; Σε έναν ψεύτικο κόσμο ναρκωτικών και πορνείας, δουλικής εργασίας και αισχρής διαδικτυακής προβολής με θέαμα το χυδαίο, το απαράδεκτο, ζητώντας απεγνωσμένα τι; Διέξοδο, τη χαμένη ελπίδα; Αργεί όμως. Ποιος να τους βοηθήσει; Η ελεημοσύνη του κατοστάρικου είναι απλά το αντίδοτο στη μοναξιά τους, μια ανάσα που παρατείνει τον πόνο στην αβέβαιη ζωή τους. Ένα «γκράφιτι» στους τοίχους. Καλύτερα ένα φρικτό τέλος παρά μια φρίκη χωρίς τέλος. Τί απογοητευτική διαπίστωση; Ενώ εμείς οι νέοι άνθρωποι μπορούμε να αλλάξουμε τη ζωή μας και να εμφυσήσουμε ένα όραμα για ενεργοποίηση και υπέρβαση της παθητικότητας τους. Δεν είναι φιγούρες σε έναν κόσμο σκιών. Δεν κινούνται σε μια εικονική πραγματικότητα. Είχαν και αυτοί κάποτε όνειρα και ας τα είχαν ξεπουλήσει. Στο βάθος τους, έστω και με λάθος τρόπο, την αγαπούν τη ζωή. Μας χρειάζονται κοντά τους, εμείς να απλώσουμε το χέρι να τους βγάλουμε από το λαβύρινθο, να δώσουμε αξία στην άδεια ζωή τους, χωρίς μεγάλα λόγια και υποσχέσεις, αλλά με κατανόηση και πράξεις. Μην περιμένουμε τη βοήθεια από τους άλλους. Πάντα είχαμε επαναπαυθεί στην ιδέα ότι τα προβλήματα θα τα λύσουν οι άλλοι. Όμως, ξαναφέρνω στο νου μου το σύνθημα από το Μάη του 1968. «Αν όχι εμείς, ποιοι; Αν όχι τώρα, πότε;» Είμαι ακόμα στο φανάρι και όλα αυτά πέρασαν σαν ταινία από μπροστά μου. Ανάβει πράσινο και η ζωή ξεκινά. Ευχαριστώ.

339

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Κοβάνης Αναστάσιος από τη Βοιωτία. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΒΑΝΗΣ (Νομός Βοιωτίας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι συνάδελφοι Βουλευτές, φοιτώ στο 2ο ενιαίο Λύκειο Θήβας και θα ήθελα να εκφράσω τη μεγάλη μου χαρά που μου δίνεται η ευκαιρία να πω κάποιες απόψεις μου, όπως τις ζω και τις αισθάνομαι. Διαβάζοντας τα θέματα, εντόπισα ότι αυτό που άμεσα αφορά εμάς τους νέους ως άτομα έτοιμα να βγούμε υπεύθυνοι πολίτες στην κοινωνία, είναι το φλέγον ζήτημα της ανεργίας. Το φαινόμενο αυτό υπήρχε πάντοτε. Στην αρχή όμως του 21ου αιώνα έχει πάρει ήδη ανησυχητικές διαστάσεις έτσι ώστε να θεωρείται σοβαρό πρόβλημα και την εξέλιξη της κοινωνίας μας. Κύριο αίτιο αποτελεί η βιομηχανική και τεχνολογική επανάσταση, η οποία οδήγησε στον αυτοματισμό και στην αντικατάσταση των εργατικών χεριών από πανίσχυρες μηχανές. Η πλήρης αυτή αυτοματοποίηση εξασφαλίζει περισσότερη και καλύτερης ποιότητας παραγωγή με φθηνότερο κόστος και, έτσι, οι επιχειρήσεις αναγκάζονται να απολύουν μεγάλο μέρος από το εργατικό τους δυναμικό με αποτέλεσμα να οξύνεται ακόμα περισσότερο το πρόβλημα της ανεργίας. Παράλληλα, θα πρέπει να τονισθεί και ο άκρατος ανταγωνισμός μεταξύ των επιχειρήσεων, ένας ανταγωνισμός που οδηγεί πολλές μικρομεσαίες από αυτές στο κλείσιμο, αφήνοντας χωρίς δουλειά εκατοντάδες ατόμων. Ξίλο στοιχείο αναφοράς αποτελεί και η έλλειψη επαγγελματικού προσανατολισμού των νέων που οδηγούνται σε λανθασμένη επιλογή επαγγέλματος και κατά συνέπεια, σε αποτυχία στην επαγγελματική τους σταδιοδρομία. Η ανεργία έχει δραματικές συνέπειες, τόσο για την κοινωνία, όσο και για το άτομο και ειδικότερα για τους νέους. Εδώ θα βρει κανείς τις αιτίες που ωθούν τους νέους

στην εγκληματικότητα, στα ναρκωτικά, στον αλκοολισμό. Δεν θα πρέπει να παραλείψουμε τη διατάραξη των σχέσεων μεταξύ του πολίτη και της πολιτείας που προκαλεί η ανεργία, καθώς αποτελεί τη μεγαλύτερη απειλή για τη σωστή λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος. Έτσι, λοιπόν, κρίνεται επιτακτική η δραστηριοποίηση όλων μας για την καλύτερη αντιμετώπιση της. Αρχικά καθίσταται αναγκαία η κρατική μέριμνα, θα πρέπει να προωθηθεί και να δοθεί μεγαλύτερη βαρύτητα στο μάθημα του σχολικού επαγγελματικού προσανατολισμού με τους κατάλληλους καθηγητές, για να μπορέσει ο νέος να πάρει σωστότερη απόφαση, όσον αφορά την επιλογή του επαγγέλματος. Λύση του προβλήματος θα αποτελούσε και η μείωση της πολυθεσίας και των υπερωριών με παράλληλη μείωση του ωραρίου χωρίς μείωση μισθού. Έτσι θα δημιουργήσουμε νέες θέσεις εργασίας. Σημαντική επίσης θα μπορούσε να αποδειχθεί και η αξιοποίηση του γυναικείου δυναμικού. Παράλληλα, η συνεχής τεχνολογική εξέλιξη επιβάλλει τη συνεχή επιμόρφωση των εργαζομένων μέσα από ειδικά σεμινάρια. Τέλος, κρίνεται αναγκαία η πληθυσμιακή αποκέντρωση και η ανάπτυξη της επαρχίας με τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας που θα βασίζονται στη ΓΕΩΡΓΙΑ και την κτηνοτροφία. Εμείς οι νέοι οραματιζόμαστε μια νέα καλύτερη Ελλάδα, μια Ελλάδα γεμάτη ευκαιρίες και όνειρα για τον καθένα από εμάς. Έχουμε, λοιπόν, υποχρέωση να συμβάλλουμε όλοι για την επίτευξη αυτού του σκοπού. Ευχαριστώ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Γιαννακοπούλου Διονυσία από την Α' Αθήνας. ΔΙΟΝΥΣΙΑ ΠΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ (Α' Αθήνας): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί μαθητές, μέλη της Βουλής των Εφήβων. Πίστευα πάντα πως ο άνθρωπος είναι και πρέπει να είναι στο κέντρο οποιασδήποτε αλλαγής, οποιασδήποτε κρατικής μέριμνας και φροντίδας. Και ήταν για μένα μια μεγάλη πρόοδος, όταν ανάμεσα στα απογοητευτικά στοιχεία για το παρόν της Ελλάδας που διέκρινα στα άρθρα μιας εφημερίδας, διάβασα ότι ο Πρόεδρος της Βουλής κ. Κακλαμάνης, υποδεχόμενος την αντιπροσωπεία της Διεθνούς Επιτροπής της Ειδικής Ολυμπιάδας, τόνισε ότι η ελευθερία δεν ορίζεται μόνο σε απουσία καταναγκασμών και πως για να επιτευχθεί, χρειάζεται κοινωνική και πολιτική ευαισθησία, θεσμούς κοινωνικής προστασίας. Και υπογράμμισε ότι είναι υποχρέωση των σύγχρονων δημοκρατιών να παρέχουν στους πολίτες τα απαραίτητα εφόδια, για να αναπτύξουν την προσωπικότητά τους και να καλλιεργήσουν τη δημιουργικότητά τους. Δυστυχώς, όμως, αν δει κανείς την πορεία των μετρήσεων της κοινής γνώμης ως προς τα θέματα που καίνε περισσότερο το μέσο πολίτη, θα διαπιστώσει μια διαρκώς αυξανόμενη ανασφάλεια και δυσαρέσκεια που σχετίζεται με την αδικία του κράτους απέναντι στον πολίτη, τη γραφειοκρατία του δημόσιου τομέα, την έλλειψη μεταφοράς πόρων στη δημόσια παιδεία, υγεία και ασφάλεια, τις συγκοινωνίες, την κατακραυγή για την εμπορευματοποίηση κάθε πλούτου της φύσης, του περιβάλλοντος, το άγχος για την ανεργία και το φόβο της εγκληματικότητας. Επίσης, την ανεπάρκεια φροντίδας απόρων και αστέγων, την έλλειψη υπεράσπισης ίσων ευκαιριών για άτομα με ειδικές ανάγκες, όπως και δυσαρέσκεια για το σύστημα απονομής δικαιοσύνης, καθώς η βραδύτητα του έχει ως αποτέλεσμα χιλιάδες υποθέσεις να εκκρεμούν για μήνες με οδυνηρές κοινωνικές και οικονομικές συνέπειες. Φυσικά, η απλότητα της διατύπωσης δεν καταργεί τη συν

θετότητα των προβλημάτων που ανέφερα και όσων ακόμα ο απλός πολίτης αντιμετωπίζει καθημερινά. Και όμως παρ' όλο που η μετακίνηση των ανθρώπων συνοδεύτηκε με ελπίδες

για μια καλύτερη ζωή, η μαζική συσσώρευση πληθυσμών στις πόλεις, οι πολυκατοικίες, τα εμπορικά κέντρα με τα τηλέφωνα και τα φαξ τους, τα εργοστάσια με τον αυτοματισμό τους, ο κυβερνητικός πολυπόδας, τα νυχτερινά κέντρα φέρνουν με αργό ρυθμό στην επιφάνεια ένα νέο τύπου ανθρώπου που δεν πιστεύει στην αξία του ανθρώπου ως άνθρωπο. Ένα τύπο ανθρώπου απομακρυσμένο από αυτό που πραγματικά θα ήθελε να είναι, αποξενωμένο από το νόημα της ζωής, τους στόχους, αμέτοχο στην κοινωνία και τον πολιτισμό που τον περιβάλλει. Ένα τέτοιο πλαίσιο οπωσδήποτε απέχει πολύ από το να είναι αισιόδοξο και ακόμα χειρότερα φαίνεται μάλλον δύσκολο να αποτελέσει μια θετική επίδραση για την ανάπτυξη του ανθρώπου, θα πρέπει, λοιπόν, οι ανησυχίες, τα δικαιώματα των νέων και γενικότερα των πολιτών να ενδυναμωθούν και να επιβληθούν με την εφαρμογή της κατάλληλης νομοθεσίας. Αυτό που λέγεται φαντασία στην εξουσία, προκειμένου οι νέοι να έχουν πρόσβαση σε κατάλληλες εκπαιδευτικές μονάδες, οι οποίες θα βρίσκονται σε αντιστοιχία με τη δυναμική των εποχών και θα παρέχουν γνώσεις ικανές να ικανοποιούν τα πνευματικά τους ενδιαφέροντα, να ανοίγουν νέους ορίζοντες καριέρας και επιτυχίας, που θα συμβάλλουν έτσι και στην ανάπτυξη της χώρας. Κι επειδή αναμφισβήτητα το άτομο επηρεάζεται από το περιβάλλον του θα πρέπει να οικοδομήσουμε τις βάσεις για οικολογική αναβάθμιση που λαμβάνει υπόψη της τις ανάγκες του παρόντος, αλλά αποβλέπει και σε εκείνες του μέλλοντος, ώστε να αποκατασταθεί η σχέση του ανθρώπου με τη φύση. Φυσικά, επειδή ο κόσμος μας παραείναι σύνθετος για να μπορούν να λυθούν τα προβλήματα του με τις στιγμιαίες ενοχές μας, την ηθική αποδοκιμασία των δεινών του, ακόμα και με την τιμωρία των κακών του, είναι ανάγκη η προσπάθεια αναβάθμισης του βιοτικού επιπέδου της ανθρωπότητας να προσελκύει όλο και περισσότερους διανοητές, ανθρώπους της πολιτικής, απλούς πολίτες. Ίσως τότε να μπορούμε ακόμα να ελπίζουμε σε καθημερινή και πολιτική διασταύρωση με όλους εκείνους που αληθινά αγωνίζονται για να εξουδετερώσουν τη φθορά. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Γότση Φωτεινή από την Πρέβεζα. ΦΩΤΕΙΝΗ ΓΟΤΣΗ (Νομός Πρέβεζας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, φίλοι Έφηβοι Βουλευτές, είμαι η Γότση Φωτεινή και εκπροσωπώ το 2ο Ενιαίο Λύκειο Πρέβεζας. Με αφορμή την παρουσία μου σ' αυτήν τη μεγάλη εφηβική παρέα, θα ήθελα να εκφράσω τους προβληματισμούς μου. Το θέμα που θα προσπαθήσω να αγγίξω είναι η οικογένεια και οι σημερινοί νέοι με την ελπίδα ότι η φωνή μου θα ενωθεί με όλες τις εφηβικές φωνές που ανησυχούν, προβληματίζονται και πονάνε. Οικογένεια: Το πρώτο κύτταρο της κοινωνίας, θεσμός αξεπέραστος στο χρόνο. Πάντα επίκαιρος σε ρόλο σπουδαίο. Το ρόλο της οικογένειας στην εξέλιξη του ανθρώπου και στη διαμόρφωση των κοινωνιών τον γνωρίζουμε από την ιστορία. Ο σημερινός της ρόλος είναι πιο ουσιαστικός, πιο επίκαιρος. Η σημερινή κοινωνία, κοινωνία του χυδαίου και της αξιολογικής σύγχυσης χρειάζεται όσο ποτέ την οικογένεια. Ας στρέψει ξανά η σημερινή κοινωνία το βλέμμα στο πρώτο κύτταρο της. Ας την στηρίξει και ας την αναβαθμίσει, αν η ίδια ενδιαφέρεται για τη συνοχή και την πρόοδο της. Ποιος είναι, όμως, ο ρόλος της οικογένειας στην εξέλιξη του σημερινού νέου; Η οικογένεια μπορεί να πλησιάσει το νέο και να αγγίξει τα προβλήματα του. Μπορεί να δώσει πρότυπα, φωτεινά παραδείγματα, φάρους αξιών. Ο νέος ποτέ δεν υπήρξε βαγόνι τραίνου που τρέχει κατά τρόπο αναγκαστικό, δουλικό πάνω σε ράγες. Ήταν, είναι και θα είναι ένα ποντοπόρο πλοίο που χαράζει αυτό την πορεία του. Βέβαια, έχει ναυτικούς χάρτες. Έχει πυξίδα. Αλλά τη γραμμή πλεύσης την καθορίζει, κατά τη δική του κρίση, και ευθύνη. Σε περασμένες εποχές ο νέος λάμβανε από την οικογένεια ένα χάρτη μία πυξίδα. Οι σημερινοί, όμως, νέοι έχουν πολλούς χάρτες που λένε διαφορετικά και αντίθετα

πράγματα. Έχουν και πολλές απομαγνητισμένες πυξίδες, που η κάθε μία δείχνει το δικό της βορρά. Τί κάνει, λοιπόν, ο σημερινός νέος; Πετάει όλους τους χάρτες και όλες τις πυξίδες και προσπαθεί να προσανατολιστεί με άλλους τρόπους, οι οποίοι σίγουρα του εξασφαλίζουν το ναυάγιο. Αγαπητοί γονείς, καθηγητές, Εκκλησία, Πολιτεία, Κράτος, ο έφηβος φωνάζει. Μην ψάχνετε το αίτιο για τα όποια προβλήματα της σημερινής κοινωνίας. Είστε σε λάθος δρόμο. Στρέψτε την προσοχή σας προς την οικογένεια για να πάρουν οι νέοι την πυξίδα και να πορευθούν στην κοινωνία, χωρίς κλυδωνισμούς, χωρίς ναυάγια. Ας ενεργοποιηθεί η Πολιτεία, δημιουργώντας σχολές γονέων με σεμινάρια μετά το γάμο. Η Εκκλησία ζει το θέμα οικογένεια πιο κοινωνικά συνεργαζόμενη με την πολιτεία με ομόνοια με αγάπη πραγματική, για την περιφρούρηση και ισχυροποίηση του θεσμού. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης εάν δεν θέλουν να τη στηρίξουν, τουλάχιστον, ας τη διαβάλλουν λιγότερο. Ο έρωτας, ο γάμος, η οικογένεια για το σημερινό νέο, τον αυριανό διαμορφωτή της κοινωνίας σε καμία περίπτωση δεν θα πρέπει να είναι συμβατικά, ξερά και απογυμνωμένα. Ας περιοριστεί το δράμα της διεστραμμένης σεξουαλικής αγωγής και της ασυνάρτητης οικογένειας. Και εμείς, αγαπητοί έφηβοι, ας βλέπουμε με ψυχραιμία

341

έστω και αν η ψυχραιμία δεν είναι προνόμιο των εφηβικών μας χρόνων. Ας στηρίξουμε το θεσμό της οικογενείας, της οποίας αποτελούμε μέλη με δικαιώματα και με πολλές υποχρεώσεις. Η απόγνωση δεν αντιμετωπίζεται με την αναρχία, ούτε η αταξία με την επιδρομή. Είναι ευκαιρία να ευχηθούμε να δώσουμε λόγο τιμής ότι η αυριανή κοινωνία την οποία εμείς θα διαμορφώσουμε με στήριγμα την οικογένεια δεν θα δημιουργήσει μοναχικούς ανθρώπους και πολύ περισσότερο μοναχικά πλήθη. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Φίλες και φίλοι, σε αυτό το σημείο θα διακόψουμε για δέκα λεπτά. (ΔΙΑΚΟΠΗ) ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος): Συνεχίζουμε τη συνεδρίαση. Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Ζεϊμπέκη Ευγενία από το Νομό Κοζάνης. ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΕΪΜΠΕΚΗ (Νομός Κοζάνης): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι συνάδελφοι ονομάζομαι Ζεϊμπέκη Ευγενία. Φοιτώ στο Β' Ενιαίο Λύκειο Πτολεμαΐδας και εκπροσωπώ το Νομό Κοζάνης. Το θέμα είναι η μη αναγραφή του θρησκευόμενου στις ταυτότητες. Όλα άρχισαν όταν η επιτροπή επεξεργασίας προσωπικών δεδομένων έκρινε πως οι θρησκευτικές πεποιθήσεις ανήκουν στα προσωπικά δεδομένα του κάθε ανθρώπου και δεν πρέπει να δημοσιοποιούνται. Η Κυβέρνηση κρίνοντας σωστή την τοποθέτηση της επιτροπής αποφάσισε να θέσει το θέμα στη Βουλή. Μετά την απόφαση της Βουλής να μην αναγράφεται πλέον το θρήσκευμα, προκλήθηκε υπερβολικός θόρυβος. Η Εκκλησία θεώρησε πως μία τέτοια απόφαση έβλαπτε την Ορθοδοξία και έτσι κατέφυγε στη συλλογή υπογραφών που θα δήλωναν την εναντίωση των πολιτών στην απόφαση της Βουλής. Η κατάσταση επιδεινώθηκε και τα πνεύματα οξύνθηκαν, όταν οι φανατισμένοι χριστιανοί διαμαρτύρονταν στους δρόμους για την αντίθεση τους στο νομοσχέδιο. Προς μεγάλη μου έκπληξη έβλεπα ακόμα και ιερείς να χρησιμοποιούν εικόνες αγίων και άλλα ιερά σύμβολα, όπως ο σταυρός, για να μπορέσουν να πείσουν μεγαλύτερο αριθμό πολιτών πως αυτό που επιχειρούσε η Κυβέρνηση ήταν λάθος. Από τη μία πλευρά η Εκκλησία ισχυρίζεται πως η Ορθοδοξία είναι στοιχείο του Ελληνισμού και πως κάθε άνθρωπος που είναι χριστιανός ορθόδοξος πρέπει να είναι υπερήφανος για την πίστη του. Η πίστη μας κατάφερε να σωθεί, γιατί οι χριστιανοί έδωσαν πολλές μάχες και θυσιάστηκαν ομολογώντας την. Κάτι παρόμοιο επιχειρήσαν να κάνουν και τώρα. Πίστευαν πως αυτή η νομοθετική μεταρρύθμιση θα

έπληττε το χριστιανισμό. Από την άλλη πλευρά, όμως, το κράτος ισχυρίζεται πως οφείλει να προστατέψει το δικαίωμα του κάθε πολίτη στην επιλογή της πίστης του και ακόμα πως αυτό το νομοσχέδιο αποτελεί σίγουρα πράξη δημοκρατίας και συνέπειας. Σε κάθε δημοκρατικά διοικούμενο κράτος κάθε άνθρωπος έχει την ελευθερία στη δική του πίστη και, συνεπώς, οι εκπρόσωποί μας στη Βουλή έχουν την υποχρέωση να σεβαστούν την ελευθερία αυτή και επιπλέον να την προστατέψουν. Προσωπικά, δεν μπορώ να συρρικνώσω την έννοια της Ορθοδοξίας σε ένα κομμάτι χαρτί, το οποίο απλά θα φέρει τη σφραγίδα της Ελληνικής Αστυνομίας. Είμαι Ελληνίδα και χριστιανή ορθόδοξη δύο πράγματα για τα οποία είμαι πραγματικά περήφανη. Όμως τι γίνεται όταν κάποιος είναι Έλληνας, αλλά όχι ορθόδοξος; Πώς θα τον αντιμετωπίσουμε όλοι εμείς που θα δούμε την ταυτότητα του δίπλα στο κενό που υπάρχει για την αναγραφή του θρησκευόμενου να γράφει καθολικός, μουσουλμάνος ή τίποτα; Ήθελα μας θα μας δημιουργηθεί ο φόβος που έχουμε για τους ανθρώπους που είναι λίγο διαφορετικοί από εμάς. Απλά ασπάζονται μία άλλη θρησκεία. Ο ρατσισμός και η ξενοφοβία είναι δύο χαρακτηριστικά που όλοι έχουμε στις μέρες μας, άσχετα αν δεν θέλουμε να το παραδεχθούμε. Φοβόμαστε τους αλλόθρησκους, μήπως προσπαθήσουν να μας προσηλυτίσουν στη δική τους θρησκεία και κατηγορούμε τους ανθρώπους διαφορετικής εθνικότητας για εγκλήματα, τα οποία τις περισσότερες φορές έχουν διαπράξει ομόθρησκοι και συμπατριώτες μας. Στην Ελλάδα υπάρχουν θρησκευτικές μειονότητες, τις οποίες κυρίως προσπάθησε ο συγκεκριμένος νόμος να προστατεύσει. Δεν ήθελε το κράτος να κάνει τους λίγους Έλληνες που ανήκουν σ' αυτές τις θρησκευτικές μειονότητες να αισθάνονται, ότι γίνεται διάκριση εις βάρος τους. Κάποτε ρώτησα ένα αλλόθρησκο, γιατί δεν άλλαξε το «χριστιανός ορθόδοξος» που αναγραφόταν ως το θρήσκευμα του, αφού δεν πίστευε σ' αυτήν τη θρησκεία. Ποιος ο λόγος να το γράφει η ταυτότητα του; Αυτό που μου απάντησε ήταν, ότι χρειάζεται μία πολύ μεγάλη διαδικασία, την οποία δεν ήθελα απλά να υποστεί. Τώρα, μετά την ψήφιση του νομοσχεδίου δεν θα αισθάνεται καλύτερα; Τώρα αυτός, όπως και εγώ, μπορεί να πει το θρήσκευμα του, όποτε αυτός το θεωρήσει απαραίτητο και όχι κάθε φορά που θα δείχνει την αστυνομική του ταυτότητα, όταν για οποιοδήποτε λόγο χρειάζεται να παρουσιάσει τα στοιχεία του. Η ταυτότητα είναι ένα έγγραφο το οποίο πρέπει να περιέχει πάγια χαρακτηριστικά, όπως το χρώμα των ματιών και όχι το θρήσκευμα που υπόκειται σε αλλαγή. Μπορεί να γεννιόμαστε Έλληνες, αλλά μέσα από προσωπική και ελεύθερη επιλογή γινόμαστε ορθόδοξοι. Επί πλέον το θρήσκευμα δεν αποτελεί αναγνωρίσιμο στοιχείο, αλλά πολιτισμικό.

342

Επί πλέον με την αλματώδη εξέλιξη της τεχνολογίας δημιουργήθηκε τα τελευταία χρόνια μεγάλος θόρυβος, όσον αφορά την εκμετάλλευση των προσωπικών δεδομένων. Ιδιαίτερα με τη χρήση των ηλεκτρονικών υπολογιστών και συγκεκριμένα κάθε φορά που εκμεταλλευόμαστε τις υπηρεσίες, που μας προσφέρει το διαδίκτυο, αφήνουμε τα ίχνη μας. Τα ίχνη αυτά τότε εισάγονται σε μία μεγάλη συλλογή δεδομένων από την οποία μπορούν εύκολα να χρησιμοποιηθούν. Έτσι, υπάρχει ο κίνδυνος, ότι η συγκέντρωση, έστω και καταναλωτικών πληροφοριών για τον πολίτη, θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί εναντίον του. Μέσα σ' αυτό το θόρυβο που δημιουργήθηκε, φάνηκε επίσης ότι δεν υπάρχει διαχωρισμός στους ρόλους του κράτους και εκκλησίας. Ζούμε στο 2001 και γίνεται καθημερινά όλο και πιο φανερό, ότι στη σύγχρονη ελληνική κοινωνία δεν έχει συντελεστεί

κανένας σαφής διαχωρισμός στο πεδίο της πολιτικής όσον αφορά το ρόλο του κλήρου και των πολιτικών. Τελειώνοντας, θα ήθελα να αναφέρω το λόγο για τον οποίο διάλεξα το συγκεκριμένο θέμα. Όταν αναφερόμαστε στην αναγραφή του θρησκέυματος, πρέπει να ξέρουν πως πηγάζουν και άλλοι προβληματισμοί εκτός από τους θρησκευτικούς. Ο ρατσισμός και η προστασία των προσωπικών δεδομένων είναι δύο από αυτούς. Άλλωστε, μία τέτοια ρατσιστική συμπεριφορά δεν τιμά την Ελλάδα της δημοκρατίας και της ελευθερίας. Ειδικά ο κοινωνικός ρατσισμός έχει επώδυνες συνέπειες, τόσο στα ίδια τα άτομα, όσο και στην κοινωνία, αφού δεν επιτρέπεται στην εποχή της υψηλής τεχνολογίας άνθρωποι να αντιμετωπίζονται διαφορετικά εξ αιτίας του θρησκέυματος τους. Ευχαριστώ πολύ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής ΚΟΤΤΕΤΕ Μαρία από τη Β' Αθήνας. ΜΑΡΙΑ ΚΟΤΤΕΤΕ (Β' Αθήνας): Ονομάζομαι ΚΟΤΤΕΤΕ Μαρία και φοιτώ στο 4ο Ενιαίο Λύκειο Νέας Ιωνίας. Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές θα ήθελα να μιλήσω για την καταπάτηση των δικαιωμάτων των παιδιών. «Αν όλα τα παιδιά της γης πιάναν γερά τα χέρια κορίτσια, αγόρια στη σειρά και σιήνανε χορό ο κόσμος θα γινότανε πολύπολύ μεγάλος και ολόκληρη τη γη μας θα αγκάλιαζε θαρρώ». Έτσι θα ήθελα να είναι ο κόσμος. Μια απέραντη αγκαλιά, ένα απέραντο χαμόγελο. Παντού να υπήρχε αγάπη και φροντίδα για όλα τα παιδιά. Μόνο τότε θα έπαιρναν αξία όλα όσα ψηφίζονται κατά καιρούς, όλα τα δικαιώματα που ?'χουν κατοχυρωθεί για τα παιδιά. Οι παραπάνω στίχοι, όμως, και το παραπάνω όνειρο μου φαντάζομαι και δικόσας είναι τόσο ιδανικό μα απραγματοποίητο. Καθημερινά βλέπουμε παιδιά στους δρόμους αναπτυγμένων χωρών να ζητιανεύουν και να ταπεινώνονται. Τα παιδιά των τριτοκοσμικών χωρών εξακολουθούν να λιμοκτονούν, να κακοποιούνται σεξουαλικά, να πωλούνται για δούλοι ή να δουλεύουν κάτω από άθλιες συνθήκες. Τόσοι και τόσοι πόλεμοι, τόσα και τόσα παιδιά έχουν χαθεί. Ακόμη και όσα γλίτωσαν το θάνατο, υποφέρουν καθημερινά από την πείνα και τη δυστυχία. Είναι γεγονός ότι παιδιά θύματα του πολέμου μεταξύ Ιράν/Ιράκ χρησιμοποιούνται για την εκκαθάριση ναρκών στην περιοχή, πριν την επέλαση του στρατού. Ας μην ξεχνάμε όσα παιδιά «της πολιτισμένης δύσης» πέφτουν θύματα βιασμού ή ξυλοδαρμού ακόμα και από τους ίδιους τους γονείς τους. Άλλα απάγονται μέσω Internet ή παρουσιάζονται με χυδαίο τρόπο σε φωτογραφίες πάλι μέσω του διαδικτύου (μιλώ για την παιδική πορνογραφία). Τέλος, τρομάζω στην ιδέα ότι κάποιος συμμαθητής μου θα άρχιζε ξαφνικά να μας επιτίθεται, επηρεασμένος από τις σκληρές βίας που προβάλλονται στα ΜΜΕ. Στην Αμερική έχουν συμβεί αρκετές φορές ανάλογα περιστατικά κυρίως θανατηφόρα. Πόση φθορά έχουν υποστεί οι ψυχές των παιδιών με όσα βλέπουν όσα ακούνε, όσα βιώνουν; Ας μην μένουμε, όμως, στα λόγια, θα ήθελα να προτείνω κάποιους τρόπους με τους οποίους, τουλάχιστον, θα μπορούσαμε να μειώσουμε τον αριθμό των κακοποιημένων παιδιών. Κατ' αρχάς, πρέπει οι τριτοκοσμικές χώρες να αποκτήσουν τεχνολογικό εξοπλισμό με τη βοήθεια άλλων κρατών για να έχουν οικονομική ανάπτυξη. Φυσικά, η εκπαίδευση μικρών και μεγάλων είναι αναγκαία. Μόνο τότε θα μπορούν τα παιδιά να αντιστέκονται σε κάθε είδος εξευτελισμού και μόνο τότε οι ενήλικες θα καταλάβουν ότι και τα παιδιά έχουν το δικαίωμα να ζουν με αξιοπρέπεια. Ακόμη, χρειάζεται να δημιουργηθούν κέντρα υποδοχής κακοποιημένων παιδιών στα οποία να ανακτήσουν, όσο μπορούν την ψυχική τους υγεία. Και στα αναμορφωτήρια είναι ανάγκη να υπάρχουν ψυχολόγοι και υπάλληλοι με ψυχοπαιδαγωγική κατάρτιση. Επίσης, είναι καλό να συμμετέχουμε στον αγώνα διεθνών οργανισμών, όπως για παράδειγμα «Γιατροί Χωρίς Σύνορα», «UNICEF» και άλλους, δίνοντας χρήματα, ρούχα και άλλα. Υπάρχουν και οργανισμοί, όπως η ACTION AID, που

αναλαμβάνουν «υιοθεσίες» παιδιών, ενισχύοντας τα έτσι μόνο οικονομικά, για να μεγαλώσουν σωστά. Ακόμη αυστηρά μέτρα πρέπει να πάρουν οι γονείς, κυρίως, για να προστατεύσουν τα παιδιά τους από τους κινδύνους που κρύβει το INTERNET. Υπάρχουν τρόποι και συστήματα που επιτυγχάνεται αυτό. Έπειτα πρέπει να διώκονται, όσοι προωθούν την παιδική πορνογραφία. Τέλος, ίσως όλα αυτά που πρότεινα να είναι μία ουτοπία,

343

ειδικά μετά τις πρόσφατες τρομοκρατικές επιθέσεις που έγιναν και που τόσα παιδιά χάθηκαν, έμειναν χωρίς γονείς ή θα χαθούν μετά από τα αντίποινα της Αμερικής, μα όπως λέει ο Σεφέρης: «Μέσα στη θλίψη που μας πνίγει από παντού, παρηγοριέμαι ότι κάπου κάποιοι πεισματάρηδες αγωνίζονται για ένα καλύτερο μέλλον.» Σας ευχαριστώ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Κόφφα Χρυσοστόμη από το Νομό Καρδίτσας. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗ ΚΟΦΦΑ (Νομός Καρδίτσας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, ονομάζομαι Κόφφα Χρυσοστόμη και φοιτώ στο Β' Ενιαίο Λύκειο Καρδίτσας. Θα ήθελα να αναφερθώ στο θέμα της νεανικής βίας και εγκληματικότητας και να προτείνω κάποιους τρόπους αντιμετώπισης αυτού του φαινομένου. Κάποτε έγινε μία δημοσκόπηση μεταξύ νέων στην ερώτηση «Τι σας προσφέρει περισσότερη ασφάλεια;» Και η απάντηση ήταν: «Ένα όπλο.» Γιατί η απάντηση σε μία τέτοια ερώτηση να είναι τόσο φυσική; Η βία έχει κατακτήσει να είναι ψυχαγωγία, κυρίως για τους νέους. Η σύγχρονη, προοδευμένη και πολιτισμένη κοινωνία μας αρκείται να είναι θεατής ενός παιχνιδιού που ηττημένος είναι ο σημερινός νέος. Όμως, με τον τρόπο αυτόν δεν θα μπορέσει να χτυπηθεί το κακό στη ρίζα του. Δυστυχώς, η κοινωνία μας δεν γεννά απλώς το έγκλημα, το διδάσκει, το καλλιεργεί, του δίνει τροφή και έδαφος, ώστε να πολλαπλασιάζεται. Το σχολείο που θα έπρεπε να δίνει στους νέους ειρηνικές αξίες, τους τροφοδοτεί με σκληρότητα. Τα πανεπιστήμια, τα γήπεδα, οι πλατείες γίνονται πεδία μαχών, θρησκευτικά φανατισμένοι, φίλαθλοι με αγνές προθέσεις, αγρότες που θέλουν να λύσουν τα προβλήματα τους με συζήτηση είναι οι λόγοι που η χώρα μας βρίσκεται κάθε τρεις και λίγο κομμένη στα τέσσερα. Αθλητικές επιτυχίες δεν γιορτάζονται πια με τραγούδια, αλλά με αίμα. Αίμα ανήλικων παιδιών που καταδικάστηκαν από συνομήλικους τους. Ο Μαρξ είχε πει ότι η βία και το έγκλημα είναι επένδυση. Και το βλέπουμε γύρω μας. Η διαφθορά των αστυνομικών, των δικαστικών, των δικηγόρων, όπως και των κοινωνικών λειτουργών φαίνεται, γιατί είναι τόσο μεγάλη που άρχισε να διαρρέει από «παραθυράκια». Υπάρχουν, όμως, και άλλες ποικίλες αιτίες που οδηγούν τους νέους σ' αυτήν την ιδιόμορφη συμπεριφορά. Οι νέοι έχουν φορτωθεί από νωρίς το άγχος. Η ζωή τους κλείνεται και η ρουτίνα τους συμπιέζει. Η μόνη τους ελπίδα είναι πως έτσι θα ζήσουν καλύτερα. Και όταν βλέπουν την ελπίδα τους να σβήνει, την αντικαθιστούν με τη βία, το μίσος, το θυμό και ξεσπούν. Χτυπούν ο,τιδήποτε κινείται, γιατί απλά καμιά ηθική αξία δεν τους σταματά. Όλοι τους εφοδίασαν με ένα κενό που δεν καλύπτει τα οράματα τους. Συνεπώς, η βία για τα σημερινά παιδιά γίνεται μέσο επίδειξης των ικανοτήτων τους. Η κοινωνία προπαρασκευάζει το έγκλημα και ο εγκληματίας το εκτελεί είχε πει ο Αλφέρι και πιστεύω πως έτσι είναι. Η κοινωνία μας έκανε μόδα το έγκλημα και το 1994 δύο δεκάχρονα παιδιά δικάστηκαν στην Αγγλία για το φόνο ενός νηπίου, ενώ κατά καιρούς βλέπουμε ότι σε όλες τις δολοφονίες εμπλέκονται και ανήλικα παιδιά. Είναι φυσικό, όμως, γιατί ο άνθρωπος που τρέφεται με βία, αφοδεύει βία. Η βία βγαίνει νικήτρια στο παιχνίδι της ιστορίας. Ο νόμος ισχύει για τους ανίσχυρους.

Αδυνατεί να προστατεύσει τον φιλήσυχο πολίτη. Τι απομένει, λοιπόν, για προστασία; Η προσφυγή στη βία. Γι' αυτό θα κυριαρχήσει το σύνθημα «οδόντας αντί οδόντος» και θα επιθυμούμε να έλθει, όσο πιο γρήγορα γίνεται η Δευτέρα Παρουσία. Όμως, όλα τα παραπάνω με κάποιες ρίζες και κάποιες εκφράσεις του κακού, που μένουν απλές επισημάνσεις, αν δεν υπάρξει μια πρόταση για την καταστολή ή περιστολή του κακού. Πρώτα απ' όλα οφείλουμε να πούμε τι δεν πρέπει να γίνει. Και αυτό είναι η ένταση και η επέκταση της αστυνόμευσης. Με επιχειρήσεις αρετής δεν θα παράγεται αρετή. Πρόσφατα παραδείγματα προσπαθειών καταστολής της εγκληματικότητας και της βίας με αντίδοτο την αστυνομική βία αποδεικνύουν ότι η επέκταση της έχει τα αντίθετα από τα αναμενόμενα αποτελέσματα. Μια πρώτη λύση που θα πρότεινα είναι η σωστή, έγκυρη και με αξιολογικά κριτήρια παροχή ευκαιριών. Η ανάδειξη νέων σίγουρα θα απέφερε κατευνασμό στο γενικότερο κλίμα αναβρασμού. Όταν δείχνουν την αξία τους, είναι σίγουρο ότι δεν θα καταφεύγουν στη βία. Ιδίως όταν αυτή η ανάδειξη απαιτεί τη νεανική ενεργητικότητα, τότε ο τυφλός δυναμισμός δεν θα διοχετευόταν σε καμία περίπτωση στα κανάλια του εγκλήματος. Κάποτε ο Ισαάκ Ασήμοφ έγραφε ότι η βία είναι το τελευταίο καταφύγιο του ανίκανου. Πρέπει όλοι να ενεργοποιηθούμε, αφήνοντας κατά μέρος την οποιαδήποτε προκατάληψη κατά της νεολαίας, γιατί μία νεολαία που βρίσκει καταφύγιο στη βία είναι ανίκανη. Όλοι μας ξέρουμε πως ό,τι είναι ανίκανο, πέφτει. Συνεπώς, η εγκληματικότητα και η βία πρέπει να ελαστικοποιηθούν ή να εξαλειφθούν, ώστε να λεγόμαστε πολιτισμένοι και προοδευμένοι με όλη την σημασία των λέξεων. Ο κόσμος θα γίνει μία ειρηνική κοινωνία, χωρίς συγκρούσεις και διαξιφισμούς και θα χαιρόμαστε όλοι μας μια ζωή με πρόοδο και ευημερία που θα σκέφτεται μόνο πως θα προχωρήσει για το καλύτερο. Έτσι οι νέοι, δηλαδή εμείς, θα είμαστε δημιουργικά στελέχη της κοινωνίας και θα παλεύουμε να δημιουργήσουμε

344

μία κοινωνία, στην οποία οι ελπίδες, τα όνειρα και τα οράματα θα γίνονται πραγματικότητα, θα παλεύουμε να δημιουργήσουμε μια κοινωνία, χωρίς προκαταλήψεις και ταμπού, μια κοινωνία που η συνεργασία, η αγάπη και η ειρήνη θα είναι οι πιο κύριες αξίες, μία κοινωνία όπου ο πολίτης θα μπορέσει να περπατά ελεύθερος στο δρόμο, χωρίς το φόβο ενός μη αναμενόμενου ατυχήματος. Ευχαριστώ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Λούβαρη Αργυρώ από τις Κυκλάδες. ΑΡΓΥΡΩ ΛΟΥΒΑΡΗ (Νομός Κυκλάδων): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι, Έφηβοι Βουλευτές, ονομάζομαι Λούβαρη Αργυρώ και εκπροσωπώ το Ενιαίο Λύκειο Τήνου. Θα σας εκφράσω τις ανησυχίες μου, σχετικά, με την ιατρική περίθαλψη που προσφέρεται στο μικρό νησί όπου κατοικώ, αλλά και σε άλλα νησιά ή μέρη της επαρχίας, μέσω ενός πραγματικού περιστατικού που με συγκλόνισε κυριολεκτικά. Ήταν πρωί Κυριακής, όταν μάθαμε ότι ένα πεντάχρονο αγοράκι έχασε τη ζωή του από σοβαρό τραυματισμό. Οι ισχυροί άνεμοι που έπνεαν στο Αιγαίο έκαναν αδύνατη τη μεταφορά του μικρού παιδιού σε κάποιο νοσοκομείο της Αθήνας ή άλλης πόλης με πλοίο ενώ, όταν το ελικόπτερο έφθασε, τα ξημερώματα πια, ήταν ήδη πολύ αργά. Είναι ολοφάνερο πως η πλειοψηφία των νησιών αντιμετωπίζει πολύ συχνά τέτοιου είδους προβλήματα, σχετικά με την ιατρική περίθαλψη των κατοίκων. Η έλλειψη μηχανημάτων, προσωπικού γιατρών και νοσηλευτών από τα Κέντρα Υγείας των περιοχών, αλλά και η δυσκολία μεταφοράς αρρώστων ή βαριά τραυματισμένων, λόγω άσχημων καιρικών συνθηκών με πλοίο ή άλλο μέσο, γεμίζει τους

κατοίκους με ανασφάλεια και αβεβαιότητα για το μέλλον. Πώς μπορούμε να ζήσουμε σε ένα μέρος, στο οποίο αισθανόμαστε πως κάθε λεπτό διατρέχουμε κίνδυνο, ιδιαίτερα εμείς οι νέοι που ονειρευόμαστε και οραματιζόμαστε ένα μέλλον πιο λαμπρό, πιο ευχάριστο και ξεκούραστο, έναν κόσμο διαφορετικό, πιο ασφαλή, καινούργιο; Ας δώσουμε την προσοχή μας στο κοινωνικό πρόβλημα, που λέγεται ελλιπής ιατρική περίθαλψη των νησιών. Οι διαστάσεις του είναι πραγματικά μεγάλες. Είναι κρίμα και άδικο στον 21ο αιώνα, τον αιώνα του εκσυγχρονισμού που τώρα αρχίζει, να χάνονται άνθρωποι από συνηθισμένες και εύκολο να αντιμετωπιστούν ασθένειες. Οφείλουμε να στηρίξουμε, λοιπόν, την υγεία στις επαρχίες με τη διάθεση χρημάτων για αγορά μηχανημάτων, πρόσληψη απαραίτητου προσωπικού, ανέγερση μεγαλύτερων και πιο εξελιγμένων νοσοκομείων που θα προσφέρουν πλήρη ιατρική περίθαλψη. Αναλογιστείτε πόσο ενθαρρυντική θα ήταν μια τέτοια ενέργεια, ώστε όλο και λιγότεροι άνθρωποι και ιδιαίτερα νέοι να εγκαταλείπουν τον τόπο που γεννήθηκαν και μεγάλωσαν, για να βρουν μια πιο ασφαλή και άνετη ζωή σε κάποια μεγαλούπολη. Ίσως, αυτό να εντάσσεται στις απαραίτητες προϋποθέσεις για να πραγματοποιηθεί η αποκέντρωση των πόλεων και ειδικά της Αθήνας, αλλά και η αναζωογόνηση και ανανέωση της όμορφης επαρχίας, που τόσο πολλά μπορεί να προσφέρει. Ευχαριστώ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Γρηγορίου Στεφάνια από το Νομό Τρικάλων. ΣΤΕΦΑΝΙΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ (Νομός Τρικάλων): Αξιότιμε, κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων, αγαπητοί φίλοι και φίλες έφηβοι Βουλευτές ονομάζομαι Στεφάνια Γρηγορίου και εκπροσωπώ το 7ο Ενιαίο Λύκειο Τρικάλων. Βιώνουμε μια σύγχρονη εποχή, η οποία έχει σημειώσει ιδιαίτερες προόδους στον τομέα της πολιτικής, της οικονομίας και του πολιτισμού. Στον κοινωνικό τομέα, όμως, κάνοντας μια αναδρομή στο παρελθόν, διαπιστώνουμε όλοι μας ότι η κοινωνία μας πλημμυρίζει από σπάνια ιδεώδη, αξίες, πνευματικές και ψυχικές δημιουργίες. Μήπως, όμως, με την πάροδο του χρόνου όλα αυτά μετατρέπονται; Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι όλα τα κατορθώματα, τα φώτα της αρετής της δικαιοσύνης και του ελληνικού έθνους τα οφείλουμε στην ηθική ακεραιότητα των ελλήνων προγόνων μας που θυσιάσαν την ίδια τους τη ζωή, προκειμένου να απελευθερωθεί το ελληνικό έθνος. Η κοινωνία μας θεωρείται ανεπτυγμένη υλικά και μόνο υλικά. Παρατηρείται, όμως, το φαινόμενο της πνευματικής και ψυχικής απομόνωσης το οποίο, όμως, έχει πάρει επικίνδυνες διαστάσεις. Όλοι μας γνωρίζουμε ότι τα υλικά δημιουργήματα είναι πραγματικά επιτεύγματα. Αντίθετα, όμως, το ήθος του ανθρώπου, τα δίκαια εκφυλίζονται μέρα με τη μέρα. Ο πνευματικός θάνατος υλοποιείται καθημερινά. Δεν υπάρχει συναισθηματική φόρτιση παρά μόνο οργή, αγανάκτηση, πόνος ψυχής ενάντια σε όλα τα φθοροποιά στοιχεία που εξαιτίας τους διακυβεύεται η ανθρώπινη οντότητα. Κυριαρχεί βία και εγκληματικότητα. Όμως, εμείς οι νέοι εκφράζουμε τις δικές μας ανησυχίες και καλούμαστε να τις ξεπεράσουμε με την συνεργασία όλων μας. Νιώθουμε υπερήφανοι που το μέλλον αυτού του τόπου μας ανήκει. Είμαστε ζωντανοί. Από εμάς εξαρτάται η πορεία του ελληνικού έθνους. Αυτή είναι η μόνη αληθινή πραγματικότητα. Οραματιζόμαστε έναν κόσμο στον οποίο η ψυχή και το πνεύμα όλων των ανθρώπων κάθε οικονομικής και κοινωνικής βαθμίδας, θα αποτελέσουν τον τέλειο συνδυασμό μιας κοινωνίας χωρίς δεινά και χωρίς εμπόδια. Όνειρο μας είναι να θεμελιωθεί ένα κοινωνικό περιβάλλον στο οποίο η πολιτεία

θα εστιάσει το ενδιαφέρον της. Σοβαρό εμπόδιο στην προσπάθεια για την αποκατάσταση της ψυχής και του πνεύματος αποτελεί ο ατομισμός, που η εξάλειψη του θα φέρει την σωτηρία όλου του κόσμου. Η μόνη λύση είναι η συλλογική δράση. Ας προσπαθήσουμε όλοι μαζί να πραγματοποιήσουμε έναν έντιμο και ιδεολογικό αγώνα κατά της ψυχικής διαφθοράς. Έναν αγώνα δίκαιο. Οι πνευματικές μας αρετές, η ζωντάνια και η ενεργητικότητα είναι ένα γεγονός μοναδικό. Σε αυτά τα στοιχεία πρέπει να στηριχθούμε έτσι ώστε η κοινωνία μας να γίνει καλύτερη. Η παρουσία μας στον ενεργό βίο δεν θα σβήσει ποτέ όσες γενιές και αν περάσουν από τον τόπο μας. Ας στηρίξουμε, την Ελλάδα, στις ιδέες, στις σκέψεις και στις αντιλήψεις των νέων που θα κάνουν επιτέλους το όνειρο του σήμερα πραγματικότητα του αύριο. Ευχαριστώ πολύ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Σε αυτό το σημείο ολοκληρώθηκαν οι πρωτολογίες και θα περάσουμε πλέον στις δευτερολογίες. Ο Έφηβος Βουλευτής ΚΥΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ Στέλιος και Εισηγητής έχει το λόγο. ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΥΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ (Υπόλοιπο Αττικής): Εγώ θα ήθελα να αναφερθώ στο θέμα του διαλόγου των Εφήβων της Βουλής και να κάνω ορισμένες προτάσεις. Πιστεύω ότι μόνο μέσα από τη χρήση του διαλόγου μπορούν να λυθούν κάποια προβλήματα, αλλά δυστυχώς ο διάλογος λείπει. Όσο και να μην είναι σημαντικός, μέσα από ένα διάλογο μπορεί να βρεθεί η αλήθεια. Ο καθένας λέει τις απόψεις του, τις προτάσεις του και πιστεύει ότι είναι σωστές. Αυτό δεν είναι λάθος. Όμως, μέσα από διάλογο μπορεί να αποτυπωθεί η αλήθεια που θέλουμε να βρούμε. Γι' αυτό το λόγο είμαστε εδώ, για να κάνουμε την Ελλάδα ή ο,τιδήποτε άλλο καλύτερο. Πιστεύω ότι έπρεπε να υπάρχει κάποιος αρμόδιος όπου να μπορεί να μας απαντά σε ορισμένες ερωτήσεις που διατυπώνονται. Δεν είναι σωστό να μην δίνονται απαντήσεις στις ερωτήσεις μας. Σας ευχαριστώ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Ελεονόρα Εβοτάτιεβα. ΕΛΕΟΝΟΡΑ ΕΒΤΑΤΙΕΒΑ (Νομός Κυκλάδων): Αξιότιμε, κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, αγαπητοί φίλοι Έφηβοι Βουλευτές ονομάζομαι Ελεονόρα Εβτάτιεβα και εκπροσωπώ το ενιαίο Λύκειο της Μυκόνου, περιφέρεια Κυκλάδων. Το θέμα στο οποίο θα ήθελα να αναφερθώ με έχει απασχολήσει ιδιαίτερα τον τελευταίο καιρό. Ο λόγος γίνεται για το δουλεμπόριο ανθρώπων και πιο συγκεκριμένα το δουλεμπόριο ως γενικό φαινόμενο των ημερών μας, το δουλεμπόριο παιδιών με σκοπό την παράνομη εκμετάλλευση της παιδικής εργασίας και το δουλεμπόριο γυναικών. Η σημερινή ημερομηνία είναι 17.9.2001, βρισκόμαστε στις αρχές του 21ου αιώνα και όπως όλοι γνωρίζετε η δουλεία και η αγορά ανθρώπινων ψυχών επίσημα έχουν καταργηθεί, πριν από αρκετό καιρό. Εγώ δεν θα παρακολουθήσω την πορεία των ιστορικών γεγονότων που, όπως ανέφερα, το δουλεμπόριο είναι ένα φαινόμενο που παρατηρείται στις μέρες και η πορεία αυτών των γεγονότων, δυστυχώς, δεν έχει ολοκληρωθεί ακόμα. Ανεπίσημα και κρυφά από τα μάτια του κόσμου άνθρωποι πουλάνε και άνθρωποι αγοράζουν το δικαίωμα να κατέχουν και να εκμεταλλεύονται ανθρώπους. Και από μόνη της η φράση αυτή ακούγεται φρικτή, είτε κάποιος είναι λευκός, είτε είναι μαύρος, είτε δούλος, είτε κτίζει σπίτια είτε καλλιεργεί χωράφια, είτε είναι δωδεκάχρονος και εργάζεται παράνομα σε κάποια καπνοβιομηχανία με αντάλλαγμα τη μισθοδοσία του ενός κρεβατιού και ενός κομματιού ψωμί. Αυτό δεν έχει σημασία. Οι ζωές αυτών των ανθρώπων κοστίζουν το ίδιο χρηματικό ποσό. Οι περισσότεροι βέβαια δούλοι είναι μαύροι. Πάντα έτσι ήταν της μόδας. Αν κάποιος, λοιπόν, ζητά μια ωραία υγιή γυναίκα να φροντίζει το σπίτι του, ίσως, και τον ίδιο, να είναι υπάκουη και να μην έχει το δικαίωμα του ελεύθερου λόγου, ή ζητά καμιά δεκαριά δυνατούς άνδρες για όλες τις δουλειές, ή αν ακόμα ψάχνει τρόπο να οικονομήσει χρήματα, εκμεταλλεόμενος παράνομα την εργασία μερικών

μικρών παιδιών, δεν έχει να κάνει τίποτε άλλο, παρά να ταξιδέψει στη Βόρειο Αφρική για να διαλέξει μερικά γερά και δουλευτάδικα άλογα. Και εκεί όπου οι άνθρωποι ζουν ακριβώς και χωρίς υπερβολές σαν κοπάδια από πεινασμένα και άρρωστα ζώα κάτω από άθλιες συνθήκες υγιεινής, εκεί όπου δεν μπορούν οι γονείς να σπουδάσουν τα παιδιά τους, εκεί όπου οι νέοι φοβούνται να δημιουργήσουν οικογένεια, μη τυχόν και τη χάσουν, εκεί όπου δεν έχει φθάσει ο πολιτισμός, όπως τον έχουμε γνωρίσει εμείς. Εκεί ο καθένας βρίσκει, ό,τι του χρειάζεται. Εκεί υπάρχει το καλύτερο παζάρι που θα μπορούσε να φανταστεί κανείς. «Περάστε από εδώ μίστερ, κοιτάξτε το αγόρι μου, θέλετε να το πάρετε μαζί σας, να το γλιτώσετε από τη μιζέρια, να φύγει από εδώ. Θέλετε; Το πουλάω. Σας παρακαλώ πάρτε τον, γιατί έχουμε ανάγκη και τα λεφτά που θα πληρώσετε γι' αυτόν». Ή ακόμη: «Ψάχνεις για γυναίκα φίλε; Έχω απ' όλα και μαύρες και λευκές, ωραίες γυναίκες, δούλες, ποια σου αρέσει;» Ή για όσους προτιμούν κάτι άλλο, ας το γενικεύσουμε. «Το καράβι περιμένει στο λιμάνι, το φορτίο είναι επάνω και ξεκινάμε αύριο νωρίς, βάλτε μια υπογραφή εδώ και τελειώσαμε. Το θέμα με τα λεφτά το κανονίζουμε αργότερα, όταν φθάσουμε. Και μην φοβάσθε τίποτα. Οι ακτοφύλακες είναι εντάξει. Το έχω φροντίσει.» Και αν μου πει κάποιος, τι είναι αυτά που λες, τι μας νοιάζει, στην Ελλάδα δεν υπάρχει δουλεμπόριο, θα έχει δίκιο. Πλοία με ανθρώπους οι οποίοι έχουν πουληθεί έναντι κάποιου χρηματικού ποσού και οι οποίοι νόμιμα ανήκουν στα

346

αφεντικά τους, σαλπάρουν καθημερινά από τις ακτές της Αφρικής με κατεύθυνση προς την Ευρώπη, την Αυστραλία και την Αμερική. Και γιατί θα πρέπει να μας ενδιαφέρει αυτό; Επειδή έχουμε έρθει εδώ να οραματιστούμε για ένα καλύτερο αύριο και να καταπολεμήσουμε το κάθε τι που μας φαίνεται άδικο σήμερα, επειδή το ανθρώπινο ον είναι ον ελεύθερο, το οποίο έχει δικαιώματα, επειδή ο καθένας από εμάς ανήκει μόνο και αποκλειστικά στον εαυτό του, επειδή η ανθρώπινη ύπαρξη, η ανθρώπινη ζωή, η ανθρώπινη ψυχή δεν κοστίζουν χρυσό ή χρήμα, δεν είναι για πούλημα, επειδή στη σύγχρονη κοινωνία είναι ντροπή να υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι υπό οποιοσδήποτε συνθήκες να βρίσκονται αναγκασμένοι να πουλάνε τους συγγενείς, τους φίλους ακόμα και τον ίδιο τους τον εαυτό και επειδή είναι ακόμα μεγαλύτερη ντροπή το να καθόμαστε και να κάνουμε, ότι δεν συμβαίνει τίποτα. Δεν ξέρω για εσάς, αλλά εγώ ντρέπομαι. Αν είχα τη δυνατότητα να κάνω κάτι, σίγουρα θα το έκανα. Και όμως, δεν μπορώ. Δεν έχω εξουσία πάνω στην παγκόσμια κοινή γνώμη και ούτε έχω θησαυροφυλάκιο γεμάτο με αρκετά εφόδια, για να αντιμετωπιστούν τα προβλήματα σε όλον τον κόσμο. Το μόνο που καταφέρνω είναι να γκρινιάζω και συνεχώς να εκφράζω την αγανάκτηση μου και απογοήτευση μου. Δεν μπορώ να σας προτείνω και κάποια συγκεκριμένη λύση του προβλήματος, εφόσον δεν έχω το δικαίωμα να σας αναγκάσω να γίνεται εθελοντές και να ταξιδέψετε στην Αφρική για να γλιτώσουμε τον πλανήτη μας από τους δουλεμπόρους. Θα μπορούσαμε, όμως, να καθίσουμε και να σκεφθούμε γι' αυτό που λέμε ανθρώπινες αξίες. Να θυμηθούμε, ποιοι είμαστε και γιατί υπάρχουμε. Να προσπαθήσουμε να βρούμε τις καρδιές μας. Να μπορέσουμε να δουλέψουμε για το καλό της ανθρωπότητας, η οποία, έτσι όπως την έχουμε καταντήσει, προχωρά προς τα πίσω και όχι εμπρός, όπως θα θέλαμε να πιστεύουμε. Να αγαπήσουμε όλους τους άλλους ανθρώπους, να ξαναγίνουμε περισσότερο από ο,τιδήποτε άλλο άνθρωποι. Ευχαριστώ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Δημητράκου Βασιλική από τη Β' Περιφέρεια του Πειραιά.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ (Β' Περιφέρεια Πειραιά): Κύριε Πρόεδρε και αγαπητοί φίλοι και φίλες Έφηβοι Βουλευτές. Το μόνο που θέλω να τονίσω είναι ότι δεν ήλθαμε εδώ για να αλλάξουμε βέβαια το σύστημα της χώρας, αλλά μόνο και μόνο για να δούμε το χώρο προσωπικά έρχομαι πρώτη φορά αλλά και για να ελπίσουμε και για κάτι καλύτερο. Θα ήθελα ακόμη να τονίσω ότι σίγουρα δεν περιμένω να ακουστούν οι απόψεις μας τόσο πολύ όσο θα έπρεπε, γιατί έχω την άποψη ότι είναι λίγο δύσκολο, επειδή δεν είμαστε ενήλικες, δεν έχουμε το δικαίωμα να ψηφίσουμε και έτσι δεν έχουμε λόγο. Δηλαδή επικρατεί μια τέτοια νοοτροπία. Αυτό σημαίνει ίσως ακούγεται λίγο παράξενο ότι, ενώ ακούγονται πολλές και ποικίλες απόψεις, λίγες από αυτές μπορούν να γίνουν πραγματικότητα. Βέβαια τη διάθεση μας μπορείτε να τη νιώσετε. Τα παιδιά μπορεί να μην είναι ώριμα, αλλά έχουν ένστικτο και αυτό αρκεί για να αντιληφθούν. Το κράτος, βέβαια, δεν έχει ανάγκη από κομματικές διακρίσεις. Απλά θα πρέπει να αντιμετωπισθεί απ' όλους ως ένα έθνος αδιαχώριστο και αδιαίρετο. Έτσι πρέπει να είναι η αντίληψη όλων. Βέβαια, αυτό προϋποθέτει, ότι τα παιδιά πρέπει να είναι ευτυχημένα. Και για να γίνει αυτό πρέπει να υπάρχει σωστή οικογένεια. Αν κάποτε το κράτος αντιμετωπισθεί ως μία οικουμενική οικογένεια και τα σχολεία ως παιδιά της, σίγουρα οι καρποί του έθνους θα είναι εύποροι. Το πιστεύω αυτό. Βέβαια, υπάρχουν πολλά θέματα. Η ουσία, όμως, είναι ότι θα πρέπει να υπάρξει μια συνειδητή αλλαγή σε όλους και στον καθένα μας ξεχωριστά. Είναι ωραίο να ψυχαγωγείς και να ψυχαγωγείσαι. Απλά χρειάζεται μια μεγαλύτερη ενεργοποίηση και δραστηριοποίηση απ' όλους, ώστε οι νέοι να μπορούν να ξετυλίγουν τα προσόντα τους, τους εαυτούς τους και τις ηθικές τους πράξεις, διότι έχουν την ανάγκη πλέον οι νέοι να προσφέρουν κάτι καλό. Προβλήματα εξωτερικά υπάρχουν πολλά. Είναι γνωστά, είναι παγκόσμια, όπως ο υπερπληθυσμός, ο υποσιτισμός, η έλλειψη ενέργειας, η πυρηνική ενέργεια, η τεχνολογική ανάπτυξη, το ήθος, που πραγματικά είναι πολύ τραγικό να βρισκόμαστε στον 21ο αιώνα και να μην έχουν καταφέρει οι άνθρωποι να αποκτήσουν μία ενιαία ανθρωπότητα. Οι επιπτώσεις είναι πολλές βέβαια, τα ναρκωτικά, το άγχος, η αδιαφορία, οι θρησκευτικές διακρίσεις, ο αλκοολισμός, οι ψυχικές νόσοι και πιστεύω ότι είναι πολύ καλό επάγγελμα να γίνεις ψυχίατρος, διότι είναι το επάγγελμα του μέλλοντος. Βέβαια όλα αυτά είναι δραματικά, είναι ιστορίες για αγρίους. Θα ήθελα απλά να επιμείνω στη φράση του κ. Αντώνη Σαμαράκη, που είχε δηλώσει ότι «εμείς οι νέοι μπορούμε να δώσουμε μια δεύτερη εξεταστική περίοδο στον εαυτό μας». Πραγματικά είναι μία φράση, που με άγγιξε όλες αυτές τις ημέρες, που βρίσκομαι εδώ. Με όλα αυτά που περνάει η σημερινή νεολαία, ενώ φαίνεται ευτυχημένη, νοιώθει φοβερή ανασφάλεια και κυριολεκτικά και μεταφορικά. Δεν έχουν καταφέρει οι νέοι να δώσουν μια δεύτερη ευκαιρία στον εαυτό τους σε ό,τι κάνουν, γιατί νοιώθουν, ότι συνεχώς κρίνονται. Και για να ξεφύγουν βέβαια από αυτό, χρειάζεται μια σωστή επανάσταση με νέους λογικά σκεπτόμενους και ευαισθητοποιημένους, θα πρέπει οι νέοι να ξεφύγουν από την ψυχική πίεση και με αυτοπεποίθηση να συνεχίσουν, να ξεφύγουν από τα πάθη της εποχής και να δώσουν ένα αβαντάζ στον εαυτό τους.

Η ζωή είναι πολύ μικρή για να μην έχεις τη δύναμη να χαρείς τον εαυτό σου ή το δώρο της προσπάθειας, για να πετύχεις ένα σκοπό τον οποίο εσύ και άλλοι τόσοι δεν έχουν καταφέρει, γιατί απλά δεν το έχουν θελήσει. Όλα είναι μέσα στη ζωή μέσα στο μυαλό και στην ψυχή. Αυτό σημαίνει ότι μπορείς να αλλάξεις σαν χαρακτήρα, να δώσεις χαρά στους

συνανθρώπους σου, να καταξιωθείς οικονομικά, επαγγελματικά, κοινωνικά, αλλά θεμέλιο της καταξίωσης σου θα είναι το ήθος σου. Θα είναι το αεράκι που θα σε οδηγεί χωρίς ανιδιοτέλειες και ονειροβατήματα, να δίνεις μία δεύτερη ευκαιρία στον εαυτό σου. Αλίμονο, αν δεν μπορείς να διαλεχθείς με τον εαυτό σου και να ζητήσει ο ένας στον άλλο συγγνώμη και να προχωρήσει. Η αποτυχία άλλωστε σε σκληραγωγεί, σου δίνει δύναμη να συνεχίσεις, γιατί αλίμονο αν τα νιάτα περιμένουν από μία αποτυχία να αυτοκτονήσουν. Ίσαίσα η αποτυχία είναι σαν επιδημική αρρώστια που, όταν κολλάει ο ένας κολλάει και ο άλλος. Και αυτό συμβαίνει στους νέους, γιατί, αυτοί συνεχώς κρίνονται. Η αποτυχία θα είναι ένα ορεκτικό στην αδηφαγία τους για ζωή. Θα είναι ο πυρετός λίγο πριν απελαθεί ο ιός από τον οργανισμό τους. Θα είναι μία δεύτερη ευκαιρία στον εαυτό τους, γιατί άλλωστε το αξίζουν. Ποιος θα μας τη δώσει αυτή την ευκαιρία; Εμείς οι ίδιοι βέβαια θα την αποκτήσουμε, διότι η ευκαιρία δεν έρχεται σε μας, εμείς πάμε σε εκείνη, διότι και αυτή είναι ένα ιδανικό, ένα βήμα παραπέρα, ένας σκοπός, μία ανάσα για ένα άλμα από τη δυστυχία στην ευτυχία. Θέλω να πω πως η ειρήνη και η ελευθερία είναι ιδανικά, τα οποία σίγουρα θα ήθελαν να ακούσουν οι Έφηβοι Βουλευτές. Όσο βέβαια και αν μας τυραννούν, παίρνουμε ερεθίσματα, τραβάμε αναμνηστικές φωτογραφίες για το μέλλον, η καρδιά ευαισθητοποιείται, αλλά ποτέ σε καμιά περίπτωση δεν αδυνατεί, γιατί συλλέγει εμπειρίες, πείρα, γνώση και ωριμότητα, δίχως βέβαια να χάνεται το παιδικό, εφηβικό χιούμορ. Όσον αφορά την πολιτική είναι σίγουρα μέσα στη ζωή μας, αλλά το να είμαστε πολιτικά συνειδητοποιημένοι, απαιτεί γνώση και φαντασία. Οι νέοι, σίγουρα αναρωτιέμαι για τις κομματικές τους προτιμήσεις κλπ. μέρα με τη μέρα που περνάει, γιατί νιώθω βέβαια ότι υπάρχουν και πολιτικοί που αξίζουν και βέβαια με αργούς ρυθμούς, αλλά σταθερούς προσφέρουν κάτι καλό. Βέβαια, υπάρχουν και άνθρωποι που υποκρίνονται. Δεν θα πρέπει βέβαια να απογοητευόμαστε, γιατί η απάντηση είναι στο χέρι μας. Ευχαριστώ πολύ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Γούση Ελευθερία από το Νομό Μαγνησίας. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΓΟΥΣΗ (Νομός Μαγνησίας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, φίλοι συνάδελφοι, θα ήθελα να μιλήσω για λίγο, θα είμαι αρκετά σύντομη με αφορμή τη χθεσινή μας αναφορά στο θέμα του κοινωνικού ρατσισμού, όσον αφορά τα άτομα με ειδικές ανάγκες. Όταν ήμασταν μικροί και πηγαίναμε στο δημοτικό σχολείο, ίσως, να μας τρόμαζε, όταν κάναμε το μάθημα για τους Σπαρτιάτες και για τον Καιάδα. Βέβαια, τότε μας καθούχαζαν οι κουβέντες της δασκάλας μας, που μας έλεγε ότι ο Καιάδας δεν υπάρχει πια. Και, όμως, είναι και παράλογο και εξωφρενικό ότι στη σύγχρονη κοινωνία μας, μια κοινωνία που διεκδικεί το ρόλο της αντιρατσιστικής κοινωνίας και αξιώνει να ονομάζεται φιλελεύθερη, να ωθεί στον Καιάδα της περιθωριοποίησης όλους όσους είναι διαφορετικοί από μας. Είμαστε πάρα πολύ καλά κλεισμένοι στο καβούκι της καλοπέρασης μας, για να αφήσουμε να το διαπεράσει όχι ο πόνος, αλλά το ενδιαφέρον για τον συνάνθρωπο μας. Είτε το θέλουμε είτε όχι, η αλήθεια είναι σκληρή. Οι περισσότεροι τουλάχιστον από μας, αν όχι όλοι, είμαστε ρατσιστές, έστω και αν αυτός ο ρατσισμός εκδηλώνεται με κάποια ευγένεια διακριτικά με τη μορφή είτε μιας διάκρισης είτε με το διαχωρισμό αυτών των ανθρώπων σε κατηγορίες. Εντύπωση μου έκανε μία συζήτηση που άκουσα ανάμεσα σ' έναν άνθρωπο καθηλωμένο στο αναπηρικό καροτσάκι και σ' ένα φίλο του. Έλεγε αυτός που ήταν στο καροτσάκι: «Σήμερα θα πάω να δω έναν ποδοσφαιρικό αγώνα». Και ο φίλος του του έλεγε: «Μπράβο σου, έχεις το κουράγιο να πας;». Και ο ανάπηρος απαντούσε: «Μα καλά, κι εσύ είσαι ρατσιστής; Γιατί μου λες, αν έχω το κουράγιο να πάω στον αγώνα; Γιατί δεν με βλέπεις ίδιο με σένα και με διαχωρίζεις;». Τελικά, όπως

φαίνεται, θλιβόμαστε με την κατάσταση αυτήν του κοινωνικού ρατσισμού, αλλά δεν κάνουμε τίποτα για να τη διορθώσουμε. Μένουμε στον οίκτο και δεν προχωρούμε στο ενδιαφέρον. Βέβαια, θα μου πείτε ότι χρειάζονται τεράστια, ίσως, αποθέματα ψυχικών δυνάμεων, για να μπορέσουμε να θεωρήσουμε τον άλλον ίδιο με μας, σαν αδελφό μας. Η γνώμη μου είναι ότι αυτά τα ικανά αποθέματα μπορεί να τα μεταγγίσει μόνο μία σωστή διαπαιδαγώγηση, που θα γίνεται, κυρίως, μέσα στο σχολείο. Εγώ προσωπικά προτείνω να γίνεται υποχρεωτικό μάθημα γι' αυτό το ξεπέραςμα των κοινωνικών προκαταλήψεων. Και για να κλείσω θα θέσω απλώς έναν προβληματισμό. Συνηθίζουμε εμείς οι νέοι, αλλά και οι μεγαλύτεροι να πιπιλίζουμε ότι ο άνθρωπος είναι μια ψυχοκινητική οντότητα. Γιατί άραγε με τη συμπεριφορά μας συμπτύσσουμε τον ορισμό μόνο στο «κινητική» οντότητα; Ευχαριστώ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Δημοπούλου Χριστίνα από το Νομό Αχαΐας. ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ (Νομός Αχαΐας): Κύριε

348

Πρόεδρε, κύριοι Έφηβοι Βουλευτές, ονομάζομαι Δημοπούλου Χριστίνα από το 13ο Ενιαίο Λύκειο Πατρών. Ζητώ συγγνώμη που θα σας απασχολήσω πάλι μ' ένα φλέγον ζήτημα. Ξέρω πολύ καλά ότι είμαστε ακόμη πολύ νέοι για να ακούμε συνέχεια δυσάρεστα πράγματα κι ακόμη περισσότερο χιλιοειπωμένα. Σκέφθηκα, λοιπόν, να θίξω το πρόβλημα της ανεργίας, αλλά μου είναι αδύνατο να αντισταθώ να μιλήσω για το ζήτημα που απασχολεί ολόκληρο τον πλανήτη. Επιτρέψτε μου μια ιστορική αναδρομή: Στις 7 Δεκεμβρίου 1941 το θωρηκτό ARIZONA βυθιζόταν με χίλιους εκατόν εβδομήντα επτά άνδρες και σήμανε την έναρξη ενός νέου είδους πολέμου. Εξήντα χρόνια μετά είχαμε την ατυχία να βιώσουμε το στιγμιαίο θάνατο χιλιάδων ανθρώπων με το γνωστό χτύπημα στους Δίδυμους Πύργους του Εμπορικού Κέντρου της Νέας Υόρκης. Κάποιοι το ονόμασαν τρομοκρατικό χτύπημα, άλλοι πόλεμο. Όπως, όμως, και να το ονομάσουμε, το σίγουρο είναι ότι πρόκειται για γεγονός που προκάλεσε παγωμάρα και τρόμο. Τότε, το 1941 είχε ως αίτιο κυρίως την οικονομική εκμετάλλευση του πετρελαίου. Τώρα, τα αίτια φαίνονται πολύ βαθύτερα. Ανεξάρτητα από το ποιος ήταν ο εγκέφαλος, κάτι το οποίο δεν έχει διευκρινιστεί ακόμη, γι' αυτό άλλωστε δεν πρέπει να τρέφουμε μίσος για κανέναν, όταν βλέπουμε ανθρώπους αποφασισμένους να αυτοκτονήσουν, σαφώς δεν το κάνουν για την οικονομική διένεξη μεταξύ των κρατών. Αυτοί οι άνθρωποι είναι απελπισμένοι, σίγουρα χωρίς οικογένεια και σε τέτοιο σημείο εξαθλίωσης και αγανάκτησης, που γι' αυτούς η θυσία τους είναι καθήκον, βρίσκοντας στήριγμα και στην οποιαδήποτε θρησκεία τους. Πέραν, όμως, από το θρησκευτικό φανατισμό που υπάρχει και που πολλές φορές οδηγεί σε τέτοια φαινόμενα, θα προσθέσουμε το μίσος που νιώθουν για εκείνους που άμεσα ή έμμεσα τους στέρησαν, ότι πιο σημαντικό είχαν: Οικογένεια, σπίτι ή πατρίδα. Όντας απογοητευμένοι, θα καταφύγουν σε έσχατα μέσα εκδίκησης, θα πεθάνουν πιστεύοντας ότι έπαιξαν θεάρεστο έργο. Όποιοι, όμως, και αν ήταν οι αυτόχειρες, η ευθύνη δεν είναι μόνο δική τους. Οι Αμερικάνοι, χρησιμοποιώντας τη δύναμη τους, επιτέθηκαν στο Κόσσοβο, και επέτρεψαν τον αφανισμό των Κούρδων, αγνοώντας τις εκκλήσεις τους για βοήθεια. Ενίσχυσαν με δυνάμεις και όπλα τους Τούρκους, έκαναν το ίδιο με τους Παλαιστινίους και βομβάρδισαν το Σουδάν και τον Κόλπο. Γενικώς, έφτασαν σε τέτοιο βαθμό έπαρσης, προκαλώντας πόνο και δυστυχία στο πέρασμα τους, ρημάζοντας οικονομικά τις χώρες αυτές και δημιουργώντας θανάσιμους εξωτερικούς και εσωτερικούς εχθρούς. Χωρίς να θέλω να δικαιολογήσω το χτύπημα στη

Νέα Υόρκη, αναλογιστείτε, ότι βρίσκεστε στη θέση ενός ανθρώπου, που ανήκε στις χώρες στις οποίες επενέβησαν, που του ξεκλήρισαν την οικογένεια, κατέστρεψαν την περιουσία του, τον έκαναν ξένο στην ίδια του τη χώρα. Βλέπε παραδείγματος χάρη το βομβαρδισμό του Κοσσόβου, όπου τελικά Αλβανοί και Σέρβοι έγιναν το ίδιο και το αυτό. Θύματα πολέμου και πρόσφυγες. Εν τέλει, συμπεραίνουμε ότι η βία μόνο βία γεννά. Μην δυσανασχετείτε, φίλοι μου, που αναφέρομαι πάλι σ' αυτό. Μια παροιμία λέει: «Ό,τι δεις στο σπίτι του γείτονα, να περιμένεις να το δεις και στο δικό σου». Και μια ρήση λέει: «Ποτέ να μην ρωτήσεις για ποιον χτυπά η καμπάνα, γιατί μπορεί να χτυπήσει και για σένα». Οδηγούμαστε σε μία εποχή κλωνισμένη πολιτιστικά. Αλίμονο, αν αυτός ο κύκλος εκδίκησης και αντεκδίκησης συνεχιστεί. Οι ΗΠΑ είναι έτοιμες να κηρύξουν τον πόλεμο εναντίον του Αφγανιστάν, βάσει μόνο υποψιών. Με αυτό το πρόσχημα, όπως υποστηρίζει ο Ναϊμ Τσόμσκι, καθηγητής γλωσσολογίας, ελπίζουν να χρησιμοποιήσουν τη βία για να ελέγξουν τον όποιο χώρο τους. Και αυτό είναι μόνο μία πλευρά του νομίσματος. Ανησυχώ για τις ημέρες που έρχονται, γιατί το μέλλον προμηνύεται αβέβαιο. Ο κάθε πολίτης νιώθει ανασφαλής στην (δια του τη χώρα, γιατί κάθε φορά δεν την πληρώνουν οι υπεύθυνοι, αλλά πάντα οι αθώοι πολίτες, θα ήθελα πολύ οι μεγάλοι να ξεχνούσαν το μίσος και τα συμφέροντα τους και να γινόντουσαν για λίγο παιδιά. Ας προσπαθήσουμε να τους κάνουμε να ελευθερώσουν την καρδιά τους, πριν αλλοιωθούμε κι εμείς από τη συμφεροντολογία των καιρών μας και από το στεγνό ατομισμό. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Κορακίδη Ιλιάδα από το Νομό Αχαΐας. ΙΑΙΑΔΑ ΚΟΡΑΚΙΔΗ (Νομός Αχαΐας): Εκπροσωπώ το 13ο Ενιαίο Λύκειο Πατρών, θα ήθελα να αναφερθώ σε ένα κοινό θέμα, το οποίο έχει συζητηθεί πολλές φορές, αλλά δεν έχει λυθεί ακόμα. Εννοώ το ρατσισμό. Η ρατσιστική συμπεριφορά απέναντι σε οποιαδήποτε άτομα είναι απαράδεκτη και καταδικαστέα. Εξοργίζομαι με κάποια γεγονότα που συμβαίνουν σήμερα στην Ελλάδα. Όμως, πολύ λίγοι άνθρωποι αντιδρούν. Το κατηγορώ μου απευθύνεται προς όλους εκείνους που νομίζουν ότι, μειώνοντας τον συνάνθρωπο τους, ευνοούμενοι από τα νοσηρά στερεότυπα, μπορούν να παρουσιαστούν ως ανώτεροι. Κατηγορώ τη μητέρα που διαμαρτύρεται για την παρουσία αθίγγανου ή αλλοδαπού στην τάξη του παιδιού της. Κατηγορώ τον καθηγητή, που διακατέχεται από προκαταλήψεις και αντιμετωπίζει ρατσιστικά τον τσιγγάνο μαθητή του. Κατηγορώ τον εργοδότη, που εκμεταλλεύεται ασύστολα τον αλλοδαπό εργαζόμενο. Κατηγορώ τον άνθρωπο, που γνωρίζει την ύπαρξη του ρατσισμού, αλλά εφησυχάζει, αγνοώντας τη μοίρα του συνανθρώπου του. Εξοργίζομαι με ανθρώπους που θεωρούν φυσιολογική οποιαδήποτε έγκριση ρατσισμού. Εξοργίζομαι με τον προπαγανδιστικό τρόπο,

349

που τα μέσα μαζικής ενημέρωσης αναπαράγουν ρατσιστικά στερεότυπα. Εξοργίζομαι και με τον ίδιο μου τον εαυτό, που ήλθα σε αυτόν εδώ το χώρο που αποτελεί τη μοναδική ευκαιρία να ακουστώ. Είχα ετοιμάσει κάποια άλλη τυπική εργασία, χωρίς να εκφράζω αυτά που πραγματικά νιώθω. Απαιτώ να αλλάξει αυτή η τάξη πραγμάτων με τους «έχοντες» και «μη έχοντες», τους «ισχυρούς» και τους «κατώτερους». Απαιτώ εδώ στην Ελλάδα, που θεμελίωσε τη δημοκρατία και την ισότητα, να εξαλειφθεί οριστικά ο ρατσισμός. Σε αυτόν τον αγώνα, καλώ όλους τους συνομηλίκους μου, αφού μοιραζόμαστε τα ίδια οράματα. Πρέπει να αγωνιστούμε, ενάντια σε οποιαδήποτε δύναμη επιθυμεί να μας παρουσιάσει ως κατώτερο κάποιον συνάνθρωπο μας. Να εναντιωθούμε στην άδικη ρατσιστική

συμπεριφορά απέναντι στους αλλοδαπούς, στους τσιγγάνους, στους αλλόθρησκους, στα παιδιά με ειδικές ανάγκες, θα νιώσω, ότι άξιζε η παρουσία μου στον σεβαστό χώρο της Βουλής, αν εισακουστούν κάποια μέτρα που έχω να προτείνω στην πολιτεία, με στόχο τη ριζική καταπολέμηση κάθε είδους προκατάληψης. Το πρώτο βήμα έγινε και ήταν η απόφαση για τη μη αναγραφή του θρησκευάτος στις ταυτότητες. Η Αθήνα, μια πόλη ευρωπαϊκή, θα πρέπει να έχει το δικό της τζαμί και άλλους χώρους λατρείας για να προσκυνούν άτομα διαφορετικών θρησκειών. Η πολιτεία πρέπει να ενδιαφερθεί για τους αθίγγανους. Σε μια αναπτυσσόμενη χώρα του 21ου αιώνα, μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι αδιανόητο να συναντάμε ανθρώπους που ζουν σε τριτοκοσμικές συνθήκες. Προτείνω τα χρήματα που ξοδεύονται αλόγιστα στις προεκλογικές εκστρατείες να χρησιμοποιηθούν για την αναβάθμιση του βιοτικού επιπέδου αυτών των συνανθρώπων μας. Ιδιαίτερα μέτρα πρέπει να λάβει η πολιτεία απέναντι στους αλλοδαπούς. Είναι τα άτομα που ζουν στη χώρα μας, μαζί μας, αλλά μαστίζονται από τη φτώχεια, την ανεργία και την εξαθλίωση. Είναι τα άτομα που υπέφεραν και υποφέρουν από την ανελέητη εκμετάλλευση από τους Έλληνες εργοδότες. Αυτή η παράνομη εκμετάλλευση πρέπει να καταπολεμηθεί. Πανεπιστημιακές γνώσεις θα πρέπει να καταλάβουν αντίστοιχες θέσεις στην αγορά εργασίας και όχι να δουλεύουν στις οικοδομές ή να καθαρίζουν σπίτια. Η χώρα μας πρέπει να προσφέρει σε όλους τους κατοίκους της δωρεάν περίθαλψη και σύνταξη στους εργαζόμενους. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον πρέπει να δείξει η ελληνική πολιτεία για τους Βορειοηπειρώτες, που ζουν στη χώρα μας. Να δημιουργήσει ένα σύλλογο γι' αυτούς, έτσι ώστε να βρίσκονται σε συνεχή επαγρύπνηση για να διαφυλάξουμε αλώβητη την ελληνική μειονότητα που βρίσκεται στην Αλβανία. Τέλος, με την εισαγωγή στα σχολεία ενός νέου μαθήματος με ανθρωποκεντρικό περιεχόμενο θα διδαχθούν οι νέοι το σεβασμό στην προσωπικότητα και στη διαφορετικότητα του κάθε πολίτη. Πιστεύω ότι το όραμα μου για ένα δίκαιο, δημοκρατικό κόσμο, που θα λειτουργεί με βάση την ισότητα, θα γίνει πράξη, εάν όλοι οι άνθρωποι συνειδητοποιήσουν ότι η διαφορετικότητα κάθε ατόμου αποτελεί ένα ακόμα λιθαράκι στον πολύπλευρο πολιτισμό της κοινωνίας. Θέλω, απαιτώ και εύχομαι, να πετύχουμε όλοι μαζί σε πνεύμα διαλόγου αγώνα και συνεργασίας το στόχο μας. Ευχαριστώ. ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Στέφανος Μάνικας): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Λεμονίδης Πέτρος από την Κοζάνη. ΠΕΤΡΟΣ ΛΕΜΟΝΙΔΗΣ (Νομός Κοζάνης): Είμαι ο Λεμονίδης Πέτρος και εκπροσωπώ το 2ο Ενιαίο Λύκειο Πτολεμαΐδας και γενικότερα την εκλογική περιφέρεια του νομού Κοζάνης. Πριν ακόμα αρχίσω, Έφηβοι Βουλευτές, θέλω να σας πω ένα μεγάλο μπράβο, σε σας που εκπροσωπείτε τα παιδιά του σήμερα, τα παιδιά που οραματίζονται και πολεμούν για την αλλαγή του κόσμου, όπως άλλωστε ανέκαθεν έκανε κάθε έφηβος οποιασδήποτε γενιάς, σε σας που δεν αφήνετε την αδικία να καταπνίξει τα εφηβικά σας όνειρα. Ερχόμενος εδώ για να μιλήσω, δεκάδες θέματα, προβλήματα πέρασαν από το μυαλό μου. Όλα τους προβλήματα του χθες, που παραμένουν άλυτα μέχρι σήμερα. Προβλήματα που μαστίζουν από πριν και τώρα και προβλήματα που γιγαντώνονται στο μέλλον. Προβλήματα εκπαιδευτικά, οικονομικά, προβλήματα στο σύστημα υγείας και πρόνοιας. Και αυτό γιατί θεωρώ, πως είναι ακόμα πρόβλημα π.χ. για ένα πατέρα να σπουδάσει τα τρία του παιδιά, για ένα δάσκαλο που τυραννιέται ακόμα ως αναπληρωτής να πάρει τον πολυπόθητο διορισμό, για ένα γέρο συνταξιούχο να επιβιώσει με την πενιχρή σύνταξη φτώχειας που του προσφέρει το κράτος. Ίσως, γιατί ακόμα να θεωρώ πως είναι πρόβλημα για τους σεισμοπαθείς να μένουν σε καταυλισμούς και για τα παιδιά τους να διαβάζουν με κεριά τη νύχτα, για αρρώστους να υπολογίζονται σαν μέσο εμποροποίησης

την ώρα που έχουν την ανάγκη του κράτους που υποχρεούται να τους προσφέρει περίθαλψη και υγεία. Ώρες ώρες, πραγματικά βλέπω καθαρά τον ξεπεσμό της κοινωνίας αυτής, της κοινωνίας που, δυστυχώς, νοιάζεται για ένα μέρος του συνόλου και όχι για τον καθένα προσωπικά. Συνάμα, όμως, με όλα αυτά τα φλογισμένα θέματα βρίσκεται και το θέμα των παράνομων λαθρομεταναστών. Και αυτό, γιατί είναι μετανάστες αντίθετοι από το νόμο, μετανάστες οι οποίοι είτε εξαπάτησαν το κράτος, είτε επικαλέστηκαν τη δύσκολη κατάσταση στην οποία βρίσκονταν και η οποία μεταλλάχθηκε σε μια άκρως ωφεληματική δικαιολογία για να μεταφέρουν στη χώρα μας το εγκληματικό τους είναι το υπάνθρωπο και τρομοκρατικό εγώ τους. Η συνεχής εισροή ανθρώπων ξένων εθνικοτήτων και ανθρώπων με αμφισβητούμενου προτέρου βίου μετέτρεψαν

350

την Ελλάδα σε μια πολυεθνική χώρα, σε μια Ελλάδα των οκτώ εκατομμυρίων Ελλήνων των 2,5 εκατομμυρίων μεταναστών. Οι άνθρωποι αυτοί, όσο και αν κάποιος θελήσει να το παραβλέψει, προβάλλοντας τον αλληλέγγυο και αλτρουϊστή δεύτερο εαυτό τους, οδήγησαν τη χώρα μας σε μία πλήρη κατάρρευση των ηθικών, πνευματικών και οικονομικών φραγμών. Δεν τολμάμε να ισχυριστούμε να μην βοηθήσουμε τους συνανθρώπους μας, αυτούς όμως που πραγματικά έχουν ανάγκη από ένα καλύτερο αύριο, από μία χώρα δίχως πολέμους και βομβαρδισμούς, από μία χώρα μακριά από δημαγωγούς και επιτηδευμένες προσπάθειες κατάχρησης της εξουσίας. Ισχυριζόμαστε και πολεμούμε για τη δική μας κατάσταση, καταδικάζοντας την προσπάθεια τους για επιδείνωση και πλήρη καταποντισμό της δικής μας κοινωνίας ηθών. Το να βοηθάς είναι ανθρώπινο, είναι κάτι το καταπληκτικό. Είναι στοιχείο πολιτισμού να δώσεις καταφύγιο σε μια άπορη οικογένεια προερχόμενη από κατάσταση πολέμου, να δώσεις δουλειά σε κάποιον που την έχει ανάγκη για να επιβιώσει, με λίγα λόγια να δώσεις την ευκαιρία σε κάποιον να ζήσει με την προσδοκία ενός καλύτερου αύριο, μακριά από την ξεπεσμένη χώρα του, μακριά από τη δίνη του πολέμου, τη βία και την τρομοκρατία, που ίσως έζησε. Δεν είναι, όμως, σωστό να αφήσεις την εγκληματικότητα που βίωσε, να τη μεταφέρει και στη καινούργια του πλέον χώρα, στη δική σου χώρα. Εκτός από τις σχέσεις στο εσωτερικό της Ελλάδας, υπάρχουν και οι σχέσεις μεταξύ των δύο γειτονικών λαών Ελλάδας και Τουρκίας. Ποιος από εμάς δεν έχει αναρωτηθεί, ποιος δεν έχει βουτηχτεί σε αυτό το δίλημμα; Είμαι ευρωπαίος υποστηρικτής της ειρήνης των λαών, άρα πρέπει να είμαι φίλος με τους Τούρκους. Ή είμαι Έλληνας παραδοσιακός ακόλουθος της ιστορίας, άρα και εχθρός του; Βαρυσήμαντες οι λέξεις, φίλος και εχθρός, για τη σημερινή κοινωνία. Και όμως, όλοι μας θέλουμε και όλοι αναζητούμε την ειρήνη. Όλοι μας ψάχνουμε τη γαλήνη και την ηρεμία στις σχέσεις των λαών. Αλλά δεν θα έπρεπε σε καμία περίπτωση να ξεχνούμε την ιστορία που μας βαραίνει και μας πληγώνει. Διακηρύττουν πολλοί να πάψει το μίσος και η εμπάθεια μεταξύ των δύο λαών. Και εγώ ρωτάω: Ποιος καλλιεργεί το μίσος και ποιος εμφανίζει χαρακτηριστικά εμπάθειας; Ποιος είναι αυτός που προκαλεί συνεχώς όχι μόνο με τις δηλώσεις, αλλά και με τις πράξεις του, με τις συνεχείς παραβιάσεις, με τις συνεχείς διεκδικήσεις; Κι εμείς τι κάνουμε γι' αυτό; Αντί να προσπαθήσουμε να τους συνετίσουμε, έστω και μέσα από προειδοποιήσεις ή απειλές, όπως κάνουν αυτοί, τους βοηθούμε για την ένταξη τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Πώς μπορούμε, όμως, να ανοίγουμε το δρόμο της Ευρώπης στην Τουρκία, όταν υπάρχουν ακόμη τόσες εκκρεμότητες από μέρους της, όταν ακόμη οι Πόντιοι ζητούν επίσημη αναγνώριση της ιστορίας τους, όταν η Κύπρος ακόμη βασανίζεται από τη θρασύτατη τουρκική εισβολή

και αιμορραγεί από τη διχοτόμηση, όταν ακόμη ο Αττίλας βρυχάται; Πώς μπορεί η εξωτερική πολιτική της Ελλάδας να είναι τόσο απαθής; Πώς γίνεται να μην καταλαβαίνουμε την ειρωνική στάση της απέναντί μας που, όταν είναι σε δύσκολη θέση, ζητά τη μεσολάβηση μας και όταν λυσάει για επεκτατισμό, θέλει να μας κατασπαράξει; Ίσως να φαίνονται λίγο σκληρά αυτά για κάποιους, αλλά δυστυχώς είναι η αλήθεια και πρέπει να λέγεται, ιδιαίτερα, όταν έχουμε την ευκαιρία να την πούμε. Όλα αυτά είναι σκέψεις που κάνει ο καθένας από μας μέσα στο μυαλό του, αλλά που ποτέ δεν τολμά να τις ξεστομίσει για να μην χαρακτηριστεί ρατσιστής. Όχι, δεν είμαστε ρατσιστές και δεν μας διακατέχει κανένα αίσθημα προκατάληψης ή εθνικισμού. Δεν καλλιεργούμε τον εθνικισμό και τον λεπενισμό. Αντίθετα σεβόμαστε τα ανθρώπινα δικαιώματα και πολεμούμε και αγωνιζόμαστε γι' αυτά σαν νέοι. Απλά έχοντας το δικαίωμα του πολίτη, απαιτούμε καλύτερη φύλαξη των συνόρων, πάταξη των παράνομων ελληνοποιήσεων και συστηματικά και μελετημένα βήματα ως προς την προσέγγιση των δύο λαών, Τουρκίας και Ελλάδας, γιατί μην ξεχνάμε, πως εσείς είστε οι γενιές, που έζησαν τον Αττίλα και τα Ίμια. Ας ελπίσουμε η δική μας να μην ζήσει κάτι χειρότερο. Να είστε όλοι καλά. (Μία Έφηβος Βουλευτής σηκώνει το χέρι της για να πάρει το λόγο.) ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ορίστε έχετε το λόγο. ΟΛΥΜΠΙΑ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ: Ονομάζομαι Ολυμπία Αλεβιζοπούλου και είμαι από τον νομό Ηλείας, θα ήθελα να απαντήσω στη συνάδελφο που αναφέρθηκε στα άτομα με ειδικές ανάγκες. Επειδή έχω ζήσει γύρω από τέτοια παιδιά και γνωρίζω... ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ένα λεπτό, αν θέλετε. Να ολοκληρώσουμε τον κατάλογο, επειδή υπάρχουν και συνάδελφοι σας που έχουν σειρά να μιλήσουν. Να τηρήσουμε τη διαδικασία, και θα μιλήσετε στο τέλος. ΟΛΥΜΠΙΑ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ: Ναι εντάξει. (Μια άλλη Έφηβος Βουλευτής σηκώνει το χέρι της για να πάρει το λόγο προκειμένου να απευθύνει μια ερώτηση σε όλους τους Έφηβους Βουλευτές. Ο Πρόεδρος της Επιτροπής της λέει ότι μπορεί να απευθύνει την ερώτηση στο τέλος της διαδικασίας). ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Κατσαλή Έλενα από την Β' Αθηνών.

351

ΕΛΕΝΑ ΚΑΤΣΑΛΗ (Β' Αθήνας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, φίλοι και φίλες, θα ήθελα κατ' αρχάς να πω πως το πρόβλημα που απασχόλησε τους συμμαθητές μου, όπως την Χρυσούλα και τον Αναστάσιο, ήταν πολύ σημαντικό. Ασχολήθηκαν με την ανεργία, αν δεν κάνω λάθος, θα ήθελα να τονίσω, πως το θέμα αυτό απασχολεί όλα τα παιδιά και όχι άδικα, καθότι μας αφορά άμεσα. Σε λίγα χρόνια θα πρέπει να διαλέξουμε το επάγγελμα με το οποίο θα ασχοληθούμε. Και ενώ ξεκινάμε όλο ελπίδες και όνειρα, δυστυχώς η ανεργία είναι εκεί για να μας θυμίσει, πως λογαριάζουμε χωρίς τον «ξενοδόχο». Με λύπη συνειδητοποιούμε πως το να αγαπάμε την τέχνη που σπουδάσαμε, δυστυχώς δεν είναι αρκετό, γιατί δεν θα μας εξασφαλίσει τα ως προς το ζην. Έτσι γνωρίζοντας πως πιθανότατα θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε την ανεργία, αναγκαζόμαστε να σπουδάσουμε δύο ή και παραπάνω επιστήμες, ενώ ταυτόχρονα εξαντλούμαστε, προσπαθώντας να τελειοποιηθούμε σε όλους τους τομείς της προσωπικότητας μας, καθότι η αναζήτηση μιας θέσης εργασίας δεν θα είναι μια υπόθεση ένας αγώνας ευγενούς άμιλλας, αλλά μια σκληρή μάχη μέχρι τέλους. Λέτε πως η εποχή μας είναι εποχή μεταβατική, πως οι εξελίξεις είναι ραγδαίες και σε όλους τους τομείς. Ναι, έτσι είναι, αλλά τι μας προτείνετε; Να σταματήσουμε να αγωνιζόμαστε; Όχι δεν νομίζω πως θα γινόταν κάτι τέτοιο. Εμείς αγωνιζόμαστε καθημερινά, σπουδάζουμε

χίλια πράγματα, ψάχνουμε στους καταλόγους που αναρτώνται στα σχολεία με τις ειδικότητες. Και τι με αυτό; Το μάθημα του ΣΕΠ διδάσκεται ελάχιστα ή και σε κανένα σχολείο, αν μπορώ να πω. Ο κατάλογος επαγγελματών δεν ανανεώνεται συχνά και έτσι υπάρχουν ελλείψεις. Και εμείς πρέπει να διαλέξουμε μέσα από αυτά. Πιστέψτε με, δεν είναι ούτε εύκολο, αλλά ούτε και βοηθά στην καταπολέμηση της ανεργίας, κατά τη γνώμη μου. Αυτό, λοιπόν, που ζητώ είναι καλύτερη ενημέρωση, καλύτερος σχολικός προσανατολισμός, καλύτερα προγράμματα ενημέρωσης στα σχολεία έτσι ώστε να κατευθυνθούμε πιο σωστά. Επίσης, θα ήθελα να συμφωνήσω με την άποψη της συμμαθήτριάς μου Χριστίνας Δημοπούλου που μίλησε για την κοινωνική διάσταση της καταστροφής των Δίδυμων Πύργων. Θα ήθελα να τονίσω, όμως, πως όπως μας διδάσκει η ιστορία, ο οικονομικός παράγοντας κρύβεται σχεδόν πίσω από κάθε ενέργεια, όσο και θετική και αγαθή και αν φαίνεται, οπότε ας μη προτρέχουμε. Τελειώνοντας θα ήθελα να συγχαρώ τον συμμαθητή μου Πέτρο Λεμονίδη ο οποίος εξέφρασε ειλικρινέστατα την άποψη του, κάτι το οποίο πολλοί Έφηβοι Βουλευτές εδώ πέρα ενδεχομένως να ήθελαν να κάνουν και να μην το έκαναν. Γνωρίζουμε ότι είναι ένα παιδί και ότι μπορεί να έχει κάποιες απόλυτες απόψεις, αλλά παρόλα αυτά φαίνεται να είναι ένας Έλληνας και έχουμε ανάγκη από τέτοιους Έλληνες. Ευχαριστώ. ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Στέφανος Μάνικας): Η Έφηβος Βουλευτής Καψή Φωτεινή από το Νομό Αχαΐας έχει το λόγο. ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΨΗ (Νομός Αχαΐας): Είχα μιλήσει και χθες. Λέγομαι Φωτεινή Καψή και είμαι από το Α ΤΕΕ Πάτρας και εκπροσωπώ, όπως είναι φυσικό την Πάτρα, αλλά και όλους τους ανθρώπους που είναι στην ηλικία μου και όχι μόνο. Θα ήθελα να μιλήσω και πάλι για το χωριό. Όπως όλοι έχετε πει και έχω ακούσει πολύ καλά όλους τους συναδέλφους, πιστεύω πως όλοι καταλήγουμε στο ίδιο πράγμα, ότι το χωριό είναι ζωή. Και όμως δεν του έχουν δώσει ζωή αυτοί που θα μπορούσαν να του δώσουν. Πιστεύω πως όλα ξεκινούν από εκεί. Ο ρατσισμός, η βία, η εγκληματικότητα, τα πάντα ξεκινούν από εκεί. Στο χωριό μπορείς να διδαχθείς τα πάντα. Και όμως, παρόλο που μας δίνεται αυτή η ευκαιρία και σε εμάς ως έφηβους και σε πολλούς άλλους, δεν τα κάνουμε όλα αυτά. ; Δεν θέλω να σας κουράσω άλλο, γιατί ξέρω πως ο χρόνος είναι λίγος. Αυτά ήθελα να πω. Ευχαριστώ πολύ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Κλείσαμε τον κύκλο των δευτερολογιών. Υπάρχουν δύο ερωτήσεις από δύο συναδέλφους, θα παρακαλούσα πολύ σύντομα να πάρουν το λόγο δηλώνοντας ταυτόχρονα το ονοματεπώνυμο τους και το νομό προέλευσης για να καταγράφεται στα πρακτικά. Παρακαλώ έχετε το λόγο. ΟΛΥΜΠΙΑ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ (Νομός Ηλείας): Λέγομαι Αλεβιζοπούλου Ολυμπία και είμαι από το Νομό Ηλείας. Θα ήθελα να απαντήσω στη συνάδελφο που αναφέρθηκε στα άτομα με ειδικές ανάγκες, επειδή έχω ζήσει γύρω από τέτοια παιδιά και γνωρίζω πολλά από τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν, και γιατί ο πατέρας μου εργάζεται στο Κέντρο Περίθαλψης Παιδιών με Ειδικές Ανάγκες και είμαι περήφανη γι' αυτό. Εγώ προσωπικά, δεν θα το έλεγα «ανάγκες», αλλά «ικανότητες». Το θέμα είναι απλό, πως η ανθρώπινη λογική δεν μπορεί να το εξηγήσει, και αυτός ίσως είναι ο λόγος που τα αντιμετωπίζουμε έτσι. Θα ήθελα να αναφέρω, επίσης, ότι στο Κέντρο αυτό τα πέντε μόνο παιδιά από τα ογδόντα πέντε έχουν τη δυνατότητα να σε καταλάβουν, να σου μιλήσουν και να κινηθούν, αλλά και αυτό με μεγάλη δυσκολία. Πώς λοιπόν θα μπορέσει να το πιστέψει κάποιος αυτό και να αντιμετωπίσει αυτά τα παιδιά χωρίς οίκτο; Ευχαριστώ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ορίστε, έχετε το λόγο. ΚΩΝΣΤΑΝΪΝΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ (Β' Αθήνας): Λέγομαι Κωνσταντίνο Αποστολοπούλου και εκπροσωπώ τη Γερμανική Σχολή Αθηνών. Είμαι στην εκλογική περιφέρεια της Β' Αθηνών.

θα ήθελα να εκφράσω τη σκέψη μου και παράλληλα τη θλίψη μου, λέγοντας πως, παρόλο που συμφωνώ και έντονα επαυξάνω πως η διαπαιδαγώγηση των νέων θα μπορούσε να περιορίσει και όντας λίγο αισιόδοξη να αφανίσει, ίσως, τον κοινωνικό ρατσισμό, πρέπει να λάβω υπόψη μου εγώ ως μαθήτρια, αλλά και εσείς που έχετε την ίδια ιδιότητα τα παρακάτω. Έχετε όλοι ζήσει το μάθημα του Δικαίου, του Σχολικού Επαγγελματικού Προσανατολισμού και περισσότερο από όλα της Οικιακής Οικονομίας να γίνεται ή να μετατρέπεται σε ώρα ξεκούρασης, εκτόνωσης και παιχνιδιού στο βωμό των μαθημάτων βαρύτητας, όπως τα μαθηματικά, τη φυσική και άλλα μαθήματα. Πείτε μου, αγαπητοί συνάδελφοι, και ίσως καθησυχάστε με: θα μπορούσε ένα μάθημα καταπολέμησης του κοινωνικού ρατσισμού να αποτελέσει εξαίρεση; Ευχαριστώ πολύ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Έφηβοι Βουλευτές, εδώ τελειώσαμε για απόψε. Θα συνεχίσουμε αύριο το πρωί στην ίδια Αίθουσα στις 9.00 το πρωί. Θα παρακαλούσα, όσοι ενδιαφέρονται να μιλήσουν στην Ολομέλεια να το σκεφθούν και να το δηλώσουν αύριο το πρωί στη Γραμματεία της Επιτροπής, ώστε να επακολουθήσει η κλήρωση. Δεν είναι υποχρεωμένοι να δηλώσουν ο Εισηγητής, ο οποίος αυτοδίκαια ομιλεί στην Ολομέλεια, όπως επίσης οι μαθητές από την Κύπρο και τον Απόδημο Ελληνισμό, που μπαίνουν σε ειδική κλήρωση. Όλοι οι άλλοι, ως το σκεφθείτε απόψε και αύριο το πρωί μπορείτε να το δηλώσετε στη Γραμματεία της Επιτροπής, για να γίνει η κλήρωση. Καλό βράδυ. Στο σημείο αυτό και περί ώρα 18.44 λύεται η συνεδρίαση. Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Α' ΑΘΗΝΑΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΟ Στην Αθήνα, σήμερα 18 Σεπτεμβρίου 2001, ημέρα Τρίτη και ώρα 9.00' στην Αίθουσα 223 του Μεγάρου της Βουλής, συνεδρίασε η Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων (Τμήμα Α') της Βουλής των Εφήβων, υπό την προεδρία του Βουλευτή κ. Στέφανου Μανικά, με αντικείμενο την εξέταση των θεμάτων «Δημογραφικό πρόβλημα υπογεννητικότητα, ρατσισμός, εθελοντισμός, βία εγκληματικότητα, κοινωνική πρόνοια ασφάλιση, υγεία νοσοκομεία, ναρκωτικά, άστεγοι, αγωγή υγείας, κάπνισμα, αλκοόλ, αμβλώσεις, ΑΓΟ8, ανύπαντρες μητέρες, οικογένεια χάσμα γενεών, διαπροσωπικές σχέσεις εφηβεία, εργασία ανεργία, ευθανασία» της Σύθεσης Κειμένων των μαθητών από την Ελλάδα, την Κύπρο και τον Απόδημο Ελληνισμό, που συμμετείχαν στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα «Βουλή των Εφήβων», ΣΤ' Σύνοδος 2000 2001 (3η συνεδρίαση). Στη συνεδρίαση παραβρέθηκαν οι Έφηβοι Βουλευτές: Αλεβιζοπούλου Ολυμπία (Νομός Ηλείας), Αναστασιάδου ΓΕΩΡΓΙΑ (Β' Αθήνας), Αντωνίου Δημήτριος Σταύρος (ΠάφοςΚύπρος), Αποστολοπούλου Κωνσταντίνο (Β' Αθήνας), Αριστάρχου Σοφία (ΛεμεσόςΚύπρος), ΄σημης Γεώργιος (Α' Αθήνας), Βαρδουνιώτη ΝαταλίαΑλεξάνδρα (Νομός Κέρκυρας), Βασιλείου Ευφροσύνη (Νομός Φθιώτιδας), Βεΐζης ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ (Νομός Ευβοίας), Βενετικίδης Αναστάσιος (Α' Θεσσαλονίκης), Γιαννακοπούλου Διονυσία (Α' Αθήνας), Γκονιάρη Βασιλική (Γερμανία), ΓΚΟΥΖΟΣ Ευστάθιος (Νομός Μεσσηνίας), Γότση Φωτεινή (Νομός Πρέβεζας), Γούση Ελευθερία (Νομός Μαγνησίας), Γρηγορίου Στεφανία (Νομός Τρικάλων), ΔΑΡΑΚΗ Αγγελική (Νομός Χανίων), Δασκαλέα Χρυσούλα (Β' Αθήνας), ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΙΔΟΥ Ελισάβετ (Νομός Καστοριάς), Δημητράκου Βασιλική (Β' Πειραιά), Δημητριάδης Γεώργιος (Β' Θεσσαλονίκης), Δημοπούλου Χριστίνα (Νομός Αχαΐας), Δουλάκη Δήμητρα (Β' Πειραιά), ΔΟΥΤΣΙΝΗ Μαρία (Νομός Έβρου), Εβστάτιεβα Ελεονόρα (Νομός Κυκλάδων), ΕΛΑΜΙΝ Ηλίας (Α' Αθήνας), ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥνα

(Νομός Κορινθίας), Ευσταθοπούλου Εράσμια (Νομός Ροδόπης), Ζεϊμπέκη Ευγενία (Νομός Κοζάνης), Ζυγούρη Παρασκευή (Νομός Αιτωλοκαρνανίας), ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΟΥ Ελισάβετ (Β' Πειραιά), Ιωάννου Δέσποινα (Νομός Πιερίας), ΚΑΠΟΥΡΑΝΗ Ιωάννα (Β' Αθήνας), Καρβουνιάρη Αικατερίνη (Νομός Αργολίδας), Κατσαλή Έλενα (Β' Αθήνας), Καψή Φωτεινή (Νομός Αχαΐας), Κελιανοπούλου Μαρία (Α' Πειραιά), Κεχαγιάς Βασίλειος (Α' Θεσσαλονίκης), Κοβάνης Αναστάσιος (Νομός Βοιωτίας), Κοντογιάννη Ευαγγελία (Υπόλοιπο Αττικής), Κορακίδη Ιλιάδα (Νομός Αχαΐας), Κοπετέ Μαρία (Β' Αθήνας), ΚΟΥΤΡΟΠΟΥΛΟΣ Παναγιώτης (Αυστραλία), Κουτρούδης Ευστράτιος (Νομός Κοζάνης), Κουτσοδήμου Αλεξάνδρα (Νομός Λαρίσης), Κόφφα Χρυσοστόμη (Νομός Καρδίτσας), ΚΥΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ Στυλιανός (Υπόλοιπο Αττικής), Κύρδη Δήμητρα (Γερμανία), ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΥ Παρασκευή (Α' Θεσσαλονίκης), Κωνσταντινίδης Ευστάθιος (Νομός Κοζάνης), Λαγουδέλης Ανδρέας (Β' Αθήνας), Λαδιάς Σπυρίδων (Νομός Πρέβεζας), Λαλαούνη Ελευθερία (Α' Πειραιά), Λειβαδίτου Αφροδίτη (Β' Αθήνας), Λεμονίδης Πέτρος (Νομός Κοζάνης), Λίτος Βασίλειος (Νομός Αιτωλοκαρνανίας), Λούβαρη Αργυρώ (Νομός Κυκλάδων), ΜΠΑΤΣΑΛΙΑ Μαρία Ιωάννα (Β' Αθήνας), ΠΑΠΑΔΕΡΟΥ Μανωλία (Νομός Χανίων), ΠΡΕΒΕΖΙΑΝΟΥ Φωτεινή (Β' Αθήνας), Σπηλιόπουλος Ιωάννης (Υπόλοιπο Αττικής) και Φακός Παναγιώτης (Α' Αθήνας). ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Φίλες και φίλοι, καλημέρα σας. Θα αρχίσουμε τη συνεδρίαση μας κλείνοντας τον κύκλο : των ομιλητών, στη συνέχεια θα περάσουμε στις ψηφοφορίες και στο τέλος θα γίνει η κλήρωση γι' αυτούς που θα έχουν την ευκαιρία να μιλήσουν στην Ολομέλεια της Βουλής των : Εφήβων, αύριο Τετάρτη. Πρώτος ομιλητής για σήμερα είναι ο Έφηβος Βουλευτής ΕΛΑΜΙΝ Ηλίας από την Α' Αθηνών. ΗΛΙΑΣ ΕΛΑΜΙΝ (Α' Αθηνών): Καλημέρα σας. Λέγομαι ΕΛΑΜΙΝ Ηλίας από την Α' περιφέρεια Αθηνών. Το θέμα στο οποίο θα αναφερθώ αφορά το σύστημα υγείας της χώρας μας και τους τρόπους αντιμετώπισης των προβλημάτων από τα οποία πάσχει. Δεν τολμώ να μιλήσω για ένα σημαντικό ζήτημα, που είναι αυτονόητο και αφορά την ευαισθησία και την ωριμότητα με τις οποίες οι αρχαίοι μας πρόγονοι στήριζαν την υγεία. Τολμώ, όμως, να πω ότι το σημερινό ελληνικό σύστημα υγείας είναι διαβρωμένο και έτσι κατασκευασμένο, ώστε να μη σέβεται ασθενή και γιατρό, αλλά ούτε και εκείνοι να το σέβονται. Έτσι, λοιπόν, όπως κάθε άσχημα κατασκευασμένο φάρμακο έχει παρενέργειες, έτσι και ένα ανεύθυνα κατασκευασμένο σύστημα υγείας, έχει τα εξής: Κακοσυντηρημένα νοσοκομεία, χωρίς εξειδικευμένο προσωπικό, το οποίο δεν γνωρίζει να χειρίζεται μηχανήματα και υλικό, η δωροληψία των περισσότερων ιατρών τους οποίους μπορεί να τους ελέγξει μια φαρμακοβιομηχανία παρά το κράτος, αν ήταν διοίκηση που δεν έχει τη δυνατότητα να κατανοήσει και να αντιμετωπίσει τα προβλήματα των νοσοκομείων. Όλα αυτά τα βασικά συντελούν στην κατάπτωση του δημόσιου συστήματος υγείας και στη συνεχή άνοδο των ασφαλιστικών εταιρειών και της ιδιωτικής υγείας. Προφανώς, για τα παραπάνω πρέπει να βρεθούν καίριες και ανατρεπτικές λύσεις. Ήδη, το κράτος διαθέτει αρκετά νοσοκομειακά κτίρια και κέντρα υγείας, χωρίς νοσοκομειακή περίθαλψη γι' αυτό. Πρέπει να στελεχωθούν με ειδικευμένο προσωπικό και αξιόλογη διοίκηση. Πρέπει να αυξηθούν οι δαπάνες για την υγεία, ώστε να αγοραστεί υλικό να επισκευαστούν τα

κτίρια και τα μηχανήματα. Να ενεργοποιηθεί η πάταξη του φαινομένου της δωροληψίας των ιατρών και να υπάρξει αυστηρή τιμωρία σε όσους δεν τηρούν τη νομοθεσία, θα αυξηθούν οι πληρωμές ιατρών και προσωπικού, ώστε να δοθεί η αφορμή για εργασία και

να υπάρξει υψηλή απόδοση. Πρέπει να αναβαθμιστούν τα κέντρα υγείας στην επαρχία, καθώς και να δημιουργηθούν καινούργια εκεί που δεν υπάρχουν. Να δημιουργηθεί έλεγχος για όλα τα ζητήματα που απασχολούν τα νοσοκομεία και τα κέντρα υγείας. Να οργανωθούν σεμινάρια για την ειδικευση των ιατρών που ασχολούνται με τη δημόσια υγεία, που να χρηματοδοτούνται από το κράτος και όχι από τις φαρμακοβιομηχανίες, όπως γίνεται σήμερα. Πρέπει να δημιουργηθούν ειδικά στελεχωμένες και εξοπλισμένες πτέρυγες σε όλα τα νοσοκομεία και τα κέντρα υγείας για την περίθαλψη των τοξικομανών και των φορέων του AIDS, ώστε να αποφευχθεί η περιθωριοποίηση τους. Τέλος πρέπει να υπάρξει πραγματική συμμετοχή του κράτους και της εκκλησίας στη συγκέντρωση χρηματικών ποσών για τους αδύναμους οικονομικά ασθενείς. Τελειώνοντας, θα αναφερθώ σε ένα απόσπασμα που γράφτηκε το 1880 από το γνωστό μηδενιστή Φρειδερίκο Νίτσε. Δεν υπάρχει σήμερα κανένα επάγγελμα που μπορεί να ανέβει τόσο πολύ, όσο εκείνο του ιατρού. Η πιο υψηλή πνευματική ανάπτυξη ενός ιατρού δεν επιτυγχάνεται σήμερα, όταν γνωρίζει πιο καλές και καινούργιες μεθόδους και είναι ασκημένος σ' αυτές. Εκτός από αυτά πρέπει να διαθέτει μια ευγλωττία, που να προσαρμόζεται σε κάθε άτομο και να του βγάζει την καρδιά από το σώμα. Μια αρρενωπότητα μπρος την οποία να το βάζει στα πόδια η μικροψυχία. Μια ευλυγισία διπλωμάτη στη μεσολάβηση ανάμεσα σε εκείνους που χρειάζονται χαρά για να γιατρευτούν. Τη λεπτότητα ενός πράκτορα της αστυνομίας ή ενός δικηγόρου στο να καταλαβαίνει τα μυστικά μιας ψυχής, δίχως να τα προδίδει. Έτσι, λοιπόν, ένας καλός ιατρός σήμερα χρειάζεται τεχνάσματα και τα πλεονεκτήματα όλων των επαγγελμάτων και δεν θα χρειάζεται πια να κάνει κανένα θαύμα αλλά ούτε και να σταυρώνεται. Ευχαριστώ πολύ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΙΔΟΥ Ελισάβετ από την Καστοριά. ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΙΔΟΥ (Νομός Καστοριάς): Κύριε Πρόεδρε και συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, ονομάζομαι ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΙΔΟΥ Ελισάβετ και εκπροσωπώ το ΤΕΕ Αργούς Ορεστικού Καστοριάς. Το θέμα που διάλεξα για να μιλήσω είναι τα άτομα με ειδικές ανάγκες. Προσωπική εμπειρία με έκανε να είμαι ιδιαίτερα ευαίσθητη ως προς τα άτομα αυτά. Δεν είναι διαφορετικά, απλώς οι ανάγκες τους είναι διαφορετικές από τις δικές μας. Η απόρριψη της κοινωνίας, η έλλειψη ανθρωπισμού, η ενασχόληση με τα προσωπικά μας δεν μας αφήνει να δούμε, ποιες είναι οι ανάγκες αυτών των συνανθρώπων μας. Μιλάμε για κοινωνία, πολιτεία, τι κάνουν για να καλυτερεύσει αυτή η άχαρη ζωή τους; Ποιες ευκαιρίες τους δίνουμε ούτως ώστε να γίνουν και αυτοί παραγωγικοί, αφού πρώτα η κοινωνία μαζί με την πολιτεία διαμορφώσει τις κατάλληλες συνθήκες. Θα ξεκινήσω από το θέμα κοινωνία, πόση ενημέρωση έχουμε σχετικά με τα άτομα αυτά. Τα έχουμε αποδεχτεί σαν ισότιμα μέλη. Υπάρχουν ελλείψεις σε ό,τι αφορά την εκπαίδευση, ειδικό προσωπικό, ειδικό χώρο, ολοήμερα σχολεία και μετά η απορρόφηση στα ειδικά εργαστήρια για τον τρίτο παράγοντα που είναι η εργασία των ατόμων με ειδικές ικανότητες. Χώροι ειδικά προσβάσιμοι, δημόσιες υπηρεσίες, ώστε το δυνατόν να διευκολύνεται η δύσκολη ζωή τους. Ηχητικοί σηματοδότες. Ράμπες στα πεζοδρόμια, χώροι ψυχαγωγίας. Σε 4 λεπτά που δίδεται στην Επιτροπή για να μιλήσω είναι δύσκολο να πεις όλα όσα θέλεις. Τα κινήματα των ατόμων μαζί με τις οικογένειες έχουν αυτό το σκοπό. Να δώσουν στην Πολιτεία την εικόνα των αναγκών για τη βελτίωση και την αντιμετώπιση των προβλημάτων τους. Το κράτος πρόνοια καλύτερα να μεριμνήσει για εργασία αξιοπρεπή, παρά να είναι το κράτος των επιδομάτων. Ας αγαπήσουμε αυτά τα άτομα, είναι τόσο ευαίσθητα και μας έχουν ανάγκη. Σας ευχαριστώ και σας εύχομαι όλα αυτά να γίνουν έργα και όχι να μείνουν λόγια στα

πρακτικά. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Αποστολοπούλου Κωνσταντίνα από τη Β' Αθηνών. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ (Β' Αθηνών): Κύριε Πρόεδρε, κύριοι Έφηβοι Βουλευτές, σε τούτη την παραγμένη εποχή που ζούμε, την εποχή της γενικής κρίσης και σύγχυσης των ιδεών, η ανθρώπινη ζωή ως υπέρτατη αξία έχει πάψει να εμπνέει το σεβασμό και την αναγνώριση. Δεν είναι πια, δυστυχώς, δικαίωμα και καθήκον του ανθρώπου. Δεν είναι το ύψιστο αγαθό από το οποίο προέρχονται και πάνω στο οποίο στηρίζονται η ελευθερία, η αξιοπρέπεια και η ανεξαρτησία. Τι είναι όμως η ζωή τελικά. Ίσως για μερικούς απαισιόδοξους αντικείμενο εκμετάλλευσης, απαξίωσης και καταφρόνιας. Μέσα σε τούτο το κλίμα την αποκαρδιωτική πραγματικότητα, το πρόβλημα της ευθανασίας θα πρέπει να αντιμετωπιστεί με περισσή σοβαρότητα και υπευθυνότητα, ώστε να βρεθεί μια σωστή λύση, να δοθεί μια όσο το δυνατόν ηθικά, κοινωνικά και ανθρωπιστικά αποδεκτή απάντηση στο παρακάτω ερώτημα. Πρέπει να δεχθούμε ως ορθή και δίκαιη τη λύση της ευθανασίας ή να την απορρίψουμε; θα μπορούσα να αναφέρω κάποια επιχειρήματα υπέρ της ευθανασίας που αναφέρονται στο βιοψυχισμό του ατόμου. Τέτοια είναι η

355

ζωή του πάσχοντος ατόμου. Έχει αποτελέσει την πραγματική της ουσία, έχει αλλοιωθεί, αφού οι βασικές της λειτουργίες έχουν ατονήσει και το ανθρώπινο σώμα βρίσκεται στο στάδιο της αποσύνθεσης. Άλλο είναι πως οι αφόρητοι πόνοι μετατρέπουν τη ζωή του ασθενούς σε αληθινή κόλαση, αφού δεν είναι σε θέση να ηρεμήσει, να αναπαυθεί, να επικοινωνήσει. Όλα τα παραπάνω σε συνδυασμό με τη συνειδητοποίηση προς το μαρτύριο του αυτό δεν θα έχει λύτρωση, αλλά τον οδηγεί στο θάνατο, αισθάνεται την ανάγκη να θεωρεί την απαλλαγή από τη ζωή αναγκαιότητα. Κάποια επιχειρήματα λογικά είναι, πως ο μοναδικός διαχειριστής της ζωής του ατόμου είναι το ίδιο το άτομο. Έχει, λοιπόν, το δικαίωμα να διαθέτει τη ζωή του, όπως το ίδιο θέλουν. Ο θεράπων ιατρός επίσης που ζει έντονα την κατάσταση του ασθενούς και αντιλαμβάνεται το πρόβλημα του, έχει υποχρέωση να τον βοηθήσει να απαλλαγεί από τις δυσάρεστες συνέπειες της διατήρησης στη ζωή. Τέλος, η ζωή έχει αξία όταν είναι παραγωγική και ευχάριστη. Κάποια, όμως, επιχειρήματα εναντίον της ευθανασίας στον τομέα του βιοψυχισμού είναι τα ακόλουθα. Όταν ακόμα η ζωή του ατόμου χάνει την ομορφιά της, γίνεται μαρτυρική από την ασθένεια και οι ελπίδες ανάληψης περιορίζονται, κανείς δεν μπορεί να αποκλείσει την αντίδραση του ανθρώπινου οργανισμού, έστω και την τελευταία στιγμή. Επίσης, η ιατρική επιστήμη εξελίσσεται συνεχώς. Δεν αποκλείεται να βρεθεί μία μέθοδος, ένα φαρμακευτικό παρασκεύασμα που να επενεργήσει σωτήρια. Δεν πρέπει κανείς να στερήσει από το άτομο ούτε και το ίδιο από το δικαίωμα να ελπίζει. Λογικά επιχειρήματα είναι πως ο πόνος, το μαρτύριο της ασθένειας είναι και αυτά τρόπος ζωής που γιγαντώνουν τον άνθρωπο και δίνουν νόημα στη ζωή του, αφού το μαθαίνουν να υπομένει, να αγωνίζεται. Η ευθανασία μετατρέπει την ιατρική επιστήμη σε αργυρία, σε κομπογιαντισμό, ας το πούμε, αφού εκτρέπεται από τον πραγματικό της στόχο που είναι να θεραπεύει και όχι να σκοτώνει. Της αφαιρεί επίσης τη διάθεση να αγωνίζεται, να θυσιάζεται για τη θεραπεία του ασθενούς. Η άποψη που μπορούμε να αναλύσουμε είναι η ακόλουθη. Οι επιστημονικές, πολιτικές, κοινωνικο-θρησκευτικές και ηθικές συνθήκες και συγκυρίες δεν μας επιτρέπουν να δεχθούμε ως γενική και απόλυτη στάση τη λύση της ευθανασίας. Αυτή η θέση η οποία έχει πολλά σοβαρά επιχειρήματα προϋποθέτει μία άλλη κοινωνία καλύτερα οργανωμένη μαθηματικά

και ηθικά ολοκληρωμένη, αλλά και κοινωνικά τελειοποιημένη. Έτσι θα εκλείψουν ή θα περιοριστούν στο ελάχιστο οι πολλές και ποικίλες παρενέργειες, που είναι δυνατόν να προέλθουν, όταν η ευθανασία συνδεθεί με τις κοινωνικές, ατομικές, πνευματικές και ηθικές ατέλειες της σύγχρονης ζωής. Μέχρι τότε Έφηβοι Βουλευτές λέμε όχι στην ευθανασία και προτείνουμε τη λήψη των παρακάτω μέτρων, ώστε στο μέλλον να λειτουργήσει θετικά. Να αναβαθμιστεί η νοσοκομειακή περίθαλψη, να αναπτυχθεί η ολοκλήρωση των κοινωνικών λειτουργιών της πολιτείας, δηλαδή να δημιουργηθούν ειδικές μονάδες αντιμετώπισης του πόνου, μονάδες ψυχολογικής στήριξης των βαριά ασθενών και οικονομική και ψυχολογική στήριξη να υπάρξει της ομοιογένειας του ασθενούς. Ανθρωπιστικές αναβαθμίσεις της κοινωνικής ζωής με ενίσχυση της αλληλεγγύης, της αγάπης κλπ. Δημιουργία εκπαίδευσης με ανθρωποκεντρικό χαρακτήρα, ενίσχυση και στήριξη του έργου της επιστήμης, δημιουργία υπηρεσιών για την πάταξη του παράνομου εμπορίου οργάνων. Ευχαριστώ πολύ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Αλεβιζοπούλου Ολυμπία από το Νομό Ηλείας. ΟΛΥΜΠΙΑ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ (Νομός Ηλείας): Καλημέρα σας. Ονομάζομαι Ολυμπία Αλεβιζοπούλου, όπως ήδη ακούσατε και θα ήθελα να αναφερθώ στο θέμα του χάσματος των γενεών και στις τεράστιες διαστάσεις που έχει λάβει αυτό το φαινόμενο από τότε που πρωτοεμφανίστηκαν οι γενεές μέχρι την εποχή μας. Η στάση των μεγαλύτερων απέναντι στους νέους ανέκαθεν χαρακτηριζόταν από κάποιον δογματισμό συνυφασμένος με μια δόση υπεροψίας. Μας βλέπουν και μας αντιμετωπίζουν από θέση ισχύος ανώτερων και προνομιούχων. Αν και οι περισσότεροι έφηβοι από εμάς δεν έχουμε ολοκληρώσει ακόμα την προσωπικότητα μας, έχουμε όμως τα δικά μας ιδανικά, πιστεύω, φιλοδοξίες, πεποιθήσεις και όνειρα μέσα από τα οποία σιγά σιγά αρχίζει να πλάθεται ο χαρακτήρας μας. Έχουμε την ευκαιρία να μάθουμε, να κάνουμε λάθη, να πάθουμε, να πονέσουμε και μέσα από τη θλίψη μας να ωριμάσουμε, να πέσουμε από τον υπέροχο κόσμο που μας έχει ανεβάσει ο νεανικός αυθορμητισμός και ενθουσιασμός μας σε μια άλλη πραγματικότητα. Αυτό το γεγονός, όμως, είναι εντελώς αδιανόητο για τους μεγάλους, για τους παππούδες και τις γιαγιάδες μας, αλλά ιδιαίτερα για τους ίδιους τους γονείς μας που πιστεύουν, ότι παίζουν το ρόλο κάποιας σχολής στη ζωή μας. Έτσι, με τον τρόπο αυτόν, μας προσφέρουν τις συμβουλές και τις παρατηρήσεις τους είτε με τη δική τους αυτενέργεια τις περισσότερες φορές, είτε πάλι με τη δική μας συγκατάθεση, οπότε γίνονται αυτοί ένας οδηγός ζωής, που σιγά σιγά προεκτείνεται και φθάνει σε ένα σημείο, το οποίο έχει αρχίσει και παίρνει άλλες διαστάσεις, επεμβαίνοντας σε προσωπικά μας θέματα, όπως σπουδές, επαγγελματική αποκατάσταση, διαπροσωπικές σχέσεις και άλλα. Όμως, αυτή η χειραγώγηση της ζωής μας από τους μεγάλους αντανακλάται στη δική μας καταπίεση. Είναι λοιπόν σαν να σου δίνουν ένα λυμένο μαθηματικό πρόβλημα. Σου αφαιρείται έτσι κάθε δικαίωμα να δεχθείς την πρόκληση, να

356

βρεις το δρόμο και σε κάθε ευκαιρία να έλθεις μόνος σου αντιμέτωπος με τις πράξεις και τις λύσεις, το μυστήριο της ζωής, να δοκιμάσεις, να δοκιμαστείς, να πάθεις και μέσα απ' αυτά να μάθεις. Η επέμβαση των μεγάλων στη ζωή μας, ίσως, να οφείλεται στην εντύπωση, που έχουν διαμορφώσει που θέλουν τους νέους ανίκανους να χειριστούν τη ζωή τους. Εξιδανικεύουν τη δική τους εποχή της νεότητας και υποστηρίζουν ότι η τότε νεολαία δεν είχε αυτά τα χάλια. Μήπως, όμως, έχει αναρωτηθεί κανείς από σας τους μεγάλους, αν η τότε κοινωνία είχε αυτά τα χάλια; Δεν το νομίζω. Ωστόσο, όμως, συχνά η νέα γενιά έρχεται

σε δύσκολη θέση να αντιμετωπίσει τις κατηγορίες που αυθαίρετα τις προσάπτει η παλιά, όπως είναι η ανευθυνότητα και η ασυδοσία, Κατηγορείται για τις αρχές, τις ιδέες της, τις ηθικές αξίες και παραδόσεις που δεν κράτησε, ενώ ούτε η παλιά έχει καταφέρει να περάσει μέσα από τις συμπληγάδες της αλλοτριωμένης κοινωνίας του σήμερα, διατηρώντας αρτιμελή την ηθική της. Κατηγορείται ακόμα για αναρχία, απειθαρχία και ασέβεια, όταν οι ίδιοι οι μεγάλοι αψηφούν πολλές φορές παντελώς και δεν σέβονται τις όποιες επιθυμίες και απόψεις των νέων. Οι νέοι κατηγορούνται για αντικοινωνική συμπεριφορά. Μήπως όμως ζούμε σε μια αντικοινωνική κοινωνία; Η παλιά γενιά πιστεύει, πως εμείς οι νέοι είμαστε περισσότερο απ' όσο πρέπει ρεαλιστές και ανιδιοτελείς. Μας θεωρεί επίσης ανόητους, που τολμούμε να έχουμε ελπίδες τόσο μακρινές, τόσο άπιαστες και που εξακολουθούμε να διατηρούμε ασυμβίβαστο το χαρακτήρα μας σε κάθε κατεστημένο. Συνήθως, αυτό δεν τους συμφέρει, δεν τους βολεύει, θα έλεγα καλύτερα και προσπαθούν να μας χωρέσουν και να μας προσαρμόσουν σε ξένα όνειρα και καλούπια ή μάλλον σε αυτά που έπλασαν εκείνοι για μας. Μας μεγαλώνουν διδάσκοντας μας και καλλιεργώντας μέσα μας τον συμβιβασμό ή πιο σωστά ό,τι πιο ανελεύθερο. Για τη λύση του προβλήματος καλό θα ήταν να υπάρξει μια προσπάθεια προσέγγισης. Η παλιά γενιά θα μπορούσε να κάνει μια προσπάθεια να αποδεχθεί τις ιδέες, τα οράματα και τα ήθη της νέας γενιάς, θα μπορούσε να εξωτερικεύει και να παρέχει περισσότερη συνεργασία και ειλικρινή συμπαράσταση απέναντι μας και λιγότερη αυθεντία. Οι μεγάλοι να παραμερίσουν τα κηρύγματα ή μάλλον των δέκα λεπτών κήρυγμα που μας κάνουν καθημερινά. Να μη βλέπουν τους νέους ως εχθρούς, που παλεύοντας για μια θέση στον κόσμο και όχι στον ήλιο, ίσως τους πάρουν τη δική τους. Θα πρέπει να αποβάλουν τις προκαταλήψεις που έχουν σχηματίσει για μας, θεωρώντας μας ανίκανους να πάρουμε τα ηνία της ζωής μας και να τη δαμάσουμε, όπως εμείς πιστεύουμε καλύτερα. Θέλω να πιστεύω, ότι μια τέτοια ανιδιοτελής στάση των μεγάλων θα διαλύσει τις περισσότερες από τις προκαταλήψεις των νέων γι' αυτούς και θα συμβάλει στην καλλιέργεια εμπιστοσύνης μεταξύ των δύο γενιών. Έτσι οι μεγαλύτεροι θα μπορέσουν να φανερώσουν τη γυμνή αλήθεια της ζωής με κάθε ειλικρίνεια στους νέους. Τι κι αν χάσουμε τον έλεγχο σε μια στροφή; Τι κι αν κάνουμε λάθος; Αλίμονο. Κανείς δεν είναι αλάνθαστος. Και οι μεγάλοι κάνουν λάθη. Άλλο αν δεν μπορούν να το παραδεχτούν. Από την άλλη πλευρά θα πρέπει κι εμείς να παραμερίσουμε το εφηβικό μας πείσμα και τον νεανικό μας εγωισμό και να δεχθούμε την υπεροχή των μεγαλύτερων στον τομέα της εμπειρίας ή καλύτερα της πείρας τους, αφού απαριθμούν περισσότερα και πιο πολυσύνθετα βιώματα από εμάς και η βοήθεια τους θα μας ήταν πολύτιμη. Επίσης θα πρέπει να μην είμαστε τόσο απόλυτοι, ώστε οι καυγάδες μας να μετεξελιχθούν σε δημιουργικούς και γόνιμους διάλογους, αλλά και σε μία ουσιαστική ανταλλαγή απόψεων. Θέλω να πιστεύω, πως όλα αυτά δεν είναι μόνο κάποιες προτάσεις καταδικασμένες να μείνουν εγκλωβισμένες, όπως έχουν αποτυπωθεί στο χαρτί, αλλά να γίνουν και πράξεις. Ευχαριστώ πολύ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής ΜΠΑΤΣΑΛΙΑ Μαρία-Ιωάννα από τη Β' Αθηνών. ΜΑΡΙΑ-ΙΩΑΝΝΑ ΜΠΑΤΣΑΛΙΑ (Β' Αθηνών): Αξιότιμε, κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί φίλοι Έφηβοι Βουλευτές, σας χαιρετώ. Το θέμα που με προβληματίζει, ελπίζω να προβληματίζει και εσάς. Όλοι έχουμε έλθει για να εκθέσουμε τους προβληματισμούς μας και να ευχηθούμε να εισακουστούν οι προτάσεις μας. Έχοντας προσωπικά μια μακροχρόνια επαφή με τον αθλητισμό, περίπου δεκατρία χρόνια, και τα τελευταία δύο χρόνια με τον πρωταθλητισμό, καθώς και από τη συμμετοχή μου στους παραολυμπιακούς αγώνες του 2000 στο Σίδνευ της Αυστραλίας, πιστεύω ότι θα μπορούσα

να εκφέρω τη γνώμη μου για το παραολυμπιακό κίνημα για ένα καλύτερο αύριο. Η Αθήνα μέσα σε πέντε εβδομάδες θα κληθεί να οργανώσει τα δύο μεγαλύτερα αθλητικά γεγονότα στον κόσμο: Τους Ολυμπιακούς και τους Παραολυμπιακούς Αγώνες. Δεκατέσσερις ημέρες μετά τη λήξη των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004 το Ολυμπιακό χωριό θα ξαναγεμίσει με περισσότερους από τέσσερις χιλιάδες αθλητές από εκατόν τριάντα χώρες. Οι παραολυμπιακές ομάδες με αθλητές παγκόσμιας κλάσης θα επιδιώξουν μοναδικές επιδόσεις, αγωνιζόμενοι στις ολυμπιακές εγκαταστάσεις. Οι αθλητές αυτοί προπονούνται με την ίδια ένταση και ρυθμούς, με ανάλογα προπονητικά προγράμματα, απαιτήσεις, προσδοκίες με τους ολυμπιακούς αθλητές. Η διαφορά τους είναι μόνο ότι έχουν κάποια αναπηρία. Πρόκειται για τη μεγαλύτερη αθλητική διοργάνωση στον κόσμο μετά τους Ολυμπιακούς, τους Παραολυμπιακούς Αγώνες.

357

Οι αθλητές που συμμετέχουν στους παραολυμπιακούς αγώνες έχουν κινητικές αναπηρίες, δυσκολίες ή απώλεια όρασης και νοητικές δυσκολίες. Δεν πρέπει ωστόσο να γίνεται σύγχυση με τη διοργάνωση των Special Olympics, όπου συμμετέχουν αθλητές με ακόμα και σοβαρές περιπτώσεις νοητικής στέρσης, καθώς οι αγώνες αυτοί έχουν περισσότερο ψυχαγωγικό και εκπαιδευτικό χαρακτήρα και διαφοροποιούνται από την αυστηρά αγωνιστική φιλοσοφία των παραολυμπιακών. Συνεπώς, οι παραολυμπιακοί αγώνες είναι αντίστοιχοι Ολυμπιακοί αγώνες αθλητών με αναπηρία. Στους παραολυμπιακούς αγώνες αγωνίζονται οι κορυφαίοι αθλητές με αναπηρίες σε δεκαοκτώ αθλήματα. Πρόκειται για αθλητές, οι οποίοι προβαίνουν σε θυσίες για να αντιπροσωπεύσουν τη χώρα τους στους παραολυμπιακούς αγώνες. Είναι άνθρωποι που έχουν περάσει τις πιο αντίξοες συνθήκες. Βασικό χαρακτηριστικό τους είναι ότι έχουν το ίδιο πείσμα και επιμονή, ούτε λιγότερο ούτε περισσότερο, όπως και οι συνάδελφοι τους στους Ολυμπιακούς αγώνες. Ένας αθλητής αξιώσεων μπορεί να φθάσει να κάνει ακόμα μέχρι δεκαπέντε προπονήσεις την εβδομάδα και ακολουθεί αυστηρό πρόγραμμα προπόνησης, διατροφής και ξεκούρασης. Οι παραολυμπιακοί αθλητές θέλουν να τους αντιμετωπίζουν ισότιμα ως αθλητές επιδόσεων. Ωστόσο, οι περισσότεροι από αυτούς παραμένουν πολύ προσγειωμένοι και γνήσιοι. Στην πραγματικότητα οι παραολυμπιακοί αθλητές δεν έχουν τίποτα να ζηλέψουν από τις επιδόσεις που έχουν οι ολυμπιακοί αθλητές. Οι προσπάθειες τους ωστόσο μέχρι σήμερα υστερούσαν σε προβολή, με αποτέλεσμα η κοινή γνώμη να μη γνωρίζει τις προσπάθειες και τα αποτελέσματα που πετυχαίνουν οι συγκεκριμένοι αθλητές. Πεποίθηση της οργανωτικής επιτροπής του ΑΘΗΝΑ 2004 πρέπει να είναι, ότι θα βοηθήσει το παραολυμπιακό κίνημα και τους παραολυμπιακούς αθλητές να ακολουθήσει μια ακόμα πιο θετική πορεία και να αποκτήσει μια ξεχωριστή θέση στις συνειδήσεις των ανθρώπων στην Ελλάδα και τον κόσμο. Για τους λόγους αυτούς πρέπει να σχεδιαστούν και να εκπονηθούν στο άμεσο μέλλον προγράμματα ενημέρωσης και εκπαίδευσης του κοινού, σχετικά με το παραολυμπιακό γίνεσθαι. Οι άνθρωποι που θα ζήσουν από κοντά τους παραολυμπιακούς αγώνες είτε σαν εθελοντές είτε σαν φίλαθλοι, θα βιώσουν μία ξεχωριστή αθλητική εμπειρία, θα αισθανθούν το πάθος και την αγωνία του παραολυμπιακού αθλητή, όπως και του ολυμπιακού αθλητή, για συμμετοχή και διάκριση στο σπουδαιότερο αθλητικό γεγονός. Στους παραολυμπιακούς αγώνες του Σίδνευ αγωνίστηκαν τέσσερις χιλιάδες αθλητές, πάνω από εκατόν είκοσι πέντε συμμετέχουσες χώρες. Ωστόσο στην Ελλάδα το επίπεδο ανάπτυξης του παραολυμπιακού αθλητισμού δεν μπορεί να συγκριθεί με την εξέλιξη του στις αναπτυγμένες χώρες της

Ευρώπης. Ναι, είναι αλήθεια. Στο Σίδνεϋ οι παραολυμπιακοί αγώνες προσέλκυσαν ένα εκατομμύριο διακόσιες χιλιάδες θεατές. Στα στάδια παρακολουθήθηκαν από εκατοντάδες εκατομμύρια ανθρώπους σε όλον το κόσμο μέσω τηλεόρασης και ίντερνετ. Οι αγώνες προβλήθηκαν σε περισσότερες από εκατό χώρες παγκοσμίως. Στην Ελλάδα, όμως, προβλήθηκαν, δυστυχώς, μόνο κάποια στιγμιότυπα και αυτά ύστερα από έντονες διαμαρτυρίες. Η ελληνική πραγματικότητα; Χιλιάδες άνθρωποι, κυρίως νέοι, καθηλώνονται σε αναπηρικά αμαξίδια, ακρωτηριάζονται ή αποκτούν άλλου είδους αναπηρίες. Στην Ελλάδα, όμως, δεν έχουν αναπτυχθεί επαρκώς οι οργανωτικές δομές και τα κατάλληλα προγράμματα για να οδηγήσουν αυτούς τους νέους σε μία καινούρια ζωή, σε μία νέα αρχή μέσα από τον αθλητισμό. Ενάμιση μήνα πριν από τη λήξη της προθεσμίας της ονομαστικής δήλωσης των μαθητών, στις 14 Ιουνίου 2000, δεν έχει οριστεί εάν και πότε θα γίνει πανελλήνιο πρωτάθλημα. Οι αποστολές αθλητών σε διεθνείς οργανώσεις γίνονται την τελευταία στιγμή ή δεν γίνονται καθόλου. Οι Έλληνες αθλητές και αθλήτριες είναι μόνιμα απόντες και απούσες από μεγάλα διεθνή meeting στα οποία συμμετέχουν οι συνάδελφοί τους των άλλων χωρών. Η αντιμετώπιση των αθλητών με κινητικές, αισθητηριακές ή άλλες αναπηρίες είναι ποικίλη. Υπάρχει μία σύγχυση στην αντίληψη του κόσμου, όσον αφορά στην εικόνα που έχει σχηματιστεί για τους αθλητές με κινητικές ή άλλες αναπηρίες. Στην Ελλάδα δεν έχουν συμβάλει τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης στην αντικειμενική προβολή των παραολυμπιακών αθλητών. Όποτε αναφέρονται σε αθλητή με αναπηρία, δεν τον αντιμετωπίζουν ως αθλητική υπόσταση. Συχνά δεν τον ονομάζουν καν αθλητή, αλλά χρησιμοποιούν αδόκιμες ορολογίες, όπως: «αυτά τα παιδιά», «οι νικητές της ζωής», «πραγματικοί ήρωες» και προσπαθούν να δραματοποιήσουν, όσο μπορούν, την περιγραφόμενη κατάσταση, χωρίς να ασχολούνται καθόλου με την επίδοση και το επίτευγμα του αθλητή. Χαρακτηριστική είναι η συνέντευξη στην ΕΡΑ στην εκπομπή της Μαρίας Αλβανού στις 14 Αυγούστου 1997 και ρεπορτάζ στο κεντρικό δελτίο ειδήσεων του ANTI και ΣΚΑΙ, NEW CHANNEL για την αποστολή ελληνικής εθνικής ομάδας στο παγκόσμιο πρωτάθλημα κολύμβησης τον Οκτώβριο του 1998. Τα αίτια γι' αυτού του είδους τις προσεγγίσεις πρέπει να αναζητηθούν στην έλλειψη της ανάλογης παιδείας των ελλήνων. Τόσο οι ελλείψεις και τα κενά του εκπαιδευτικού συστήματος, όσο και η γενικότερη νοοτροπία που κυριαρχούσε στην ελληνική κοινωνία να κρύβουν παιδιά με αναπηρίες, αλλά και η τάση να περιθωριοποιούν αυτά τα παιδιά σε κλειστά ιδρύματα θεωρώντας τα μιάσμα, τιμωρία ή ντροπή για την οικογένεια, δεν βοήθησε στην ανάπτυξη αξιών ισότιμης αντιμετώπισης, ίσως ευκαιριών και σεβασμού για τα άτομα με ειδικές ανάγκες.

358

Στην Ελλάδα, εάν δεν υπάρξουν αλλαγές στις κοινωνικές δομές, όσον αφορά στη νοοτροπία αντιμετώπισης των ατόμων με αναπηρίες, εάν δεν υπάρξει συνειδητά ισότιμη μεταχείριση και ουσιαστικότερη παιδεία, όχι στα δικαιώματα των αναπήρων αλλά στων ανθρώπων, θα συνεχίσει να είναι δύσκολο για το ευρύτερο κοινό, πρώτα να καταλάβει και αργότερα να συνειδητοποιήσει και να δεχθεί τη σημασία του παραολυμπιακού αθλητισμού και σαν αξία ζωής. Κρίνεται, λοιπόν, πολύ χρήσιμο να ξεκινήσει συνεργασία με τις αθλητικές ομοσπονδίες αρτιμελών αθλητών όπου μπορεί να χρησιμοποιηθεί η ήδη υπάρχουσα τεχνική υποδομή και η τεχνογνωσία, όπου αυτό κρίνεται χρήσιμο. Τέλος, κλείνοντας το λόγο μου θέλω να πιστεύω και οραματίζομαι, η Οργανωτική Επιτροπή ΑΘΗΝΑ 2004 να οργανώσει τους καλύτερους αγώνες και να εμπνεύσει όλους τους Έλληνες με το πάθος και

την αποφασιστικότητα των παραολυμπιακών αθλητών, που θα προσπαθήσουν σε αυτή τη κορυφαία αθλητική διοργάνωση να επιτύχουν τη καλύτερη επίδοση τους. Ευχαριστώ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Βεΐζης ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ από τον νομό Εύβοιας. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΒΕΪΖΗΣ (Νομός Εύβοιας): Αγαπητοί συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, κύριε Πρόεδρε, ονομάζομαι ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Βεΐζης και φοιτώ στο 3ο Ενιαίο Λύκειο Χαλκίδας της Εύβοιας. Είχα αποφασίσει να μιλήσω για τα κοινωνικά προβλήματα της επαρχίας και ιδιαίτερα της Εύβοιας, όμως μια συζήτηση με κάποιο Έφηβο Βουλευτή με έκανε να αλλάξω γνώμη και να μιλήσω για την ανυπαρξία του αθλητισμού ως αίτιο κοινωνικών προβλημάτων. Όλοι ξέρουμε ότι ο αθλητισμός καλλιεργεί πρώτα από όλα το σώμα, αλλά και την ψυχή δευτερευόντως. Ο κάθε αθλούμενος μαθαίνει να βάζει στόχους στη ζωή του και να κοιτάει όλο και ψηλότερα. Εμένα προσωπικά νιώθω ότι ο αθλητισμός με έχει οργανώσει, στη ζωή μου, στον τρόπο που συμπεριφέρομαι και επίσης στο σχολείο. Νιώθω πιο οργανωμένος μαθητής από πριν. Επίσης, ο αθλητισμός προσφέρει το συναγωνισμό, την ευγενική άμιλλα και όχι τον ανταγωνισμό. Έτσι, λοιπόν, πιστεύω ότι είναι αδιανόητο κάποιο άτομο μέσα από την αθλητική ενασχόληση να παραπέσει στα ναρκωτικά ή να επιδιώξει τη βία ή να γίνει ρατσιστής. Οι άνθρωποι που κάνουν χρήση εξαρτησιογόνων ουσιών, αισθάνονται ότι βρίσκονται στο περιθώριο και μέσα από τη χρήση αισθάνονται ότι και αυτοί κάτι κάνουν χρήσιμο στη κοινωνία. Εγώ πιστεύω ότι θέλουν να αναδειχθούν στην κοινωνία, προσπαθώντας να «αποπεριθωριοποιηθούν», αλλά δυστυχώς δεν μπορούν να σταματήσουν. Ο αθλητισμός πάντα δίνει την ευκαιρία σε κάποιον να δειχθεί, να δει καινούργια πράγματα μέσα από τα ταξίδια με την ομάδα. Συμμετέχει σε συζητήσεις, βάζει στόχους και είναι ψυχικά υγιής. Γι' αυτό το λόγο πιστεύω ότι υπάρχει εκείνο το περιβόητο σλόγκαν «ναι στο αθλητισμό όχι στα ναρκωτικά». Ο αθλητισμός, επίσης, βοηθάει και στην καταπολέμηση της βίας και ειδικά της βίας στα γήπεδα. Όποιος αθλείται, συνεπάγεται ότι έχει και αθλητική παιδεία. Έτσι, η βία στα γήπεδα πιστεύω ότι θα ελαττωθεί με την αύξηση του αριθμού των ατόμων, που αθλούνται. Η ενασχόληση των ανθρώπων με τον αθλητισμό πιστεύω ότι είναι μια πολύ καλή λύση στην αντιμετώπιση της βίας. Ακόμα θεωρώ ότι ένας αθλούμενος δεν είναι δυνατόν να τρέφει ρατσιστικά αισθήματα για συναθρώπους από άλλες θρησκείες, φυλές και άλλα. Ένα τρανό παράδειγμα είναι οι δύο νέγροι αθλητές που ακούγοντας τον εθνικό ύμνο της χώρας τους, σήκωσαν το χέρι τους σε σχήμα γροθιάς μπροστά στον Χίτλερ κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων του Βερολίνου. Για μένα ο αθλητισμός στις μέρες μας είναι κάτι σαν το θέατρο για τους αρχαίους Έλληνες. Τέλος η αθλητική παιδεία βοηθάει και τους Ολυμπιακούς Αγώνες με τον εθελοντισμό. Όσο περισσότεροι είναι οι εθελοντές βοηθοί, τόσο καλύτερη η οργάνωση των Ολυμπιακών και Παραολυμπιακών Αγώνων της Αθήνας που θα έχει αποτέλεσμα την ανάπτυξη πολλών τομέων κατά την μεταολυμπιακή περίοδο. Έτσι, κλείνοντας, θα ήθελα να κάνω τις προτάσεις ενός αθλητή-μαθητή που οραματίζεται να γεμίσει τα γήπεδα, όχι στις κερκίδες αλλά στους αγωνιστικούς χώρους και όχι μόνο στο ποδόσφαιρο και το μπάσκετ. Πρώτον, ας βελτιωθούν τα αθλητικά κέντρα και ας γίνει προπαγάνδα για αύξηση του αριθμού των αθλητών. Δεύτερον, γενική αναβάθμιση των αθλητικών εξοπλισμών στα σχολεία. Τρίτον, οικονομική βοήθεια στα σωματεία για αξιοποίηση του δυναμικού τους, καθώς και για τη διαφήμιση του αθλήματος που κάθε ένα έχει. Τέταρτον, να μπει το μάθημα της αθλητικής παιδείας στα σχολεία με σκοπό οι μαθητές να μάθουν ότι ο αθλητισμός προσφέρει πολλά στο σώμα και την ψυχή. Πέμπτον, διευκόλυνση από το σχολείο στους μαθητέσαθλητές και όχι η συνεχής ειρωνεία

των καθηγητών. Δεν υπάρχουν δεκαεξάχρονοι και δεκαεπτάχρονοι αθλητές. Πού είναι το μέλλον του ελληνικού αθλητισμού; Τέλος, θα ήθελα να πω, ότι τα έξοδα των γονέων προς τους αθλητικούς συλλόγους πρέπει να εκπίπτουν στη φορολογική δήλωση τους. Παρακαλώ, γεμίστε τα στάδια. Όχι στις κερκίδες, αλλά στους αγωνιστικούς χώρους. Σκεφθείτε τι θα γίνουν τα στάδια ολυμπιακών προδιαγραφών κατά τη μεταολυμπιακή περίοδο. Τόσα δισεκατομμύρια για τις αράχνες; Ευχαριστώ.

359

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Δημητριάδης Γεώργιος από τη Β' Θεσσαλονίκης. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ (Β' Θεσσαλονίκης): Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αν έπρεπε να διαλέξω τη μορφή της κοινωνίας μου, θα ήθελα να είχε χρώμα σιέλ, του ουρανού και της θάλασσας. Να εκτείνεται από το βόρειο μέχρι το νότιο πόλο, να έχει χαρούμενους ανθρώπους με οικονομική επάρκεια για όλους και τέλος να έχει ευτυχισμένα παιδιά. Γιατί, όπως πολύ καλά ξέρετε, όταν τα παιδιά σε έναν τόπο δεν είναι ευτυχισμένα, αυτό σημαίνει ότι αυτή η κοινωνία απέτυχε στο ρόλο της. Έτσι ευτυχισμένα, λοιπόν, θα ήθελα τα αμερικανόκλα παιδιά, όπως και αυτά στη Βαγδάτη, στην Αφρική, στο Βιετνάμ στη Κοσταρική, στο Σουέζ, στην Κομοτηνή και την Ξάνθη στο Παλιοξάρι Φωκίδας και στη Υδρούσα της Φλώρινας. Παιδιά με μπάλες στα χέρια τους, τετράδια και μολύβια. Παιδιά με ψωμί στα χέρια τους και όχι σκουπίδια. Και αντί τούτου στο κόσμο που οι τρανοί και οι μεγάλοι επέλεξαν να ζουν, βλέπω παιδιά λυπημένα και άρρωστα, ακρωτηριασμένα από ωμότητες μεγάλων και τρανών, που άλλοτε ονομάζονται τρομοκράτες, άλλοτε παγκόσμιοι χωροφύλακες και άλλοτε τρελοί. Ποτέ μου δεν κατάλαβα γιατί έχει τόση αξία ένα παιδί στη Ν.Υόρκη που ονομάζεται Jimmy, ενώ, αντίθετα, ένα άλλο που ονομάζεται Αχμέτ που ζει στη Βαγδάτη δεν απασχόλησε σοβαρά, αν έχει ή δεν έχει την απαραίτητη αντιβίωση, ώστε να αντιμετωπίσει μια άλλη μορφή κρυολογήματος. Και εμφανίζονται οι διάφοροι τρανοί και μεγάλοι λέγοντας ότι το μέλλον ανήκει στα παιδιά του κόσμου, όταν οι χώροι ταφής απορριμμάτων των ανεπτυγμένων χωρών γεμίζουν από παιδιά ρακοσυλλέκτες, που αναζητούν τα όνειρα τους μέσα σε τόνους σκουπιδιών, ή όταν κλαίγοντας στην Κεντρική Αφρική παρακαλούν για ένα τενεκεδάκι με πόσιμο νερό, την ίδια ώρα που κάποιοι άλλοι τρανοί και μεγάλοι παίρνουν το μπάνιο τους σε μπανιέρες ή ποτίζουν τα στρέμματα του γκαζόν που διαθέτουν. Μην ξεγελιάστε κάνοντας μεγάλους σταυρούς στις εκκλησίες. Τόπος χωρίς ευτυχισμένα παιδιά είναι κρανίου τόπος και τούτος ο τόπος δεν έχει συνέχεια. Μην ξεγελιάστε! Δείτε γύρω σας μικρούς ακρωτηριασμένους Σέρβους, βιασμένες μικρές Ασιάτισσες, τερατογεννημένους μικρούς Ιάπωνες. Και θαρρείς όλα τούτα δεν αρκούν, αλλά οι διάφοροι τρανοί και μεγάλοι παίζουν και βιάζουν ακόμη και αυτές τις συνειδήσεις των νέων παιδιών, των φίλων συνομήλικων μας, σε όλες τις γωνιές της γης. Και ξέρετε, επίσης ότι στο έγκλημα που διαπράττεται, είμαστε συνυπεύθυνοι όλοι μας: άλλοτε κάποιοι είναι ηθικοί αυτουργοί και άλλοτε πάλι γιατί κάποιοι άλλοι συμμετέχουν με τη σιωπή τους. Φίλοι και συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, ας προσπαθήσουμε και φέτος όλοι μαζί να δείξουμε ότι υπάρχει και άλλος δρόμος. Ας προσπαθήσουμε να τους εξηγήσουμε ότι δεν είναι δυνατόν να αλλάξουν τα πράγματα προς το καλύτερο. Ας τους θυμίσουμε, ότι και αυτοί υπήρξαν παιδιά και έφηβοι. ότι ερωτεύτηκαν και αυτοί όπως και εμείς σήμερα, ότι οραματίστηκαν και αυτοί έναν καλύτερο κόσμο και το ξέχασαν, Ας ενώσουμε τη φωνή των εφήβων αυτής της χώρας από την Πάρο, το Ηράκλειο, τη Σπάρτη, την Αθήνα, τη Θήβα. τη Μυτιλήνη, τα Γρεβενά, την

Έδεσσα, τη Θεσσαλονίκη, τη Δράμα και τον Έβρο και τότε, ίσως, καταφέρουμε να ακουστούμε μαζί με τα παιδιά και τους εφήβους της Κορέας, του Ζαΐρ, του Αφγανιστάν, της Μάλτας, της Κούβας και της Χιλής, ότι υπάρχει και άλλος δρόμος χωρίς φτώχεια και ανέχεια, συνύπαρξης και συνεργασίας κατανόησης και ελπίδα; για το αύριο τούτης της γης. Αν έπρεπε να διαλέξω τον κόσμο μου, θα ήθελα να συνεχίσει να έχει βουνά και λίμνες, θάλασσα και χελιδόνια, αγιόκλημα και αμπέλια, θα ήθελα να έχει ρομαντικούς νέους ανθρώπους και ευτυχισμένα παιδιά με παιχνίδια στα χέρια τσι; και κυρίως θα ήθελα να έχει χρώμα σιέλ του ουρανού, της θάλασσας και της ελπίδας. Ευχαριστώ πολύ. Να είστε καλά. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΣΑ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Αναστασιάδου ΓΕΩΡΓΙΑ από τη Β' Αθηνών. ΓΕΩΡΓΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ (Β' Αθήνας): Κύριε Πρόεδρε, φίλες και φίλοι Έφηβοι Βουλευτές, ονομάζομαι Αναστασιάδου ΓΕΩΡΓΙΑ και εκπροσωπώ το 3ο Ενιαίο Λύκειο Νέας Φιλαδέλφειας. Πολλές φορές, η κοινωνία μας μου δίνει την εντύπωση ότι ένας επιστήμονας ειδικευμένος στην κλωνοποίηση αποφάσισε να την καταστήσει πλήρη με άτομα τα οποία κατακλύζονται από ένα απαίσιο χαρακτηριστικό: Τον ατομισμό. Έτομα τα οποία σου δημιουργούν την εντύπωση ότι το «ώτα μη ακούντων» έχει στόχο αυτούς, αφού ένας κύριος ονόματι «ωχαδερφισμός», τους έχει πείσει ότι το λεχθέν ότι «όταν ευημερεί το σύνολο, ευημερεί και το άτομο», δεν βρίσκει εφαρμογή. Στο μυαλό μου έρχεται η ηρωίδα του Σοφοκλή, η Αντιγόνη, η οποία είναι δεμένη και φιμωμένη από τα εν λόγω άτομα, μόνο και μόνο για να μην βροντοφωνάζει το «ούπω σι'νέχθειν αλλά συμφιλιείν έφυν». Είμαι πλέον πεπεισμένη ότι το επόμενο πράγμα που θα ηχήσει στα αυτιά μου θα είναι το κύκνειο άσμα του αλτρουισμού, της αγάπης για το συνάνθρωπο. Και όμως, νιώθω κάτι σαν ηλεκτρικό ρεύμα να διαπερνά κάθε (να του κορμιού μου, νιώθω ένα ευχάριστο ξάφνιασμα. Ευτυχώς για όλους μας, υπάρχουν άτομα τα οποία προσπαθούν να αποδείξουν ότι το «εικόνα σου είμαι κοινωνία, και σου μοιάζω» της Γαλάτειας Καζαντζάκη, δεν βρίσκει εφαρμογή γι' αυτά. Το μόνο που αποζητούν, είναι να φανούν αντάξια του ονόματος τους, «άνω θρώσκω», δηλαδή, βλέπω προς τα πάνω. Τοποθετούν, λοιπόν, το κοινό καλό πάνω απ' όλα και παραμερίζοντας κάθε ίχνος ευδαιμονισμού, σιέ

360

κονται στο πλευρό του συνανθρώπου χωρίς ανταλλάγματα. Ευχαριστώ πολύ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Τελείωσε ο κατάλογος των ομιλητών. Υπάρχουν κάποιοι Έφηβοι Βουλευτές, που θέλουν να κάνουν σύντομες παρατηρήσεις; Ας σηκώσουν τα χέρια τους όσοι θέλουν, θα τους δοθεί ο λόγος και θα δοθεί ο λόγος και σε όσους έχουν γραφτεί να δευτερολογήσουν. Ο καθένας θα δηλώνει στο μικρόφωνο το όνομα του και τον νομό προέλευσης. Ορίστε, εσείς έχετε το λόγο. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΒΑΝΗΣ (Νομός Βοιωτίας): Λέγομαι Κοβάνης Αναστάσιος από το Νομό Βοιωτίας. Κύριε Πρόεδρε, χθες η συνάδελφος Κωνσταντίνο Αποστολοπούλου έκανε μία ερώτηση με τη λήξη της συνεδρίασης για το εάν το μάθημα της οικιακής οικονομίας και τα συναφή μαθήματα θα έπρεπε να έχουν μεγαλύτερη βαρύτητα, γιατί μας προετοιμάζουν ως πολίτες στην κοινωνία κ,λπ. Αυτό που θα ήθελα να πω είναι ότι με τη σημερινή μορφή του συστήματος εκπαίδευσης οι μαθητές, αυτοί που θέλουν να συνεχίσουν για πανεπιστημιακές σπουδές, ενδιαφέρονται μόνο για τα μαθήματα που δίνουν στις Πανελλήνιες. Έρα η μονή λύση για να θεωρηθεί αυτό το μάθημα ως σοβαρό μάθημα, και να δίνουμε περισσότερη βαρύτητα είναι να το δίνουμε στις Πανελλήνιες. Μόνο έτσι πιστεύω, ότι θα μπορούσαμε να το δούμε από άλλη μεριά αυτό το μάθημα. Ευχαριστώ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Να πάμε τώρα από

την άλλη πτέρυγα. Ποιος θέλει να πάρει το λόγο; Ορίστε, έχετε το λόγο. Πείτε και το όνομα σας. ΕΛΕΝΑ ΚΑΤΣΑΛΗ (Β' Αθήνας): Λέγομαι Κατσαλή Έλενα, είμαι από τη Β' Περιφέρεια Αθήνας και εκπροσωπώ το Β' Λύκειο Χολαργού. Αυτό που θα ήθελα να πω είναι να συμφωνήσω με το συμμαθητή μου Γιώργο, λέγοντας ότι αυτό που όλοι καταλάβαμε, κατά τη διάρκεια όλων αυτών των ημερών, είναι ότι ο κόσμος στον οποίο ζούμε, δυστυχώς, δεν είναι ένας κόσμος που μπορεί να χαρακτηριστεί από ισότητα. Αυτό το οποίο θα πρέπει να κάνουμε εμείς δεν είναι απλά να θέσουμε τα προβλήματα. Τα θέσαμε εδώ, ωραία. Από εκεί και πέρα, όμως, θα πρέπει να βρούμε κάποιες λύσεις. Προτείναμε κάποιες λύσεις. Όμως, θα ήθελα να το πω αυτό και σε εσάς τους μεγάλους. Τί και πού προτείνουμε λύσεις, αν αυτές δεν εισακουστούν ή αν δεν ληφθούν υπόψη; Από ότι έχω παρατηρήσει σε προηγούμενες συνεδριάσεις της Βουλής των Εφήβων παλαιότερων ετών, αυτές οι προτάσεις να μην γράφτηκαν στα πρακτικά, αλλά χωρίς καμία ουσία. Αυτό δεν θα ήθελα να επαναληφθεί και σε αυτή τη συνεδρίαση. Ή αν μπορούσατε με κάποια νύξη ή κάτι ανάλογο από την επόμενη φορά αυτές οι προτάσεις να ληφθούν πιο πολύ στα σοβαρά, γιατί μπορεί να είμαστε Έφηβοι Βουλευτές, αλλά είμαστε παιδιά και εμείς θα παραλάβουμε τον κόσμο αργότερα. Ευχαριστώ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Στη δεύτερη σειρά, ορίστε έχετε το λόγο. ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΓΚΟΥΖΟΣ (Νομός Μεσσηνίας): Λέγομαι Ευστάθιος ΓΚΟΥΖΟΣ, έρχομαι από τη Μεσσηνία και εκπροσωπώ το Γ' Ενιαίο Λύκειο Καλαμάτας. Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητέ κύριε εισηγητή, αγαπητές φίλες και φίλοι, συνάδελφοι Βουλευτές, θα κάνω μία παρατήρηση πάνω στο θέμα της τρομοκρατίας και θα ήθελα να διευκρινίσω τη θέση μου. Ο προηγούμενος λόγος μου και οι απαντήσεις που έδωσα πάνω στις παρατηρήσεις των συναδέλφων μου, έδωσαν μία διαφορετική εικόνα από αυτή που έπρεπε να δώσουν. Βέβαια ήμουν επηρεασμένος από το γεγονός ότι χιλιάδες άνθρωποι έχασαν μέσα σε λίγες ώρες τη ζωή τους, άνθρωποι απλοί αθώοι, άνθρωποι που προσπαθούσαν να μεγαλώσουν τα παιδιά τους. Προσέξτε. Λέω «αθώοι άνθρωποι», όχι αθώοι Αμερικανοί, γιατί είμαστε όλοι παιδιά του ίδιου θεού, είτε αυτός λέγεται Αλλάχ, είτε Βούδας, είτε Ιησούς. Οι απαντήσεις που έδωσα σε εσάς, φίλοι συνάδελφοι, οφείλονταν στο μίσος και στην αγανάκτηση που είχα, έχω και θα έχω τα επόμενα χρόνια για αυτή την τρομοκρατική ενέργεια, γιατί δεν είναι λίγο να χάνεις δικό σου άνθρωπο τη στιγμή που ξέρεις ότι πήγε άδικα. Με ειλικρίνεια σας λέω ότι από τις 11 Σεπτεμβρίου μέχρι το χτες το βράδυ πίστευα ότι δεν υπάρχει θεός. Γιατί πώς μπορεί να υπάρχει τη στιγμή που αφήνει χιλιάδες παιδιών του να χάνονται εξαιτίας των πολιτικών αντιπαραθέσεων; Χτες το βράδυ χάρη στη βοήθεια τριών συναδέλφων μου, που θα αναφέρω τα ονόματά τους, κατάφερα να ξεπεράσω το εμπόδιο του θανάτου. Είναι η φίλη και συνάδελφος Γιαννακοπούλου Διονυσία, η φίλη και συνάδελφος Καψή Φωτεινή και ο φίλος και συνάδελφος, που μου απέδειξε ότι ο θεός υπάρχει πραγματικά μέσα στην ψυχή μας, ο κ. Λίτος Βασίλειος. Χωρίς αυτούς τους τρεις δεν θα μπορούσα ποτέ να βγάλω τις αρνητικές σκέψεις από το μυαλό μου, γιατί δεν ξέρω, αν έχετε ζήσει παρόμοιες καταστάσεις και γιατί εγώ έκλαψα και για τους αθώους αδελφούς μας στο Κόσοβο, όπως και στις ΗΠΑ, διότι δεν μπορεί κάποιος με πολλά λεφτά και όπλα να αφαιρεί τις ψυχές αθώων ανθρώπων, ανθρώπων σαν και μας. Έτσι κατάλαβα ότι ο θεός δεν ήταν υπεύθυνος γι' αυτά που έγιναν, αλλά αυτός ο οποίος έχει και τα όπλα και τα λεφτά. Πολλές τρομοκρατικές οργανώσεις υπάρχουν ανά τον κόσμο. Οργανώσεις όπως η Τζιχάντ και η οργάνωση των Ταλιμπάν με αρχηγό τον Μπιν Λάντεν, τον άνθρωπο που νομίζει ότι, αφαιρώντας αθώες ψυχές, θα εξυπηρετήσει τα δικά του συμφέροντα και ότι θα

εξευμενίσει το θεό του. Πιστεύω ότι αυτός ο άνθρωπος, αυτός ο δολοφόνος θα πληρώσει για τα κρίματά του σε αυτή τη ζωή ή στην άλλη. Ελπίζω μόνο να μην έχουν και αθώα θύματα μαζί τους.

361

Έτσι, συμπέρασμα από όλα αυτά βγαίνει ότι στον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας κανένας δεν βγαίνει νικητής. Όλοι έχουν πολλά θύματα. Μπορεί αυτά που σας λέω να σας φαίνονται ασήμαντα, αλλά για έναν άνθρωπο από τις χιλιάδες συγγενών των νεκρών που ζει καθημερινά το δράμα της τραγωδίας είναι σημαντικά. Έτσι, και εγώ με τη σειρά μου θα καταδικάσω την τρομοκρατία. Το ξέρω ότι είμαι ασήμαντος και ότι αυτά που λέω δεν ενδιαφέρουν τα μεγάλα κεφάλια. Όμως, είμαι νέος και αγωνίζομαι και θα αγωνίζομαι για το δικό μου μέλλον, για το δικό μου αύριο. Εγώ θα ορίζω το μέλλον μου, όχι αυτοί. Ευχαριστώ. ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Στέφανος Μάνικας): Ο Έφηβος Βουλευτής Ανδρέας Λαγουδέλης έχει το λόγο. ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΓΟΥΔΕΛΗΣ (Β' Αθήνας): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές τη δευτερολογία μου αυτή θα ήθελα να αφιερώσω σε τρεις βασικές παρατηρήσεις, που πιστεύω ότι είναι και σύνοψη της συνεδρίασης αυτής και των ημερών αυτών. Ο φίλος μας Έφηβος Βουλευτής Στέλιος ΚΥΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ τελείωσε την εισήγηση του λέγοντας ότι ουτοπία δεν είναι να πιστέψουμε πως θα ζήσουμε σε έναν καλύτερο κόσμο. Ουτοπία είναι να πιστεύουμε πως μπορεί αυτός να υπάρξει χωρίς το δικό μας αγώνα. Και αυτό είναι ένα πανανθρώπινο μήνυμα, που μας διδάσκει πως καμιά παγιωμένη αντίληψη δεν μπορεί να αλλάξει. Ο κόσμος μας ο ίδιος δεν μπορεί να αλλάξει, αν πρώτα δεν αλλάξουμε τον εαυτό μας και δεν αγωνιστούμε για ένα καλύτερο αύριο με πυξίδα μας τις ιδέες και τα όνειρα μας. Είπαν κάποιοι ακόμη, ακούγοντας για το θεσμό της Βουλής των Εφήβων, πως στην εποχή μας οι νέοι δεν έχουν οράματα, δεν έχουν ιδανικά. Δεν έχουν και δεν μπορούν να έχουν αξίες ή ακόμη και αν έχουν, δεν μπορούν να πραγματώσουν αυτές τις επιθυμίες τους. Την απάντηση σ' αυτό το ζήτημα μας έδωσε με τρόπο μοναδικό η συνάδελφος Αφροδίτη Λειβαδίτη λέγοντας πως «αξίζει φίλε να υπάρξεις για ένα όνειρο και ας είναι η φωτιά που θα σε κάψει». Στο τελευταίο τμήμα του λόγου μου θα ήθελα να αναφερθώ στο μεγαλύτερο, κατά την άποψη μου, κοινωνικό φαινόμενο, το πρόβλημα των παιδιών. Είναι ένα θέμα που θίχτηκε, βέβαια, και από άλλους Εφήβους Βουλευτές. Καθημερινά εκατοντάδες αθώες ψυχές, θύματα της αυθαιρεσίας του ανθρώπου εγκαταλείπουν τον κόσμο αυτό χτυπημένα από την ένδεια, την πείνα, την έλλειψη κάλυψης βιοτικών αναγκών. Να είσθε σίγουροι, όμως, πως τα παιδιά αυτά, παιδιά του Τρίτου κόσμου τα είπαν κάποιοι, θέλοντας να τα αποξενώσουν από τη σύγχρονη καταναλωτική και πολυπολιτισμική κοινωνία της Δύσης, φεύγουν από τον κόσμο μας με το χαμόγελο ζωγραφισμένο στα πρόσωπα τους, ένα χαμόγελο ανακούφισης, γιατί τα παιδιά αυτά δεν ζουν, αλλά απλά υπάρχουν, όπως αναφέρθηκε στην προηγούμενη συνεδρίαση, θα ήθελα να εκφράσω παράλληλα ένα παράπονο που συνοψίζει και αποδίδει μοναδικά το έκδηλο ερώτημα τους: Γιατί εγώ; Ας κοιτάξουμε, λοιπόν, κατάματα τα παιδιά των φαναριών, τους άπορους και δυστυχημένους του κόσμου μας, ας στρέψουμε το βλέμμα μας εκεί που πραγματικά υπάρχει δυστυχία, πόνος, λύπη. Ας κοιτάξουμε γύρω μας. Βία, εγκληματικότητα, αναρχία, κοινωνική ανισότητα και αναλγησία. Ποιος είναι υπεύθυνος γι' αυτή την κατάσταση; Και όμως, αυτός είναι ο κόσμος μας, ο κόσμος που εσείς κατασκευάσατε και που εμείς καλούμαστε να συντηρήσουμε, προσπαθώντας να διορθώσουμε τις όποιες ατέλειες. Είναι αυτός ο κόσμος στον οποίο θέλουμε να ζουν τα

παιδιά μας, οι αυριανοί πολίτες; Πριν από 27 χρόνια κάποιοι νέοι, οι νέοι του Πολυτεχνείου, της Νομικής οραματίστηκαν ένα κόσμο ελεύθερο και θεμελίωσαν με τους αγώνες τους τη δημοκρατία. Οι νέοι αυτοί είχαν οράματα και ποια η τύχη τους; Όταν τα άρματα μάχης έριχναν την πόρτα του Πολυτεχνείου, ήταν ήρωες, οι θεμελιωτές της δημοκρατίας. Στο επόμενο, όμως, λεπτό ξεχάστηκαν, εκτοπίστηκαν. Από την αιωνιότητα πέρασαν στην αφάνεια. Και όμως, άφησαν ένα μήνυμα διαχρονικό για ένα κόσμο καθ' όλα δημοκρατικό. Βλέποντας, λοιπόν, πώς στον κόσμο αυτό η ζωή κάποιων παιδιών υπάρχει για να ευτελίζεται, ας προσπαθήσουμε να γίνουμε άνθρωποι, γιατί πιστεύω πως είναι χρέος όλων μας όχι να απαιτούμε να αναγράφεται στην ταυτότητα μας η απλή και τυπική ένδειξη «χριστιανός ορθόδοξος», αλλά πραγματικά να προσπαθήσουμε να πραγματώσουμε το νόημα που αυτή η ένδειξη έχει. Ευχαριστώ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ο Έφηβος Βουλευτής Ηλίας ΕΛΑΜΙΝ έχει το λόγο. ΗΛΙΑΣ ΕΛΑΜΙΝ (Α' Αθήνας): Θα ήθελα να απαντήσω στο φίλο μου για το θέμα της τρομοκρατίας. Ένας άνθρωπος τον οποίο αποκαλούμε τρομοκράτη, δεν θέλησε ποτέ στη ζωή του να γίνει τρομοκράτης και να στερήσει άδικα τις ζωές των συνανθρώπων μας. Αλλά πρέπει να σκεφτούμε, γιατί αυτός ο άνθρωπος έκανε αυτή την πράξη. Τι τον οδήγησε; Τον οδήγησε το ότι πίσω του είχε αφήσει μία οικογένεια, την οποία δεν ξαναείδε ποτέ. Αυτή την οικογένεια τη σκότωσε ο λαός, τον οποίο αυτοί πιστεύουν ότι θα τιμωρήσουν, ο οποίος λαός και η κυβέρνηση του στερεί την ελευθερία των υπόλοιπων λαών. Ευχαριστώ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής Ευαγγελία Κοντογιάννη έχει το λόγο. ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΚΟΝΤΟΠΑΝΝΗ (Υπολοίπου Αττικής): Αγαπητοί μου φίλοι και αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα να επισημάνω κάποιες λεπτομέρειες, αλλά τόσο σημαντικές που απασχολούν τις τρεις τελευταίες μέρες όλους τους Έφη

362

βους Βουλευτές που παραβρέθηκαν στην Στ' Σύνοδο. Ο θεσμός της Βουλής των Εφήβων προϋποθέτει την εκδήλωση των προβληματισμών και των απόψεων των νέων, τα ερωτήματα και την απεγνωσμένη προσπάθεια να ακουστούμε. Τι γίνεται, όμως, απ' όλα αυτά; Το μόνο σίγουρο είναι πως μένουν αναπάντητες οι απορίες που διογκώνονται και η αγανάκτηση που μεγαλώνει, η ανάγκη συμπαράστασης σε ένα πρόβλημα που δεν θα λυθεί. Μιλάμε συνεχώς για επικαιρότητα και αναφερόμαστε στα γεγονότα των ΗΠΑ. Κανείς, όμως, δεν σκέφθηκε, πως στη δική μας επικαιρότητα είναι η περίθαλψη μια ματιά στα νοσοκομεία φθάνει η ασφάλεια στους τοίχους, στους δρόμους, παντού γύρω μας, στα παιδιά με ειδικές ανάγκες, στα αδέρφια μας δηλαδή. Ας μιλήσουμε γι' αυτά. Ας προσπαθήσουμε, τουλάχιστον, να ευαισθητοποιηθούμε. Είμαστε εδώ, ας κάνουμε κάτι. Ευχαριστώ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΥ Παρασκευή. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΥ (Α' Θεσσαλονίκης): Καλημέρα σας κύριε Πρόεδρε, φίλοι και φίλες Έφηβοι Βουλευτές. Το τυπικό μου όνομα είναι ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΥ Παρασκευή και έρχομαι από την Α' εκλογική περιφέρεια Θεσσαλονίκης. Το πραγματικό μου όμως όνομα, το φυσικό μου είναι Χριστιανός Ορθόδοξος. Ναι, αυτό είναι το όνομα μου όσο παράξενο και αν φαίνεται, όσο και αν κτυπάει άσχημα στα μάτια πολλών μεγάλων αυτού του κράτους. Αυτό είναι το όνομα που χρησιμοποίησαν όλοι οι μάρτυρες και οι άγιοι της Εκκλησίας μας, όταν τους ρώταγαν το όνομα τους, όταν τους βασάνιζαν. Αυτό είναι το όνομα μου και αυτό θέλω να γράφει στην ελληνορθόδοξη ταυτότητα μου. Ευχαριστώ το θεό που έβγαλα ταυτότητα, πριν έρθει αυτό

το νομοσχέδιο και να είστε σίγουρη ότι το Χριστιανός Ορθόδοξος θα αναγράφεται πάντα στην ταυτότητα μου. Όσο γι' αυτούς τους ανθρώπους που βγήκαν στους δρόμους για να πολεμήσουν γι' αυτό το δικαίωμα, είναι αληθινοί χριστιανοί και βγήκαν για να κάνουν μια ομολογία πίστεως. Αυτό ήθελα να πω. Ευχαριστώ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Καψή Φωτεινή. ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΨΗ (Νομός Αχαΐας): Λέγομαι Καψή Φωτεινή και είχα μιλήσει και την προηγούμενη φορά, μόνο που δεν πρόλαβα να ολοκληρώσω αυτά που ήθελα να πω. Είμαι από την Αχαΐα και φοιτώ στο Τεχνικό Σχολείο, από το Κουκούλι, στην Πάτρα, θα ήθελα να πω κάποια επιπρόσθετα λόγια. Πιστεύω πως δεν χρειαζόμαστε δημοφιλείς πολιτικούς, ιερείς, αλλά πολιτικούς και ιερείς που θα νοιάζονται για το καλό ακόμα και της πιο απόμερης γωνιάς της Ελλάδας χωρίς να στοχεύουν στην προβολή από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης,μα να νοιάζονται πρώτα οι ίδιοι για το κοινό συμφέρον, τις αξίες, τα ιδανικά, τον αλληλοσεβασμό μεταξύ των ανθρώπων. Κατά τη γνώμη μου, δεν πρέπει να μένουμε στα προβλήματα της επαρχίας, γιατί αυτά είναι γνωστά. Πιστεύω πως πρέπει να πούμε κάποιες προτάσεις, γι' αυτό και ήρθαμε εδώ. Θέλω να πραγματοποιηθεί μία δημιουργία συλλόγων από γυναίκες, όπου θα παρουσιάζονται τα παραδοσιακά αγαθά κάθε περιοχής. Λένε ότι η αργία είναι «μήτηρ πάσης κακίας», γι' αυτό θα πρέπει να δοθούν δραστηριότητες στα παιδιά για να αποφύγουν τις μάστιγες της εποχής, όπως είναι το AIDS τα ναρκωτικά και άλλα. Γι' αυτό θα πρέπει να δημιουργηθούν σύλλογοι χορευτικοί, γυμναστήρια, κατηχητικά, ώστε εκτός από μαθήματα γενικής παιδείας θα μαθαίνουμε να έχουμε ασχολίες ενδιαφέρουσες και ουσιαστικές, γιατί εκτός από επιστήμονες σήμερα χρειαζόμαστε και ανθρώπους. Επίσης, θα πρέπει να γίνονται εκπαιδευτικές εκδρομές στα χωριά την εποχή που γίνονται εποχιακές εργασίες, όπως είναι το μάζεμα της ελιάς, ο τρύγος και να μην μας πηγαίνουν συνέχεια στους Δελφούς, στις Μυκήνες και όλο στα ίδια. Θα πρέπει να μάθουμε εμείς οι νέοι των πόλεων ότι υπάρχουν κάποιες δυσκολίες στη ζωή και αυτές τις δυσκολίες περνούν τα παιδιά στο χωριό. Ας νοιαστεί η πολιτεία για τα παιδιά του χωριού, αλλά και για τα παιδιά κάθε άκρης της Ελλάδας. Ελπίζω να φανεί χρήσιμη η βοήθεια και η ζωντάνια των νέων και οι προτάσεις μας να υλοποιηθούν από την εμπειρία των μεγάλων. Ευχαριστώ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Γότση Φωτεινή. ΦΩΤΕΙΝΗ ΓΟΤΣΗ (Νομός Πρεβέζης): Γεια σας. Ονομάζομαι Γότση Φωτεινή και εκπροσωπώ το Β' Ενιαίο Λύκειο Πρέβεζας. Αξιότιμε, κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, όπως όλοι γνωρίζουμε ο αθλητισμός, το ολυμπιακό πνεύμα συμβάλλει στην ανάπτυξη της ευγενούς άμιλλας. Μας μαθαίνει τι σημαίνει αγώνας, υπομονή και επιμονή. Θα ήθελα, λοιπόν, να παρέμβω, καθώς ο Έφηβος Βουλευτής που εκπροσωπεί το Νομό Εύβοιας, παρουσίασε ως πρόταση ανάπτυξης του αθλητικού ιδεώδους την ύπαρξη μαθήματος αθλητικής παιδείας, θα ήθελα, λοιπόν, να σημειώσω ότι αυτό το μάθημα υπάρχει. Είναι το μάθημα της ολυμπιακής παιδείας που διδάσκεται στα περισσότερα ελληνικά σχολεία. Παρ' όλα αυτά πιστεύω ότι το πιο σημαντικό είναι η δική μας συμμετοχή, είναι ο εθελοντισμός. Τόσο η Ολυμπιάδα όσο και η Παραολυμπιάδα του 2004 χρειάζονται για τη διεξαγωγή τους όλους μας, όλους τους νέους, που με τη βοήθεια που θα προσφέρουν θα οδηγήσουν την Ελλάδα στην κορυφή του κόσμου. Ευχαριστώ πολύ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής Ζεϊμπέκη Ευγενία έχει το λόγο.

ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΕΪΜΠΕΚΗ (Νομός Κοζάνης): Καλημέρα σας. Εκπροσωπώ το 2ο Ενιαίο Λύκειο Πτολεμαΐδας. Θα ήθελα να απαντήσω στην κοπέλα που έθιξε το θέμα των ταυτοτήτων και να της πω πως το θρήσκευμα είναι στοιχείο της εθνικής μας ταυτότητας, όπως είναι και ο αρχαίος κλασικός πολιτισμός, η γλώσσα μας, η βυζαντινή μουσική και αρχιτεκτονική, όπως γράφει η Σύνθεση Κειμένων. Αφού θέλεις να γράφει το θρήσκευμα η ταυτότητα σου, γιατί να μην γράφει και τη γλώσσα μας ή τη βυζαντινή μουσική; Εγώ προσωπικά νομίζω ότι το θρήσκευμα δεν είναι στοιχείο αναγνωρίσιμο, αλλά πολιτισμικό και γι' αυτό θα ήθελα να γράφεται. Ευχαριστώ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ο Έφηβος Βουλευτής Λαδιάς Σπύρος από το Νομό Πρεβέζης έχει το λόγο. ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΛΑΔΙΑΣ (Νομός Πρεβέζης): Ονομάζομαι Λαδιάς Σπύρος και εκπροσωπώ το Ενιαίο Λύκειο του Νομού Πρεβέζης. Θα ήθελα να πω δύο λόγια για το σπουδαίο, κατά τη γνώμη μου, γεγονός που απασχολεί την ανθρωπότητα αυτές τις ημέρες και δεν είναι τίποτα άλλο από την τρομοκρατική επίθεση κατά των Ηνωμένων Πολιτειών. Κάθε μέρα βλέπουμε στα δελτία ειδήσεων σκηνές βίας και φανατισμού και από τις δύο πλευρές. Όμως, θα έπρεπε να αναλογιστούμε, τι ήταν αυτό που οδήγησε τους τρομοκράτες στη συγκεκριμένη ενέργεια, γιατί κανείς πιστεύω δεν είναι κακός από μόνος του, όπως έλεγε και ο Σωκράτης. Ας πάψει, λοιπόν, κάποτε να επικρατεί ο νόμος του ισχυρότερου, που επιβάλλουν οι Ηνωμένες Πολιτείες και να επικρατήσει αγάπη και συναδέλφωση μεταξύ των λαών. Ευχαριστώ πολύ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτήνα ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ από το Νομό Κορινθίας έχει το λόγο. ANNA ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ (Νομός Κορινθίας): Νομίζω, στις 28 Ιουνίου αυτό το καλοκαίρι ο κ. Σημίτης βγήκε στην τηλεόραση και ανακοίνωσε νέα μέτρα για τους τοξικομανείς, όπως νέα κέντρα απεξάρτησης, βοήθεια στις οικογένειες χρηματική, ψυχολογική βοήθεια κλπ. Από εκείνη την ημέρα ένα παιδί της παρέας μου και πολύ καλός φίλος περιμένει ακόμα με ένα χαρτάκι, σαν αυτά που παίρνουμε στις τράπεζες όπου περιμένουμε τη σειρά μας, για να μπει σε ένα κέντρο και να συνεχίσει να ζει σαν κανονικός άνθρωπος. Εκεί έξω ακόμα υπάρχουν εκείνοι που σκοτώνουν το μέλλον αυτής της χώρας. Πιστεύω πως είστε σε θέση να μιλήσετε σε κάποιους και να κάνετε κάτι, αν βέβαια δεν αντέχετε να βλέπετε να σκοτώνεται το μέλλον της χώρας αυτής. Ευχαριστώ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Η ΔΟΥΤΣΙΝΗ Μαρία από το Νομό Έβρου έχει το λόγο. ΜΑΡΙΑ ΔΟΥΤΣΙΝΗ (Νομός Έβρου): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, φίλοι και φίλες Έφηβοι Βουλευτές. Στάθηκε αδύνατο και για μένα να μην ασχοληθώ με τα πρόσφατα γεγονότα, ωστόσο προσπάθησα να τα σχολιάσω μέσα από την κοινωνική τους πλευρά, η οποία σίγουρα δεν είναι έγχρωμη. Πριν από λίγες μέρες άκουσα στο ραδιόφωνο για το συμβάν και πίστεψα ότι πρόκειται για κακόγουστο σενάριο μιας κινηματογραφικής ταινίας. Ανοίγοντας, όμως, την τηλεόραση, ένα ρίγος με διαπέρασε, το ίδιο ρίγος που σίγουρα διαπέρασε και σας. Είχε συμβεί στ' αλήθεια. Για άλλη μια φορά χιλιάδες απλοί άνθρωποι, άμαχοι και ανυποψίαστοι πολίτες, χιλιάδες αθώες ψυχές χάθηκαν. Θεώρησαν το τρομοκρατικό γεγονός συνέπεια ρατσισμού και άλλοι μίλησαν για αντίποινα. Το τεράστιο γιατί που διαβάζεται αυτές τις ημέρες στα μάτια των Αμερικανών και είναι ίδιο με αυτό που υπήρχε άλλοτε στα μάτια των κατοίκων του Κοσσόβου, του Βελιγραδίου, του Σεράγεβο και της Βαγδάτης δε δάμασε τα άγρια ιμπεριαλιστικά ένστικτα τους. Συνεχίζουν να απειλούν με αντεπίθεση, με σκληρή τιμωρία. Θα περίμενε κανείς τώρα, που για πρώτη φορά αισθάνθηκαν τον πόνο και έζησαν εθνική τραγωδία να ευαισθητοποιηθούν, να νιώσουν ότι στ' αλήθεια οι ένοπλες επιθέσεις αφήνουν μόνο συντρίμια, τόσο στους δρόμους, όσο και στις ψυχές και να θέσουν τέλος στον κύκλο εκδίκησης. Κατηγορώ κάθε

εξωτερική πολιτική που βάλλει εναντίον αμάχων. Κατηγορώ επίσης την τρομοκρατία και όλες τις μαύρες σελίδες της. Επίσης, κατηγορώ και τους λαούς που δεν δακρύζουν, δεν θρηνούν και δεν αντιδρούν, όταν οι ηγέτες που έχουν επιλέξει προκαλούν τραγωδία σε άλλες γειτονιές του παγκόσμιου χωριού. Είμαι, όμως, υπέρ των ανθρώπων, του κάθε ανθρώπου ξεχωριστά που έχει δικαίωμα στη ζωή και στο όνειρο. Ακούμε να μιλούν οι δυνατοί και μεγάλοι του κόσμου για την επικράτηση ενός κοινού δικαίου, για αδελφοποίηση των λαών και για παγκοσμιοποίηση της ειρήνης. Πού είναι λοιπόν όλα αυτά; Πάντως δεν εντοπίζονται σία πρόσφατα γεγονότα. Από αυτόν εδώ το βωμό της Δημοκρατίας κάνω έκκληση, αν υπάρχει κανείς άνθρωπος εκεί έξω να με ακούσει, να πάψουν επιτέλους να θυσιάζουν ανθρώπινες ψυχές, δικαιώματα, αξίες και όνειρα στο βωμό των συμφερόντων. Ας γίνουν δεκτικοί στο διάλογο, διαλλακτικοί και συμβιβασίμοι στις απόψεις τους και όχι εκδικητικοί για χάρη του θιγμένου τους εγωισμού. Ποιος έχει τη δικαιοδοσία να στερεί ζωές, να ξεκληρίζει οικογένειες, να σκορπά παντού το θάνατο, να προκαλεί ψυχικές πληγές που κληροδοτούνται και στις επόμενες γενιές; Κανείς. Και κανείς δεν έχει πάρει το δικαίωμα να γίνεται πειρατής στο καράβι που μεταφέρει τα νεανικά μας όνειρα και να το οδηγεί σε μια «ερυθρή θάλασσα», αυτή τη φορά

364

από αίμα, ώσπου να βυθιστεί. «Ειρήνη αιρώμεθα» είχε πει κάποιος από τους αρχαίους πατέρες μας και αυτό θα πρέπει να είναι το σύνθημα που θα μας παγκοσμιοποιήσει. Να καταστραφεί το δηλητηριώδες εμβόλιο που λέγεται αδικία, πόλεμος, εκδίκηση και αυτό είναι το μόνο στο οποίο θα πρέπει να είμαστε αδιάβλητοι. Ευχαριστώ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής ΠΑΠΑΔΕΡΟΥ Μανωλία. ΜΑΝΩΛΙΑ ΠΑΠΑΔΕΡΟΥ (Ν.Χανίων): Ονομάζομαι ΠΑΠΑΔΕΡΟΥ Μανωλία και εκπροσωπώ το 4ο Ενιαίο Λύκειο Χανίων. Θέλω και εγώ να αναφερθώ σ' αυτό που είπε ο φίλος μας Ανάστασης από τη Βοιωτία και στο ερώτημα που έθεσε χθες η Έφηβος Βουλευτής Νάντια στο θέμα της οικιακής οικονομίας για το μάθημα ρατσισμού στα σχολεία. Εγώ πιστεύω, ότι αυτά τα μαθήματα δεν έπρεπε να υπάρχουν σε επίπεδο Α' και Β' Λυκείου, ούτε να δίνονται πανελλαδικά, διότι αν υπήρχαν, πάλι θα γελιοποιούνταν από τους περισσότερους μαθητές. Αν θέλουμε να αποκτήσουμε αξίες και ηθική, δεν είναι απαραίτητα αυτά τα μαθήματα. Αρκεί να ανοίξουμε τον Καβάφη, τον Σεφέρη και άλλους ποιητές, ακόμη και τον Ευριπίδη και σίγουρα θα βρούμε πράγματα τα οποία ψάχνουμε. Αν σκεφθούμε την Αντιγόνη στην τραγωδία του Σοφοκλή, η οποία παλεύει για την ηθική και το δίκαιο, σίγουρα θα πάρουμε κάποιο δίδαγμα. Εμείς, τα παιδιά, αναζητούμε τη γαλήνη, την οποία πιστεύω ότι μπορούμε να τη βρούμε στα βιβλία και να σωθεί η κοινωνία μέσα απ' αυτά. Ο Ουμπέρτο Έκο, στο βιβλίο του «Το όνομα του Ρόδου» αναφέρει ότι «έψαχνε παντού τη γαλήνη και δεν την βρήκε, παρά μόνο σε μια γωνιά μ' ένα βιβλίο». Ας κάνουμε και εμείς το ίδιο. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής Γιαννακοπούλου Διονυσία έχει το λόγο από την Α' Αθήνας. ΔΙΟΝΥΣΙΑ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ (Α' Αθήνας): Ονομάζομαι Γιαννακοπούλου Διονυσία, κατάγομαι από ένα μικρό χωριό της Αρκαδίας και εκπροσωπώ το 6ο Τεχνικό Επαγγελματικό Εκπαιδευτήριο Αμπελοκήπων. Θα ήθελα να πω στον μαθητή και μέλος της Βουλής των Εφήβων Ευστάθιο Γκούζο, πως τα μάτια που του έδειξαν την πραγματικότητα, είναι δικά του και αυτά, και θα πρέπει να τα έχει πάντα ανοικτά, για να ατενίζει το μέλλον με αισιοδοξία. Επίσης, θα πρέπει να ξέρει πως ανάμεσα σε μας και σ' αυτούς που έφυγαν, υπάρχει μια γέφυρα και αυτή είναι η αγάπη και η θύμηση. Ας μου

επιτραπεί να ευχαριστήσω και αυτούς που μίλησαν για την οικογένεια και την υπογεννητικότητα, γιατί ενδυναμώνουν την υπερηφάνεια που νοιώθω για τους γονείς μου, οι οποίοι έφεραν στον κόσμο και μεγάλωσαν 12 παιδιά, εμένα και τα αδέρφια μου. Σας ευχαριστώ πολύ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ο Έφηβος Βουλευτής Κοντρούδης Ευστράτιος έχει το λόγο, από το Νομό Κοζάνης. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ ΚΟΥΤΡΟΥΛΗΣ (Ν.Κοζάνης): Λέγομαι Κουτρούδης Ευστράτιος και εκπροσωπώ το 2ο Ενιαίο Λύκειο Πτολεμαΐδας. Θα ήθελα να πω ότι συμφωνώ εν μέρει με την άποψη του Ανάσταση και επίσης να προσθέσω ότι στη σημερινή εποχή, έτσι όπως έχουν γίνει τα πράγματα, η επιλογή της Σχολής από τους νέους, γίνεται, κυρίως, μέσα από στατιστικές, οι οποίες δείχνουν κατά πόσο μια σχολή έχει προοπτικές ή κατά την άσκηση του επαγγέλματος, πληρώνονται καλά. Ίσως, θα πρέπει εμείς οι νέοι να χρησιμοποιούμε τις ικανότητες και τα ηθικά χαρίσματα τα οποία έχουμε, έτσι ώστε να μη χρειάζεται να ζήσουμε την υπόλοιπη ζωή μας σ' ένα επάγγελμα, το οποίο θα βαρεθούμε γρήγορα και δεν θα μας εκφράζει. Κάτι που σημαίνει ότι τα μαθήματα του σχολικού επαγγελματικού προσανατολισμού, π.χ. δεν μπορούν να μας δώσουν παρά μόνο τις κατευθυντήριες γραμμές για να φτάσουμε στον τελικό μας στόχο. Ευχαριστώ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής Κορακίδη Ιλιάδα από το Νομό Αχαΐας. ΙΛΙΑΔΑ ΚΟΡΑΚΙΔΗ (Ν.Αχαΐας): Ονομάζομαι Κορακίδη Ιλιάδα και εκπροσωπώ το 13ο Ενιαίο Λύκειο Πατρών. Φίλοι και φίλες, θα ήθελα να σας μιλήσω για ένα γεγονός που μου έκανε ιδιαίτερη εντύπωση. Μερικοί νομίζουν ότι απέναντι στα άτομα με ειδικές ανάγκες δεν πρέπει να τρέφουμε ρατσιστικά αισθήματα και σωστά νομίζουν. Όμως πολλές φορές λυπούνται γι' αυτά. Όμως θα ήθελα να τονίσω, ότι τα άτομα αυτά δεν είναι άτομα με ειδικές ανάγκες, αλλά άτομα με περισσή διανοητική ικανότητα. Και δεν έχουν ανάγκη από τη λύπησή μας, αλλά, όπως και εμείς, έχουν ανάγκη από τη φιλία μας. Ευχαριστώ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ο Πέτρος Λεμονίδης έχει το λόγο. ΠΕΤΡΟΣ ΛΕΜΟΝΙΔΗΣ (Νομός Κοζάνης): Εκπροσωπώ το 2ο Ενιαίο Λύκειο Πτολεμαΐδας και γενικότερα την ηπειρωτική περιφέρεια νομού Κοζάνης. Θα ήθελα να πω και να συμφωνήσω με πολλούς ότι η κοινωνία πλέον δεν μπορεί να αλλάξει, όχι γιατί δεν γίνεται, γιατί εμείς οι απλοί άνθρωποι δεν το ζητάμε, αλλά γιατί όσο και να βροντοφωνάξουμε, όσο και αν θυσιαστούμε δεν μπορούμε να πετύχουμε κάτι εκτός από το τίποτα. Επιτέλους, έχω βαρεθεί να είμαι στο σημείο που το μόνο που θα κάνω είναι να ελπίζω και να ονειρεύομαι. Να σκύβω το κεφάλι και να λέω σε όλους ναί. Να βλέπω να πουλιούνται τα ιδανικά και η εθνική μας ταυτότητα στα παζάρια της Ευρώπης και του παγκόσμιου χώρου. Ας κάνουμε αλλαγές, ριζικές αλλαγές και ας αρχίσουμε από εδώ μέσα πρώτα

365

πρώτα. Ας δείξουμε την αξιοκρατική και δίκαιη πλευρά και όλα αυτά αναφέρονται σε αυτούς που νοιάζονται για την νεότητα της χώρας αυτής ή οποιασδήποτε χώρας και οποιασδήποτε γενιάς και όχι σε αυτούς που μας θεωρούν άχρηστους και ανάξιους δίχως να μας έχουν δώσει το δικαίωμα να αποδείξουμε τι αξίζουμε, σαν τους εργοδότες που ζητούν μεν προϋπηρεσία, αλλά δεν δίνουν σε κανένα νέο τη δυνατότητα να την αποκτήσει. Γι' αυτό, ας προσπαθήσουμε να θωρακίσουμε ηθικά τους νέους και ας τους γεμίσουμε με ευκαιρίες για τη ζωή μας, ευκαιρίες που δυστυχώς δεν δόθηκαν σε σας. Ευχαριστώ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ολοκληρώθηκε ο κύκλος των ομιλιών, θα περάσουμε στις ψηφοφορίες. Υποθέτω ότι γνωρίζετε τον τρόπο που θα ψηφίσετε. Απλά

σας υπενθυμίζω ότι σε μία πρώτη φάση ψηφίζουμε τη Σύνοψη Κειμένων, που έχετε φαντάζομαι όλοι μπροστά σας και αφορά τα θέματα της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων. Στη συνέχεια ψηφίζουμε κατά κεφάλαιο και προτάσεις και στη συνέχεια ψηφίζουμε τις προτάσεις οι οποίες έχουν διατυπωθεί από τους Εφήβους Βουλευτές στις συνεδριάσεις της Επιτροπής. Θέλω να σας επισημάνω ότι πολλές από τις προτάσεις και τις επισημάνσεις σας δεν αφορούν την Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων. Παραδείγματος χάρη τα θέματα εκπαίδευσης, παιδείας, αθλητισμού, αφορούν την Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων. Ή άλλα θέματα τα οποία εθίγησαν γύρω από τα πρόσφατα γεγονότα, αφορούν την Επιτροπή Εξωτερικών και Έμφυλων. Αυτά διαβιβάζονται στις οικείες επιτροπές. Εδώ ψηφίζουμε ό,τι αφορά αυστηρά την Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων. Προχωρούμε στην πρώτη ψηφοφορία και ερωτάται η Επιτροπή εάν ψηφίζει κατ' αρχήν το κείμενο της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων, θα διαβάσω τα θέματα που περιλαμβάνονται στο βιβλίο που έχετε μπροστά σας. Πρώτο κεφάλαιο. Δημογραφικό πρόβλημα υπογεννητικότητα. Και βεβαίως αυτό το κεφάλαιο περιλαμβάνει και τις επισημάνσεις και τις συνέπειες και τις προτάσεις. Δεύτερο κεφάλαιο. Ρατσισμός. Τρίτο κεφάλαιο. Εθελοντισμός. Τέταρτο κεφάλαιο. Βία, εγκληματικότητα. Πέμπτο κεφάλαιο. Κοινωνική πρόνοια και ασφάλιση. Έκτο κεφάλαιο. Υγεία και νοσοκομεία. Έβδομο κεφάλαιο. Ναρκωτικά. Όγδοο κεφάλαιο. Ένατο κεφάλαιο. Αγωγή υγείας, κάπνισμα, αλκοόλ, αμβλώσεις, AIDS, ανύπαντρες μητέρες. Δέκατο κεφάλαιο. Οικογένεια, χάσμα γενεών. Ενδέκατο κεφάλαιο. Διαπροσωπικές σχέσεις, εφηβεία. Δωδέκατο κεφάλαιο. Εργασία, ανεργία. Δέκατο τρίτο κεφάλαιο. Ευθανασία. Στη συνέχεια θα ψηφίσουμε κατά κεφάλαιο. ΕΛΕΝΑ ΚΑΤΣΑΛΗ (Β' Αθήνας): Δεν μας έχει εξηγήσει κάποιος με το να ψηφίσουμε, τι θα σημαίνει αυτό; ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Εάν δέχεστε ή δεν δέχεστε, τις προτάσεις, συνέπειες, επισημάνσεις που περιλαμβάνονται στη Σύνοψη Κειμένων, οι οποίες, βέβαια, αποτελούν δικές σας προτάσεις. Κάτι θέλει να πει η Έφηβη Βουλευτή ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ. ANNA ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ (Νομός Κορινθίας): Συγκεκριμένα στο κεφάλαιο με τα ναρκωτικά υπάρχουν αντιφάσεις. Το διάβασα πολύ, επειδή ήταν σχετικό με αυτό που έγγραψα δεν υπάρχει περίπτωση να συμφωνούμε όλοι να νομιμοποιηθούν τα ναρκωτικά και να μην νομιμοποιηθούν. Είναι δυο διαφορετικές απόψεις. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Αυτό θα το δούμε όταν θα έλθουμε στην εξέταση κατά κεφάλαιο. Τώρα συζητούμε το σύνολο των κεφαλαίων. Στη συνέχεια θα προχωρήσουμε κατά κεφάλαιο. Έχετε μπροστά σας το βιβλίο, έχετε δει επισημάνσεις, συνέπειες και προτάσεις. Και εκεί κάποιος θα ψηφίζουν αυτό και κάποιος κάτι άλλο. Έγινε κατανοητό; Στο τέλος δε θα ψηφίσουμε τις νέες προτάσεις, που δεν περιλαμβάνονται στη Σύνοψη Κειμένων διατυπώθηκαν από εσάς στις ομιλίες σας. Υπενθυμίζω δε ότι κάποιες προτάσεις δεν μπορούν να τεθούν σε ψηφοφορία, επειδή δεν αφορούν το αντικείμενο της επιτροπής μας. Προχωρούμε. Ποιοι ψηφίζουν, λοιπόν, κατ' αρχήν τη Σύνοψη Κειμένων; Μετά από ψηφοφορία, δι' ανατάσεως η Σύνοψη Κειμένων έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία. Στη συνέχεια έγινε ψηφοφορία δι' ανατάσεως της χειρός, κατά κεφάλαιο. Τα κεφάλαια: Δημογραφικό πρόβλημα υπογεννητικότητα, Ρατσισμός, Εθελοντισμός, Βία και εγκληματικότητα, Κοινωνική Πρόνοια Ασφάλιση, Υγεία Νοσοκομεία, έγιναν δεκτά κατά πλειοψηφία. Κεφάλαιο: Ναρκωτικά. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Εδώ θα πρέπει να μπει η διαδικαστική πρόταση που υπέβαλε η Έφηβος Βουλευτής ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ. Να πει τη διαδικαστική της πρόταση η συνάδελφος Έφηβος Βουλευτής. ANNA ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ (Νομός Κορινθίας): Στο θέμα με τα ναρκωτικά, όπως σας είπα και πριν

υπάρχουν αντιφάσεις. Συγκεκριμένα είναι το θέμα που αφορούσε την εργασία που έγραψα. Λέει, προτάσεις, αποποινικοποίηση ορισμένων ειδών και στην τελευταία σειρά, λέει «όχι στη νομιμοποίηση ναρκωτικών ουσιών, χασίς». Όπως επίσης, λέει «αναμόρφωση, αλλαγή νομοθετικού πλαισίου και σωφρονιστικού συστήματος ανηλίκων». Δηλαδή να γίνει κάτι προφα

366

νώς πιο απλό από ότι καταλαβαίνω εγώ. Και λίγο πιο κάτω λέει «αυστηροί έλεγχοι σία μέρη που συχνάζει η νεολαία, αστυνόμευση στα γνωστά στέκια». Νομίζω ότι είναι απόψεις που δεν μπορούμε να ψηφίσουμε κατά πλειοψηφία υπέρ, ενώ είναι δυο τελείως διαφορετικές απόψεις. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Κατ' αρχήν να υπενθυμίσω ότι όλες αυτές οι απόψεις είναι προτάσεις των μαθητών που συμμετείχαν στο πρόγραμμα και έχουν κωδικοποιηθεί στη Σύνοψη αυτή. Δεύτερον, δεν θα μπω επί της ουσίας, διότι ο ρόλος μου είναι να διευθύνω τη συζήτηση. Απλά σας λέω να μη συγχέουμε την «αποποινικοποίηση» με το «όχι στη νομιμοποίηση». Είναι μία ολόκληρη συζήτηση, είναι λεπτές διαφορές. Ίσως, δεν είναι ο χρόνος και η ώρα να τις αναλύσουμε, ωστόσο υπάρχει διαφορά. Απλά το επισημαίνω για να κατανοήσετε ότι δεν είναι το ίδιο γι' αυτό έχουν περιληφθεί και στην κωδικοποίηση. Ο Έφηβος Βουλευτής ΕΛΑΜΙΝ ΗΛΙΑΣ από την Α' Αθηνών έχει το λόγο. ΕΛΑΜΙΝ ΗΛΙΑΣ (Α' Αθηνών): Υπάρχει περίπτωση να το χωρίσουμε σε μέρη και να πούμε ποιοι ψηφίζουν τη μία και ποιοι την άλλη μέθοδο; ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Νομίζω πως όχι. Και είναι κατανοητό, γιατί δεν έχουμε τα στοιχεία τα δεδομένα, ώστε να έχουμε μία θεμελιωμένη άποψη αυτή τη στιγμή. Απλά είναι γενικές αναφορές. Να προχωρήσουμε, λοιπόν, στην ψηφοφορία με τις διευκρινίσεις που έγιναν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ (Β' Αθήνας): Κύριε Πρόεδρε, θα μπορούσα να ρωτήσω κάτι; ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ορίστε, έχετε το λόγο. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ (Β' Αθήνας): Αυτό το έχω απορία εδώ και πολλές ημέρες. Πώς γίνεται, εφόσον αυτές οι προτάσεις έχουν συλλεχθεί από τις εκθέσεις όλων των υποψηφίων Εφήβων Βουλευτών, να έχουν κάποια ομοιογένεια μεταξύ τους. Εδώ βλέπουμε και μέσα στην κουβέντα, πως υπάρχουν διαφορές. Πόσο μάλλον οι προτάσεις, αν γραφτούν στο ίδιο κείμενο. Δεν καταλαβαίνω πως μπορεί να υφίσταται μία τέτοια ψηφοφορία. Ευχαριστώ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Η ψηφοφορία, όπως αντιλαμβάνεσθε δεν γίνεται για να επιδοκιμασθεί ή να αποδοκιμασθεί μία πρόταση. Γίνεται για να αποτυπώσει τον προβληματισμό των Εφήβων Βουλευτών, ότι αυτές είναι οι προτάσεις. Γι' αυτό, όταν απορρίπτουμε μία πρόταση, στην ουσία απορρίπτουμε το να υπάρχει. Γι' αυτό και εμάς μας κάνει εντύπωση το όχι και το ναι. Λογικά θα περίμενε κανένας αυτές οι προτάσεις να υπερψηφίζονται. Όχι με την έννοια ότι είναι μοναδικές, αλλά ότι είναι η άποψη του τάδε μαθητή και του τάδε και είναι υπαρκτές πολιτικές προτάσεις και επισημάνσεις. Έτσι και αλλιώς, και αναπορριφθούν θα υπάρχουν στη ζωή. Μπορεί να διαφωνείς με μια άποψη, αλλά ωστόσο, δεν μπορείς να τη διαγράψεις από τον κατάλογο των απόψεων. Δεν ψηφίζουμε ένα συγκεκριμένο νομοσχέδιο, παραδείγματος χάρη για τα ναρκωτικά ή για την εθνική πολιτική για τα ναρκωτικά. ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΨΗ (Νομός Αχαΐας): Κύριε Πρόεδρε, μπορώ να έχω το λόγο; ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ορίστε, έχετε το λόγο. ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΨΗ (Νομός Αχαΐας): Λέγομαι Καψή Φωτεινή. Εγώ προσωπικά δεν κατάλαβα ότι με το να ψηφίζουμε τις προτάσεις, τις διαγράφουμε. Δεν το είχα καταλάβει. Συγγνώμη. Ευχαριστώ. ΕΛΕΝΑ ΚΑΤΣΑΛΗ (Β' Αθήνας):

Μπορώ να πω κι εγώ κάτι, κύριε Πρόεδρε; ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ορίστε. ΕΛΕΝΑ ΚΑΤΣΑΛΗ (Β' Αθήνας): Λέγομαι Κατσαλή Έλενα από τη Β' Αθήνας. Εφόσον δεν είχαμε καταλάβει σωστά τη διαδικασία, μήπως θα ήταν σκόπιμο να την επαναλάβουμε; ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Εάν το θέλετε όμως εσείς, εγώ θα επαναλάβω την ψηφοφορία. Συμφωνεί το Σώμα; ΟΛΟΙ ΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Πολύ ωραία. Ξεκινάμε από την αρχή. Μετά από ψηφοφορία που έγινε δι' ανατάσεως της χειρός κατά κεφάλαιο, τα κεφάλαια της Σύνοψης Κειμένων: 1ο κεφάλαιο: Δημογραφικό πρόβλημαυπογεννητικότητα. 2ο κεφάλαιο: Ρατσισμός. 3ο κεφάλαιο: Εθελοντισμός. 4ο κεφάλαιο: ΒίαΕγκληματικότητα. 5ο κεφάλαιο: Κοινωνική πρόνοιαΑσφάλιση. 6ο κεφάλαιο: ΥγείαΝοσοκομεία. 7ο κεφάλαιο: Ναρκωτικά. 8ο κεφάλαιο:Αστεγοί. 9ο κεφάλαιο: Αγωγή υγείας, κάπνισμα, αλκοόλ, αμβλώσεις, AIDS, ανύπαντρες μητέρες. 10ο κεφάλαιο: ΟικογένειαΧάσμα γενεών. 11ο κεφάλαιο: Διαπροσωπικές σχέσειςΕφηβεία. 12ο κεφάλαιο: Εργασία ανεργία 13ο κεφάλαιο: Ευθανασία. Έγιναν δεκτά κατά πλειοψηφία. Προχωρούμε τώρα στις ψηφοφορίες που αφορούν τις προτάσεις που διατυπώθηκαν από Έφηβους Βουλευτές κατά τις συνεδριάσεις, θα διαβάσω την πρόταση και από ποιον προέρχεται και στη συνέχεια θα ακολουθεί ψηφοφορία.

367

Η Ελευθερία Γούση από το Νομό Μαγνησίας προτείνει «σύσταση Υπουργείου Οικογένειας και αντιμετώπιση του δημογραφικού προβλήματος». Για να είναι η πρόταση πιο συνεκτική, θα μιλήσουμε για σύσταση Υπουργείου Οικογενείας, μιας και το δημογραφικό πρόβλημα έχει τεθεί και έχει ψηφιστεί. Η ανωτέρω νέα πρόταση της Εφήβου Βουλευτού Ελευθερίας Γούση, απερρίφθη κατά πλειοψηφία, με ψηφοφορία δια ανατάσεως της χειρός. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ο Ευστάθιος Κωνσταντινίδης από το Νομό Κοζάνης, προτείνει: 1. Ίδρυση συμβουλευτικών κέντρων για νέους και γονείς. 2. Δημιουργία ανοιχτών κέντρων επικοινωνίας για νέους από κοινωνιολόγους, ψυχολόγους με σκοπό την καθοδήγηση τους. Μετά από ψηφοφορία οι προτάσεις του Ευστάθιου Κωνσταντινίδη έγιναν δεκτές, κατά πλειοψηφία. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Η Ευφροσύνη Βασιλείου από το Νομό Φθιώτιδας προτείνει: 1. Λειτουργία σεμιναρίων προστασίας από μεσογειακή αναιμία. 2. Καθιέρωση αιμοδοσίας μια φορά το χρόνο. 3. Καθιέρωση καθημερινά της διαφήμισης της αιμοδοσίας. 4. Καθιέρωση διαρκούς και συνεχούς προγραμματισμού εξόδου στη επαρχία της κινητής μονάδας αιμοδοσίας. Πριν ψηφίσουμε, θα ήθελα να ρωτήσουμε διευκρινιστικά την Έφηβο Βουλευτή Ευφροσύνη Βασιλείου, κατά πόσο η καθιέρωση είναι υποχρεωτική ή προαιρετική. Τί σημαίνει καθιέρωση; ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (Νομός Φθιώτιδας): Θα ήθελα να πω ότι, επειδή το αίμα στερεύει, για να ζήσουν αυτά τα παιδιά, πρέπει υποχρεωτικά όλοι μας μία φορά το χρόνο, αν μπορούμε φυσικά, να δώσουμε αίμα για να σωθούν. Κάποτε θα στερέψει το αίμα και θα έχουμε πολλούς θανάτους. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Συμφωνώ, αλλά το ρώτησα απλά για να γίνει διευκρίνισήρα, λοιπόν, να διατυπώσουμε την πρόταση ως εξής: Καθιέρωση υποχρεωτικής αιμοδοσίας για όσους διαθέτουν την απαραίτητη υγεία μία φορά το χρόνο. Τέταρτη πρόταση: Καθιέρωση προγραμματισμού εξόδου στην επαρχία της κινητής μονάδας αιμοδοσίας. Εδώ πρέπει να κάνουμε τη διευκρίνιση «διαρκούς και συνεχούς», διότι γίνεται, αλλά σποραδικά. Έτσι θα είναι ακριβής η πρόταση μας. Μετά από ψηφοφορία οι ανωτέρω προτάσεις έγιναν δεκτές, κατά

πλειοψηφία. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής Χριστίνα Δασκαλέα από τη Β' Αθήνας προτείνει: Μέριμνα για οικονομική και τεχνική υποστήριξη νέων ανθρώπων. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ (Β' Θεσσαλονίκης): Μήπως θα μπορούσε να διευκρινιστεί, τι ακριβώς εννοεί αυτή η πρόταση; ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Θα μας δώσει διευκρινίσεις η ίδια η Χρυσούλα Δασκαλέα. ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΔΑΣΚΑΛΕΑ (Β' Αθήνας): Εννοώ οικονομική και τεχνική υποστήριξη, να τους συντηρούν τεχνικά. Να τους ενισχύουν οικονομικά και τεχνικά. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Μετά τη διευκρίνιση από την Έφηβο Βουλευτή Δασκαλέα, προχωρούμε στην ψηφοφορία. Μετά από ψηφοφορία η πρόταση απορρίπτεται, κατά πλειοψηφία. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): 1. Η Έφηβος Βουλευτής Μαρία Βουτσίνη προτείνει: Χορήγηση επιδόματος στην αγρότισσα. 2. Εφαρμογή σχεδίου Τράπεζα Γης. Την πρώτη πρόταση, χορήγηση επιδόματος στην αγρότισσα, ποιοι την αποδέχονται; Μετά από ψηφοφορία η πρώτη πρόταση γίνεται δεκτή, κατά πλειοψηφία. ΠΕΤΡΟΣ ΛΕΜΟΝΙΔΗΣ (Νομός Κοζάνης): Μήπως θα μπορούσαμε να αναφέρουμε «χορήγηση ενισχυμένης πριμοδότησης στον αγρότη και την αγρότισσα»; ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Η διατύπωση της πρότασης αφορά αυτόν που προτείνει και όχι εμάς. Εμείς την καταθέτουμε και την ψηφίζουμε. Εν πάση περιπτώσει, επί της διαδικασίας, δεν μπορεί να αλλάξει κάτι στη διάρκεια της ψηφοφορίας. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΦΑΚΟΣ (Α' Αθήνας): Γιατί να χρηματοδοτείται μόνο η αγρότισσα και όχι ο αγρότης; Γιατί ειδικά η αγρότισσα; ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Αυτό καλό είναι να ρωτήσετε τη συνάδελφο σας και όχι εμένα, που απλώς διευθύνω τη διαδικασία. Αυτό είναι αντικείμενο διαλόγου επί της ουσίας και όχι κατά τη διάρκεια της ψηφοφορίας. Η δεύτερη πρόταση της Εφήβου Βουλευτή ΔΟΥΤΣΙΝΗ Μαρίας αφορά την εφαρμογή σχεδίου Τράπεζας Γης. (Μία Έφηβη Βουλευτής ζητά διευκρινίσεις για το τι σημαίνει ο όρος) ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Θα το εξηγήσει η ίδια η Έφηβος Βουλευτής κ. ΔΟΥΤΣΙΝΗ Μαρία. ΜΑΡΙΑ ΔΟΥΤΣΙΝΗ (Νομός Έβρου): Εννοώ ότι επειδή υπάρχουν τεράστιες εκτάσεις γης που ανήκουν σε κατοίκους πόλεων, όχι επειδή τις διάλεξαν, αλλά επειδή τις κληρονόμησαν κάποτε και ούτε καν τις έχουν δει ποτέ στη ζωή τους. Προτείνω λοιπόν το κράτος να αγοράσει τις εκτάσεις αυτές και να μοιραστούν στους νέους αγρότες, δίνοντας τους έτσι κίνητρα και λόγους να παραμείνουν στην περιοχή. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής):

368

Μετά τις διευκρινίσεις, προχωρούμε στην ψηφοφορία. Μετά από ψηφοφορία, η πρόταση εφαρμογής σχεδίου Τράπεζας Γης απορρίπτεται κατά πλειοψηφία. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Η Μαρία ΚΟΤΤΕΤΕ, από τη Β' Αθηνών προτείνει: Θέσπιση μέτρων εναντίον όσων προωθούν την παιδική πορνογραφία, ιδίως μέσω INTERNET. Μετά από ψηφοφορία, η ανωτέρω πρόταση, έγινε δεκτή κατά πλειοψηφία. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Η Ιλιάδα Κορακίδη, από το Νομό Αχαΐας προτείνει τις ακόλουθες προτάσεις: 1) ενίσχυση των αθίγγανων με σκοπό την αναβάθμιση του βιοτικού επιπέδου. Μετά από ψηφοφορία η ανωτέρω πρόταση απερρίφθη κατά πλειοψηφία. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): 2) θέσπιση δωρεάν περίθαλψης σε όλους, καθώς και σύνταξης σε όλους τους εργαζόμενους. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ (Β' Θεσσαλονίκης): Θα ήθελα να κάνω μία ερώτηση. Γιατί; Ποιος εργαζόμενος δεν παίρνει σύνταξη; ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Αυτή είναι μια σωστή ερώτηση, αλλά μπορεί να μας

δώσει διευκρινίσεις η (δια η Έφηβος Βουλευτής κ. Κορακίδη Ιλιάδα για το τι εννοεί. **ΙΔΑ ΚΟΡΑΚΙΔΗ** (Νομός Αχαΐας): Υπάρχουν κάποιοι εργαζόμενοι στην Ελλάδα, ιδιαίτερα οι αλλοδαποί και κάποιοι άλλοι, που δεν είναι ασφαλισμένοι και δεν παίρνουν σύνταξη. Αυτούς εννοώ. **ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ**: Δεν έχουν κάρτα, όμως. **ΙΑΙΔΑ ΚΟΡΑΚΙΔΗ** (Νομός Αχαΐας): Ναι, όμως εργάζονται. **ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ** (Πρόεδρος της Επιτροπής): Δόθηκαν οι διευκρινίσεις από την Έφηβο Βουλευτή που καταθέτει την πρόταση. Προχωρούμε στην ψήφιση της με βάση τις διευκρινίσεις. Μετά από ψηφοφορία, η πρόταση για θέσπιση δωρεάν περίθαλψης σε όλους τους εργαζόμενους απορρίπτεται, κατά πλειοψηφία. **ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ** (Πρόεδρος της Επιτροπής): 3) δημιουργία Συλλόγου Στήριξης της ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία. Μετά από ψηφοφορία, η πρόταση που αφορά τη δημιουργία Συλλόγου Στήριξης της ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΒΑΝΗΣ** (Νομός Βοιωτίας): Συγγνώμη. Μήπως θα έπρεπε στην πρόταση για τη δημιουργία πολιτιστικού συλλόγου να προσθέσουμε το εξής: «σε οποιαδήποτε χώρα στο εξωτερικό που κατοικούν Έλληνες»; **ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ** (Πρόεδρος της Επιτροπής): Θα σας υπενθυμίσω τη διαδικασία, ότι η πρόταση έχει κατατεθεί από κάποιον συγκεκριμένο Έφηβο Βουλευτή με συγκεκριμένη διατύπωση. Αυτός που καταθέτει, έχει και την ευθύνη του τι καταθέτει. Δεν μπορεί κάποιος άλλος να την αλλάξει, θα μπορούσε να είναι μια δική σας πρόταση. Η Κωνσταντίνο Αποστολοπούλου από την Β' Αθηνών προτείνει: 1) «αύξηση των ειδικών μονάδων αντιμετώπισης του πόνου». 2) «δημιουργία υπηρεσίας για την πάταξη του παρανόμου εμπορίου οργάνων». Η πρώτη πρόταση μπαίνει σε διαδικασία ψηφοφορίας. Πρώτον, αύξηση των ειδικών μονάδων αντιμετώπισης του πόνου. Παρακαλώ όσοι δέχονται την πρόταση να σηκώσουν το χέρι τους... **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΒΑΝΗΣ** (Νομός Βοιωτίας): Συγγνώμη, τ(εννοεί; **ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ** (Πρόεδρος της Επιτροπής): Για να σας εξηγήσω, επειδή τυγχάνει να είμαι και γιατρός, είναι ειδικά κέντρα τα οποία ανακουφίζουν από πόνους ασθενείς που πάσχουν από ανίατες νόσους, είτε αφορά ιούς, είτε οποιοσδήποτε άλλες νόσους, όπου οι πόνοι είναι αφόρητοι. Υπάρχουν ειδικά κέντρα ανακούφισης από τον πόνο, όπου υπάρχουν πάρα πολλές εφαρμογές σήμερα στα πλαίσια της ιατρικής επιστήμης. **ΑΝΝΑ ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ** (Νομός Κορινθίας): Με ποιο τρόπο βοηθάνε; Έχει σημασία. **ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ** (Πρόεδρος της Επιτροπής): Βοηθάνε φαρμακολογικά, ιατρικά και ψυχολογικά. **ΑΝΝΑ ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ** (Νομός Κορινθίας): Με ναρκωτικά; **ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ** (Πρόεδρος της Επιτροπής): Όχι. Όπως ξέρετε τα ναρκωτικά έχουν και ορισμένες φαρμακευτικές εφαρμογές. Παραδείγματος χάρη, η μορφίνη χρησιμοποιείται εκτεταμένα σε περιπτώσεις τελικού σταδίου καρκινοπαθών και συνιστά ένα βασικό μέρος της λεγόμενης ανακουφιστικής θεραπείας. **ΓΕΩΡΓΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ** (Β' Αθήνας): Αφού υπάρχουν αυτά τα μηχανήματα, τότε γιατί μιλάμε για το πρόβλημα της ευθανασίας, αφού μπορεί να λυθεί αυτό το πρόβλημα; **ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ** (Πρόεδρος της Επιτροπής): Η ευθανασία είναι τελείως διαφορετική από την ανακούφιση. Ευθανασία είναι το να οδηγείς κάποιον στο τέλος της ζωής παρά τη φύση, επισπεύδεις το τέλος, για λόγους βέβαια που κάποιοι έχουν μια επιχειρηματολογία γι' αυτό. Η ανακουφιστική θεραπεία δεν παρεμβαίνει στην ίδια τη ζωή, απλά ανακουφίζει τον ασθενή, όσο αυτός είναι εν ζωή. Η κατάληξη ε (ναι φυσική. **ΠΕΤΡΟΣ ΛΕΜΟΝΙΔΗΣ** (Νομός Κοζάνης): Ναι, αλλά το κύριο επιχείρημα για την ευθανασία είναι η ανακούφιση

από τον πόνο και η απόκτηση ενός αξιοπρεπούς θανάτου. Από τη στιγμή που το πρώτο επιχείρημα απορρίπτεται, το θεωρώ ως ανούσιο. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Αυτή είναι η άποψη σας, αλλά το Σώμα να δούμε, τι θα αποφασίσει. Στη συνέχεια, μετά από ψηφοφορία, δι' ανατάσεως η ανωτέρω πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία. ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΓΚΟΥΖΟΣ (Νομός Μεσσηνίας): Θα ήθελα να κάνω μια παρατήρηση. Είπατε προηγουμένως για τα κέντρα ανακούφισης που χορηγούν στους ασθενείς διάφορα φάρμακα, όπως η μορφίνη... ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Είναι ένα από αυτά. ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΓΚΟΥΖΟΣ (Νομός Μεσσηνίας): ...που βοηθάνε στην ανακούφιση. Όμως, κύριε Πρόεδρε, μετά από κάποια φάση της θεραπείας δεν μιλάμε πια για ανακούφιση, μιλάμε για εξάρτηση. Γιατί ξέρω πολλά παιδιά που πήγαν σε κέντρα ανακούφισης πόνου και μετά εξαρτώνται πια από την μορφίνη. Νομίζω ότι από εκεί και πέρα το θέμα θα περάσει στα ναρκωτικά. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Διευκρινιστικά και μόνο και όχι επί της ουσίας, γιατί δεν μου επιτρέπεται κιόλας, θα ήθελα να σας πω το εξής: Ο ασθενής τελικού σταδίου από καρκίνο, παραδείγματος χάρη, ένα κίνδυνο δεν διατρέχει μόνο: Να εξαρτηθεί από ναρκωτικά. Όλοι οι άλλοι κίνδυνοι είναι ανοικτοί μπροστά του. Λοιπόν, συνεχίζουμε. Η δεύτερη πρόταση αφορά τη δημιουργία υπηρεσίας για την πάταξη παρανόμου εμπορίου οργάνων. Μετά από ψηφοφορία δι' ανατάσεως της χειρός, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Τώρα, θα ψηφίζουμε επί του συνόλου, δηλαδή τη Σύνθεση Κειμένων και τις προτάσεις προσθήκες που έγιναν δεκτές από το Σώμα. Είναι θέμα τυπικό, ψηφίζουμε στο σύνολο τους όλα και τα επιμέρους που ψηφίσαμε. Ψηφίζεται, λοιπόν, η Σύνθεση Κειμένων με τις νέες προτάσεις των Εφήβων Βουλευτών; Μετά από ψηφοφορία δι' ανατάσεως της χειρός η Σύνθεση Κειμένων με τις νέες προτάσεις έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία. Στο σημείο αυτό γίνεται διακοπή. (ΔΙΑΚΟΠΗ) (ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΙΑΚΟΠΗ) ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Συνεχίζεται η διακοπείσα συνεδρίαση. Θα προχωρήσουμε στην κλήρωση των Εφήβων Βουλευτών, που θέλουν να μιλήσουν στην Ολομέλεια. Να δώσετε τα ονόματα σας. ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΕΪΜΠΕΚΗ (Ν.Κοζάνη): Μια ερώτηση θέλω να κάνω. ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Στέφανος Μάνικας): Βεβαίως. ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΕΪΜΠΕΚΗ (Ν. Κοζάνης): Τα παιδιά που θα κληρωθούν, θα διαβάσουν το θέμα των εκθέσεων τους; ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Τα παιδιά θα εκφραστούν όπως ακριβώς θέλουν, πάνω στα θέματα που θέλουν, στο χρόνο των 4' λεπτών και βεβαίως στα πλαίσια της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων. Δηλαδή 4' λεπτά στα θέματα της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων. Επιλέγετε εσείς τα θέματα άσχετα με την κατάθεση των απόψεων σας στη διαδικασία της Επιτροπής. ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΨΗ (Νομός Αχαΐας): Αύριο, αν εκλεγεί κάποιος στην Ολομέλεια, αν μιλήσει πάνω από 4' λεπτά, θα τον διακόψουν; ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Λογικά, ναι. Ανοχή πάντοτε υπάρχει, αλλά όταν γίνεται κατάχρηση της ανοχής γίνεται και διακοπή. Τώρα θα γίνει η κλήρωση, θα εκλεγούν τέσσερις και το Προεδρείο προτείνει ένας Έφηβος και μια Έφηβος Βουλευτής να έρθουν να κάνουν την κλήρωση. Στο σημείο αυτό προσέρχονται οι Έφηβοι Βουλευτές Λαγουδέλης Ανδρέας και Ευσταθοπούλου Ερασμία και επακολουθεί η σχετική κλήρωση. ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΛΗΡΩΣΗ κληρώθηκαν οι Φωτεινή Γότση από την Α' Περιφέρεια Πρέβεζας, η ΜΠΑΤΣΑΛΙΑ ΜαρίαΙωάννα από τη Β' Αθηνών, η Ελευθερία Λαλαούνη από την Α' Πειραιά, η ΔΟΥΤΣΙΝΗ Μαρία από τον Έβρο και ο Βεΐζης ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ από την Εύβοια. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Αγαπητοί και αγαπητές Έφηβοι Βουλευτές, θα ήθελα να σας ευχαριστήσω για την άριστη και άψογη συνεργασία, η οποία απέδειξε και δημοκρατικό ήθος και ετοιμότητα απόψεων και

αγωνιστικότητα. Να εκφράσουμε τις ευχαριστίες μας στις υπηρεσίες της Βουλής, οι οποίες συνεχώς και αδιάλειπτα υποστήριξαν το έργο σας και το έργο μας. Θα ήθελα να ευχηθώ σε όλους μία απλή κουβέντα, που λέει ότι «στη ζωή τα πάντα κατακτώνται, τίποτα δεν δωρίζεται». Νομίζω ότι με τις απόψεις και τις ιδέες σας το αποδείξατε. Αυτός ο τόπος βασισμένος πάνω σας, θα έχει καλό μέλλον. Να είσατε πάντα καλά. Στο σημείο αυτό και περί ώρα 11.30 λύεται η συνεδρίαση. Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Α' ΑΘΗΝΑΣ

370

(2ο ΤΜΗΜΑ) ΠΡΑΚΤΙΚΟ Στην Αθήνα, σήμερα 16 Σεπτεμβρίου, ημέρα Κυριακή και (ορά 17.30' στην Αίθουσα Γερουσίας του Μεγάρου της Βουλής, συνεδρίασε η Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων (Τμήμα Β') της Βουλής των Εφήβων, υπό την προεδρία του Βουλευτή Ευβοίας κ. Δημητρίου Πιπεργιά, με αντικείμενο την εξέταση των θεμάτων «Δημογραφικό πρόβλημα υπογεννητικότητα, ρατσισμός, εθελοντισμός, βία εγκληματικότητα, κοινωνική πρόνοια ασφάλιση, υγεία νοσοκομεία, ναρκωτικά, άστεγοι, αγωγή υγείας, κάπνισμα, αλκοόλ, άμβλωση, aids, ανύπαντρες μητέρες, οικογένεια, χάσμα γενεών, διαπροσωπικές σχέσεις εφηβεία, εργασία ανεργία, ευθανασία» της Σύνοσης Κειμένων των μαθητών από την Ελλάδα, την Κύπρο και τον Απόδημο Ελληνισμό, που συμμετείχαν στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα «Βουλή των Εφήβων», ΣΤ' Σύνοδος 20002001 (1η συνεδρίαση). Στη συνεδρίαση παραβρέθηκαν οι Έφηβοι Βουλευτές: Καραμαλλή Κατερίνα (Αμμόχωστος Κύπρου), Λουπεϊδου Κωνοταντίνα Όλγα (Β' Θεσσαλονίκης), Μανδηλαρά Σοφία (Β' Αθήνας), Μανίσογλου Κυριακή (Α' Θεσσαλονίκης), Μαρκολέφα Ιωάννα (Ν. Αρκαδίας), Μιλτιάδου Μαριάννα (Λευκωσία Κύπρου), ΜΟΥΡΑΤΙΔΟΥ Ελένη (Β' Θεσσαλονίκης), ΜΟΥΧΤΑΡΗΣ Νίκος (Επικρατείας), ΜΠΑΡΜΠΑΡ Δανιήλ (Αυστραλίας), Μπέλλη Μαρία (Ν. Φθιώτιδας), Μπλέτσου Ευαγγελία (Β' Αθήνας), Μπότσαρη Μαρία (Λευκωσία Κύπρου), Μπουζιάνη Παναγιώτα (Ν. Λακωνίας), Ναστούλη Βασιλική (Ν. Λευκάδας), Νικολόπουλος Παναγιώτης (Ν. Μεσσηνίας), Ντάση Ελευθερία(η), ΝΤΟΥΖΕΒΙΤΣ Αλεξάνδρα (Ν. Ζακύνθου), Ορφανός Εμμανουήλ (Α' Αθήνας), ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ Αλέξιος (Β' Αθήνας), ΠΑΝΟΗΛΙΑΣ Αθανάσιος (Υπόλοιπο Αττικής), ΠΑΝΤΑΖΗ Αικατερίνη (Β' Αθήνας), Παπαδά Μαρία (Β' Πειραιά), Παπαδοπούλου Δέσποινα του Παναγιώτη (Ν. Σερρών), ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΚΟΥ Ελένη (Β' Πειραιά), Παπαστεργιοπούλου Κων/να (Α' Θεσσαλονίκης), Πετροπούλου Αικατερίνη (Α' Αθήνας), Πικραμένου Έφη (Πάφος Κύπρου), Πούλακας Ιωάννης (Ν. Μαγνησίας), ΡΑΔΑΙΟΥ Φωτεινή (Β' Αθήνας), Ρεγγής Ευστάθιος (Ν. Κερκύρας), Ρέκκα Πολυξένη (Β' Θεσσαλονίκης), Ρένεσης Νικόλαος (Ν. Μεσσηνίας), Σαββίδου Εύη (Κερύνεια Κύπρου), ΣΑΛΙΑΡΙΔΟΥ Βαΐα (Ν. Έβρου), Σαλταπίδα Αικατερίνη (Ν. Τρικάλων), Σιαπλαούρα Ειρήνη (Ν. Ιωαννίνων), Σιμιτζή Αικατερίνη (Ν. Ευβοίας), Σιορίκη Ελένη (Ν. Αιτωλοακαρνανίας), ΣΟΠΙΔΗ Αικατερίνη (Υπόλοιπο Αττικής), ΣΟΥΛΙΟΣ Δημήτρης (Β' Πειραιά), Σταυγιαννουδάκη Μαρία (Α' Αθήνας), ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΚΗ ΜαρίαΧριστίνα (Ν. Ιωαννίνων), ΣΤΕΝΗΜΑΧΙΤΗΣ Αθανάσιος (Β' Αθήνας), Ταξιάρχη Μαρία (Ν. Αχαΐας), ΤΖΑΘΑ Αλίκη (Β' Αθήνας), Τζαμτζής Ιωάννης (Ν. Καβάλας), ΤζήκαΚωστοπούλου Δανάη (Ν. Μαγνησίας), ΤΖΙΩΤΖΙΟΣ Βασίλης (Ν. Αργολίδας), ΤΖΩΡΤΖΑΚΗ Χρυσούλα (Ν. Ηρακλείου), Τίγκας ΑχιλλέαςΑποστόλης (Ν. Μαγνησίας), Τιτόνη Ελευθερία (Ν. Σερρών), Τούνα Μαγδαληνή (Α' Πειραιά), Τριαντάφυλλου Δήμητρα (Α' Αθήνας), Τσαλουκίδου Δέσποινα (Ν. Δράμας), Τσιφοπούλου Χριστίνα (Α' Θεσσαλονίκης), ΦΕΖΓΚΑ Μαρία (Ν. Αχαΐας), Φραγκιουδάκη Ελένη (Ν. Ηρακλείου), Χαμαλάκη Στυλιανή (Α7 Πειραιά), Χαντζιάρας

Νικόλαος (Ν. Ιωαννίνων), Χάρλας Βασίλειος (Ν. Ευβοίας), ΧΑΤΖΗΣΩΚΡΑΤΗ Αφροδίτη (Β' Αθήνας), ΧΕΛΜΗΣ Εμμανουήλ (Α' Αθήνας), Χονδρού Αικατερίνη (Ν. Γρεβενών), Χρήστου Γεώργιος (Ν. Μεσσηνίας) και Χριστοδούλου Αθηνά (Σαουδική Αραβία). Στη συνεδρίαση παραβρέθηκε και ο κ. Ηλίας Κατσούλης, Καθηγητής του Παντείου Πανεπιστημίου και μέλος της Επιτροπής του Εκπαιδευτικού Προγράμματος «Βουλή των Εφήβων». ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, οι απόψεις σας έχουν υποστεί αρκετή επεξεργασία και έχουν αποτυπωθεί στη Σύνοψη Κειμένων, αρμοδιότητας Κοινωνικών Υποθέσεων, της οποίας τα θέματα θα παρουσιάσει η Έφηβος Βουλευτής Λουπεΐδου Κωνσταντίνά Όλγα, ως εισηγήτρια και την καλώ στο βήμα. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΟΛΓΑ ΛΟΥΠΕΙΔΟΥ (Εισηγήτρια Β' Θεσσαλονίκης): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, πρέπει από την αρχή να καταστεί σαφές, ότι όσα γραφτούν και όσα θα ειπωθούν δεν είναι απαραίτητα ορθά. Στις

373

συνεδριάσεις της Επιτροπής η ομοφωνία δεν θα πρέπει να είναι αυτοσκοπός, αφού μέσα από την πολυφωνία μπορούμε να φτάσουμε στην ουσιαστική αλήθεια. Όπως φαίνεται από τη Σύνοψη Κειμένων πολλούς μαθητές απασχόλησε: 1) Το δημογραφικό πρόβλημα. Αυτό αποτελεί ορατή απειλή για την ίδια την ύπαρξη του έθνους μας. Πρόκειται για επακόλουθο του σύγχρονου δυτικού τρόπου ζωής και της οικονομικής δυσχέρειας, δεδομένου ότι στην ελληνική κοινωνία, για το μεγάλωμα ενός παιδιού, χρειάζονται επιπλέον των άλλων εξόδων και κονδύλια για ιδιωτική εκπαίδευση και παραπαιδεία, ιδιωτική περίθαλψη ή για να σπουδάσει ένα παιδί σε άλλη πόλη, ελλείψει εστιών, και έξοδα ενοικίου. Απόρροια του φαινομένου είναι η μείωση και γήρανση του πληθυσμού, η μείωση των στρατευσίμων, η επιβάρυνση της οικονομίας και η διόγκωση του ασφαλιστικού, με την αναλογία εργαζομένων συνταξιούχων να φτάνει στο δημόσιο τομέα το ένα προς ένα, καθώς και η εγκατάλειψη της υπαίθρου και η αποδυνάμωση της αγροτικής οικονομίας. Προτάθηκε να δοθούν οικονομικά κίνητρα, να πολεμηθεί η παραπαιδεία, να γίνουν έργα υποδομής στην περιφέρεια και να γίνονται διευκολύνσεις στις εργαζόμενες ή άνεργες μητέρες. 2) Ρατσισμός: Καταδικάστηκε από όλους μας και σε όλες του τις μορφές, παρατηρήθηκε, ωστόσο, ότι η κοινωνία μας είναι ρατσιστική, αφού έχει προβλέψει μόνο τις ανάγκες των αρτιμελών, των οικονομικά και κοινωνικά εύρωστων, όσων έχουν πρόσβαση σία αστικά κέντρα και τα τεχνολογικά επιτεύγματα, αλλά και είναι ομόδοξοι. Είναι απτή πραγματικότητα το γεγονός ότι το φαινόμενο αυτό αποτελεί τροχοπέδη για την ουσιαστική ανάπτυξη και πρόοδο της κοινωνίας, αφού οι κοινωνικές ανισότητες προκαλούν μια σειρά από αλυσιδωτές αντιδράσεις, όπως εξεγέρσεις, εγκληματικότητα, δημιουργία ομάδων γκέτο και πτώση του μέσου βιοτικού επιπέδου. Τις τελευταίες μέρες το ζήτημα της τρομοκρατίας βρίσκεται στην επικαιρότητα, εξαιτίας της ασύλληπτης σε μέγεθος επίθεσης που έγινε σε αμερικανικό έδαφος. Χιλιάδες νεκροί βρίσκονται κάτω από τα ερείπια των κτιρίων στόχων της επίθεσης. Πρόκειται αναμφίβολα για ένα γεγονός που πρέπει να μας βάλει σε σκέψη, τόσο για τα αίτια που το προκάλεσαν όσο και για το πώς θα αποφευχθεί οτιδήποτε παρόμοιο. Καταδικάζουμε κάθε μορφή βίας, υποβάλλουμε τον απόλυτο σεβασμό της δικαιοσύνης ως λύση και ως προϋπόθεση για τη συνύπαρξη των λαών. Συνεπώς, δεν μπορούμε παρά να αρνηθούμε την καταδίκη των υπόπτων με συνοπτικές διαδικασίες και τα τυφλά κτυπήματα εναντίον αμάχων. Αν η Δύση προβεί σε τέτοιου είδους ενέργειες χωρίς περίσκεψη δεν θα τιμωρηθούν οι ίδιοι ένοχοι, αλλά χιλιάδες αθώοι,

γυναικόπαιδα και γέροντες. Ήλωση η Δύση πριν τιμωρήσει με ανελέητη αυστηρότητα, θα πρέπει να αναλογιστεί πως αν το κύπημα, όπως πιθανολογείται, προέρχεται από ισλαμιστικές οργανώσεις της Μέσης Ανατολής, τότε στην πραγματικότητα είναι η ίδια που όπλισε τους τωρινούς αντιπάλους της, δαπανώντας μάλιστα δισεκατομμύρια δολάρια. Για να καταδικαστεί κάποιος, πόσο μάλλον ένα κράτος, απαιτείται μια δίκαιη δίκη. Η ανευθυνότητα και οι αυθαιρεσίες των δυτικών στη Μέση Ανατολή γέννησαν αυτήν την τρομακτική βία, που δεν πρέπει να καταπολεμηθεί με νέες πράξεις αυθαιρεσίας. Ο πόλεμος, με την κρίση στα Σκόπια, έφθασε ως την πόρτα μας. Επικροτώντας τις αυθαιρεσίες των δυτικών τους δικαιοδοτούμε να μας απειλούν με πόλεμο, εάν η πολιτική τους ή τα συμφέροντα τους αντιστρατεύονται τις αποφάσεις της ελληνικής δημοκρατίας και αυτό δε διαφέρει πολύ από τη δουλεία. Οι Έλληνες πολιτικοί οφείλουν να απαιτήσουν την εφαρμογή των κανόνων του διεθνούς δικαίου όχι μόνο τύποις, αλλά και στην ουσία τους. Αν οι καθιερωμένοι κανόνες δεν είναι δίκαιοι, αλλά υποστηρίζουν τους ισχυρούς, πρέπει να αλλάξουν. Εμείς οι νέοι δεν επιθυμούμε να εμπλακεί η Ελλάδα στρατιωτικά σε ένα ανίερο πόλεμο. 3) Σε εσωτερικό επίπεδο προβάλλει στις μέρες μας επιτακτική η ανάγκη να βρεθεί μια ισορροπία ανάμεσα στις προσπάθειες για διατήρηση της δημόσιας ασφάλειας και την προστασία της ουσιαστικής δημοκρατίας, της λαϊκής κυριαρχίας και των ατομικών δικαιωμάτων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν τα φαινόμενα βίας σε σχολικούς χώρους, τα οποία έγιναν αφορμή για την περιφρούρηση των σχολείων από ιδιωτικούς ή μη αστυνομικούς, με συνέπεια να μην προστατευόμαστε από τις αυθαιρεσίες τους, καθώς και για την ψυχολογική βία που ασκείται ή την υπερβολική και αναίτια αυστηρότητα, απέναντι σε άτομα που απαιτούν ιδιαίτερη αντιμετώπιση, λόγω της ευαισθησίας που τα χαρακτηρίζει. 4) Επισημάνθηκε επίσης, ότι ο εθελοντισμός αποτελεί πολιτική πράξη, ικανή να συμβάλει στην επίλυση προβλημάτων, χωρίς ωστόσο αυτό να μειώνει τις ευθύνες της Πολιτείας για τα προβλήματα του τόπου. Σημειώνεται ότι η συμμετοχή ηλικιωμένων και συνταξιούχων θα ήταν επιπλέον αρωγός ενάντια στον κοινωνικό τους αποκλεισμό. 5) Στα κείμενα των συναδέλφων μου διαφαίνεται ότι οι νέοι θέλουν να ληφθούν αυστηρά μέτρα κατά της τρομοκρατίας. Ωστόσο, ποιοι θα θεωρούνται τρομοκράτες και πώς θα διασφαλιστεί ότι δεν θα επωφεληθούν οι πολιτικά ισχυροί και όσοι ελέγχουν ή υποκινούν τις αποφάσεις, ώστε να μη κινδυνεύσει η δημοκρατία; Ίσως ο κίνδυνος να θεωρηθεί κάποιος τρομοκράτης γιατί απλά συμμετέχει σε διαδηλώσεις, να είναι μεγαλύτερος από αυτόν της τρομοκρατίας, αφού για τους Έλληνες η ζωή και η ελευθερία είναι αγαθά που η αξία τους θεωρείται κατά το Ρήγα Φεραίο «συγκρίσιμη».

374

6) Το ασφαλιστικό, ως κοινωνικό θέμα ουσιαστικής σημασίας, αλλά και λόγω της τρέχουσας επικαιρότητας και της νομοθετικής διευθέτησης που εκκρεμεί, δεν θα μπορούσε να μην απασχολεί τους νέους. Οι Έφηβοι Βουλευτές αξιώνουν να υπάρξει ασφάλεια και δωρεάν περίθαλψη για όλους. Προτείνεται η διμερής χρηματοδότηση για τους ιδιωτικούς υπαλλήλους από το Κράτος και τους εργοδότες. Κρίνεται απαραίτητο οι μητέρες να έχουν τις απαραίτητες διευκολύνσεις, όπως διετή άδεια μητρότητας, μικρότερο όριο συνταξιοδότησης. Τέλος, σημαντικότερα θέματα που μας απασχόλησαν στις εργασίες μας και θα συζητηθούν από την Επιτροπή είναι το θέμα της δημόσιας περίθαλψης, των ναρκωτικών που νεκρώνουν τους νέους πνευματικά και κυριολεκτικά, τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν ο θεσμός της οικογένειας, το χάσμα των γενεών, οι άστεγοι, η μάστιγα της

ανεργίας, το δίλημμα για τη νομιμοποίηση ή μη της ευθανασίας, καθώς και το κάπνισμα το αλκοόλ, το AIDS, οι αμβλώσεις και οι ανύπαντρες μητέρες. Αυτά είναι όλα όσα θα συζητήσουμε και όλοι μαζί θα συνεργαστούμε με σκοπό την αντιμετώπιση των προβλημάτων που αναφύονται. Σας ευχαριστώ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΠΙΕΡΠΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Και εμείς ευχαριστούμε την Έφηβο Βουλευτή. Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής ΜΑΡΙΑΝΑ Μιλτιάδου από τη Λευκωσία της Κύπρου. ΜΑΡΙΑΝΑ ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ (Λευκωσία, Κύπρος): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, αγαπητοί συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, ονομάζομαι Μιλτιάδου ΜΑΡΙΑΝΑ και εκπροσωπώ την Κύπρο στη φετινή Βουλή των Εφήβων. Η Επιτροπή μας ασχολείται με πολλά θέματα, εγώ όμως, σαν μία έφηβη ανάμεσα σε εφήβους, θα ήθελα να αναφερθώ σε ένα θέμα που μας αφορά άμεσα: Το χάσμα γενεών που είναι κοινωνικό φαινόμενο. Τα νιάτα είναι σίγουρα η πιο προβληματισμένη εποχή του ανθρώπου. Τα πάντα γεννούν ερωτήματα. Είναι, όμως και η πιο ωραία περίοδος της ζωής του ανθρώπου, που πολλοί που την πέρασαν, θα ήθελαν να την ξαναζήσουν, αφού από αυτήν έχουν σίγουρα κάτι να θυμούνται. Αυτό το ξέρουμε εμείς καλύτερα από τον καθένα, που ζούμε αυτή την περίοδο. Δυστυχώς, μεταξύ των νέων και των ηλικιωμένων υπάρχει αυτό που λέμε «χάσμα γενεών». Δηλαδή, διαφορά στις απόψεις και τις αντιλήψεις, που οδηγεί στην αντιπαλότητα και την ασυνεννοησία. Το πρόβλημα αυτό υπάρχει πάντα σε όλες τις εποχές και τις κοινωνίες, είναι διαχρονικό, αλλά ποτε' δεν παρουσίασε τη σημερινή οξύτητα. Εμείς οι νέοι διαπνεόμαστε από άκρατο ενθουσιασμό, είμαστε γεμάτοι ζωντάνια, είμαστε ονειροπόλοι, ρομαντικοί, αναζητούμε το καινούριο, θέλουμε ριζικές λύσεις, είμαστε επαναστάτες, ευαίσθητοι, ασταθείς και εσωτερικά εκκρεμείς. Είμαστε, όμως και η μαγιά για τη ζύμη του αύριο. Έχοντας, λοιπόν, αυτά τα χαρακτηριστικά να μας διακρίνουν, είμαστε ταυτόχρονα και επιπόλαιοι και αντιδραστικοί, ατίθασοι, ανώριμοι, λόγω των δυσκολιών της φάσης που περνάμε, της εφηβείας. Γι' αυτό ερχόμαστε σε αντιπαράθεση με τους παλαιότερους, που χαρακτηρίζονται ως οπισθοδρομικοί, συντηρητικοί, καταπιεστές, οξύθυμοι και έχουν άγνοια πολλές φορές πώς θα αντιμετωπίσουν εμάς τους νέους που περνάμε το δυσκολότερο στάδιο της ζωής μας. Πολλοί είναι αυτοί που λένε ότι η εφηβεία είναι σαν τους άθλους του Ηρακλή. Έτσι, λοιπόν, μη βρίσκοντας αυτό που αναζητούμε στους μεγαλύτερους, ερχόμαστε σε συνεχείς συγκρούσεις και το χάσμα οξύνεται ολοένα και πιο πολύ. Πολλοί είναι οι παράγοντες που είτε συντηρούν είτε οξύνουν το χάσμα: Η διαφορά ηλικίας, η διαφορά στις απόψεις, η διαφορά των εποχών που εκπροσωπούμε. Οι παλαιότεροι πιστεύουν ότι η εποχή που έζησαν ήταν καλύτερη. Έχουν διαφορετικά ενδιαφέροντα και απαιτήσεις. Διαφέρει η ψυχοσύνθεσή τους. Εμείς οι νέοι είμαστε ριζοσπάστες και ακολουθούμε τις καινοτομίες. Αντίθετα οι ηλικιωμένοι μένουν στα παλιά, στη δική τους εποχή και σκέφτονται, όπως όταν ήταν εκείνοι νέοι. Πάντα υπάρχουν αυτά τα δύο στρατόπεδα, που είναι απαραίτητα στο κοινωνικό σύνολο. Σκεφτείτε πώς θα ήταν ο κόσμος μας με μόνο τους νέους ή μόνο τους γέροντες. Το χάσμα των γενεών επιφέρει συνέπειες είτε θετικές είτε αρνητικές. Δημιουργείται γόνιμη αντιπαράθεση, άμιλλα και προσπάθεια υπέρβασης, αυτοεπιβεβαίωση και καταξίωση μας. Φτάνει να γίνεται διάλογος. Δυστυχώς, υπάρχουν και οι αρνητικές συνέπειες. Δημιουργούνται οικογενειακά και κοινωνικά προβλήματα και διαταραχές. Δεν αξιοποιείται η πείρα των μεγαλύτερων. Πολλές φορές φτάνουμε σε ακραίες συμπεριφορές, ασυνεννοησία, απογοήτευση και πικρία. Έτσι, λοιπόν, η όξυνση δεν θα μας βγει σε καλό. Πρέπει όλοι να προσπαθήσουμε να αντιμετωπίσουμε το πρόβλημα και να μειώσουμε όσο γίνεται τις αρνητικές συνέπειες. Το χάσμα να αντιμετωπιστεί ως

φαινόμενο φυσικού νόμου και όχι ασθένειας. Πάνω απ' όλα εμείς οι νέοι χρειαζόμαστε την εμπειρία των μεγαλύτερων, που θα μας δώσει τα κατάλληλα εφόδια για μια καλύτερη ζωή και κατανόηση. Πρέπει πάντα να υπάρχει ο διάλογος στην παιδεία και διαπαιδαγώγηση, η αμοιβαία αγάπη, η εμπιστοσύνη και το ενδιαφέρον που παίζουν σημαντικό ρόλο. Οι γονείς πρέπει να ασχολούνται με τα παιδιά τους και να υπάρχει συζήτηση στην οικογένεια. Σίγουρα πρέπει να υπάρχει προσπάθεια και από τις δύο παρατάξεις ώστε να μπορέσουν να συνυπάρξουν αρμονικά και να δημιουργηθεί μια κοινωνία με τα κατάλληλα ιδανικά για μας. Το χάσμα γενεών υπήρχε ανέκαθεν, σήμερα, όμως, είναι πιο έντονο, θα πρέπει εμείς οι νέοι να συνειδητοποιήσουμε

375

ότι δεν ήρθαμε να καταλύσουμε τον κόσμο, αλλά να τον συμπληρώσουμε και να τον βελτιώσουμε, όπως και οι παλαιότεροι που σήμερα αποτελούν τους εκπροσώπους του κατεστημένου. Και εμείς οι νέοι να είμαστε βέβαιοι ότι θα αποτελούμε για τα νιάτα της επόμενης γενιάς το κατεστημένο, όταν και αυτοί θα έχουν άλλες αντιλήψεις και θα θέλουν να προχωρήσουν παραπέρα. Ευχαριστώ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ευχαριστούμε την Έφηβο Βουλευτή. Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Εμμανουήλ ΧΕΛΜΗΣ από την Α' Αθήνας. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΧΕΛΜΗΣ (Α' Αθήνας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, είμαι ένας Έφηβος Βουλευτής που, όπως κάθε έφηβος, έχει προβληματισμούς. Κάποτε ένας Κινέζος Αυτοκράτορας είπε πως το πιο ευτυχισμένο ον στον κόσμο είναι ένα ψάρι, διότι έχει τη μικρότερη μνήμη, διάρκειας 2 δευτερολέπτων. Μέχρι να καταλάβει ότι είναι κλεισμένο σε μία γυάλα, το έχει ξεχάσει ήδη. Ο άνθρωπος, όμως, δεν ξεχνάει τόσο εύκολα. Ένα θέμα που δεν πρόκειται να ξεχάσει είναι το ασφαλιστικό που απασχόλησε πολλούς το περασμένο φθινόπωρο. Ας μην κοροϊδευόμαστε. Η υγεία είναι το πολυτιμότερο αγαθό για τον άνθρωπο και, κατά τη γνώμη μου, η Κυβέρνηση πήρε μέτρα που ήταν υπερβολικά αυστηρά για τη σημερινή εποχή. Καλό θα ήταν να γίνουν διορθώσεις προς το καλύτερο. Τα λόγια είναι περιττά και δεν είμαι παρά μόνο ένας Έφηβος Βουλευτής που εκφράζει τη γνώμη του. Ευχαριστώ για το χρόνο που μου διαθέσατε. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Κυριακή Μανισογλου. ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΑΝΙΣΟΓΛΟΥ (Α' Θεσσαλονίκης): Κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, αγαπητοί συνάδελφοι, ο εθελοντισμός είναι μια πάρα πολύ παλιά κοινωνική εκδήλωση, τουλάχιστον για τον ελλαδικό χώρο, που κάλυπτε συνήθως κοινωνικές και αμυντικές ανάγκες των τοπικών κοινωνιών της αρχαίας Ελλάδας με αρκετή επιτυχία. Κατά τη διάρκεια της ιστορικής εξέλιξης της πατρίδας μας, βλέπουμε έναν σταδιακό εκφυλισμό του φαινομένου και περιορισμού του σε επίπεδο ομαδικής επιβίωσης, ενώ μια μεγάλη του άνθηση παρατηρείται, κατά τους χρόνους της παλιγγενεσίας αλλά και αυτή η έξαρση σταδιακά αποδυναμώθηκε. Στη σύγχρονη πλέον εποχή είναι επιτακτική η ανάγκη να προαχθεί ο εθελοντισμός ως ύψιστος οικονομικός παράγοντας ευημερίας και οικονομικής άνθησης σε συνδυασμό με κοινωνική παροχή υψηλού επιπέδου χαμηλότατου δε κόστους. Στη σημερινή εποχή, όπου τα πάντα προσμετρώνται με οικονομικούς δείκτες, ο εθελοντισμός προσφέρει ανθρωπιά και χρήμα στο κοινωνικό σύνολο, επιτυγχάνοντας το ασυμβίβαστο, με το δικό του τρόπο. Πάμπολλοι είναι εκείνοι οι τομείς της οικονομίας που μπορούν να επωφεληθούν από το φαινόμενο αυτό, συνδυάζοντας το ιδεώδες με το σκληρό οικονομικό περιβάλλον. Οι εμφανείς τομείς του εθελοντισμού είναι οι κοινωνικές παροχές μεταξύ των ανθρώπων, όπως οι εθελοντές του Ε.Ε.Σ., εθελοντικές οργανώσεις με

τραυματιοφορείς, παροχή βοήθειας σε αναπήρους ή υπερήλικες, εθελοντές πυροσβέστες, σχολικοί τροχονόμοι, διασώστες, περιβαλλοντικός εθελοντισμός κ.τ.λ.. Οι παροχές αυτές του εθελοντισμού αποτιμώνται σε πάρα πολλά τρισεκατομμύρια τα οποία είναι αναγκασμένο να δαπανά το κράτος για την κάλυψη αυτών των υποχρεωτικών κοινωνικών παροχών. Αυτά τα χρήματα με κατάλληλη ενεργοποίηση των εθελοντών και των οργανώσεων τους, θα μπορούσαν να εξοικονομηθούν. Σε αυτή μου την ομιλία θέλω να αποτυπώσω ιδέες για τον τρόπο που είναι δυνατόν να συγκεντρωθούν οι εθελοντές των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004. Το στοίχημα που έβαλε η Ελλάδα για τους Ολυμπιακούς Αγώνες είναι τεράστιο. Ο εθελοντισμός δεν είναι υπόθεση για πανηγύρια και τελετές. Αντί να γίνονται τελετές εκατομμυρίων για τον εθελοντισμό, καλό θα είναι τα χρήματα αυτά να προσφέρονται για υλικά των εθελοντών. Ο εθελοντισμός είναι ουσία. Τα μοντέρνα μέσα επικοινωνίας μπορούν να φέρουν κόσμο, αλλά δεν μπορούν να τον συγκρατήσουν. Η προσπάθεια αυτή πρέπει να στηριχθεί σε σωστή βάση, που να έχει κάποιο αντικείμενο, που θα συγκρατεί και τον κόσμο που θα την πλαισιώνει. Πρέπει να «χτιστούν συνειδήσεις» και να φυτευτεί στην ψυχή όλων ο εθελοντισμός. Και αυτό δε γίνεται από τη μία μέρα στην άλλη ούτε με μεθόδους που θα έχουν χαρακτήρα πανηγυρικό. Όταν κάποιος προσφέρει τις δυνάμεις του ως εθελοντής στην Ολυμπιάδα, δεν έχει άμεσες ή έμμεσες προσλαμβάνουσες παραστάσεις του αποτελέσματος του έργου του, που να του δίδουν την αίσθηση ενός ανθρώπου που κάνει κάτι το συνταρακτικό, το μεγαλειώδες. Δεν πρέπει να ξεχνάμε και την ελληνική νοοτροπία του ενθουσιασμού με τις εύκολες μεταπτώσεις σε απογοήτευση. Ας μη ξεχνάμε ότι κάποιοι θα πουν «δε βαριέσαι και το ας βγάλουν το φίδι από την τρύπα και κάποιοι άλλοι». Το πραγματικό γεγονός ότι κάποιοι θα έρθουν σκόπιμα για να κάνουν μόνο το κέφι τους γιατί θα νομίσουν ότι θα μπορέσουν να μπουν τζάμπα στα στάδια. Θα ήταν, λοιπόν, σκόπιμο με την ευκαιρία της Ολυμπιάδας να δημιουργηθούν πολλές και διαφορετικές εθελοντικές οργανώσεις, να προαχθεί ο εθελοντισμός με συγκεκριμένο πρόγραμμα και αυτές όλες οι οργανώσεις να προσφέρουν από κοινού στην Ολυμπιάδα.

376

Υπάρχουν κάποιες τέτοιες οργανώσεις που έχουν τέτοια στοιχεία καταλληλότητας, αλλά είναι λίγες, αδύναμες και συνήθως με οικονομικά προβλήματα. Δε χρειαζόμαστε εθελοντές μόνο για την Ολυμπιάδα, χρειαζόμαστε εθελοντές για πάρα πολλά άλλα πράγματα, που μπορούμε να τους χρησιμοποιήσουμε και στην Ολυμπιάδα. Αυτά είναι μια αλήθεια ωμή και την εκφράζω ευθέως, όπως την αισθάνομαι και χωρίς φόβο. Αυτά τα γνωρίζω από την πείρα που απέκτησα τα τελευταία δύο χρόνια από τη συμμετοχή μου σαν εθελόντρια στο Εθελοντικό Σώμα Ελλήνων Πυροσβεστών Αναδασωτών Ε.Σ.Ε.Π.Α.. Τα «ναι» που θα ακούτε και τα «θέλουμε» να γίνουμε εθελοντές, θα γίνουν αύριο «καλά καλά» και μετά θα ψάχνετε να τους βρείτε. Και δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η εθελοντική προσφορά είναι αυτή που σαν οικονομικό όφελος γυρίζει στην τοπική κοινωνία ολόκληρη και κυρίως χωρίς ενδιάμεσους διαχειριστές. Τέλος, θέλω να ζητήσω από την Κυβέρνηση να στηρίξει την προσπάθεια όλων των εθελοντών και των οργανώσεων τους. Η προσπάθεια που έχει ξεκινήσει στη Θεσσαλονίκη και όχι μόνο αλλά και σε άλλες πόλεις, πρέπει να εξαπλωθεί σε ολόκληρη την Ελλάδα. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Χρυσούλα ΤΖΩΡΤΖΑΚΗ. ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΤΖΩΡΤΖΑΚΗ (Νομός Ηρακλείου): Θα σας μιλήσω για το ρατσισμό, όμως, με ένα πιο μελωδικό τρόπο, όπως μόνο εμείς οι Κρητικοί ξέρουμε. Μια ευκαιρία πήρα εγώ για να εκπροσωπήσω τη Κρήτη και για το ρατσισμό με

θάρρος να μιλήσω. Ο ρατσισμός είναι κατάργηση τσ' ενότητας τ' ανθρώπων διχάζει καρδιές και πνεύματα με κάθε είδους τρόπο. Σαν ένα μαύρο σύννεφο οι προκαταλήψεις είναι δέσμοι τους γινόμαστε φυλακή της αλήθειας είναι. Μεσ' τη ζωή στερεότυπα έχουμε κάθε μέρα πιστεύουμε αυτά, και 'ναι συχνά, κάνουμε την αλήθεια πέρα. Το στερεότυπο μ' αντίληψη της άγνοιας αιτία που το δεχόμαστε ασυνείδητα χωρίς καμία απορία. Αντίσταση στα στερεότυπα έχει ψυχή και πάθος για να μη γίνει αργότερα ξανά το ίδιο λάθος. Ρατσιστές γινόμαστε γιατί 'μαστε φορτωμένοι με προκαταλήψεις, στερεότυπα είμαστε ποτισμένοι. Υπάρχουν στερεότυπα εις τη ζωή πληθώρα που μας θολώνουν το μυαλό κάθε στιγμή και ώρα. Τα στερεότυπα περιέχουνε μισή αλήθεια μόνο που απόλυτη τη κάνουμε αγάλι μες το χρόνο. Βάσει των στερεοτύπων κρίνουμε τους ανθρώπους, κρίνουμε ρόλο και ζωή της συμπεριφοράς τους τρόπους. Η αντίσταση στα στερεότυπα θέλει μυαλό και πνεύμα για να μη ξαναπέσουμε πάλι στα ίδιο ρέμα. Βάσει το έθνος, τη φυλή τη γλώσσα, τη θρησκεία χωρίζουμε τα άτομα μ' άλλη ιδεολογία. Βάσει τον τόπο διαμονής πόλη ή επαρχία χωρίζουμε τα άτομα συχνά μ' αλαζονεία. Η αγωγή που δίν' η οικογένεια δε τηνε δίνει άλλος, γι' αυτό και ρόλος της σ' αυτά είναι πολύ μεγάλος. Το δημοκρατικό πολίτευμα έχει μεγάλη ευθύνη γι' αυτό και την ισότητα σε όλους την προτείνει. «Εμείς» και «άλλοι» τι θα πει όλοι είμαστε ίσοι· αν το πιστεύουμε αυτό ο κόσμος θα ευτυχίσει. Αν είναι πλούσιος ή φτωχός κρίνουμε συχνά ακόμα ένας άνθρωπος είναι «καλός» ανάλογα το χρώμα. Αν είσαι αριστερός ή δεξιός ΠΑΟ αν είσαι ή ΘΡΥΛΟΣ ανάλογα τα χρώματα είσαι εχθρός ή φίλος. Το δημοκρατικό πολίτευμα έχει μεγάλους ρόλους πιστεύει στην ενότητα σε ίσους ανθρώπους, όλους. Η διαφορά 'ναι δικαίωμα. Πρέπει να σεβαστούμε όσους λίγο διαφέρουμε μ' αγάπη να δεχτούμε. Μια γη οραματίζομαι γεμάτη ανθρώπους ίσους που θα 'χουν οι έννοιες πια χαθεί της διαφοράς, του μίσους. Στο μετερίζι της ανθρωπιάς και στις τιμές το χρέος εκείά θα σιέκω να πατώ κι ως είμαι ο τελευταίος. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Δέσποινα Παπαδοπούλου. ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ (Νομός Σερρών): Θα ήθελα να σας μιλήσω για ένα θέμα που απασχολεί τελευταία όλο τον κόσμο. Η σύμμαχος μας η Αμερική ετοιμάζεται να κυνηγήσει την τρομοκρατία και να την φέρει αντιμέτωπη με τη δικαιοσύνη. Το θλιβερό και άτυχο γεγονός της υπόθεσης είναι ο χαμός χιλιάδων ανθρώπων. Ξαφνικά μετά από αυτό το κτύπημα πολλά άλλαξαν ριζικά. Η οργή μερικών Ελλήνων για κάποια συγγενικά τους πρόσωπα είναι μεγάλη. Από'κει και πέρα, όμως, τι γίνεται; Τι συμβαίνει πραγματικά, ποιοι είναι αυτοί που δεν τήρησαν ποτέ την έννοια της λέξης «δικαιοσύνη». Μιλάμε για δικαιοσύνη και θέλουμε να την έχουμε όταν όμως και εμείς οι ίδιοι την τηρούμε. Πώς, λοιπόν, η πολιτισμένη Αμερική μαζί με τους Δυτικούς της συμμάχους ξεκινάει έναν πόλεμο κατά της τρομοκρατίας, κατά των συγκεκριμένων Αραβικών κρατών, ενώ οι ίδιοι με πρόσχημα ότι υπερασπίζουν τάχα τη δημοκρατία και τα ανθρώπινα δικαιώματα, βομβαρδίζουν αυτούς τους ίδιους τους λαούς; ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Κωνσταντίνο Παπαστεργιοπούλου. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΠΑΠΑΣΤΕΡΓΙΟΠΟΥΛΟΥ (Α' Θεσσαλονίκης): Κύριε Πρόεδρε, κύριοι συνάδελφοι, ζούμε σε μια περίοδο που δείχνει φανερά τα σημάδια της οπισθοδρόμησης. Ενώ η εξέλιξη της επιστήμης, οι επιτυχίες της τεχνολογίας παρέχουν νέες δυνατότητες για τη ριζική επίλυση των μεγάλων προβλημάτων της ανθρωπότητας, την ίδια στιγμή η φτώχεια, ο αναλφαβητισμός, η αμάθεια διευρύνονται προκλητικά. Η καπιταλιστική ανάπτυξη φέρνει την ανεργία, τις ανισότητες στη διάδοση και εφαρμογή των τεχνολογικών επιτευγμάτων, την εξάπλωση των νέων κοινωνικών ασθενειών, όπως το ΑΠ)δ. Στα χέρια των μονοπωλίων

κάθε πρόοδος του πολιτισμού μετατρέπεται σε σχετική οπισθοδρόμηση. Όπως η ατομική βόμβα, έτσι ο έλεγχος του BNA γίνεται γενετικός εφιάλτης και τα επιτεύγματα της βιοτεχνολογίας επικίνδυνα μεταλλαγμένα προϊόντα. Οι πιο κερδοφόροι τομείς σε αυτό το απάνθρωπο κοινωνικό σύστημα είναι το εμπόριο των όπλων, των ναρκωτικών και η πορνεία. Στην πορεία προς την ONE οι καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις έχουν προχωρήσει σημαντικά και επιταχύνονται. Ο πλούτος της χώρας, η γη, τα λιμάνια, τα αεροδρόμια, οι δημόσιες επιχειρήσεις, η παιδεία, η υγεία παραδίνονται στο μονοπωλιακό κεφάλαιο. Η αύξηση των μονοπωλιακών κερδών συντελείται στο έδαφος της υπερεκμετάλλευσης, η ανάπτυξη πάνω στην αύξηση της ανεργίας, η συγκέντρωση του κεφαλαίου σε βάρος των συνθηκών ζωής των εργατών. Οι αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις διαμορφώνουν ένα αποκρουστικό παρόν και μέλλον. Η ένταξη της νεολαίας στην παραγωγή γίνεται όλο πιο ασθενής και αβέβαιη. Γενικεύεται το άγχος και η ανασφάλεια για την προοπτική της. Αυτό που ζητούμε είναι δουλειά για όλη τη νεολαία, σταθερή, δημιουργική με πλήρη και διευρυμένα εργασιακά δικαιώματα, κόντρα στις μεσαιωνικές εργασιακές σχέσεις, την υποαπασχόληση, την ανεργία, τη μερική εργασία. Ζητούμε ουσιαστική στήριξη για να μείνουν και να δουλέψουν στη γη τους οι νέοι της υπαίθρου, ασφάλιση καθολική από κράτος και εργοδοσία, συλλογικές συμβάσεις, προστασία από τις απολύσεις και την εργοδοτική ασυδοσία, επιδόματα σε όλους τους ανέργους για όλο το διάστημα της ανεργίας, οι

378

οικονομική στήριξη των μικρομεσαίων επιχειρήσεων και μονιμοποίηση των συμβασιούχων, θέλουμε μόρφωση δημόσια, πραγματικά δωρεάν για όλους τους νέους ως τα 18 χρόνια, σύγχρονο δημόσιο δωρεάν εκπαιδευτικό σύστημα σε όλες τις βαθμίδες που θα δίνει γνώσεις, καλλιεργώντας ολοκληρωμένες προσωπικότητες, δωδεκάχρονο υποχρεωτικό σχολείο, δωρεάν δημόσιες επαγγελματικές σχολές μετά το δωδεκάχρονο σχολείο, ενιαία ανώτατη εκπαίδευση με πτυχία για δουλειά και επιστήμονες στην υπηρεσία των λαϊκών συμφερόντων. Τέλος, σωσιή αξιοποίηση των ευρωπαϊκών κονδυλίων και μείωση των φόρων, αυξάνοντας ταυτόχρονα τις κρατικές δαπάνες. Ευχαριστώ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Αλεξάνδρα ΝΤΟΥΖΕΒΙΤΣ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΝΤΟΥΖΕΒΙΤΣ (Ν. Ζακύνθου): «Νεαρή μαθήτρια κάτοικος Χαλανδρίου αγνοείται από την Κυριακή 6 Μαΐου 2001. Από τις ανακρίσεις που διεξήχθησαν σε πρώτη φάση πιθανολογείται ότι πρόκειται περί ηθελημένης φυγής, λόγω συγκρούσεων με τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας». Η είδηση αυτή αποτελεί αδιάψευστο μάρτυρα του περίφημου χάσματος των γενεών, που δεν εκφράζει τίποτε άλλο παρά τις διαφορές δύο επαλλήλων γενεών. Το χάσμα των γενεών δεν είναι κατασκευάσμα της σύγχρονης εποχής, σήμερα όμως η ένταση που υποσκάπτει τις σχέσεις των δύο γενεών έχει φθάσει στο ζενίθ της, έχει αρχίσει να παίρνει τη μορφή οριστικής ρήξης, καθώς τα χαμηλόφωνα επικριτικά σχόλια έχουν γίνει κατηγορώ. Αναλογιστείτε όμως εσείς, όσοι εξαπολύετε το μακρύ κατηγορητήριο ότι ο νέος σήμερα αντιμετωπίζει κρίση διπλή: την κρίση της ηλικίας του και την κρίση της εποχής του. Ως προς την πρώτη, ο νέος οδεύει προς την κατάκτηση της ωριμότητας με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Ως προς τη δεύτερη, ζούμε σε μια εποχή πυρετική και βιαστική, όπου όλα καλπάζουν αφηνιασμένα, όλα έχουν σπάσει (οι θεσμοί, οι ρυθμοί). Ο άνθρωπος, λοιπόν, πάνω στον οποίο αποκρυσταλλώνεται το περιβάλλον του, αλλοιώνεται και αυτός στην προσπάθειά του να ακολουθήσει το ορμητικό ρεύμα των καιρών. Είναι, λοιπόν,

φυσικό εσείς, η ώριμη γενιά, να μένετε πίσω, ενώ εμείς να εκτιναζόμαστε, καθώς μεταξύ μας ανοίγεται ένα βαθύ χάσμα. Πάψαμε να μιλάμε την ίδια γλώσσα και είναι δύσκολο να συνεννοηθούμε. Σκεφτείτε ένα ακόμη φαινόμενο άρρηκτα συνδεδεμένο με την κρίση της εποχής μας. Όλοι ξέρετε τι στοιχίζει σε μια ελληνική οικογένεια η σπουδή των παιδιών. Το τίμημα της ένταξης σε κάποιο εκπαιδευτικό ίδρυμα είναι για τον νεαρό επαρχιώτη η με αίμα εξοικονομημένη σύνταξη της γιαγιάς, το χωράφι κληρονομιά του πατέρα, είναι οι κόποι, τα ξενύχτια και τόσες επιπλέον άσπρες τρίχες στα νεανικά ακόμη κεφάλια των γονιών. Και αν ακόμη σας έχουν δυσκολέψει αυτά, φανταστείτε πόσο άβατη έχουν κάνει τη ζωή μας. Γελιέστε αν νομίζετε ότι η ζωή μας είναι σπαρμένη με ρόδα. Βασανιζόμαστε για να σπουδάσουμε, ξεκινώντας με φιλοδοξίες, για να καταλήξουμε κάποιοι από εμάς σε μια διόλου επιθυμητή σχολή. Και όσοι από τους νέους πετυχαίνουν τελικά τον πολυπόθητο στόχο, πόσο ακόμα απολαμβάνουν την ανεμελιά της φοιτητικής ζωής, χωρίς να τους ζώσει σαν φίδι ο φόβος της ανεργίας; Και πόσες φορές ο φόβος αυτός γίνεται πραγματικότητα, τα όνειρα μένουν όνειρα και ο νέος αναλογίζεται ότι αγωνίστηκε για ένα πουκάμισο αδειανό. Χαμηλώστε, λοιπόν, τις φωνές σας και μην είστε τόσο αδιάλλακτοι με τους νέους σκεπτόμενοι πως δεν είναι άγγελοι δεν είναι διάβολοι, είναι άτομα που περνούν μια μεταβατική ηλικία σε μια δύσκολη για όλους εποχή. Είμαστε αυτοί που είμαστε, γιατί η ώριμη γενιά είναι αυτή που είναι. Είστε οι πλάστες μας κατά μεγάλο ποσοστό και προτού μας καταδικάσετε, σκεφτείτε πως μέχρι να γίνουμε αυθύπαρκτες οντότητες και να σταθούμε στα πόδια μας, είμαστε η προέκταση σας, ο καθρέπτης σας. Ήλωστε το μέλλον μιας κοινωνίας βασιζεται και στους δυο. Διαθέτετε την πείρα και τη γνώση, διαθέτουμε το σφρίγος και τον ενθουσιασμό και επειδή η πρόληψη είναι ασφαλώς προτιμότερη από τη θεραπεία είναι επιτακτική ανάγκη να πάψουμε να μοιράζουμε ευθύνες. Πάντα φταίνει και οι δύο πλευρές και να προσπαθήσουμε να βρούμε τρόπο να γεφυρώσουμε το χάσμα, θυμηθείτε τα λόγια τόνου του πολιτικού Μακ Ντόναλτ: «όταν πάψουμε να συμπαθούμε τη νεότητα, τότε το έργο μας σ' αυτό τον κόσμο έχει τελειώσει». Αυτός είναι ο νέος με τις αντιφάσεις του, τις ανασφάλειες του, τα χωρίς αιτία κάποιες φορές ξεσπάσματα του, όμως με τις αναπλαστικές δυνάμεις που σφίζουν μέσα του, τα οράματα του. Αυτό το νέο πρέπει να τον αγαπήσετε και να του το δείξετε για να μην τον αναγκάσετε να πει, όπως ν' αναφέρει ο Φρανκ στο ημερολόγιο της «Δεν μπορώ πια να το υποφέρω. Όταν ασχολούνται υπερβολικά μαζί μου, γίνομαι στριμμένη στην αρχή. Μετά με πιάνει θλίψη και αναποδογυρίζω την καρδιά μου ακόμα μια φορά, έτσι που να δείχνω την άσχημη πλευρά του εαυτού μου και να κρύβω την καλή. Και συνεχίζω να ζητώ τον τρόπο να γίνω αυτό που θα ήθελα να είμαι, αυτό που θα μπορούσα να είμαι, αν δεν υπήρχαν άλλοι άνθρωποι στον κόσμο.» Ευχαριστώ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Δανιήλ ΜΠΑΡΜΠΑΡ. ΔΑΝΙΗΛ ΜΠΑΡΜΠΑΡ (Αυστραλία): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, έρχομαι από το μακρινό Σίδνεϋ της Αυστραλίας. Αρχικά πιστεύω ότι έχω μεγάλη υποχρέωση στον παππού και στη γιαγιά μου να μάθω την ελληνική γλώσσα και κουλτούρα, για να επικοινωνώ μαζί τους και να μαθαίνω από τη γνώση και τις εμπειρίες τους. Το θέμα που έχω αποφασίσει να αναπτύξω είναι τα οφέ

λη της δημοκρατίας, θεωρώ το θέμα πολύ ενδιαφέρον, γιατί αφορά όλους τους ανθρώπους, δε δημιουργεί διακρίσεις και φέρνει την ομαλότητα στη συμβίωση των λαών.

Η λέξη «δημοκρατία» αποτελείται από τις λέξεις «δήμος» που σημαίνει λαός και «κράτος» που σημαίνει δύναμη. Η δημοκρατία γεννήθηκε στην Αθήνα το 508 π.Χ., όταν ο Κλεισθένης δημιούργησε ένα νέο σύστημα διακυβέρνησης. Ο Κλεισθένης εξελέγη από τους Αθηναίους με την εντολή να συμπληρώσει τη νομοθεσία του Σόλωνα. Οι αλλαγές που έφερε ο Κλεισθένης στην πολιτική ζωή της Αθήνας ήταν κοινωνικές και πολιτικές. Πρώτα έδωσε την αθηναϊκή υπηκοότητα στους κατοίκους και ελευθέρωσε τους δούλους. Δεύτερον, διαίρεσε τους κατοίκους σε 10 φυλές και 100 δήμους και συμπεριέλαβε πολίτες από όλες τις τάξεις. Τρίτον, η Εκκλησία του Δήμου ήταν το κύριο πολιτειακό όργανο με μέλη όλους τους πολίτες άνω των 20 ετών. Συνεδρίαζε στη Πνύκα και η ψηφοφορία γινόταν με ανάταση του χεριού. Τέταρτον, τα μέλη της Βουλής αυξήθηκαν από 400 σε 500 και τέλος, καθιέρωσε το θεσμό των 10 στρατηγών και έφερε τον εξοστρακισμό, κατοχυρώνοντας το νέο πολίτευμα της δημοκρατίας. Οι πολίτες στη δημοκρατία είναι όλοι ίσοι απέναντι στην πολιτεία και τους νόμους. Έτσι, ο Κλεισθένης έφερε την τάξη και την γαλήνη στην πόλη, γι' αυτό η Αθήνα αναδείχθηκε ως η πόλη των γραμμάτων και των τεχνών. Μερικά χρόνια αργότερα το δημοκρατικό πολίτευμα ανέδειξε το μεγαλύτερο άνδρα της Αθήνας, τον Περικλή, ο οποίος οδήγησε την Αθήνα σε μια λαμπρή περίοδο, όπου έγινε το σχολείο της Ελλάδας. Στόχος του Περικλή ήταν η πολιτική ένωση των ελληνικών πόλεων υπό την κυριαρχία της Αθήνας, η οποία θα ήταν ισχυρή στην ξηρά και στη θάλασσα και κατά τον Θουκυδίδη θα γινόταν «η Ελλάς της Ελλάδος». Για να γίνει αυτό, έπρεπε η Αθήνα να είναι πρωτοπόρο στον πνευματικό τομέα και να στολιστεί με λαμπρά έργα τέχνης. Τον 5ο λοιπόν αιώνα, η Αθήνα ακμάζει σε πολύ σύντομο χρόνο, αφού καμία πόλη στην ιστορία της ανθρωπότητας δεν πραγματοποίησε τόσα πολλά, όσα η Αθήνα. Εδώ γεννήθηκαν και έζησαν μεγάλοι καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, γλύπτες, ζωγράφοι, φιλόσοφοι, ποιητές, ρήτορες, ιστοριογράφοι. Εδώ αναπτύχθηκε το θέατρο, η τραγωδία και κωμωδία. Η Αθήνα ήταν το πνευματικό οικοδόμημα της Ελλάδας και του ευρωπαϊκού πολιτισμού. Τα αγαθά της δημοκρατίας, λοιπόν, είναι πάρα πολλά. Η Ελλάδα έδωσε τα φώτα του πολιτισμού στην ανθρωπότητα και εκπολίτισε τους απολίτιστους λαούς. Αυτή την πνευματική δύναμη που διαθέτει η Ελλάδα θα πρέπει πάντα να την χρησιμοποιεί ενεργά, θα πρέπει να συνεχίσει να φέρει τη δημοκρατία και την ειρήνη σε χώρες που δεν την έχουν, για να γνωρίσουν και αυτές την πνευματική και κοινωνική ανάπτυξη. Πιστεύω ότι η Ελλάδα έχει τη δύναμη να γίνει η δύναμη της ειρήνης στα Βαλκάνια και να συνεχίσει έτσι το όνειρο του Περικλή, πέρα από τα ελληνικά σύνορα, όπως κάποτε είχε κάνει ο Μέγας Αλέξανδρος. Οι ολυμπιακοί αγώνες του 2004 ως γίνουν ένας φωτεινός σηματοδότης για την προώθηση του δημοκρατικού και ειρηνικού ιδεώδους, ώστε να σταματήσουν τα ανθελληνικά κινήματα σε όλον τον κόσμο. Θέλω να σας ευχαριστήσω για την τιμή που μου κάνατε να με φιλοξενήσετε στο Πρόγραμμα «ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ». ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος ΐης Επιτροπής): Ευχαριστούμε τον έφηβο Βουλευτή Δανιήλ Μπαρμπάρ, γιατί μας τόνωσε με την παρουσία του και μας θύμισε ότι μια άλλη Ελλάδα ζει στα πέρατα της οικουμένης και ότι ο Ελληνισμός αντέχει παρά την αλλαγή των γενεών. Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Μαρία Χριστίνα ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΚΗ. ΜΑΡΙΑ ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΚΗ (Νομός Ιωαννίνων): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί φίλοι, είχα τελειώσει την εισήγηση μου όταν μεταδόθηκε το νέο της τρομοκρατικής επίθεσης στις ΗΠΑ. Αποφάσισα, λοιπόν, να αλλάξω την εισήγηση μου, ακολουθώντας το συναίσθημα μου και όχι τη λογική. Ένα ερώτημα μόνο με απασχολεί. Γιατί καταστρέφουμε τον κόσμο μας; Γιατί χρησιμοποιούμε λάθος μέσα για την πάταξη του εγκλήματος, με αποτέλεσμα χιλιάδες αθώοι να πεθαίνουν; Ο άνθρωπος

έχει μετατραπεί σε μηχανή αυτοκαταστροφής. Ποιος έβαλε σε λειτουργία αυτή τη μηχανή και γιατί; Είναι ακόμη χειρότερο, αφού το επιτρέπουμε αυτό. Δεν μπορώ να το χαρακτηρίσω. Ίσως είναι χειρότερο από απάνθρωπο. Υπάρχει, όμως, χειρότερο από αυτό; Η κοινωνία δεν υπάρχει πια. Δεν υπάρχει κοινωνία ανθρώπων. Την έχουμε χάσει εδώ και πολύ καιρό. Ακόμη και η μικρογραφία της, το σχολείο το δείχνει αυτό. Το σχολείο δεν είναι χώρος παιδείας, αλλά χώρος παραγωγής μηχανών. Πριν από μερικούς μήνες, όταν έγραφα στο Τετράδιο της Βουλής των Εφήβων, προσπαθούσα να βρω την επανάσταση μας σαν γενιά ενάντια στο κατεστημένο και στα «πρέπει» που μας κυριεύουν. Τώρα την έχω καταλάβει. Είμαστε εμείς. Τα εφηβικά μας οράματα συνωθούνται για να δημιουργήσουν κάτι καλύτερο. Επιτέλους, για πόσο θα επιτρέπουμε στο κακό να μας καταδυναστεύει; Ήρθε ο καιρός να αντισταθούμε. Λέγεται ότι είναι στην εφηβική μας φύση να επαναστατούμε. Αν δεν το κάνουμε εμείς, ποιος θα το κάνει; Αλλά και μετά από χρόνια, όταν μεγαλώσουμε, ας κρατήσουμε έστω και λίγο από το εφηβικό μας πνεύμα, για να σώσουμε ό,τι θα έχει απομείνει. Ελπίζω αυτά τα λόγια να τα θυμάμαι αργότερα και να συμβάλω με τον τρόπο μου και εγώ. Είναι το χρέος μας. Ας βάλλουμε αυτό αυτοσκοπό στη ζωή μας. Να μαχόμαστε για το καλύτερο δυνατό, για να ζήσουμε ευτυχισμένοι.

380

θα ήθελα να παρακαλέσω, η εξουσία, η κάθε εξουσία, να μην ξεχνάει την ανθρώπινη φύση της και, επίσης, μερικές από τις προτάσεις μας να πραγματοποιηθούν. Στην προηγούμενη εισήγηση είχα τελειώσει με τη φράση «η ζωή είναι ωραία, ας τη ζήσουμε λοιπόν». Ταιριάζει, όμως, μια μετατροπή «η ζωή είναι ωραία, ας την κάνουμε λοιπόν». ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο έφηβος Βουλευτής Νίκος ΜΟΥΧΤΑΡΗΣ. ΝΙΚΟΣ ΜΟΥΧΤΑΡΗΣ (Επικρατείας): Αγαπητέ Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι. Ακούσαμε χθες τον κ. Σαμαράκη να αναφέρεται στο πρόβλημα των κοινωνικών στερεοτύπων. Το θέμα με το οποίο ασχολήθηκα με έχει απασχολήσει ως σκέψη, ως θέμα συζήτησης αρκετές φορές στη ζωή μου. Ο κ. Σαμαράκης το ανέφερε ως πρόβλημα. Εγώ το ανάγω στο επίπεδο της μάστιγας ή το κατάγω, κατά τη δική μας άποψη. Μάστιγα της εποχής μας δεν είναι, δυστυχώς μόνο, τα ναρκωτικά, για τον απλό λόγο ότι τα λαμβάνει κανείς αρχικά με τη θέληση του. Πιέσεις από το περιβάλλον μπορεί να υπάρχουν, αλλά δεν είναι ανυπέρβλητες και ακατανίκητες. Εάν σκεφθείτε βαθύτερα, οι κοινωνικές κατακρίσεις προκύπτουν από τα κοινωνικά στερεότυπα. Δυστυχώς, επίσης, η μάστιγα της εποχής μας δεν είναι το Έιτζ, διότι το θέμα φθάνει στο επίπεδο του υλικού και πιστεύω ότι είναι απλό, αφού υπάρχουν πολλοί τρόποι προστασίας και όποιος θέλει να ζήσει, προσέχει. Είναι, επίσης, λυπηρό, ότι η μάστιγα της εποχής δεν είναι η έλλειψη σεβασμού και ήθους από τους νέους. Ποιος λέει ότι συμβαίνει αυτό; Άνθρωποι μεγάλοι ευτυχώς υπάρχουν και εξαιρέσεις, άρα υπάρχει και ελπίδα οι οποίοι πιστεύουν ότι δεν τους δείχνουν σεβασμό. Έδωσε στο Μωυσή ο θεός πρωτόκολλο για την έκφραση σεβασμού; Τί θα ήταν μεγαλύτερη ασέβεια εδώ μέσα; Να μπει κάποιος υποκριτής με ευπρεπή εμφάνιση ή να μπει κάποιος που εκφράζει σεβασμό, αλλά όπως τον νιώθει; Αυτό ισχύει και για τα σχολεία και για τις εκκλησίες κ.λπ.. Φθάνουμε, λοιπόν, πάλι στα κοινωνικά στερεότυπα, τα οποία πιστεύω ότι είναι η μάστιγα της εποχής μας. Είναι ο αυτοκράτορας που διοικεί εγωιστικά, χωρίς ανθρωπιστικές εξαιρέσεις και χάρες. Είναι ο αυτοκράτορας που σκοτώνει. Τι είναι ένας άνθρωπος που δεν σκέφτεται για τον εαυτό του, αλλά για αυτόν σκέπτονται οι λίγοι; Δεν είναι νεκρός; Είναι η πηγή της δυστυχίας μας και προέρχεται από την καταπίεση της υποκρισίας και της

καθοδήγησης. Είναι ο πιο ύπουλος εχθρός που αντιμετωπίσαμε ποτέ, το πιο ισχυρό και ανεξέλεγκτο όπλο. Χρησιμοποιεί την τεχνική του ιού, εγκαθίσταται σε έναν οργανισμό που είναι η κοινωνία και μεταδίδεται σε κάθε καινούριο κύτταρο και σε κάθε άνθρωπο που γεννιέται. Δεν υπάρχει δίοδος ελευθερίας σ' έναν άνθρωπο που θα γεννηθεί μέσα. Η μόνη ελπίδα είναι οι λίγοι άνθρωποι που είτε δεν παγιδεύτηκαν είτε ξέφυγαν με τη βοήθεια άλλων. Προκειμένου αυτή η διαδικασία να γίνεται ανεπίσημα στον κύκλο των παρεών, καλύτερα να γίνει κύριο μέλημα των σχολείων. Το σχολείο δίνει τα εφόδια για τη ζωή, αλλά εφόδια δεν είναι, όμως, η συγγνή γνώση, αλλά η ικανότητα να συνδυάσουμε γνώση, εμπειρία και απόψεις. Ας προσπαθήσουμε, λοιπόν, να εξοντώσουμε αυτόν τον αόρατο εχθρό που ζει μέσα μας και άρα είναι πιο εύκολη η αποβολή του. Ας μάθουμε στους παλιούς και στους ακόμη νεότερους ότι τα πάντα είναι υποκειμενικά. Αντικειμενικότητα είναι ένας όρος με λάθος νόημα και με νόημα ανύπαρκτο. Είναι η λύση του στερεότυπου. Ας προσπαθήσουμε, λοιπόν, να το αλλάξουμε αυτό. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Μαγδαληνή Τούνα. ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ ΤΟΥΝΑ (Α' Πειραιά): Ένα κοινωνικό φαινόμενο που μαστίζει την εποχή μας είναι ο ρατσισμός. Ο όρος αυτός προσδιορίζεται διαφορετικά από ανθρώπους διαφορετικής φυλής, ιδεολογίας, κοινωνικής τάξης, ενώ πλήθος απόψεων έχουν διατυπωθεί πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Γενικά, όμως, μπορούμε να ορίσουμε το ρατσισμό σαν τη διάκριση και το διαχωρισμό των ανθρώπων, ανάλογα με το χρώμα, την καταγωγή, τη θρησκεία τους και σαν τη θεωρία που υποστηρίζει ότι η ανθρωπότητα είναι χωρισμένη σε ανώτερες και κατώτερες φυλές. Όπως είναι φυσικό οι διάφορες ρατσιστικές αντιλήψεις που υπάρχουν έχουν σοβαρές συνέπειες που είναι καταλυτικές τόσο σε ατομικό όσο και σε κοινωνικό επίπεδο. Πρώτον, πολλά άτομα απομονώνονται και περιθωριοποιούνται. Τα άτομα αυτά ανήκουν συνήθως σε ομάδες με ειδικά χαρακτηριστικά και με την απομόνωση τους υιοθετούν μια συμπεριφορά αντικοινωνική. Με το ρατσισμό αλλοιώνεται και υποτιμάται η ανθρώπινη προσωπικότητα, δημιουργώντας παράλληλα και ψυχολογικά προβλήματα σε άτομα που αντιμετωπίζονται ρατσιστικά. Επικρατεί ο ανταγωνισμός, ο εγωισμός, ο ατομικισμός και το πνεύμα της εξόντωσης του αντιπάλου. Μια άλλη συνέπεια είναι η εκδήλωση βίαιης συμπεριφοράς, φανατισμού και η δημιουργία συγκρούσεων και εμφύλιων διαμαχών. Το δυσκολότερο θέμα είναι το πώς γίνεται να αντιμετωπιστεί το φαινόμενο αυτό. Μια βασική προσπάθεια και ενέργεια που πρέπει να γίνει είναι να δοθεί παιδεία στο λαό, ώστε να μάθει να κρίνει, να συγκρίνει και να μην πέφτει θύμα κανενός. Η παιδεία, όμως, αυτή θα πρέπει να είναι και ανθρωπιστική, ώστε να ευαισθητοποιηθούμε στα προβλήματα των συνανθρώπων μας. Θα πρέπει να ενισχυθούν οι δημοκρατικοί θεσμοί, για να γίνονται σεβαστά τα ανθρώπινα δικαιώματα και να διαμορφωθεί εθνική συνείδηση στη σωστή της διάσταση σε ό,τι αφορά την πολιτιστική κληρονομιά κάθε λαού και την εθνική ταυτότητα του.

381

Ο ρατσισμός θα αντιμετωπιστεί, όμως, και μέσα από μία παγκόσμια κινητοποίηση, μέσα από διεθνείς οργανισμούς, διακρατικές συμφωνίες, καταγγελίες και διεθνείς κυρώσεις σε απολυταρχικά κράτη και ρατσιστικές συμπεριφορές. Τέλος, σημαντικό ρόλο παίζει και η οικογένεια που οφείλει να δώσει σωστή αγωγή στα νεαρά μέλη της, ώστε να μην μεγαλώνουν με προκαταλήψεις και ρατσιστικές αντιλήψεις. Πάντα θα υπάρχει μια ομάδα ατόμων που θα διακατέχεται από ρατσιστικές αντιλήψεις και προκαταλήψεις. Πάντα θα υπάρχουν κάποιοι που θα μιλούν για λευκούς, μαύρους, για τσιγγάνους, για Αλβανούς, για

ομοφυλόφιλους, για ναρκομανείς, για άτομα με aids. Πρέπει κάποτε να καταλάβουμε ότι οτιδήποτε είναι διαφορετικό, δεν είναι κατώτερο, αλλά αντίθετα είναι (σο με εμάς και πολλές φορές καλύτερο μας. Θα πρέπει να μάθουμε ότι όλος ο κόσμος δεν είμαστε εμείς, αλλά υπάρχουν και άλλοι γύρω μας που αξίζουν το θαυμασμό μας, το σεβασμό μας και προπάντων την κατανόηση και τη συμπόνια μας. Αν θέλουμε να μιλάμε για έναν κόσμο, ούτε για δεύτερο, ούτε για τρίτο, θα πρέπει να αρχίσουμε να φερόμαστε σαν να είμαστε ένας κόσμος. Ευχαριστώ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Αικατερίνη Χονδρού. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΧΟΝΔΡΟΥ (Ν. Γρεβενών): Αξιότιμη κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής και αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, ο κόσμος και ο πολιτισμός που ζούμε σήμερα μπορούν να υπερηφανεύονται στο ότι θριάμβευσαν στην επιστήμη και στην τεχνολογία, σίγουρα, όμως, δεν δικαιώνονται για τη στάση και τη συμπεριφορά τους απέναντι στο παιδί και τα δικαιώματά του. Το παιδί ήταν και εξακολουθεί να είναι το πρώτο θύμα στις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Για ό,τι αφορά ένα παιδί πρέπει να παλεύουμε όλοι μας πάνω στη γη, για ό,τι το πληγώνει, για την τροφή του, τη στέγη του, την παιδεία του και την ψυχαγωγία του. Πρέπει να παλεύουμε για όλα τα δικαιώματά του μα πιο πολύ απ' όλα για να του εξασφαλίζουμε την παιδικότητα και την αγνότητα του. Όλες οι πληγές ενός παιδιού μπορούν να επουλωθούν, εκτός από αυτές της παιδικής του αγνότητας. Το πρόβλημα της σεξουαλικής κακοποίησης των παιδιών έχει πάρει μεγάλες διαστάσεις και πολλά από τα εγκλήματα που έχουν σχέση με τη σεξουαλική κακοποίηση, κατάχρηση, εκμετάλλευση ανηλίκων, είναι αθέατα, γιατί γίνονται πίσω από ασφαλιστές πόρτες. Η σεξουαλική κακοποίηση των παιδιών έχει χαρακτηριστεί ως το καλύτερα σφραγισμένο μυστικό και σήμερα οι περιπτώσεις ανηλίκων θυμάτων που δημοσιοποιούνται τα τελευταία χρόνια αυξάνονται, οι δε τρόποι της κακοποίησης αυτής πολλαπλασιάζονται. Η πληροφόρηση και η ευαισθητοποίηση γύρω από τις πιο βάνουσες προσβολές των δικαιωμάτων του παιδιού, είναι σήμερα κάτι παραπάνω από αναγκαία για τον επαναπροσδιορισμό της στάσης των μεγάλων απέναντι στο παιδί. Πρέπει όλοι μας να προβληματιστούμε για μια άλλη μορφή κακοποίησης, μια άλλη βία που προέρχεται από την πρόνοια, από τη δικαιοσύνη και από όλους αυτούς που έχουν επωμιστεί το ρόλο του φύλακα των δικαιωμάτων των παιδιών θυμάτων. Για το παιδί θύμα στο χώρο της δικαιοσύνης πρέπει να ανησυχήσουμε και όλο το σύστημα δουλεύει για τον ενήλικα δράστη. Το παιδί θύμα στα γρανάζια της ποινικής διαδικασίας θα θυματοποιηθεί πολλές φορές και για πολλά χρόνια. Πρέπει άμεσα να ψηφιστούν νόμοι που θα προβλέπουν ειδική διαδικασία για την ανάκριση και την εκδίκαση τέτοιων υποθέσεων, καθώς και τη λήψη μέτρων για τα σεξουαλικά κακοποιημένα παιδιά. Πρέπει να υπάρξει ευαισθητοποίηση και εκπαίδευση δικαστών, δικηγόρων, αστυνομικών, δημοσιογράφων στο χειρισμό των περιπτώσεων σεξουαλικής κακοποίησης παιδιών με διακριτικό τρόπο, με ευαισθησία, σεβασμό και επαγγελματική ευσυνειδησία. Είναι ανάγκη να αναγνωριστεί η παιδική ηλικία ως ξεχωριστό έννομο αγαθό, γιατί οι νόμοι που υπάρχουν σήμερα δεν αντιμετωπίζουν ως ιδιαίτερο έγκλημα τα εγκλήματα των μεγάλων σε βάρος των δικαιωμάτων του παιδιού. Τα δικαιώματά αυτά είναι ανάγκη να τα θέσουμε σε προτεραιότητα, γιατί αυτό σημαίνει δημοκρατία και πολιτισμός. Τέλος, θα ήθελα να ευχαριστήσω όλους όσους συνέβαλαν στην καθιέρωση του θεσμού της Βουλής των Εφήβων, γιατί αναμφισβήτητα είναι ένας θεσμός βαθιά δημοκρατικός και μας δίνει τη δυνατότητα να δημοσιοποιήσουμε το δικό μας λόγο, τους δικούς μας προβληματισμούς, γιατί χρειαζόμαστε πολιτικές που να σχεδιάζονται για μας τα παιδιά. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος

Βουλευτής Βασίλειος ΤΖΙΩΤΖΙΟΣ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΤΖΙΩΤΖΙΟΣ (Ν. Αργολίδας): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, μελετώντας κανείς τα αποτελέσματα της τελευταίας απογραφής και παρατηρώντας μία αύξηση του πληθυσμού της τάξεως 6,6%, ίσως και να χαρεί ότι είμαστε περισσότεροι από ό,τι πριν 10 χρόνια. Βγάζοντας, όμως, τις παρωπίδες του εγωισμού μας και ελέγχοντας λίγο καλύτερα αυτά τα αποτελέσματα, γίνεται εύκολα αντιληπτό, ότι πίσω από αυτή την αύξηση φωλιάζουν σοβαρά προβλήματα, που τρώνε αργά αργά τις ρίζες της κοινωνίας μας οδηγώντας την, αν δεν προσέξουμε, στην καταστροφή. Κατ' αρχάς, είναι πλέον ορατός ο κίνδυνος για τη γήρανση του πληθυσμού. Η χώρα μας, στην προσπάθεια της να ακολουθήσει τους ρυθμούς της ανάπτυξης που επιτάσσει η εποχή, έχει υψηλά ποσοστά υπογεννητικότητας. Οι μοντέρνοι γονείς, στην καλύτερη των περιπτώσεων, έχουν δύο παιδιά. Για να τα αναθρέψουν και να τα διαπαιδαγωγήσουν σωστά χρειάζεται να αναλάβουν μεγάλες ευθύνες. Πόσοι νέοι σήμερα παραμερίζουν την προσωπική τους βολή για να αναθρέψουν παιδιά; Επίσης, πόσες νέες θα θυσίαζαν, έστω

382

και ένα μέρος από την καριέρα τους, για να αφιερωθούν στα παιδιά τους; Φοβάμαι ότι πολλοί λίγοι, σήμερα, με ενθουσιασμό θα έκαναν όνειρα για να δημιουργήσουν δική τους οικογένεια. Θα αναρωτηθεί, λοιπόν, κανείς πώς είναι δυνατόν να παρατηρείται αυτή η αύξηση του πληθυσμού 6,6%; Ευτυχώς, που υπάρχουν και οι μετανάστες, νόμιμοι και παράνομοι, που φροντίζουν να αυξάνουν και να ανανεώνουν τον πληθυσμό μας. Βέβαια, αυτό δημιουργεί νέα προβλήματα, καθώς η ένταξη των μεταναστών στην ελληνική κοινωνία, όσο αποτελεσματική και αν είναι η αφομοιωτική ικανότητα των Ελλήνων απέναντι στους ξένους, ίσως οδηγήσει σε αλλοίωση της σύνθεσης του Έθνους. Επιπλέον, διερωτώμαι πώς είναι δυνατόν κάποιος να αδιαφορούμε για την πορεία του Ελληνισμού. Τι άραγε φταίει, που και εμείς οι νέοι, το θεωρούμενο υγιές κομμάτι της κοινωνίας, το στήριγμα για το μέλλον, ενδιαφερόμαστε μόνο για την ατομική μας πρόοδο και επιτυχία; Πώς ο κεντρικός χαρακτήρας του σύγχρονου τρόπου ζωής μας έχει αποκόψει από τις παραδοσιακές αντιλήψεις για το ρόλο του πολίτη μέσα στην κοινωνία; Όχι δεν θα ήθελα να φανώ απαισιόδοξος. Εξάλλου, η αισιοδοξία είναι συνυφασμένη με τη ζωή του Έλληνα. Όμως, επειδή σωσία λέει ο λαός μας, «των φρονίμων τα παιδιά, πριν πεινάσουν μαγειρεύουν», θέλησα να επισημάνω τους προβληματισμούς που μου γεννήθηκαν από την ανάγνωση των στατιστικών δεδομένων και να προτείνω τρόπους αντιμετώπισης τους. Θεωρώ ότι είναι ακόμη νωρίς, υπάρχει χρόνος ακόμη και τώρα, για να δραστηριοποιηθούμε, ώστε να προλάβουμε τη διάβρωση του Έθνους και του λαού μας. Αρχικά, πρέπει να φροντίσουμε για την αντιμετώπιση και τη λογική επίλυση των κοινωνικών προβλημάτων. Το σύγχρονο κοινωνικό κράτος θα πρέπει να γίνει περισσότερο ευέλικτο. Να δημιουργηθούν νέες θέσεις εργασίας, που θα καταπολεμήσουν την ανεργία. Κοινωνική ασφάλιση που θα βοηθήσει τους εργαζόμενους. Εξασφάλιση των δικαιωμάτων της εργαζόμενης γυναίκας και κυρίως της μητέρας, είναι ένα βήμα που θα δώσει ζωή στον πληθυσμό. Αυτές οι ενέργειες θα αποτελούσαν ισχυρό κίνητρο για τους νέους ανθρώπους να δημιουργήσουν τη δική τους οικογένεια, βοηθούμενοι παράλληλα με τον κατάλληλο οικογενειακό προγραμματισμό, για να προστατέψουν τα παιδιά τους και να τους δώσουν τη σωστή αγωγή. Σημαντική είναι, επίσης, η αντιμετώπιση των μεταναστών και των μειονοτήτων. Το να απελαθούν ή να αποκλειστούν από την ελληνική κοινωνία άτομα που

δεν είναι Έλληνες, δεν είναι η κατάλληλη λύση. Εάν σταματήσει η αισχρή εκμετάλλευση αυτών των ανθρώπων, που για ποικίλους λόγους ξεριζώθηκαν από τις πατρίδες τους, αναζητώντας ένα καλύτερο αύριο, αν έχουν ευκαιρίες στην εκπαίδευση, εάν εμείς τους θεωρούμε ισότιμους και τους φερθούμε με σεβασμό, ώστε να ενταχθούν στο ελληνικό Έθνος, σίγουρα μπορεί να αξιοποιηθεί το νέο στοιχείο, να ενταχθεί ομαλά στην κοινωνία μας και να προσφέρει ό,τι καλύτερο έχει. Μεγάλη προσοχή πρέπει να δοθεί στις μελλοντικές προοπτικές του ελληνικού Έθνους, στην εποχή της παγκοσμιοποίησης. Οφείλουμε να διατηρήσουμε την ιδιαιτερότητα μας ως Έθνος χωρίς εθνικισμούς ή φανατισμούς, αλλά με την πίστη ότι ο ελληνισμός μπορεί να προσφέρει πολλά στον κόσμο. Αυτό βέβαια, δεν είναι εφικτό με τη γήρανση του πληθυσμού, αλλά με τη βιολογική και πολιτιστική ανανέωση του. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Μαρκολέφα Ιωάννα. ΙΩΑΝΝΑ ΜΑΡΚΟΛΕΦΑ (Ν. Αρκαδίας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, όπως γνωρίζετε, την Παρασκευή ανακοινώθηκαν οι βάσεις εισαγωγής στα ΑΕΙ. Τα τηλεοπτικά κανάλια πήραν συνεντεύξεις από τους αριστούχους, οι οποίοι θα φοιτήσουν στις ιατρικές, πολυτεχνικές, νομικές και άλλες σχολές. Οι κόποι τους ανταμείφθηκαν, είπαν κάποιοι. Τι γίνεται, όμως, από εκεί και πέρα; Τί θα κάνουν αυτά τα παιδιά, όταν θα γίνουν πτυχιούχοι; Ένα σημαντικό ποσοστό από αυτούς θα οδηγηθεί στην ανεργία, που είναι ένα μεγάλο πρόβλημα της σημερινής κοινωνίας. Η ανεργία είναι ένα φαινόμενο που στιγματίζει τη ζωή του ανέργου. Ο άνεργος αντιμετωπίζει ψυχολογικά προβλήματα, αφού πολλοί τον αντιμετωπίζουν ως τεμπέλη και πολλές φορές οδηγείται στον αλκοολισμό, τα ναρκωτικά, την άσκηση βίας, στο έγκλημα. Ο άνεργος χάνει την εμπιστοσύνη του στην πολιτεία, πιστεύει ότι δεν υπάρχει πλέον δικαιοσύνη στην κοινωνία, καταρρακώνεται ο εγωισμός του, όταν του προτείνουν να ζητήσει χάρη από κάποιον γνωστό που κατέχει υψηλή κοινωνική θέση. Διαταράσσονται οι ανθρώπινες σχέσεις και η κοινωνία χαρακτηρίζεται από οικονομική οπισθοδρόμηση, αφού δεν εργάζεται όλο το εργατικό δυναμικό της χώρας στο σύνολο του. Εξαιτίας όλων αυτών, προβάλλεται επιτακτική η ανάγκη να ληφθούν κάποια μέτρα για την αντιμετώπιση της ανεργίας. Πρέπει να δοθεί έμφαση στον επαγγελματικό προσανατολισμό εντός και εκτός σχολείου. Το μάθημα του επαγγελματικού προσανατολισμού να γίνεται από κατάλληλους καθηγητές. Τα Κέντρα Συμβουλευτικής και Προσανατολισμού πρέπει να είναι κατάλληλα εξοπλισμένα και στελεχωμένα από άτομα πλήρως ενημερωμένα και έμπειρα. Είναι αναγκαία η αναβάθμιση των χειρωνακτικών επαγγελμάτων. Πρέπει να γίνει μια στροφή προς τον πρωτογενή τομέα. Άλλωστε και οι επιστήμονες και οι εργάτες προσφέρουν το ίδιο στην κοινωνία και πρέπει να χαίρουν της ίδιας εκτίμησης. Καλό θα ήταν να δοθούν κίνητρα ανάπτυξης επιχειρημα

383

τικών δραστηριοτήτων στην περιφέρεια, αφού η ανεργία είναι μια αίτια για την ερήμωση της υπαίθρου. Επίσης, είναι απαραίτητη η κατανομή των πλουτοπαραγωγικών πόρων του κράτους. Τα κριτήρια για την πρόσληψη υπαλλήλων, ιδιαίτερα στο δημόσιο τομέα, πρέπει να γίνονται αξιοκρατικά και κοινωνικά. Πρέπει, επίσης, να δοθεί ένα τέλος στην πολυθεσία. Πρέπει να εφαρμοστεί, επιτέλους, η δια βίου εκπαίδευση, με έξοδα της πολιτείας, αλλά και με χρηματοδότηση των ιδιωτών. Έτσι, η συνεχής επιμόρφωση και κατάρτιση πάνω στις νέες τεχνολογίες, αυξάνει τις πιθανότητες για εύρεση εργασίας. Μεγαλύτερα χρηματικά ποσά θα έπρεπε να είναι στη διάθεση του ΟΑΕΔ, προκειμένου να διευρύνει τα προγράμματα του. Επίσης, τα επιδόματα ανεργίας θα έπρεπε να είναι υψηλότερα, ώστε οι άνεργοι να ζουν

αξιοπρεπώς. Απαραίτητη είναι ακόμη η παροχή πλήρους ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης (πους ανέργους. Όλα αυτά, όμως, πρέπει να γίνουν σύντομα, διότι καθημερινά το ποσοστό ανεργίας αυξάνεται και όσο αυξάνεται, τόσο δυσκολότερα αντιμετωπίζεται η ανεργία.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Αχιλλέας Τίγκας. **ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΤΙΓΚΑΣ (Ν. Μαγνησίας):** Φίλοι μου, όπως βλέπετε δεν κρατώ χαρτιά, θα μιλήσω απλά. Χθες τηρήσαμε ενός λεπτού σιγή για όσους πέθαναν εξαιτίας της τρομοκρατικής ενέργειας στην Αμερική. Πράγματι, λυπούμαστε γι' αυτούς, γιατί ήταν εργαζόμενοι άνθρωποι και δεν έφταιγαν σε τίποτα. Ποτέ, όμως, δεν θυμάμαι να τηρήσαμε ενός λεπτού σιγή για τα παιδιά που πέθαναν στη Γιουγκοσλαβία μέσα στα σχολεία τους, ούτε για τα παιδιά στο Βιετνάμ, ούτε και για τα παιδιά που πεθαίνουν κάθε μέρα στην Παλαιστίνη. Το επισημαίνω απλά, για να το σκεφθούμε και να σκεφθούμε, ποιοι είναι πραγματικά όντως τρομοκράτες και ποιοι σκοτώσουν χιλιάδες τώρα που θα ανταποδώσουν τις τρομοκρατικές ενέργειες. Θα σας πω κάτι ακόμη, γιατί μου το επιβάλλει η καρδιά μου να σας το πω. Πέρυσι στο σχολείο μας είχαμε ένα κορίτσι, την έλεγαν Μαρίνα. Φέτος, αυτό το κορίτσι δεν υπάρχει. Πέθανε από υπερβολική δόση ναρκωτικών. Η Μαρίνα ήταν 14 χρονών και παιδί χωρισμένης οικογένειας. Τη βλέπαμε κάθε μέρα να λιώνει και κανείς δεν της μίλησε και δεν την βοήθησε, θέλω να σκεφθούμε, πόσα ακόμη παιδιά θα πεθάνουν έτσι, και τί μπορούμε εμείς να κάνουμε ουσιαστικά και όχι με λόγια.

Στο σημείο αυτό γίνεται διακοπή 15'.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Βασιλική Ναστούλη. **ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΝΑΣΤΟΥΛΗ (Ν. Λευκάδας):** Συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, θα ήθελα να σας μιλήσω για ένα φαινόμενο που στις μέρες μας έχει λάβει ανεξέλεγκτες διαστάσεις και ονομάζεται ενδοσχολική βία. Η νεανική βία και η εγκληματικότητα δεν είναι ένα φαινόμενο σημερινό, αλλά παρατηρείται σε όλες τις εποχές κατά διαστήματα. Η βία που προκαλείται από τους νέους και είναι, κυρίως, εκτονωτική, μπορεί να έχει τη μορφή είτε της απλής παραβατικότητας των ισχυόντων άγραφων ή γραπτών νόμων που διέπουν την κοινωνία μας ή τη μορφή μιας εγκληματικής ενέργειας. Σε μεγάλο βαθμό αυτή η νεανική παραβατικότητα ενσωματώνεται στην εκπαίδευση. Άλλωστε, είναι γνωστή σε όλους μας η κατάσταση που επικρατεί σε μεγάλα σχολικά συγκροτήματα στα αστικά κέντρα. Θα πρέπει, όμως, να εξετάσουμε πού οφείλεται αυτή η έξαρση βίας στα σχολεία, που συνεχώς παίρνει ανεξέλεγκτες διαστάσεις σε διεθνές επίπεδο. Ένας σημαντικός λόγος της παραβατικής συμπεριφοράς των νέων είναι η περιθωριοποίησή τους. Οι ανήλικοι, κυρίως στα αστικά κέντρα, δε συμμετέχουν σε οικογενειακές πατριαρχικές μονάδες. Επίσης, οι δεσμοί τόσο μεταξύ των μελών μιας οικογένειας, που είναι δεσμοί αγάπης, εμπιστοσύνης και αλληλεξάρτησης, όσο και οι δεσμοί φιλίας στο στενό κοινωνικό περιβάλλον έχουν χαλαρώσει και τείνουν να μηδενιστούν, με αποτέλεσμα να μειώνεται το αίσθημα της υπευθυνότητας. Επίσης, η βία οφείλεται στην ίδια μας την κοινωνία. Οι περισσότεροι νέοι μιμούνται την κοινωνία των μεγαλύτερων, όπου οι πιθανότητες επιτυχημένης ζωής γεμάτη απολαύσεις για τους έντιμους και σωστούς πολίτες είναι λιγοστές έως ανύπαρκτες. Έτσι αντιγράφουν και μεταφέρουν τα στοιχεία της ζωής των ενηλίκων στο δικό τους κοινωνικό περιβάλλον, δηλαδή στο σχολείο. Επίσης, τα σχολικά συγκροτήματα είναι τόσο αποκρουστικά, ώστε ωθούν τους μαθητές να τα καταστρέφουν, θέλοντας, έτσι, να αντιδράσουν σ' αυτήν τη μονοτονία και αντιαισθητικότητα των σχολικών χώρων. Τέλος, στην έξαρση της βίας συμβάλλει και το τωρινό εκπαιδευτικό σύστημα. Το σύστημα αυτό, παρά τα μεγάλα πλεονεκτήματα που έχει, προωθεί το συναίσθημα της κατωτερότητας και του

παραγκωνισμού στους μέτριους ή κακούς μαθητές έναντι των αριστούχων. Οι αδύναμοι μαθητές εισπράττουν τη διάκριση ως απόρριψη και αναζητούν έναν άλλο ορισμό για τον εαυτό τους. Αντιδρούν με την επιθετικότητα για να υπερνικήσουν την αδυναμία τους. Εκτός από τα παραπάνω, μέσα από τη βία και τους διάφορους βανδαλισμούς, οι μαθητές εκτονώνονται, λόγω της πίεσης των μαθημάτων, του άγχους και της αγωνίας σε περιόδους, κυρίως, εξετάσεων. Σε περιόδους μάλιστα εκπαιδευτικών μεταρρυθμίσεων ή αλλαγών το φαινόμενο της εν

384

δοσχολικής βίας παίρνει μεγάλες διαστάσεις. Οι καταλήψεις των σχολικών συγκροτημάτων, φαινόμενο της τελευταίας δεκαετίας, οι καταστροφές στη διάρκεια τους των σχολικών χώρων και του εξοπλισμού τους, η ανάπτυξη μορφών συμπεριφοράς που δεν ταιριάζουν σε μαθητές, όπως οι προπηλακισμοί όσων αντιδρούν με βρισιές και χειροδικίες, είναι δείγματα μιας εκτονωτικής βίας που πρέπει να απασχολήσουν όσους διαχειρίζονται σήμερα την εκπαιδευτική πραγματικότητα και αποφασίζουν ερήμην των αναγκών των νέων «ανθρώπων. Τα φαινόμενα αυτά στην Ελλάδα δεν έχουν προσλάβει την ένταση και την έκταση που μαρτυρείται σε άλλες χώρες, όπως η Γαλλία, όπου κατά διαστήματα έχουν καταγραφεί εκατοντάδες κλοπές, ζημιές και επιθέσεις μαθητών προς ομοίους τους ή καθηγητές τους. Πώς, όμως, θα μπορούσαν να αποφευχθούν ή να μειωθούν τα συμπτώματα βίας στα σχολεία; Με τη θέσπιση ενός ευέλικτου συστήματος ο κάθε μαθητής θα μπορούσε να βρίσκει τη θέση του να συζητά και να εκφράζεται, να αποκαλύπτει τις δημιουργικές του ικανότητες. Η καθιέρωση, όμως, ενός τέτοιου ευέλικτου συστήματος προϋποθέτει την αποδέσμευση του σχολείου από την εισαγωγή στα πανεπιστήμια και το άνοιγμα του στην κοινωνία. Επιπρόσθετα, το πρόβλημα θα μπορούσε να λυθεί με την ενεργό βοήθεια του σχολείου, εάν αυτό έστρεφε την ορμή των παιδιών προς δημιουργικούς στόχους είτε εντός είτε εκτός των σχολικών χώρων. Χρειάζεται παράλληλα η συμβολή των γονέων, που οφείλουν να προστατεύσουν τα παιδιά τους από τις βλαπτικές επιδράσεις της τηλεόρασης. Χρειάζεται, επίσης, η συμβολή της Τοπικής Αυτοδιοίκησης που οφείλει μέσα από τα πολιτιστικά κέντρα και τα κέντρα νεότητας να δώσει διεξόδους στις ανησυχίες των νέων και τη; οργανωμένης πολιτείας που πρέπει να θεωρήσει ως ζήτημα προτεραιότητας τα προβλήματα που αφορούν τους νέους. Ευχαριστώ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ιο λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Ιωάννης Τζαμτζής. ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΖΑΜΤΖΗΣ (Ν. Καβάλας): Σεβαστό Προεδρείο, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, εκπροσωπώ το 5ο Λύκειο Καβάλας. Θα ήθελα να μοιραστώ μαζί σας τις σκέψεις μου για ένα (φαινόμενο που γνωρίζει έξαρση στις μέρες μας και όλοι ανεξαιρέτως πέφτουμε στις παγίδες του, το ρατσισμό. Όλο αυτό το σύνολο των στερεότυπων και θεμελιωμένων ιδεών και πεποιθήσεων μας προκαταλαμβάνει και καταφέρνει δυστυχώς να μας κάνει δέσμους του. Ο ρατσισμός έχει διεισδύσει σε κάθε τομέα της καθημερινότητας και εμείς ακούσια τον υπηρετούμε, με αποτέλεσμα να στερούμε από τους συνανθρώπους μας τα δικαιώματά τους. Φερόμαστε ρατσιστικά στο γείτονα μας, είτε γιατί ανήκει στο άλλο φύλλο είτε γιατί ήλθε στη χώρα μας από την Αλβανία ή τη ΓΕΩΡΓΙΑ, και τον περιθωριοποιούμε, γιατί πιστεύει στο Βούδα ή στον Αλλάχ. Σ' αυτό το τελευταίο πρέπει να δώσουμε μεγάλη βαρύτητα, γιατί κάθε στιγμή της ημέρας άπειροι συνάνθρωποι μας γίνονται θύματα του θρησκευτικού ρατσισμού που είναι αποτέλεσμα φανατικών και μισαλλόδοξων απόψεων. Αυτά γίνονται σε μια Ελλάδα, όπου έχουμε ανεξιθρησκία και σεβόμαστε τη θρησκεία όλων.

Αυτό δεν είναι κοροϊδία; Ξεγελάμε τους εαυτούς μας, γιατί ξεχνάμε επανειλημμένα το δικαίωμα στην ισότητα και την προσωπική ελευθερία και το θίγουμε με αγώνες και κινητοποιήσεις μόνο όταν μας συμφέρει και έχει να κάνει με τη δική μας απόλαυση. Έτσι, συνεχίζουμε σε μια «αδημοκρατική» κοινωνία μέσα στην οποία θεωρητικά και μόνο είμαστε όλοι διαφορετικοί, αλλά όλοι ίσοι και κοροϊδεύουμε συνέχεια τους εαυτούς μας με τη φράση «εγώ δεν είμαι ρατσιστής». Σπουδαιότερο ρόλο στην υποκίνηση του θρησκευτικού ρατσισμού παίζουν ο φανατισμός, η μισαλλοδοξία, η έλλειψη δημοκρατικής συνείδησης, η εγωπάθεια, ο ατομικισμός και προπάντων η έλλειψη σεβασμού προς τα ιδανικά της ισότητας, της ειρηνικής συνύπαρξης και της ανεξιθρησκίας. Όλα αυτά με τον καιρό, χωρίς να το καταλαβαίνουμε, δημιουργούν πάρα πολλές αρνητικές συνέπειες στην κοινωνία, στους γύρω μας, αλλά και στους ίδιους μας τους εαυτούς. Παράγουμε καθημερινά μίσος, αντιπάθεια, ακόμα και βία και μετά αναρωτιόμαστε, γιατί βρίσκεται σε έξαρση η εγκληματικότητα στις μέρες μας. Εμείς οι ίδιοι την υποκινούμε, εμείς οι ίδιοι τη χρησιμοποιούμε και προσποιούμενοι τους ανήξερους ψάχνουμε τους ψεύτικους και τους φτιαχτούς εγκληματίες. Παράλληλα ως φιλελεύθεροι περιθωριοποιούμε, εκμεταλλευόμαστε και αδικούμε τους συνανθρώπους μας που ανήκουν σε θρησκευτικές ή δογματικές μειονότητες. Συχνό είναι το φαινόμενο των συγκρούσεων ανάμεσα σε άτομα με διαφορετικές θρησκευτικές αντιλήψεις, αυτό που κάνει πιο δύσκολη την επικοινωνία ανάμεσα στους συνανθρώπους. Είναι γενικώς αποδεκτό πως μια κοινωνία που έχει έλλειψη επικοινωνίας, δεν μπορεί να κάνει ούτε ένα βήμα μπροστά. Δεν μπορεί να αναπτυχθεί ούτε να προοδεύσει. Παρ' όλα αυτά εγώ, ως νέος, εξακολουθώ να φαντάζομαι, να ονειρεύομαι, να ελπίζω. Φαντάζομαι μία κοινωνία, όπου ρατσιστικές αντιλήψεις δεν θα έχουν καμία θέση. Μια κοινωνία όπου ο καθένας θα ανέχεται και θα βοηθά τον διαφορετικό διπλανό του ανεξάρτητα από τις θρησκευτικές αντιλήψεις και δεν θα αποτελούν αυτές παράγοντα τριβών, αλλά αντιθέτως, μέσω αυτών, θα προσπαθούμε να ενισχύσουμε την επικοινωνία, να προάγουμε την ανεκτικότητα και την αμοιβαία κατανόηση μεταξύ των λαών. Δυστυχώς, πολλοί με την αδιαφορία τους ενισχύουν ουσιαστικά τους ρατσιστές και άλλοι με τη διστακτικότητα τους

385

γίνονται συνένοχοι τους. Υπάρχει, όμως, ανάγκη να συνειδητοποιήσουμε όλοι τον κίνδυνο που μας απειλεί και να συντονίσουμε τις προσπάθειες μας για την καταπολέμηση κάθε μορφής διακρίσεων. Ας συμμετέχουμε, λοιπόν, όλοι ενεργά στον αφανισμό του φαινομένου. Ας σκίσουμε τα δίχτυα του ρατσισμού που μας κρατούν εγκλωβισμένους. Ας συνδράμουμε όλοι και ας κατεδαφίσουμε τα τείχη που ύψωσαν οι προγονοί μας και ας τα αφήσουμε γκρεμισμένα στους απογόνους μας για να ζήσουν πιο ελεύθερα, πιο αρμονικά και πιο ειρηνικά με τους συνανθρώπους τους. Για την εκπλήρωση όλων αυτών των προσδοκιών μου, για την καταπολέμηση δηλαδή του θρησκευτικού ρατσισμού και την άρση των προκαταλήψεων, θεωρώ απαραίτητη τη συνεργασία των κοινωνικών θεσμών, όπως το σχολείο, το Κράτος, την οικογένεια, τα Μ.Μ.Ε. και όλων των διεθνών κοινοτήτων. Προτείνω τη σύσταση μιας ανθρωπιστικής παιδείας, όπου θα διοργανώνονται συνεχώς σεμινάρια από κοινωνιολόγους και κοινωνικούς λειτουργούς με σκοπό την ενημέρωση των μαθητών πάνω σε θέματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ρατσισμού, κοινωνικού αποκλεισμού, την ευαισθητοποίησή τους, την κατανόηση της ισότητας, αλλά και της διαφορετικότητας. Ακόμα απαιτώ να γίνουν προσπάθειες, ώστε η διδασκαλία του μαθήματος των

θρησκευτικών να είναι ουσιαστική και πρέπει να εξαλειφθούν από τα βιβλία τα ρατσιστικά στερεότυπα. Υποστηρίζω τους διακριτούς ρόλους Κράτους-Εκκλησίας. Θεωρώ ότι ο διακριτός ρόλος δίνει μεγαλύτερη ελευθερία, μεγαλύτερη αξιοπιστία με την ταύτιση με το βασικό έργο της Εκκλησίας που είναι, κατά τη γνώμη μου, πνευματικό και όχι άσκηση εξουσίας. Ζητώ από το Κράτος να προστατεύσει τα ανθρώπινα δικαιώματα, να εκσυγχρονίσει τη νομοθεσία και να θεσπίσει νόμους για την αρμονική συνύπαρξη των μειονοτήτων. Όλοι οι φορείς του πρέπει να οργανώσουν και να υποστηρίξουν αντιρατσιστικές εκδηλώσεις και να περάσουν το μήνυμα του αντιρατσισμού. Οφείλουμε να ξεφύγουμε από το κατεστημένο. Τελειώνοντας, θεωρώ ως αποτελεσματικότερο τρόπο για την πρόληψη του θρησκευτικού ρατσισμού το να τοποθετήσουμε τους εαυτούς μας στη θέση των άλλων και να σκεφτούμε εάν θα θέλαμε να μας αντιμετωπίζουν με αυτόν τον τρόπο. Πώς θα νιώθαμε αν είχαμε καθημερινά να αντιμετωπίσουμε τις σκοταδιστικές προκαταλήψεις και το φανατισμό του καθένα. Ας βάλει ο καθένας σκοπό της ζωής του το ρητό του Ρήγα «μην κάνεις στον άλλον εκείνο που δεν θέλεις να σου κάνει», όπως και τη επιβεβαίωση του Ευαγγελιστή Λουκά μέσα από τα ιερά κείμενα της Καινής Διαθήκης: «Καθώς θέλετε ίνα ποιώσιν ημίν οι άνθρωποι, ούτω και υμείς ποιεíte αυτοίς ομοίως». ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Μαρία Σταυγιαννουδάκη από την Α' Αθήνας. ΜΑΡΙΑ ΣΤΑΥΓΙΑΝΝΟΥΔΑΚΗ (Α' Αθηνών): Κύριε Πρόεδρε, δεν ξέρω αν θα καταφέρω να αποσπάσω την προσοχή σας, μα θα προσπαθήσω να καθλώσω τη σκέψη σας με ένα θέμα που κατακρεουργεί τα όνειρα μας, τις φιλοδοξίες μας και ισοπεδώνει τις ενδόμυχες επιθυμίες. Αναφέρομαι στα ναρκωτικά που επιβιώνουν ανάμεσα μας και ανενόχλητα συνεχίζουν να κάνουν τις νύχτες μας εφιαλτικές. Εμείς αποτελούμε τους θεατές μιας ταινίας με άδοξο τέλος, το θάνατο. Γνώρισα κάποτε ένα παιδί που ήταν βυθισμένο στον κόσμο των παραισθήσεων, τα λόγια του με έκαναν να λυγίσω: «'μα πεθάνεις, πριν πεθάνεις, δεν θα πεθάνεις όταν πεθάνεις, παρέδωσα πνεύμα και ψυχή, τώρα πια το κορμί μου καρτερεί τη στιγμή που θα αντικρίσει το χάρο για να λυτρωθεί». Είχε παραδώσει τη ζωή του χωρίς καν να πολεμήσει. Κανείς δεν τον βοήθησε και κανείς δεν ενδιαφέρθηκε. Τα τελευταία του λόγια ήταν: «Το νου σου μικρή», από τότε δεν τον ξαναείδα. Ηττήθηκε στο παιχνίδι που, ίσως, αναγκάστηκε να παίξει. Ένα παιχνίδι τόσο ψεύτικο όσο τα λόγια που ακούω ότι «όλα θα πάνε καλά». Παρ' όλα αυτά, συνεχίζω να ελπίζω σε ένα καλύτερο αύριο, μια καλύτερη κοινωνία, συνεχίζω να ελπίζω σε κάτι απλό, την ευτυχία που όλοι δικαιούμεθα. Ελπίζω σε σας εδώ, ελπίζω στους γονείς μου, στον αδελφό μου, ελπίζω σε αυτά τα μπλεγμένα τα παιδιά που ζητούν ένα στήριγμα. Ας μην τους εγκαταλείψουμε, απλώστε ένα χέρι βοήθειας, ας αγωνιστούμε για ένα μέλλον που υπόσχεται πολλά. Αυτά τα άτομα χρειάζονται εμάς, που είμαστε καθαροί, έχουμε καθαρό μυαλό. Εμείς τι κάνουμε γι'αυτό; Κάθε μέρα πεθαίνουν χιλιάδες άτομα. Τα βαποράκια περνούν έξω από το σχολείο να μας πλασάρουν τα ναρκωτικά με τους τρόπους που ξέρετε, θα ήθελα να αφιερώσω τη ζωή μου σε αυτά τα άτομα, γιατί αυτοί μας έχουν πραγματικά ανάγκη. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Δημήτριος ΣΟΥΛΙΟΣ από την Β' Πειραιά. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΟΥΛΙΟΣ (Β' Πειραιά): Κύριε Πρόεδρε, είδαμε όλοι πρόσφατα μια τραγωδία, που υπακούει σε όλους τους κανόνες του αρχαίου ελληνικού θεάτρου, αν και αμερικανικής παραγωγής. Τα φώτα σβήνουν, οι από μηχανής θεοί πιλοτάρουν αεροπλάνα, τα σύμβολα εξουσίας και καταγωγής που έφεραν οι αρχαίοι Έλληνες, αντικαθίστανται από δίδυμους πύργους και πεντάγωνα και οι νεκροί κατά εκατοντάδες αποσύρονται από τη σκηνή με μια εντυπωσιακή κατεδάφιση.

Εξάγγελοι με τη μορφή τηλεοπτικών οθονών μεταφέρουν τα νέα στην οικουμένη ξανά και ξανά. Η Αμερική ανέπτυξε τη δική της σκηνοθετική άποψη στο έργο. Εδώ το ρητό «μέτρον άριστον» καταργείται. Η φιλο

386

σοφία του big brother, όπου δηλαδή η πραγματική ζωή είναι το καλύτερο θέαμα, ισχύει και τώρα, καθώς η τραγωδία, όσο και αν δυσκολευόμαστε να το πιστέψουμε. Τα φώτα σβήνουν και οι θεατές οδεύουν στο κοντινότερο εστιατόριο και συζητούν το έργο. Κάτι ουσιώδες φαίνεται να απουσιάζει, «η κάθαρση». Το έργο μας δεν έχει λύση και ο θεατής κάθε άλλο παρά βελτιωμένος φεύγει από το θέατρο. Μήπως οι τρομοκράτες, σαν άλλη Μήδεια εκδικήθηκαν τον πόλεμο στο Κόσσοβο; Μήπως παρακινήθηκαν από το θρησκευτικό φανατισμό, μήπως χτύπησαν τον καπιταλισμό; Το αρχαίο θέατρο είναι πράξη σπουδαία και τελεία με διδακτικό σκοπό και κατ' επέκταση περί ου ο λόγος, ενέργεια. Και όπως έλεγε ο Όσκαρ Ουάιλντ, «η ζωή μιμείται την τέχνη και πολύ πιοτά μάλιστα». Αναφέρω παράλληλα ένα ποίημα του Αναγνωστάκη που δίνει μια άλλη ερμηνεία στα τελευταία γεγονότα: «Επιτύμβιον Πέθανες και έγινες και εσύ ο καλός ο λαμπρός άνθρωπος ο οικογενειάρχης, ο πατριώτης τριάντα έξι στέφανα σε συνοδεύσανε τρεις λόγοι αντιπροέδρων εφτά ψηφίσματα για τις υπέροχες υπηρεσίες που προσέφερες α ρε Λαυρέντη, εγώ που μόνο το 'ξερα τι κάθαρμα ήσουν τι κάλπικος παράς, μια ολόκληρη ζωή μέσα στο ψέμα κοιμού εν ειρήνη, δεν θα 'ρθω την ησυχία σου να ταράξω εγώ μια ολόκληρη ζωή μέσα στη σιωπή θα την εξαγοράζω πολύ ακριβά και όχι με τίμημα το θλιβερό σου σαρκίο κοιμού εν ειρήνη, ως ήσουν πάντα στη ζωή ο καλός ο λαμπρός άνθρωπος ο οικογενειάρχης, ο πατριώτης δεν θα 'σαι ο πρώτος ούτε δα και ο τελευταίος». Βέβαια το «Επιτύμβιο» δεν απευθύνεται σε όλα τα θύματα της τρομοκρατικής ενέργειας και ιδιαίτερα στους ομοεθνείς μας. Επειδή τίποτα δεν γίνεται χωρίς υπαιτιότητα στο δημοκρατικό μας πλανήτη, έτυχε κάποιιο από τους θανόντες και οι ομόεθνοι Αμερικάνοι επιζήσαντες, έχουν μερίδιο ευθύνης στις τρομοκρατικές ενέργειες. Τώρα, καθρεπτίζονται με τις Ερινύες και ζητούν αίμα αντί αίματος, καταστροφή αντί καταστροφής με σύνθημα τους τον πόλεμο. Η πληγωμένη υπερηφάνεια είναι μια αρρώστια κολλητική, που δεν επιδέχεται άλλο φάρμακο από την εκδίκηση. Έχουν άραγε δικαίωμα για αυτοδικία; Βέβαια, δεν θα μπορούσα να μην καταδικάσω τους τρομοκράτες με την ενέργεια τους αυτή, που στηρίζεται στο κράτος του τρόμου και το θάνατο και δημιούργησαν μια επίγεια κόλαση. Είναι τρόπος αυτός να υπηρετήσει κάποιος την ιδεολογία του; Μόνο ο σεβασμός για την ανθρώπινη ύπαρξη θα κάνει εφικτό τον καλύτερο κόσμο. Καταδικάζω τους τρομοκράτες, γιατί είναι υπαίτιοι της πρόσφατης τραγωδίας και υπαίτιοι του βομβαρδισμού στη Σερβία. Είναι χρέος μας να αλλάξουμε αυτή την κατάσταση και ας ακολουθήσουμε τον Ταρκόφσκι που έλεγε ότι «κάθε άνθρωπος πρέπει να σκηνοθετήσει το δικό του έργο ζωής». Δεν πρέπει να ανεχθούμε ένα μέλλον που θα είμαστε ή θεατές ή ηθοποιοί σε ένα διαρκώς επαναλαμβανόμενο έργο. Η αλλαγή, ίσως, ξεκίνησε και στο χέρι μας είναι να ανανεώσουμε την ελπίδα. Είδα κάτι θαυμαστό να γεννιέται από το τραγικό συμβάν, δηλαδή, ενώ συνέπεσε με τη νίκη του Παναθηναϊκού, οι συμμαθητές μου μιλούσαν για το πολιτικό συμβάν, αγνοώντας τον αθλητικό θρίαμβο. Κρύβουμε τη δύναμη της νεολαίας και την πυγμή, που θα καταστρέψει την υποκριτική σοφία των γηρατειών. Αγαπητοί συνάδελφοι, τελειώνω με ένα μεταφρασμένο κομμάτι των Πινγκ Φλόιντ «Μην τους βοηθάς να θάψουν το φως, μην παραδίνεσαι χωρίς μια μάχη, μη μου λες πως δεν υπάρχει καμία ελπίδα, μαζί στεκόμαστε,

χωρισμένοι πέφτουμε». ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Αικατερίνη ΣΟΠΙΔΗ. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΣΟΠΙΔΗ (Υπόλοιπο Αττικής): Κύριε Πρόεδρε, φίλες και φίλοι συνάδελφοι, θα σας μιλήσω για το πρόβλημα των δικαιωμάτων του παιδιού, ένα θέμα καθόλου ασήμαντο, ειδικά στη σημερινή κοινωνία. Το παιδί, όπως και κάθε ένας από μας, έχει δικαίωμα στη ζωή σε ένα καλό επίπεδο ζωής στην εκπαίδευση, έχει δικαίωμα πάνω απ' όλα να προστατεύεται από οικονομική εκμετάλλευση. Αυτά, σύμφωνα με τη Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών, το 1989, την οποία την έχουν αποδεχθεί όλες οι χώρες του κόσμου, εκτός από τη Σομαλία λόγω έλλειψης κυβέρνησης και, δυστυχώς, τις Η.Π.Α.. Το θέμα των δικαιωμάτων των παιδιών, λοιπόν, είναι τόσο σημαντικό, γιατί όλα αυτά τα δικαιώματα, η πλειοψηφία των παιδιών σε όλο τον κόσμο, σήμερα πολύ περισσότερο από ποτέ δεν τα απολαμβάνει. Αυτό το αποδεικνύει η αιτία στην Αφρική, η παιδική δουλεία και η κακή υγειονομική περίθαλψη στην Κίνα, ο αναλφαβητισμός κυρίως στα κορίτσια, η αυξημένη παιδική θνησιμότητα, η παιδική πορνεία και η παιδική εργασία. Ο παιδικός πληθυσμός, απέναντι σε όλα αυτά και εξαιτίας της δυσκολίας τους στην έκφραση ιδεών και απόψεων, αδυνατεί να προστατευθεί μόνος. Παράλληλα οι ηγεσίες των αναπτυσσόμενων χωρών εθελουφλούν μπροστά σε τόσα προβλήματα. Στην Ιταλία μάλιστα δεν υπάρχουν ειδικές διατάξεις για την καταστολή της παιδικής πορνογραφίας, επιπλέον κακομεταχειρίζονται τα παιδιά πολλά ορφανοτροφεία και ιδρύματα, τα οποία θα έπρεπε να τα προστατεύουν. Επίσης, στις ένοπλες δυνάμεις του Ηνωμένου Βασιλείου,

387

χώρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υπηρετούν περισσότεροι από 9.000 στρατιώτες κάτω των 18 ετών. Από την άλλη, κατάφωρη παραβίαση των διεθνών προτύπων αποτελεί η συνέχιση των εκτελέσεων της Η.Π.Α, ατόμων, για εγκλήματα που διέπραξαν σε ηλικία κάτω των 18 ετών. Εκτελέστηκαν 98 άτομα μόνο το 1999. Στο Πακιστάν, επίσης, το εμπόριο των κοριτσιών και γυναικών δεν βρίσκει εμπόδιο. Στην Ελλάδα δεν υπάρχουν ειδικές διατάξεις στον Ποινικό Κώδικα, που να απαγορεύουν την πορνογραφική εκμετάλλευση της φωτογραφικής εικόνας ανηλίκων, ούτε σε κανένα ποινικό νόμο, μολονότι η Ελλάδα έχει υπογράψει το 1990 τη διεθνή σύμβαση της Ν. Υόρκης. Η Τουρκία με τη σειρά της δεν σταματά τα φοβερὰ της βασανιστήρια. Επί πλέον, δύο εκατομμύρια κορίτσια κάθε χρόνο υποβάλλονται αναγκαστικά σε ακρωτηριασμό των γεννητικών τους οργάνων και ένα στα τρία απ' αυτά πεθαίνει εξαιτίας αυτής της επέμβασης. Σύμφωνα με αυτά πρέπει να δώσουμε βάρος στα παρακάτω: Ανθρωπιστική παιδεία για την καταπολέμηση του ρατσισμού, της ξενοφοβίας, του λανθασμένου τρόπου σκέψης και οποιασδήποτε άλλης αιτίας. Να γίνει προσπάθεια με ειλικρίνεια να εξαλειφθεί ο αναλφαβητισμός παγκοσμίως και να εξασφαλιστεί το αγαθό της μόρφωσης. Να εφαρμοσθούν με εντιμότητα, σύνεση και χωρίς παραλείψεις όσα έχουν ειπωθεί σε συνέδρια για τους όρους δικαιωμάτων του παιδιού. Να υπάρχει σεβασμός στις διατάξεις για την ειρήνη. Αναχαίτιση της κατασκευής πυρηνικών και οποιουδήποτε άλλου επικίνδυνου στοιχείου. Οι ίδιοι οι πολίτες να προσπαθούν για την πνευματική τους ανάταση μέσα από κίνητρα αυτομόρφωσης και καλλιέργειας που θα παρέχει το κράτος. Ενίσχυση του εθελοντισμού και των υγιών ανθρωπιστικών οργανώσεων που δραστηριοποιούνται για τη θεραπεία πασχόντων παιδιών θυμάτων βίας, λόγω πολέμου, ανέχειας ή κακοποίησης. Ίδρυση βιβλιοθηκών και σχολείων του δρόμου, στα οποία εθελοντές εκπαιδευτικοί θα παρέχουν μορφωτικό έργο σε απροστάτευτα παιδιά, όπως τα παιδιά των φαναριών. Συστήματα ψυχολόγων και

κοινωνικών λειτουργιών με κρατική ή ιδιωτική υποστήριξη για τη θεραπεία και επανένταξη των πασχόντων παιδιών. Αγαπητοί συνάδελφοι, αυτό που συνέβη στην Αμερική είναι αντίθετο με τα δικαιώματα της ζωής, όπως, επίσης, αντίθετο είναι και αυτό που ετοιμάζεται τώρα η Αμερική να κάνει. Τελειώνοντας την ομιλία μου, θα αναφέρω αυτό που έχει πει ένας μελετητής της παιδικής ηλικίας, ο Ντεμόν, «η ιστορία της παιδικής ηλικίας είναι ένας εφιάλτης από τον οποίο μόλις τώρα αρχίσαμε να ξυπνάμε». Εγώ, λοιπόν, θέλω να ελπίζω ότι ήδη έχουμε αρχίσει ήδη να σεβόμαστε την ανθρώπινη ύπαρξη. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Παναγιώτης Νικολόπουλος. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ (Νομός Μεσσηνίας): Κύριε Πρόεδρε, ήρθα εδώ γιατί νομίζω ότι έχω την υποχρέωση σαν Έλληνας πολίτης να πω ένα λόγο, που δεν αναφέρεται από κάθε κυβέρνηση, γιατί αν τον έλεγαν, θα έχαναν ψήφους ή ακόμα και την εξουσία τους και εμείς, όπως ξέρουμε, «προτιμούμε να κυλισθούμε στο βούρκο της διαφθοράς παρά να χάσουμε την καρτέλα». Δεν αναφέρομαι σε συγκεκριμένα πρόσωπα που κυβερνούν, αλλά αναφέρομαι απλά στον όρο γενικά «κυβερνήτες». Αναρωτηθήκατε ποτέ αν μετά από 400 χρόνια, μπορεί και λιγότερα, υπάρχει ένα περιοδικό ή μια εφημερίδα που θα αναφέρεται σαν αφιέρωμα σε ένα λόγο, σε ένα έθνος, που ήκμασε για μια χρονική περίοδο και έδωσε τα φώτα στην Ευρώπη, αλλά χάθηκε από το χάρτη και τώρα πια δεν υπάρχει και ανήκει στο παρελθόν; Θα ήθελα να πιστεύω ότι η ελληνική φυλή δεν θα υπάρξει σαν ιστορία και μόνο, μετά από 400 χρόνια, όπως κάποιοι άλλοι λαοί. Δεν θα ήθελα η ιστορία να γράψει για ένα έθνος που ήκμασε κάποτε και τώρα πια δεν υπάρχει, χάθηκε μέσα στη παγκοσμιοποίηση, μέσα στην αφάνεια που έχουμε καταφέρει να ζούμε. Δεν γνωρίζω εάν εσείς, Έφηβοι Βουλευτές, αναρωτηθήκατε ποτέ για το θέμα της επιβίωσης. Τώρα, όμως, νομίζω ότι θα χρειασθεί να ασχοληθείτε. Είναι κρίμα, γιατί επιβιώσαμε τόσους αιώνες μέσα σε δύσκολες συνθήκες και να χαθούμε τώρα. Γι' αυτό μεγάλο μέρος της ευθύνης έχουν τα λάθη και η διαφθορά των κυβερνήσεων. Κάποιοι μπορούν να πουν ότι φταίμε συνολικά όλοι εμείς, εγώ όμως νομίζω ότι φταίμε λίγο, γιατί δεν έχουμε επαρκή ενημέρωση. Οι εκτιμήσεις δείχνουν ότι η Ελλάδα, μετά από 40 έως 50 χρόνια, θα έχει πληθυσμό περίπου 3 εκατομμύρια. Δεν γίνεται καμία αξιολογή προσπάθεια για να λυθεί το πρόβλημα. Η Ελλάδα μας χάνεται και βυθίζεται στο βυθό που εμείς οι ίδιοι φτιάξαμε και συντηρούμε. Αυτό το πλοίο που ταλαντεύεται στα κύματα τόσους αιώνες τώρα, αυτό το πλοίο που λέγεται Ελλάδα, έχει υποστεί ρήγμα και σιγά σιγά βυθίζεται. Η νεολαία, ο κύριος παράγοντας για να σωθεί ένα έθνος, είτε καταρρέει μέσα σε έναν κόσμο δίχως επιστροφή είτε μέσα σε έναν άλλο κόσμο με έναν τρόπο ζωής, που μπορεί να μην πεθαίνεις σωματικά, αλλά είσαι ευάλωτος και ανήμπορος να αντιδράσεις σε αυτά που σου προσφέρουν οι ισχυροί. Σκοπός τους είναι να σε υποδουλώσουν για να σε κρατήσουν στην εξουσία τους. Αναρωτιέμαι αν με τον τρόπο διακυβέρνησης που ακολούθησαν οι κυβερνήσεις ωφέλησαν ή έβλαψαν αυτόν τον τόπο. Συμπεραίνω ότι οι κυβερνήτες που έχουμε δεν είναι

388

αντάξιοι του λαού που αντιπροσωπεύουν. Νομίζω ότι δεν μπορείτε να αμφισβητήσετε ότι για να λυθεί το πρόβλημα χρειάζεται σκληρή δουλειά. Πρέπει να βάλετε βαθιά το χέρι στην τσέπη. Χρειάζεται μεγαλύτερη οικονομική βοήθεια στους πολύτεκνους, δηλαδή ένα αξιοπρεπές εισόδημα για την ανατροφή των παιδιών, ανάλογο με τις χώρες της Ε.Ε.. Να μη διώκονται οι ανύπαντρες μητέρες, να υπάρχει παροχή σπιτιών και εργασίας σε ζευγάρια, με όρο να κάνουν πολλά παιδιά. Να χρησιμοποιηθούν τα ΜΜΕ και με τη βοήθεια τους να γίνει

πλύση εγκεφάλου στους πολίτες, όπως γίνεται στους ψηφοφόρους στις εκλογές. Εξάλλου, εσείς κυβερνάτε, εσάς χρυσοπληρώνουμε και εσείς πρέπει να βρείτε τη λύση. Θα ήθελα να διαψευσθώ και τα παραπάνω να είναι απλά ένα σενάριο. Έχετε χρόνο να λύσετε τα προβλήματα, αρκεί να βρεθεί ικανός κυβερνήτης για να κυβερνήσει. Η Ελλάδα είναι στα χέρια σας και έχετε την υποχρέωση να την οδηγήσετε σε σωστό δρόμο. Αν δεν είστε ικανοί, δηλώστε το «δε μπορούμε να λύσουμε το πρόβλημα και γι' αυτό αποχωρούμε». Ευχαριστώ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Αθανάσιος ΣΤΕΝΗΜΑΧΙΤΗΣ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΣΤΕΝΗΜΑΧΙΤΗΣ (Β' Αθηνών): Κύριε Πρόεδρε, σεβαστό Προεδρείο, φίλες και φίλοι Έφηβοι Βουλευτές, ονομάζομαι Αθανάσιος ΣΤΕΝΗΜΑΧΙΤΗΣ και εκπροσωπώ το Γ' Ενιαίο Λύκειο της Κηφισιάς. Αγαπητοί, ο νέος αιώνας και η νέα χιλιετία ξεκίνησε για την πατρίδα μας με έλλειμμα, όχι σε ισοζύγιο ή άλλα οικονομικά μεγέθη, αλλά με έλλειμμα του πληθυσμού, αφού οι ετήσιοι θάνατοι συνεχίζουν να ξεπερνούν τις γεννήσεις, τα τελευταία 5 χρόνια, Μπορεί σαν χώρα να έχουμε αρκετά εθνικά προβλήματα, όπως το οικονομικό, το ασφαλιστικό, την πορεία μας στην Ενωμένη Ευρώπη, τις ελληνοτουρκικές σχέσεις κ.λπ.. Όμως το πιο σημαντικό είναι ότι η χώρα μας εξελίσσεται σε κοινωνία γερόντων, σύμφωνα με τα αποτελέσματα της τελευταίας έρευνας της EUROSTAT, που είναι η στατιστική υπηρεσία της Ε.Ε. σε 211 περιφέρειες της. Οι αριθμοί είναι αμείλικτοι: τα τελευταία 30 χρόνια ο αριθμός των γεννήσεων μειώθηκε κατά 35%. Έτσι, ο δείκτης γονιμότητας, που αναφέρεται στα παιδιά που αναλογούν σε κάθε γυναίκα αναπαραγωγικής ηλικίας, έγινε 1,2 και συνεχώς μικραίνει, αφού πιο πρόσφατες έρευνες τον τοποθετούν στο 0,90. Για την ανανέωση του πληθυσμού ο δείκτης αυτός θα έπρεπε να ήταν τουλάχιστον 2,1. Οι εκπαιδευτικοί είναι οι πρώτοι που εισπράττουν τα αρνητικά αποτελέσματα, αφού λιγοστεύουν κάθε χρόνο, κατά 15.000 οι μαθητές της υποχρεωτικής εκπαίδευσης, κυρίως από τη βάση της. Συνεπώς τα αμέσως επόμενα χρόνια θα επηρεαστούν ακόμη πιο δραματικά και οι ανώτερες βαθμίδες εκπαίδευσης. Μείωση των παιδιών σημαίνει μείωση των στρατευσίμων και κατόπιν των εργαζομένων. Έτσι ενώ η αναλογία εργαζομένων/ συνταξιούχων έπρεπε να είναι τουλάχιστον 4/1 για ένα υγιές ασφαλιστικό σύστημα, αυτή τη στιγμή η αναλογία είναι 1,7/1 με τάση τα αμέσως επόμενα χρόνια να γίνει 1/1. Έρα, το δημογραφικό δεν είναι απλά ένα πρόβλημα, αλλά ανατρέπει με την πάροδο του χρόνου, οτιδήποτε άλλο είχε προγραμματιστεί, με αποτέλεσμα να δημιουργεί το ίδιο αμέτρητα άλλα προβλήματα. Γνωρίζουμε ότι το Ελληνικό Κοινοβούλιο έχει ασχοληθεί με το θέμα πολλές φορές. Σαν παράδειγμα αναφέρω το πόρισμα της διακομματικής κοινοβουλευτικής επιτροπής για το δημογραφικό. Τα μέτρα που έχουν παρθεί αποδεικνύονται από μόνα τους ελλιπή, αφού δεν έφεραν αποτελέσματα. Λύση θα βρεθεί εάν θεωρηθεί το δημογραφικό σαν το κυρίαρχο εθνικό πρόβλημα και παρθούν μέτρα, όπως στην Ισπανία και την Πορτογαλία, που έχουν παράλληλες οικονομίες με τη χώρα μας. Τα μέτρα της Γερμανίας θεωρούνται τα πιο αποτελεσματικά. Είναι ανάγκη να παραδειγματιστούμε από τις χώρες που ήρθαν αντιμέτωπες με το συγκεκριμένο πρόβλημα, πριν από εμάς, και το αντιμετώπισαν αποτελεσματικά. Αν δοθούν τα κατάλληλα κίνητρα, θα αλλάξει η νοοτροπία των νέων ζευγαριών απέναντι στην απόκτηση περισσότερων παιδιών. Το λαμπρό παράδειγμα το δίνει η ηρωική τάξη των πολυτέκνων, που πρέπει να βοηθηθεί και προβληθεί κατάλληλα, ώστε να αποτελέσει θετικό παράδειγμα για όλους. Μόνο με αυτόν τον τρόπο θα αποκτήσουν νόημα οι άλλες προσπάθειες και θυσίες που κάνουμε σαν άτομα και κοινωνία σε όλους τους άλλους τομείς. Για μας τη νέα γενιά η κάθε καθυστέρηση στη λήψη μέτρων είναι καθοριστική για τη μελλοντική μας ζωή. Ειλικρινά δε

θα θέλαμε να σημαδευτεί η γενιά των γονιών μας με το βάρος της αποτυχίας στη λήψη των απαραίτητων αποφάσεων μας. Προσδοκούμε την ενεργοποίηση της πολιτείας, η οποία οφείλει να λάβει τα απαραίτητα μέτρα, που δεν θα τροποποιούνται ούτε θα καταργούνται, αλλά θα δίνουν τη σιγουριά στα ελληνικά ζευγάρια ότι το ελληνικό κράτος θα στηρίξει αυτή την απόφαση τους, καθώς και την επιθυμία τους να μεγαλώσουν σωστά τα νέα ελληνόπουλα. Η ηλικία που έχουμε μας δίνει το δικαίωμα να είμαστε αισιόδοξοι, όσον αφορά το μέλλον μας, δημιουργώντας μας την πεποίθηση ότι η κατάσταση αυτή θα αναστραφεί, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Ελένη ΜΟΥΡΑΤΙΔΟΥ. ΕΛΕΝΗ ΜΟΥΡΑΤΙΔΟΥ (Β' Θεσσαλονίκης): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, ονομάζομαι ΜΟΥΡΑΤΙΔΟΥ Ελένη και εκπροσωπώ το Ενιαίο Λύκειο Σοχού, στην Επαρχία Θεσσαλονίκης. Ζω σε ένα χωριό βόρεια της Θεσσαλονίκης, το οποίο ονομάζεται Λευκούδα. Δυστυχώς, το χωριό μου μπορώ να πω ότι έχει αποκλειστεί από την υπόλοιπη ελληνική κοινω

389

νία, όπως άλλωστε συμβαίνει και με εκατοντάδες άλλα μικρά χωριά. Οι μόνιμοι κάτοικοι του χωριού είμαστε σχεδόν 100, οι περισσότεροι από αυτούς είναι συνταξιούχοι, οι μαθητές είμαστε μόνο 6, γι' αυτόν ακριβώς το λόγο δεν υπάρχει και σχολείο στο χωριό. Νέοι δεν υπάρχουν καθόλου, γιατί δεν υπάρχουν δουλειές. Το χειμώνα, όταν χιονίζει, το χωριό βρίσκεται σε κατάσταση πλήρους αποκλεισμού. Ακόμη και το λεωφορείο που είναι το μόνο μέσο συγκοινωνίας, εκτός του ιδιωτικού αυτοκινήτου, δεν έρχεται εξαιτίας της κακοκαιρίας. Αλλά αρκετές φορές δεν έρχεται και εξαιτίας κάποιας βλάβης, γιατί θα πρέπει να πω, πως τα περισσότερα λεωφορεία του ΚΤΕΛ που έρχονται στην περιοχή μου, παρουσιάζουν κάποια βλάβη. Όμως, αυτό δεν μου φαίνεται καθόλου περίεργο, από τη στιγμή που ολόκληρη η ελληνική κοινωνία παρουσιάζει κάποια βλάβη. Τα λεωφορεία λοιπόν του ΚΤΕΛ, δεν μπορούν να μείνουν απέξω και έτσι ακολουθούν τη μόδα. Δυστυχώς, όμως, τα λεωφορεία δεν είναι τα μόνα μέσα συγκοινωνίας που παρουσιάζουν προβλήματα. Τα τελευταία χρόνια τη σκυτάλη την έχουν πάρει τα πλοία και τα αεροπλάνα. Κάθε τόσο ακούμε στις ειδήσεις για ναυάγια και πτώσεις αεροπλάνων που έχουν τραγικές συνέπειες, όχι σε υλική δύναμη αλλά σε ανθρώπινη, γιατί τα θύματα κάθε φορά είναι όλο και περισσότερα. Σε ποιον όμως επιρρίπτονται οι ευθύνες και ποιος πραγματικά φταίει γι' αυτά τα ατυχήματα; Οι ευθύνες συνήθως επιρρίπτονται στον καπετάνιο και στον πιλότο, αντίστοιχα, καθώς και στο υπόλοιπο πλήρωμα εξαιτίας κάποιας κακής διαχείρισης των μηχανών. Εγώ δυσκολεύομαι να πιστέψω αυτή την εξήγηση, γιατί είναι πολύ συνηθισμένη και μόνο γι' αυτούς που έχουν οφθαλμαπάτη. Ας μη ξεχνάμε πως ζούμε στην ελληνική κοινωνία και είτε θέλουμε είτε όχι πρέπει να τη δεχθούμε και να την υποστούμε, όπως είναι με τα προτερήματα της, τα οποία σπανίζουν, και τα ελαττώματα της, τα οποία ξεχειλίζουν. Η χώρα μας αν και έχει μπει στην Ε.Ε. και στην Ο.Ν.Ε. ωστόσο δεν έχει παύσει να αντιμετωπίζει τα ίδια προβλήματα που αντιμετώπιζε πριν 50 χρόνια και μάλιστα σε μεγαλύτερο ποσοστό. Αν κοιτάξουμε και παραδειγματιστούμε από την καθημερινή μας ζωή, θα δούμε πως τίποτα δεν λειτουργεί σωστά και υπέρ του Έλληνα πολίτη. Οι λογαριασμοί του ΟΤΕ και της ΔΕΗ κάθε μήνα έρχονται φουσκωμένοι. Οι συντάξεις παραμένουν σταθερές, ενώ οι τιμές σε όλα τα προϊόντα ανεβαίνουν. Τα μέσα συγκοινωνίας δεν έχουν ακρίβεια στην ώρα τους. Οι ληστές μπορούν πλέον ελεύθεροι να μπαίνουν στα σπίτια και να τα αδειάζουν. Σε όποια δημόσια υπηρεσία και αν πάμε, αποκλείεται να

τελειώσουμε τη δουλειά μας νωρίς και να φύγουμε, χωρίς να μας έχουν σπάσει τα νεύρα οι υπάλληλοι που πολλές φορές δεν έχουν τις κατάλληλες γνώσεις για τη θέση τους. Αυτά είναι λίγα από τα δυσάρεστα γεγονότα που συμβαίνουν στην ελληνική κοινωνία. Όμως, δεν φθάνει που όλοι εμείς οι Έλληνες πολίτες αντιμετωπίζουμε καθημερινά τέτοια και χειρότερα γεγονότα, έχουμε από πάνω και τους πολιτικούς να μας καθυστερούν και να μας παρουσιάζουν ένα αποδοτικό παρόν και ένα ευοίωνο μέλλον κάτι το οποίο εμείς δεν βλέπουμε. Μπορεί η πολιτική να ανήκει ως θέμα στην Επιτροπή Δημόσιας Διοίκησης, Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης. Όμως, αφορά σημαντικά και τη δική μας Επιτροπή, γιατί κάθε κοινωνική υπόθεση έχει ουσιαστική σχέση με την πολιτική, αλλά και με τους πολιτικούς. Π.χ. το γεγονός ότι συμβαίνουν πολλά τροχαία ατυχήματα και οι υπεύθυνοι σπάνια τιμωρούνται, οφείλεται στο γεγονός ότι ο Υπουργός Μεταφορών και ο Υπουργός Δικαιοσύνης δεν εκτελούν σωστά το έργο τους. Ακόμη το γεγονός ότι πολλοί γιατροί, προκειμένου να μας κάνουν κάποια επέμβαση, ζητούν επιπλέον χρήματα, τα γνωστά σε όλους μας πλέον «φακελάκια», φανερώνει ότι ο Υπουργός Υγείας, δε λαμβάνει τα κατάλληλα μέτρα, ώστε αυτοί οι ασυνείδητοι γιατροί να πάψουν να ενεργούν εις βάρος της τσέπης του κάθε Έλληνα πολίτη. Εκθέτουν έτσι τη ζωή του σε άμεσο κίνδυνο σε περίπτωση που ο ασθενής αρνηθεί να καταβάλει αυτό το ποσό. Βλέπουμε, λοιπόν, πως η πολιτική σχετίζεται σε μεγάλο βαθμό με τα θέματα που απασχολούν την Επιτροπή μας. Όμως, θα πρέπει να σεβαστώ το γεγονός ότι οι αρμόδιοι ένταξαν την πολιτική σε κάποια άλλη Επιτροπή, αυτός είναι ο λόγος άλλωστε που δεν επεκτείνομαι βαθύτερα σε αυτό το θέμα που απασχολεί όλους τους Έλληνες πολίτες. Όπως είπα στην αρχή, ζω σε ένα μικρό χωριουδάκι, βόρεια της Θεσσαλονίκης, το οποίο έχει σχεδόν ερημωθεί. Αυτό, όμως, δε συμβαίνει μόνο με το χωριό μου, αλλά με ολόκληρη την ελληνική ύπαιθρο, η οποία βρίσκεται σε κατάσταση νέκρωσης. Αν αναζητήσουμε τους υπεύθυνους γι' αυτή την άσχημη κατάσταση, σίγουρα για πολλοστή φορά θα καταλήξουμε στο συμπέρασμα, ότι υπεύθυνο είναι το κράτος. Για ποιο λόγο όμως, είναι υπεύθυνο το κράτος; Το κράτος είναι υπεύθυνο για το λόγο ότι, ενώ μπορεί να αξιοποιήσει την ελληνική ύπαιθρο προς το συμφέρον του, αυτό δεν το κάνει. Η χώρα μας ανέκαθεν ήταν μια γεωργοκτηνοτροφική χώρα, το κράτος τώρα τι προσπαθεί να την κάνει; Μια βιομηχανική χώρα; Οι υπεύθυνοι πρέπει επιτέλους να ανοίξουν τα μάτια τους και να κοιτάξουν τι πραγματικά συμβαίνει γύρω τους. Η ανεργία αυξάνεται, η εγκληματικότητα αυξάνεται, ο ρατσισμός αυξάνεται, οι έμποροι και οι χρήστες των ναρκωτικών αυξάνονται, οι φόροι αυξάνονται, οι λογαριασμοί αυξάνονται, οι τιμές σε όλα τα προϊόντα αυξάνονται, όμως το εισόδημα του Έλληνα πολίτη μειώνεται. Η αξιοποίηση και η αναζωογόνηση της ελληνικής υπαίθρου δεν είναι ακατόρθωτο έργο, απαιτεί θέληση, χρόνο και χρήμα. Αν επιτευχθεί αυτό το τεράστιο έργο, το κράτος θα έχει μεγάλα συμφέροντα. Κατ' αρχάς, θα δημιουργηθούν νέες θέσεις εργασίας και έτσι οι νέοι θα παραμείνουν στα χωριά τους με αποτέλεσμα

390

να μειωθεί η ανεργία και η εγκληματικότητα. Η χώρα μας μπορεί να έχει ενταχθεί στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά ορισμένα γεγονότα και καταστάσεις που συμβαίνουν, μας θυμίζουν περισσότερο μια τριτοκοσμική χώρα. Αυτό ξέρετε, γιατί συμβαίνει, αγαπητοί συνάδελφοι; Συμβαίνει, γιατί αυτοί που βρίσκονται κάθε φορά στην εξουσία είναι μόνο λόγια και τα λίγα έργα που κάνουν, τα κάνουν για να μας ρίξουν στάχτη στα μάτια, για να εξασφαλίσουν την ψήφο μας και την επόμενη τετραετία, θέλω, όμως, να πιστεύω πως εμείς

οι νέοι δεν θα είμαστε τα επόμενα θύματα τους, αλλά θα τους αντισταθούμε με σθένος και θα τους αναγκάσουμε να πετάξουν τα προσωπεία, τα οποία φοράνε και να μας δείξουν το πραγματικό τους πρόσωπο, γιατί οφείλω να πω πως όλοι αυτοί δίνουν μια άριστη θεατρική παράσταση μπροστά στο ελληνικό κοινό, αλλά μάλλον δεν έχουν καταλάβει πως το ελληνικό κοινό δεν τους χειροκροτεί, αλλά τους χλευάζει. Ελπίζω πως όταν η εξουσία περάσει στα δικά μας χέρια δε θα κάνουμε τα σφάλματα που κάνουν τώρα αυτοί που την έχουν, αλλά θα πολεμήσουμε για μια κοινωνία ισότιμη για όλους, στην οποία οι διάφοροι θεσμοί, όπως παιδεία, υγεία, δικαιοσύνη θα λειτουργούν υπέρ του κάθε Έλληνα πολίτη και όχι εναντίον του. Τότε, ίσως, αυτοί οι άνθρωποι που έχυσαν το αίμα τους, για να είμαστε εμείς σήμερα ελεύθεροι, αισθανθούν περήφανοι για τους απογόνους τους. Σας ευχαριστώ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Γεώργιος Χρήστου. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΥ (Νομός Μεσσηνίας): Αγαπητοί φίλοι και φίλες, όλοι οι προηγούμενοι ομιλητές αναφέρθηκαν σε διάφορα κοινωνικά φαινόμενα, που στιγματίζουν το σύγχρονο τρόπο ζωής. Στο σημείο αυτό θα ήθελα να αναφερθώ στο «ήθος», που η αξία του και η ακτινοβολία του είναι τόσο μεγάλη. Η εποχή μας καυχιέται για τα τεχνολογικά ευρήματα της και για τον τρόπο που ο νους συλλαμβάνει καταπληκτικά σχέδια. Η λέξη «ήθος», όμως, έχει χάσει ολοκληρωτικά το νόημα της. Έχει μεταβληθεί σε πυροτέχνημα. Αρκεί μια ματιά ολόγυρα μας για να το νιώσουμε καλύτερα. Στην κοινωνία μας η «καλημέρα» έχει μεταβληθεί σε συμφέρον και ο άνθρωπος συναναστρέφεται τον πλησίον του γείτονα του μόνο όταν τον χρειάζεται. Σίγουρα, όμως, την μεγαλύτερη ευθύνη φέρει και η ίδια η οικογένεια. Οι γονείς άλλοτε με αυταρχισμό, άλλοτε με άκρατο φιλελευθερισμό, δεν θεωρούνται πρότυπα γι'αυτά και οδηγούν τα παιδιά τους σε λανθασμένους δρόμους, δίχως οράματα και ιδανικά. Στόχος είναι η μόρφωση που αποβλέπει στο χρήμα και όχι η μόρφωση που αποβλέπει στο ήθός· άλλωστε ο θεσμός της εκπαίδευσης είναι αδρανοποιημένος. Η εκπαίδευση διδάσκει, αλλά δεν εμπνέει, οδηγεί στην εκμάθηση και όχι στη μάθηση. Είναι βέβαιο, πλέον, ότι το ήθος αποτελεί υπέρτατο ιδανικό και είναι αντίληψη όλων ότι χρειάζεται αγώνας για την κατάκτηση του. Αρκεί μια πρόσκληση εκ μέρους της κοινωνίας, που θα αποτελεί και μια πρόκληση, για τον κάθε ένα φορέα ξεχωριστά. Κατ' αρχάς, η οικογένεια, που είναι το κύτταρο της κοινωνίας, με συναισθήματα στοργής, αγάπης και σεβασμού, οφείλει να βοηθήσει ουσιαστικά τα παιδιά, να τα αναθρέψει με πνευματική τροφή, ώστε να ανταποκριθούν σε υψηλότερα καθήκοντα με άξονα τον άνθρωπο. Το σχολείο πρέπει να διαμορφώνει χαρακτήρες με ανθρωπιστική παιδεία και στόχος τους να είναι η συνεργασία, άμιλλα, αγωνιστικότητα. Τα ΜΜΕ να προσφέρουν αντικειμενική ενημέρωση, να σέβονται την προσωπικότητα του θεατή και να προβάλλουν θετικά πρότυπα ζωής. Η Πολιτεία πρέπει να σέβεται τους θεσμούς της και οι πολιτικοί της να βρίσκονται στο εμείς και όχι στο εγώ. Όμως, το ίδιο το άτομο με αυτογνωσία και ωριμότητα να συμβιώνει αρμονικά με τους γύρω του. Όραμα, να γίνουμε άνθρωποι και όχι υπεράνθρωποι. Βέβαιο είναι ότι η πρόσκληση για ήθος αποτελεί επιτακτικό αίτημα της εποχής μας για έναν κόσμο με πανανθρώπινο χαρακτήρα. Αξίζει όλοι να αγωνιστούμε. Ευχαριστώ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής, Βάγια Σαλιαρίδου. ΒΑΙΑ ΣΑΛΙΑΡΙΔΟΥ (Ν. Έβρου): Αρχικά θα ήθελα να εκφράσω τη μεγάλη μου χαρά που παρευρίσκομαι σήμερα εδώ, παρακολουθώντας τη νεανική μας παρέα να προβληματίζεται, διατυμπανίζοντας πως οι νέοι μας και όραμα έχουν και κριτική σκέψη διαθέτουν και πολύ όρεξη για δουλειά έχουν. Συνεπώς, αποδείχθηκε πολύ έξυπνη η πρωτότυπη ιδέα της Βουλής των Εφήβων. Για μένα, όμως,

αποτελεί και μοναδική ευκαιρία να μεταφέρω δύο λόγια στα αυτιά σας από κάπου μακριά. Από μια πόλη που, δυστυχώς, από πολλούς αγνοείται η γεωγραφική της θέση ή ακόμη χειρότερα και η ίδια της η ύπαρξη. Αναφέρομαι στην πόλη από όπου κατάγομαι, το ακριτικό Διδυμότειχο. Μιλώ με κάποια πικρία, γιατί η ιστορική μου πόλη είναι ελληνική. Ανήκει στον ελλαδικό χάρτη και έχει προσφέρει το αίμα της για αυτήν την πατρίδα και εξακολουθεί να προσφέρει, διαφυλάσσοντας σαν ακρίτας τα σύνορα της πατρίδας μας. Το «ευχαριστώ» είναι κάποιες απορίες συμπατριωτών μας που ρωτούν αν το Διδυμότειχο είναι πόλη της Τουρκίας και η παγερή αδιαφορία της Πολιτείας. Είναι γνωστό και οδυνηρά αποδεκτό ότι το κράτος έκανε ένα τρομερό λάθος. Επένδυσε τα πάντα στα μεγάλα αστικά κέντρα, αδιαφορώντας για την επαρχία. Οι συνέπειες είναι ήδη εμφανείς.

391

Ολόκληρη η χώρα βιώνει έντονα το πρόβλημα της αστυφιλίας, του υπερπληθυσμού στις μεγαλουπόλεις, της ανεργίας και σταδιακά οδεύει προς τελειωτική γήρανση και ερήμωση της υπαίθρου και κυρίως των παραμεθόριων περιοχών. Χωριά εξαφανίζονται από το χάρτη και περιοχές στα σύνορα ερημώνουν. Και ενώ ενυπάρχει όλη αυτή η δραματική κατάσταση, υπεισέρχεται και ένα ακόμα σοβαρότερο πρόβλημα, το δημογραφικό. Η υπογεννητικότητα δεσπόζει καθώς το παραδοσιακό πρότυπο της οικογένειας αποτελεί πλέον παρελθόν, Όλα αυτά τα σοβαρότατα κοινωνικά προβλήματα, σε συνδυασμό, καθιστούν το πρόβλημα εθνικής σημασίας και την όλη κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Βεβαίως, ο κίνδυνος αυτός ενυπάρχει σε όλες τις παραμεθόριες περιοχές, που πολύ κακώς παραμελήθηκαν. Θα αναφερθώ, όμως, στην περιοχή μου, γιατί βιώνω την κατάσταση από κοντά και μέρα με τη μέρα αγωνιό για το μέλλον. Όλα αποτελούν αλυσίδα. Η συγκέντρωση της βαριάς βιομηχανίας και των κέντρων λήψεως αποφάσεων στα μεγάλα αστικά κέντρα, έχει ως αποτέλεσμα την έλλειψη θέσεων εργασίας στην υπαίθρο. Η άδικη κατανομή των πόρων της Ε. Ε. είχε ως αποτέλεσμα την κατασκευή περισσότερων έργων υποδομής στο κέντρο. Επομένως, το δυναμικό τμήμα του πληθυσμού της παραμεθόριας περιοχής, οι νέοι άνθρωποι, αναγκάζονται να μετακινούνται στα αστικά κέντρα προς εύρεση εργασίας, καθότι οι πτυχιούχοι δεν μπορούν να βρουν εργασία στα χωριά τους, οι δε νεότεροι εγκαταλείπουν τον τόπο τους για σπουδές, λόγω έλλειψης πανεπιστημιακών σχολών στις επαρχιακές μας παραμεθόριες κωμοπόλεις. Με αυτόν τον τρόπο εντείνεται το πρόβλημα της αστυφιλίας, του υπερπληθυσμού, του συγκεντρωτισμού και παρατηρείται κορεσμός επαγγελματιών στα αστικά κέντρα. Παράλληλα παρατηρείται ερήμωση και των παραμεθόριων περιοχών. Παραμένει το γερασμένο τμήμα του πληθυσμού που ούτε να προσφέρει δύναται ούτε να διαιωνίσει το γηγενή πληθυσμό. Ακόμη και αν υπάρχουν κάποιοι νέοι άνθρωποι παραμένει η υπογεννητικότητα, καθιστώντας και πάλι δύσκολη την ανανέωση του γηγενή πληθυσμού. Την ίδια στιγμή οι μειονότητες που συμβιώνουν στις παραμεθόριες περιοχές πολλαπλασιάζονται με ταχύτατους ρυθμούς. Τολμώ να πω πως αισθάνομαι μέσα στην (δια μου την πόλη σαν να είμαι εγώ η ξένη, σαν να είμαι μειονότητα μέσα στην ίδια μου τη χώρα. Τρέμω μόνο που σκέφτομαι τι θα γίνει, όταν οι γείτονες μας γίνουν περισσότεροι από τον ελληνικό πληθυσμό. Το Διδυμότειχο θα γίνει επαρχία της Τουρκίας, έτσι αθόρυβα, χωρίς αντίσταση θα βρεθούμε απέναντι σε μια δεύτερη Κύπρο. Όλα αυτά επειδή δεν σκέφθηκαν οι μεγάλοι, οι δυνατοί, οι ώριμοι του τόπου μας, πως αυτές οι απομακρυσμένες περιοχές δεν είναι κουκίδες στο χάρτη, αλλά είναι ζωή και άνθρωποι. Πόσα από αυτά τα προβλήματα δεν θα είχαμε αποφύγει, εάν σκεφτόμασταν

όλοι πως Ελλάδα δεν είναι μόνο η Αθήνα ή κάποιες άλλες μεγαλουπόλεις. Εφόσον, όμως, οι λανθασμένες επιλογές έχουν ήδη γίνει, το μόνο που μπορεί να γίνει είναι μια ύστατη προσπάθεια, ώστε να αποφύγουμε την επέκταση του προβλήματος σε πρόβλημα εθνικής επιβίωσης. Για να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα πρέπει να χτυπηθεί στη ρίζα του. Πρέπει να επενδύσουμε στην επαρχία με την κατασκευή δημοσίων έργων (οδικές αρτηρίες, μετρό, κ.λπ.) και ίσως, με κάποια διοικητική αποκέντρωση. Να μπορέσουν, δηλαδή, να μεταφερθούν στις κωμοπόλεις κάποιες κρατικές υπηρεσίες που έχουν σχέση με την επαρχία. Η μεταφορά κάποιων βιομηχανικών μονάδων από τα αστικά κέντρα, όπου έχει συγκεντρωθεί η βαριά βιομηχανία, θα απέφερε μαζί με την αισθητή μείωση της ανεργίας και εξυγίανση του φυσικού περιβάλλοντος. Απαραίτητη προϋπόθεση, όμως, για να επιτευχθεί αυτό είναι να δοθούν κίνητρα σε επιχειρηματίες για επενδύσεις σε ακριτικές περιοχές. Ασφαλώς με τα παραπάνω μέτρα θα καταπολεμούσαμε αποτελεσματικά την ανεργία. Όμως, η επαρχία έχει ανάγκη και από ζωή, από νέο κόσμο. Απαιτείται βασικά η ίδρυση πανεπιστημιακών σχολών, αλλά και μια γενικότερη πολιτιστική αναβάθμιση της επαρχίας, με ίδρυση πολιτιστικών συλλόγων, κέντρων νεότητας, συναυλιών, θεάτρου, βιβλιοθηκών με σύγχρονους υπολογιστές, αθλητικών εγκαταστάσεων. Είναι τραγικό να υπάρχουν ταλέντα που μένουν αναξιοποίητα, επειδή δεν προσφέρονται ίσες ευκαιρίες στην επαρχία. Τα νέα αυτά παιδιά που στερούνται ίδιας αντιμετώπισης με τα παιδιά των μεγαλουπόλεων, αισθάνονται παραγκωνισμένα, σαν β' κατηγορίας άνθρωποι, απογοητεύονται και στρέφονται κατά της πολιτείας, ή ακόμη χειρότερα συχνά καταφεύγουν στα ναρκωτικά, τα οποία λόγω της ελλιπούς φύλαξης των συνόρων διακινούνται άνετα στις παραμεθόριες περιοχές. Με ενδιέφερε η θεατρική παιδεία, δυστυχώς δεν υπήρχαν θεατρικές παραστάσεις για να παρακολουθήσω ή πρόγραμμα για να ενταχθώ. Με ενδιέφερε η κολύμβηση. Το Διδυμότειχο, όμως, δεν διέθετε κολυμβητήριο. Με ενδιέφερε και ο στίβος και τόλμησα να ασχοληθώ στο γήπεδο της πόλης μου, αλλά τραυματίστηκα, γιατί κάτω υπήρχε χώμα και τσιμέντο. Για στρώμα του ύψους υπήρχαν σάπια ξύλα και από πάνω ένα πολύ λεπτό στρώμα. Ελπίζω, για να μπορούν τα παιδιά μας να πραγματοποιήσουν όλα τους τα όνειρα, να κάνουμε κάτι. Ευχαριστώ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής, Αθανάσιος ΠΑΝΟΗΛΙΑΣ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΑΝΟΗΛΙΑΣ (Υπόλοιπο Αττικής): Κύριε Πρόεδρε, υπάρχουν πολλά προβλήματα που με απασχολούν και με προβληματίζουν πολύ. Ένα από αυτά είναι ο ρατσισμός που παρατηρείται σε όλο τον κόσμο, αλλά και στη

392

χώρα μας έχουμε έξαρση της ξενοφοβίας και του ρατσισμού. Πρόκειται για ένα φαινόμενο που παίρνει ανησυχητικές διαστάσεις και εκτείνεται ακόμη και στη φιλελεύθερη Ε.Ε.. Προβάλλονται κατά κόρον οι ρατσιστικές αντιλήψεις περί ανωτερότητας κάποιων και περί κατωτερότητας κάποιων άλλων, που έχουν διαφορετικά κοινωνικά χαρακτηριστικά, είναι αλλόθρησκοι, αλλοεθνείς, μετανάστες. Γίνονται ευθέως διακρίσεις εις βάρος γενικά των άλλων, των διαφορετικών, των ξένων και εκφράζεται ποικιλοτρόπως ο φόβος γι' αυτούς. Ιδεολογικό υπόστρωμα του ρατσισμού είναι οι στερεοτυπικές αντιλήψεις που γενούν προκαταλήψεις και διαμορφώνουν αρνητική ψυχολογική τοποθέτηση απέναντι στους άλλους και επιβάλλουν διακρίσεις. Αυτοί οι άλλοι θεωρούνται αποδιοπομπαίοι τράγοι, είναι οι κακοί και οι υπεύθυνοι για ό,τι κακό συμβαίνει σ' αυτόν τον κόσμο. Η έξαρση του φαινομένου στην Ευρώπη είναι αποτέλεσμα της παρουσίας χιλιάδων προσφύγων, οι οποίοι

κατά κύματα μεταναστεύουν από την Ασία, την Αφρική και την Ανατολική Ευρώπη, αναζητώντας μια καλύτερη μοίρα. Δεν θα πρέπει να ξεχνάμε την αύξηση της εγκληματικότητας, που σχετίζεται με αυτό το γεγονός. Και σε συνδυασμό με τις διάφορες κρίσεις στις διεθνείς σχέσεις, ξυπνούν τα εθνικιστικά συμπλέγματα, ενισχύονται οι υστερικές ρατσιστικές κραυγές, ακόμη και σε κάποια ΜΜΕ που με εμπρηστικά συνθήματα εξάπτουν τα πάθη και καλλιεργούν τον εθνικό εγωισμό. Η αφύπνιση του φασισμού και του νεοναζισμού στην Ευρώπη, με δημιουργία ακροδεξιών οργανώσεων και πολιτικών κομμάτων, που στρέφονται κατά της φιλελεύθερης αστικής δημοκρατίας, καταπίνει την ρατσιστική έξαρση. Ο φασισμός και ο ναζισμός είναι ιδεολογίες εμποτισμένες με αναχρονιστικές και ρατσιστικές αντιλήψεις, που προβάλλουν την καθαρότητα της φυλής και του πολιτισμού. Καλλιεργούν το μίσος και προτάσσουν την ξενοφοβική βία. Είναι έκδηλη η βιαιότητα και αγριότητα ομάδων νεοναζί στη Γερμανία, που πολλές φορές στρέφονται αδιάκριτα εναντίον όλων των άλλων, των διαφορετικών. Έτσι δημιουργούνται αντιπαλότητες και έριδες μεταξύ ανθρώπων και λαών και πυροδοτούνται κοινωνικές εντάσεις. Εντείνεται η επιθετικότητα, η ρατσιστική βία, η μισαλλοδοξία, ο φανατισμός, που εκτρέφουν την τρομοκρατία και τη βαρβαρότητα. Καταπατούνται τα δικαιώματα των μειονοτήτων και αυξάνεται ο κοινωνικός αποκλεισμός. Δυσλειτουργούν οι κοινωνικοί θεσμοί, υπονομεύεται η δημοκρατία και ευνοείται ο ολοκληρωτισμός. Οπωσδήποτε προσβάλλεται βάνουσα η προσωπικότητα του ατόμου και ποδοπατούνται κυνικά τα ατομικά, πολιτικά και αστικά δικαιώματα του. Η μείωση του ρατσισμού προϋποθέτει ενίσχυση των δημοκρατικών θεσμών. Μέσα στο πλαίσιο αυτό, είναι ανάγκη να γίνει προσπάθεια για την αφομοίωση των μειοψηφιών στο κοινωνικό σύνολο, να γίνει αποδοχή του άλλου, του διαφορετικού και δημιουργία σχέσεων αλληλεγγύης. Αυτό καθιστά καθοριστικό το ρόλο της διαπαιδαγώγησης στη διαμόρφωση αντιρατσιστικής συμπεριφοράς, αφού ο ρατσισμός κάθε άλλο παρά τιμά την ανθρώπινη ύπαρξη.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Δήμητρα Τριαντάφυλλου. ΔΗΜΗΤΡΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ (Α' Αθηνών): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί φίλοι και φίλες, εκπροσωπώ το 8ο ενιαίο Λύκειο Αθηνών. Θα ήθελα να επισημάνω και εγώ το πρόβλημα των ναρκωτικών, ένα πρόβλημα που πιστεύω και εσείς να θεωρείτε εξίσου σημαντικό. Τα ναρκωτικά μας απασχολούν πολύ τώρα τελευταία, αφού ακούγονται πολύ από χιλιάδες στόματα, προκαλώντας μας θλίψη, πόνο, φόβο, αλλά συγχρόνως και ντροπή. Πόνο και θλίψη για τα αδικοχαμένα νιάτα, για τις συνθήκες ζωής τους και το βίαιο τρόπο του θανάτου τους. Φόβο, γιατί είναι μάλιστα μη ελεγχόμενη, που αυξάνεται συνεχώς. Ο κάθε γονιός φοβάται για το παιδί του και ντρεπόμαστε γιατί, ενώ η χώρα μας όντας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, μας προσφέρει τόσα πολλά αγαθά, δεν κάνει τις απαραίτητες ενέργειες για να συμβάλει στην καταπολέμηση της μαστίγας αυτής. Ας μην προσπαθούμε να ξεγελάσουμε τους εαυτούς μας. Τα ναρκωτικά είναι ένα κοινωνικό φαινόμενο και συγχρόνως προβληματισμός. Τα πάντα ξεκινούν από την εφηβική ηλικία, όταν τα παιδιά νιώθουν μεγάλοι και θέλουν να ανεξαρτητοποιηθούν από τους γονείς τους. Με τη δικαιολογία ότι ξέρουν τι κάνουν, πειραματίζονται σε πράγματα και καταστάσεις καινούρια, όπως είναι, τα ναρκωτικά, μόνο και μόνο από περιέργεια. Η περιέργεια λύνεται από τους εμπόρους ναρκωτικών, οι οποίοι εκμεταλλεύονται τις ευαισθησίες και την ανωριμότητα των αθώων παιδιών. Παρόλο που είναι οι θύτες της ιστορίας, συνεχίζουν να δρουν ανενόχλητοι, αφού η πολιτεία δεν τους τιμωρεί. Με την ιδέα που έχουν τα παιδιά, είναι φανερό ότι δεν γίνεται σωστή ενημέρωση. Δυστυχώς, πολλοί γονείς φοβούνται να

μιλήσουν στα παιδιά για τα ναρκωτικά, μόνο και μόνο για να τα αποφύγουν. Κάποιοι άλλοι λένε μόνο τις συνέπειες για να τα κρατήσουν μακριά, Σ' αυτή την περίπτωση οι γονείς παραλείπουν να αναφέρουν τους λόγους για τους οποίους ένα παιδί καταφεύγει εκεί, αφού και ή πιο απλή ναρκωτική ουσία είναι πολύ βλαβερή. Η ελλιπής ενημέρωση οφείλεται και στα σχολεία, όπου δεν πληροφορούμαστε, όσο θα έπρεπε. Πολλά σχολεία, όπως και το δικό μου, αφιερώνουν ώρες για να ενημερώσουν τα παιδιά για το AIDS και άλλα, γιατί όχι και για τα ναρκωτικά; Και εμείς ως άνθρωποι, τι κάνουμε; Βοηθάμε στην καταπολέμηση; Κατά τη γνώμη μου όχι. Βλέπουμε παιδιά ξαπλωμένα στα παγκάκια και

393

παραμένουμε αδιάφοροι. Τι θα έπρεπε να κάνουμε; Φυσικά όχι να τους δώσουμε χρήματα, αφού, αυτό που χρειάζονται, κυρίως, είναι ηθική υποστήριξη. Θα αισθανθεί καλά κάποιος εάν σκύψει και του πει «κουράγιο, θα έρθουν καλύτερες μέρες». Είναι λέξεις που δεν τις ακούνε συχνά, αφού οι περισσότεροι είναι αποκληρωμένοι από γονείς και αδέρφια, γιατί συνήθως οι οικογένειες δεν θέλουν να αμαυρώσουν το όνομα τους. Εάν θελήσει να γίνει καλά, δεν υπάρχουν αρκετά κέντρα απεξάρτησης, γιατί δεν δίνονται εγκρίσεις για κατασκευή των κτιρίων αυτών και κάποιοι άνθρωποι δεν θέλουν τέτοια κτίρια στη γειτονιά τους. Είναι απαράδεκτο. Επιπλέον, τα κέντρα αυτά γίνονται εκμεταλλευτές συμφερόντων, γιατί αυξάνουν τις τιμές και κάποιος που δεν έχει να πληρώσει, δεν μπορεί να βοηθηθεί και ο θάνατος είναι αναπόφευκτος. Εύχομαι να βρεθεί μια μέση λύση για το πρόβλημα αυτό. Να δημιουργηθούν κέντρα απεξάρτησης σε κάθε περιοχή με τιμές προσιτές, για όλους τους ανθρώπους. Οι δε γονείς να μην παρατούν τα παιδιά τους. Τα έφεραν στον κόσμο και τα αγάπησαν, όσο τίποτα άλλο. Υποσχέθηκαν να τα στηρίζουν και να τους στέκονται σε κάθε δύσκολη στιγμή. Γιατί να μην στέκονται κοντά τους τη στιγμή που τους χρειάζονται πιο πολύ; Προσπαθήστε, αγωνιστείτε για τη ζωή σας, αξιοποιήστε την, μη την χαραμίζετε σε κάτι τόσο βλαβερό και ανώφελο. Η ζωή είναι δικιά σας, χαρείτε την. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Κωνσταντίνα Όλγα Λουπεϊδου. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ - ΟΛΓΑ ΛΟΥΠΕΪΔΟΥ (Εισηγήτρια, Β' Θεσσαλονίκης): Όπως η συμμαθήτριά μου από την Α' Περιφέρεια Θεσσαλονίκης έτσι και εγώ νοιώθω την ανάγκη να μιλήσω για τον εθελοντισμό. Πιστεύω πως δεν πρέπει να μείνουν μη ειπωμένες κάποιες σκέψεις για τον εθελοντισμό που δεν είναι μόνο δικές μου. Οι νέοι και όλοι οι άνθρωποι νιώθουμε την ανάγκη να βοηθήσουμε τους συνανθρώπους μας, να κάνουμε κάτι για τα κακώς κείμενα της κοινωνίας και για ό,τι πάει στραβά στο παγκόσμιο χωριό μας. Πώς να μη νιώσουμε αποτροπιασμό μπροστά στην εικόνα του μικρού παιδιού στη Ρουάντα που πεθαίνει από την πείνα ή τις οβίδες. Πώς να μη νιώσουμε πως θέλουμε να βοηθήσουμε. Σε όλα αυτά υπάρχει αντίποδας και λέμε ναι στον εθελοντισμό, αλλά πρέπει να φροντίσουμε, ώστε να μην ξεχνά κανείς ότι η ευθύνη συνεχίζει να είναι αυτών που εκλέχθηκαν να υπηρετούν το λαό. Ναι, στηρίζουμε το έργο της UNICEF, αλλά ξέρουμε ότι είναι ευθύνη των ισχυρών κρατών να διαγράψουν τα αναπτυσσόμενα. Ναι, είναι υπέροχο να θέλουν οι νέοι να φυλάξουν τα δάση από τις πυρκαγιές, αλλά αυτό δεν αφαιρεί ούτε κατά ελάχιστο την ευθύνη του κράτους, να φυλάει τα δημόσια αγαθά. Είναι δείγμα ανθρωπιάς να θέλουμε να βοηθήσουμε τους άστεγους της περιοχής μας. Η Πολιτεία, όμως, έχει πάντα χρέος να φροντίζει για όλους ανεξαιρέτως τους πολίτες της. Πρέπει οι πολίτες να πιέζουν όσο το δυνατόν τους φορείς της Πολιτείας και ακόμη περισσότερο αυτούς που έχουν την εκτελεστική εξουσία για να κάνουν αυτά που πρέπει. Αυτό σημαίνει συνεχείς αγώνες και

ύπαρξη πολιτικής άποψης. Όταν γίνει αυτό έργο του εθελοντισμού, ο αγγελικά πλασμένος κόσμος μας, δε θα είναι ίσως αψεγάδιαστος. Όσα είναι αυτονόητα, όπως τα ανθρώπινα δικαιώματα, τα δικαιώματα των παιδιών, η δημόσια περίθαλψη ή η δημόσια ασφάλεια, είναι ευθύνη του κράτους. Επειδή, όμως, η πραγματικότητα είναι θλιβερή ας συνεχίσουμε και ας ενισχύσουμε τις προσπάθειες των εθελοντών και ποτέ δεν πρέπει να δικαιολογούμε αυτούς που δεν μας εξασφαλίζουν αυτά που δικαιούμαστε. Να μην ξεχνάμε αυτά που μας ανήκουν, να μην παύουμε να αγωνιζόμαστε γιατί, όταν θεωρούμε κεκτημένα κάποια δικαιώματα και δεν παλεύουμε γι' αυτά, σίγουρα κάποιος θα βρεθεί και θα τα καταπατήσει. Αν καταλάβουν οι πολιτικοί πως θεωρούμε τους εαυτούς μας συνυπεύθυνους για τα προβλήματα της κοινωνίας μας, ίσως όχι λανθασμένα, θα θεωρήσουν πως θα είμαστε λιγότερο αυστηροί μαζί τους. Τότε, ίσως, αδιαφορήσουν, επειδή θα νιώθουν πως δεν ασκείται στο έργο τους ουσιαστικός έλεγχος. Ο έλεγχος στην κυβέρνηση και γενικά στην πολιτεία, εκτός από έργο της Βουλής είναι και έργο όλων μας. Στο σημείο αυτό και περί ώρα 20.25 λύθηκε η συνεδρίαση. Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΕΥΒΟΙΑΣ

394

ΠΡΑΚΤΙΚΟ Στην Αθήνα, σήμερα 17 Σεπτεμβρίου, ημέρα Δευτέρα και ώρα 10.00' στην Αίθουσα Γερουσίας του Μεγάρου της Βουλής, συνεδρίασε η Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων (Τμήμα Β') της Βουλής των Εφήβων, υπό την προεδρία του Βουλευτή κ. Δημητρίου Πιπεργιά, με αντικείμενο την εξέταση των θεμάτων «Δημογραφικό πρόβλημα υπογεννητικότητα, ρατσισμός, εθελοντισμός, βία εγκληματικότητα, κοινωνική πρόνοια ασφάλιση, υγεία νοσοκομεία, ναρκωτικά, άστεγοι, αγωγή υγείας κάπνισμα αλκοόλ, αμβλώσεις, AIDS, ανύπαντρες μητέρες, οικογένεια χάσμα γενεών, διαπροσωπικές σχέσεις εφηβεία, εργασία ανεργία, ευθανασία» της Σύνοσης Κειμένων των μαθητών από την Ελλάδα, την Κύπρο και τον Απόδημο Ελληνισμό, που συμμετείχαν στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα «Βουλή των Εφήβων», ΣΤ' Σύνοδος 20002001 (2η συνεδρίαση). Στη συνεδρίαση παραβρέθηκαν οι Έφηβοι Βουλευτές: Καραμαλλή Κατερίνα (Αμμόχωστος Κύπρου), Λουπεΐδου Κωνσταντίνο Όλγα (Β' Θεσσαλονίκης), Μανδηλαρά Σοφία (Β' Αθήνας), Μανίσσογλου Κυριακή (Α' Θεσσαλονίκης), Μαρκολέφα Ιωάννα (Ν. Αρκαδίας), Μιλτιάδου Μαριάννα (Λευκωσία Κύπρου), ΜΟΥΡΑΤΙΔΟΥ Ελένη (Β' Θεσσαλονίκης), ΜΟΥΧΤΑΡΗΣ Νίκος (Επικρατείας), Μπάρπαρ Δανιήλ (Αυστραλίας), Μπέλλη Μαρία (Ν. Φθιώτιδας), Μπλέτσου Ευαγγελία (Β' Αθήνας), Μπότσαρη Μαρία (Λευκωσία Κύπρου), Μπουζιάνη Παναγιώτα (Ν. Λακωνίας), Ναστούλη Βασιλική (Ν. Λευκάδας), Νικολόπουλος Παναγιώτης (Ν. Μεσσηνίας), Ντάση Ελευθερία (Ν. Έρτας), ΝΤΟΥΖΕΒΙΤΣ Αλεξάνδρα (Ν. Ζακύνθου), Ορφανός Εμμανουήλ (Α' Αθήνας), ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ Αλέξιος (Β' Αθήνας), ΠΑΝΟΗΛΙΑΣ Αθανάσιος (Υπόλοιπο Αττικής), ΠΑΝΤΑΖΗ Αικατερίνη (Β' Αθήνας), Παπαδά Μαρία (Β' Πειραιά), Παπαδοπούλου Δέσποινα του Παναγιώτη (Ν. Σερρών), ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΚΟΥ Ελένη (Β' Πειραιά), Παπαστεργιοπούλου Κων/να (Α' Θεσσαλονίκης), Πετροπούλου Αικατερίνη (Α' Αθήνας), Πικραμένου Έφη (Πάφος Κύπρου), Πούλακας Ιωάννης (Ν. Μαγνησίας), ΡΑΔΑΙΟΥ Φωτεινή (Β' Αθήνας), Ρεγγής Ευστάθιος (Ν. Κερκύρας), Ρέκκα Πολυξένη (Β' Θεσσαλονίκης), Ρένεσης Νικόλαος (Ν. Μεσσηνίας), Σαββίδου Εύη (Κερύνεια Κύπρου), ΣΑΛΙΑΡΙΔΟΥ Βαία (Ν. Έβρου), Σαλταπίδα Αικατερίνη (Ν. Τρικάλων), Σιαπλαούρα Ειρήνη (Ν. Ιωαννίνων), Σιμιτζή Αικατερίνη (Ν. Ευβοίας), Σιορίκη Ελένη (Ν. Αιτωλοακαρνανίας), ΣΟΠΙΔΗ Αικατερίνη (Υπόλοιπο Αττικής), ΣΟΥΛΙΟΣ Δημήτρης (Β' Πειραιά), Σταυγιαννουδάκη Μαρία (Α' Αθήνας), ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΚΗ

ΜαρίαΧριστίνα (Ν. Ιωαννίνων), ΣΤΕΝΗΜΑΧΙΤΗΣ Αθανάσιος (Β' Αθήνας), Ταξιάρχη Μαρία (Ν. Αχαΐας), ΤΖΑΘΑ Αλίκη (Β' Αθήνας), Τζαμτζής Ιωάννης (Ν. Καβάλας), ΤζήκαΚωστοπούλου Δανάη (Ν. Μαγνησίας), ΤΖΙΩΤΖΙΟΣ Βασίλης (Ν. Αργολίδας), ΤΖΩΡΤΖΑΚΗ Χρυσούλα(Ν. Ηρακλείου), Τίγκας ΑχιλλέαςΑποστόλης (Ν. Μαγνησίας), Τιτόνη Ελευθερία (Ν. Σερρών), Τούνα Μαγδαληνή (Α' Πειραιά), Τριαντάφυλλου Δήμητρα (Α' Αθήνας), Τσαλουκίδου Δέσποινα (Ν. Δράμας), Τσιφοπούλου Χριστίνα (Α' Θεσσαλονίκης), ΦΕΖΓΚΑ Μαρία (Ν. Αχαΐας), Φραγκιουδάκη Ελένη (Ν. Ηρακλείου), Χαμαλάκη Στυλιανή (Α' Πειραιά), Χαντζιάρας Νικόλαος (Ν. Ιωαννίνων), Χάρλας Βασίλειος (Ν. Ευβοίας), ΧΑΤΖΗΣΩΚΡΑΤΗ Αφροδίτη (Β' Αθήνας), ΧΕΛΜΗΣ Εμμανουήλ (Α' Αθήνας), Χονδρού Αικατερίνη (Ν. Γρεβενών), Χρήστου Γεώργιος (Ν. Μεσσηνίας) και Χριστοδούλου Αθηνά (Σαουδική Αραβία). ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Αλίκη ΤΖΑΘΑ. ΑΛΙΚΗ ΤΖΑΘΑ (Β' Αθηνών): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, αγαπητοί φίλοι και φίλες Έφηβοι Βουλευτές, θα ήθελα να σας μιλήσω για την ιδέα του εθελοντισμού, που άρχισε να ακούγεται τα τελευταία χρόνια, λόγω της ανάληψης των Ολυμπιακών Αγώνων από τη χώρα μας και από τότε μεγάλος αριθμός ατόμων έχει παρουσιαστεί για να υπηρετήσει το ολυμπιακό ιδεώδες. Παρ' όλα αυτά, ο εθελοντισμός, με την ευρύτερη έννοια του, μπορεί και θα έπρεπε να βρει εφαρμογή σε διάφορους τομείς της καθημερινής ζωής, δίνοντας λύση σε αρκετά κοινωνικά προβλήματα. Για παράδειγμα, εθελοντικές ομάδες θα μπορούσαν να προέρχονται από το χώρο των εκπαιδευτικών, οι οποίοι θα δίδασκαν οικονομικούς μετανάστες την ελληνική γλώσσα και πολιτισμό, ώστε να ενταχθούν ομαλότερα στην ελληνική κοινωνία. Επίσης, θα μπορούσαν να προέρχονται από τον ιατρικό κλάδο, γιατροί «με σύνορα», τα σύνορα της Ελλάδας, θα επισκέπτονταν καταυλισμούς λαθρομεταναστών, «γκέτα» απόρων και γενικότερα θα προσέφεραν την ιατρική τους φροντίδα σε άτομα, που δεν έχουν την πολυτέλεια να εισαχθούν σε νοσοκομεία. Εκτός, όμως, από τις ομάδες ανθρώπων πολιτών που ανήκουν στον ίδιο επαγγελματικό τομέα, εθελοντικές ομάδες θα μπορούν να συγκροτηθούν από άτομα που μοιράζονται το κοινό τους ενδιαφέρον για το περιβάλλον, τα παιδιά, τους ηλικιωμένους, τα οποία για παράδειγμα θα αναλάμβαναν δενδροφυτεύσεις, συλλογή σκουπιδιών από τους δρόμους, τη φύλαξη μικρών παιδιών, των οποίων οι γονείς εργάζονται απογευματινά, τη φροντίδα ηλικιωμένων και ατόμων με ειδικές ανάγκες. Μέσα από τον εθελοντισμό, οι πολίτες έρχονται σε επαφή, μέσω της αμοιβαίας προσφοράς τους, δραστηριοποιούνται και γίνονται πρωταγωνιστές της ζωής και ενεργά μέλη της κοινωνίας και δεν παραμένουν παθητικοί θεατές των όσων συμβαίνουν. Έτσι, ο εθελοντισμός δίνει λύση όχι μόνο στα επιμέρους κοινωνικά προβλήματα, αλλά και στην κυρίαρχη μάστιγα που προέκυψε από το δυτικό τρόπο ζωής, τον απομονωτι

395

σμό. Δεν πρέπει, λοιπόν, να περιορίζεται στην εξυπηρέτηση μιας Ολυμπιάδας, που θα έρθει και θα φύγει, αλλά να γίνει ευρύτερα γνωστή η αποτελεσματικότητα του ως θεσμός, να προβληθεί μέσω των Μ.Μ.Ε, και να καλλιεργηθεί από νωρίς στους νέους, μέσω της παιδείας. Στη μέση εκπαίδευση που ως τώρα δίδασκαν τους μαθητές να ανταγωνίζονται, να ξεπερνούν και να κερδίζουν, ήρθε η ώρα να τους θυμίσουμε πως σε αυτό τον αγώνα, αξία δεν έχει να ερχόμαστε πρώτοι, μα να αναγνωρίζουμε τις ανάγκες των άλλων και να προσφέρουμε αφιλοκερδώς σε αυτούς, δημιουργώντας με αυτό τον τρόπο προϋποθέσεις για μια κοινωνία συλλογικότητας και αλληλεγγύης. Επίσης, θέλω να σας διαβάσω ένα

σχετικό πεζό, που λέγεται «Ο ΄γνωστος Πολίτης». «Βρέθηκε, από το Γραφείο Στατιστικής, ότι ήταν ένας για τον οποίο δεν υπήρχε κανένα επίσημο παράπονο και όλες οι αναφορές πάνω στη διαγωγή του συμφωνούν ότι, σύμφωνα με τη μοντέρνα εκδοχή μιας παλιομοδίτικης λέξης, ήταν «άγιος», γιατί με ό,τι έκανε υπηρετούσε το κοινό σύνολο. Δούλευε σε ένα εργοστάσιο και ποτέ δεν απολύθηκε, αλλά ικανοποιούσε τους εργοδότες του και η Ένωση αναφέρει πως πλήρωνε τα χρέη του, Οι ερευνητές από την Κοινή Γνώμη είναι ικανοποιημένοι πως διατηρούσε τις σωσίες απόψεις για τη σωστή εποχή του χρόνου. Όταν επικρατούσε ειρήνη, ήθελε ειρήνη, όταν γινόταν πόλεμος, λάμβανε μέρος. Ήταν άραγε ελεύθερος, ήταν ευτυχισμένος; Το ερώτημα είναι ανήκουστο. Αν κάτι είχε πάει στραβά, θα το είχαμε σίγουρα μάθει», Αυτό σημαίνει ότι από τη στιγμή που πληρώνουμε τους φόρους μας και τα χρέη μας και προσφέρουμε στην παραγωγική διαδικασία, η κοινωνία δεν ενδιαφέρεται για το αν είμαστε πραγματικά ευτυχισμένοι ή πραγματικά ελεύθεροι και δεν έχει λόγο, άλλωστε. Δεν μας γνωρίζει, δεν μας συμπαθεί, δεν μας αντιπαθεί, δεν είμαστε φίλοι ούτε εχθροί, Γι' αυτό επέλεξα να μιλήσω για τον εθελοντισμό, γιατί είναι ο μόνος τρόπος να αντισταθούμε σε αυτό που μας κάνει αριθμούς για την κοινωνία και να πάρουμε πρωτοβουλία και να εργαστούμε ο ένας για τον άλλον. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΠΠΕΡΠΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Αικατερίνη Σαλταπίδα. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΣΑΛΤΑΠΙΔΑ (Νομός Τρικάλων): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, αγαπητοί συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές. Κατ' αρχάς θα ήθελα να εκφράσω την ιδιαίτερη χαρά και ικανοποίηση που νιώθω εκπροσωπώντας το Ενιαίο Λύκειο Καλαμπάκας. Το θέμα που πρόκειται να πραγματευτώ πηγάζει από τα πατροπαράδοτα παραμύθια των γιαγιάδων. Λίγο πολύ όλοι μας, ως παιδιά, έχουμε θηλάσει το γάλα του ηρωισμού, χάρη στις ιστορίες που μας μετέφεραν σε άλλες καταστάσεις και σε άλλες εποχές. Όμως, δεν ήρθα εδώ για να σας μιλήσω για παραμύθια και ουτοπίες. Η πραγματικότητα είναι μια. Η εποχή των ατρόμητων πολεμιστών και των γενναίων ιπποτών έχει πια ξεπεραστεί. Διανύουμε πλέον την εποχή της ταχύτητας και του αυτοματισμού, όπου ο πραγματικός ηρωισμός δεν έχει θέση στη ζωή μας. Η παλικαριά του ανθρώπου έχει χαθεί, εφόσον, αντί για τους άντρες, πολεμούν τα δημιουργήματα αυτών. Αναμφισβήτητα η εποχή μας έχει ανάγκη από ήρωες, τους οποίους, όμως, δεν δύναται να προσφέρει. Γι' αυτό μας προσφέρει είδωλα. Ακόμα και αυτοί που συχνά προβάλλονται ως πρότυπα, είναι απλές κατασκευές της πιο πλούσιας βιομηχανίας του καιρού μας, της βιομηχανίας ειδώλων. Έτσι, δημιουργούνται πρότυπα για το τέλειο ντύσιμο, τον τέλειο ηγέτη, την τέλεια μητέρα. Αυτοί που μας επιβάλλουν τέτοιου είδους πρότυπα, ξέρουν, δυστυχώς, να μετατρέπουν το τίποτα σε κάτι και αυτό το κάτι σε στοιχείο ζωής. Αύριο, ίσως, να μας επιβάλουν και τη δικτατορία σκέψης, θα επιτρέψουμε, λοιπόν, σε αυτούς τους λίγους να εξουσιάζουν τις συνειδήσεις μας; Με ποιο δικαίωμα αφήνουν παθητικούς θεατές όσους αποτελούν το μέλλον του πλανήτη μας; Κάποτε οι άνθρωποι πίστευαν πως ή ο θεός ή οι θεοί δημιούργησαν τον κόσμο. Φαίνεται, όμως, πως η μοντέρνα αντίληψη περί θρησκείας και ηρωισμού έχει σχέση με την θηριωδία. Είναι εύκολο να αναρωτιέται ένας αδαής: αυτοί που σκίζουν τα ρούχα τους, που δένονται κατά τη διάρκεια του αγώνα, αυτοί όλοι οι παθιασμένοι, ποια άραγε εκτίμηση έχουν για τον Μακρυγιάννη, τον Ανδρούτσο και τον Καραϊσκάκη, που αφιέρωσαν ολόκληρη τη ζωή τους στον απελευθερωτικό αγώνα της πατρίδας τους; Κάποιος, ίσως, θα έλεγε πως, όπως έχουν τα πράγματα, ηρωισμός είναι το να ξέρει κανείς σήμερα, ποιοι είναι αυτοί που προαναφέραμε. Σ' αυτό το σημείο σας παραθέτω ένα απλό ερώτημα. ΄ραγε στην εποχή μας δεν υπάρχουν αληθινοί ήρωες; Κατά τη δική μου άποψη υπάρχουν. Απλά κανείς δεν

ενδιαφέρθηκε να τους βρει. Γιατί ηρωισμός είναι να είναι κανείς ήρωας και όχι το να φαίνεται. Ό,τι είναι το αίμα αυτών που έπεσαν για ένα ιδανικό είναι και ο ιδρώτας αυτών που μοχθούν καθημερινώς για τον επιούσιον. Οι ήρωες είναι αυτοί που αποφεύγουν τα στραβοπατήματα που θα ίσωναν την ζωή τους. Μα πάνω απ' όλα ήρωες είμαστε εμείς οι έφηβοι, που καθηλωνόμαστε για 4 χρόνια στην καρέκλα προκειμένου να επιτύχουμε σε μία ανώτατη σχολή. Σήμερα ζούμε σε κάποιους ιδιότροπους καιρούς, που δεν αναγνωρίζουν τον πραγματικό ηρωισμό και συνήθως αποδίδεται σε λάθος πρόσωπα. Γι' αυτό, λοιπόν, εμείς η νεολαία, η καρδιά της πατρίδας μας, οφείλουμε και νομίζω πως όλοι θέλουμε να αγωνισθούμε για την ηθική ανόρθωση του κόσμου. Αυτό, άλλωστε, είναι και το όραμα όλων μας. Αν το κάνουμε αυτό, δεν θα χρειαζόμαστε τους μυθικούς ήρωες που θυσιάζονται να κάνουν, αυτό που δεν τολμούν να κάνουν κάποιοι άλλοι,

396

Τότε η ζωή μας θα κλείνει, όπως το παραμύθι των γιαγιάδων. Εμείς θα ζήσουμε καλά και τα παιδιά μας ακόμα καλύτερα. ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΙΠΕΡΙΑΣ (Πρόεδρος Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Εμμανουήλ Ορφανός «Α' Αθηνών». ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΟΡΦΑΝΟΣ (Α' Αθηνών): Κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα να σας μιλήσω για ένα από τα κυριότερα προβλήματα που αντιμετωπίζει η σημερινή κοινωνία και που, κατά τη γνώμη μου, δεν έχει απασχολήσει ιδιαίτερα τα κυβερνητικά στελέχη, και είναι ο κοινωνικός αποκλεισμός. Η πρόληψη και καταπολέμηση του κοινωνικού αποκλεισμού έχουν αποτελέσει βασικό άξονα του Κράτους, που αποσκοπεί στην ένταξη στην αγορά εργασίας των πληθυσμιακών ομάδων, που απειλούνται από αυτόν. Ο κοινωνικός αποκλεισμός αποτυπώνει το φαινόμενο αποκλεισμού ενός αυξανόμενου αριθμού πληθυσμιακών ομάδων, τόσο από την αγορά εργασίας, όσο και ευρύτερα από τη συμμετοχή τους στο κοινωνικό γίνεσθαι. Η έκταση και η ταχύτητα των χρονολογικών μεταβολών που επέρχονται στους περισσότερους κλάδους της οικονομίας οδηγούν σε μεγαλύτερη επιλεκτικότητα και επομένως στην αύξηση των κινδύνων του κοινωνικού αποκλεισμού. Οι κοινωνικός αποκλεισμός εμφανίζεται ως χαρακτηριστικό των περισσότερων τρωτών εργαζομένων ή εκείνων που θα προσαρμοσθούν δυσκολότερα στις αλλαγές αυτές ιδίως από έλλειψη βασικών προσόντων, ανεπαρκή ένταξη στο εκπαιδευτικό σύστημα, στέρηση ή μείωση σωματικών προσόντων, νοητική μειονεξία. Πάρα πολύ συχνά τα παραπάνω δεδομένα εμφανίζονται συσσωρευμένα σε ορισμένες πληθυσμιακές ομάδες, όπως είναι τα άτομα με ειδικές ανάγκες, τα εξαρτημένα από διάφορες ουσίες, αποφυλακισμένοι και ανήλικοι παραβάτες, πρόσφυγες και μετανάστες. Το Κράτος στα πλαίσια των καθοριστικών παραβάσεων που πρέπει να ασκήσει στους τομείς του επαγγελματικού καταρτισμού οφείλει να παρέμβει δυναμικά με το σχεδιασμό και με την εφαρμογή ενός εθνικού σχεδίου ενίσχυσης και ενσωμάτωσης των κοινωνικών ομάδων που πλήττονται. Αυτό θα επιτευχθεί με τη θεσμοποίηση δέσμης μέτρων στήριξης, που θα διασφαλίζουν την είσοδο και την παραμονή τους στην χώρα μας. Τέλος, πρέπει να οργανωθούν προγράμματα που θα ευαισθητοποιήσουν, θα ενεργοποιήσουν και θα στηρίξουν τις πληθυσμιακές ομάδες, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΙΑΣ (Πρόεδρος Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Ευαγγελία Μπλέτσου (Β' Αθηνών). ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΜΠΛΕΤΣΟΥ (Β' Αθηνών): Κύριε Πρόεδρε, σε μικρότερη ηλικία θαύμαζα πάντα τα παιδιά που κατόρθωναν να λάβουν μέρος σ' αυτό το θεσμό της Βουλής των Εφήβων. Έτσι, άρχισα να ονειρεύομαι ότι θα μπορούσα κάποια μέρα να εκλεγώ και εγώ, με αποτέλεσμα το όνειρο να γίνει στόχος και ο στόχος πραγματικότητα. Μου δημιουργήθηκε η

ψευδαίσθηση ότι έπρεπε να γράψω κάτι εντυπωσιακό και πρωτότυπο. Σε τι θα χρησίμευε, όμως, κάτι εντυπωσιακό, εφόσον ακόμη δεν έχει δοθεί λύση στο ερώτημα, γιατί άνθρωποι να σκοτώνουν ανθρώπους; Γιατί κυριαρχούνται από μανία να θέλουν να αφανίσουν το ανθρώπινο είδος λες και αυτοί δεν υπολογίζονται σ' αυτό; Είναι χρέος μας να απαντήσουμε σε αυτές τις επιθέσεις και να διώξουμε το κακό από τον κόσμο δήλωσε ο κ. Μπους κυριευμένος από οργή, γιατί αποδείχθηκε ότι η αμερικάνικη αυτοκρατορία δεν είναι αήττητη. Πώς, όμως, θα διώξει το κακό, δημιουργώντας και άλλο κακό; Μιλάει για πράξη πολέμου και για μια εκστρατεία διαρκείας με πολλαπλά κτυπήματα. Αυτό σημαίνει ότι το Αφγανιστάν, το οποίο φιλοξενεί τον Μπιν Λάντεν και εμφανίζεται ως στόχος, δεν θα είναι και ο μοναδικός. Όσο και για τον Μπιν Λάντεν δεν ξέρουμε αν ευθύνεται ή απλά είναι ο υποτιθέμενος υπεύθυνος που δημιούργησαν οι Η.Π.Α.. Η χώρα κλειδί για την έναρξη εχθροπραξιών είναι το Πακιστάν, που ακόμα δεν έχει ταχθεί με το μέρος των Αμερικάνων. Αυτό, όμως, δεν θα αργήσει να γίνει. Το Κογκρέσο έδωσε το πράσινο φως στον κ. Μπους για να χυθεί και άλλο αίμα. Έτσι πιστεύει ο κ. Μπους ότι θα διώξει το κακό δημιουργώντας εκατομμύρια νεκρούς και αφανίζοντας χώρες. Πώς είναι δυνατόν, αφού οι ίδιοι γεύτηκαν, πριν από λίγο το συναίσθημα της απώλειας τόσων ανθρώπων να θέλουν να δουν να χύνεται και άλλο αίμα; ☐ Η Ε.Ε. δεν αντιτίθεται στο πολεμικό ντελίριο που έχει καταλάβει τις Η.Π.Α. Αλλά υποτάσσεται σ' αυτό, δεν εναντιώνεται, απλά μένει υποχείριο των Αμερικάνων και, θέλοντας να τους κολακεύσει, τήρησε ενός λεπτού σιγή για τα θύματα της Αμερικής, Πόσα λεπτά σιγής θα πρέπει να τηρηθούν για τα άτομα που σκότωσαν στην Χιροσίμα, στον πόλεμο του Κόλπου και στη Γιουγκοσλαβία; Μήπως θα πρέπει να δραστηριοποιηθούμε όλοι, μήπως θα έπρεπε να εναντιωθούμε όλοι στις Η.Π.Α.; Ο πόλεμος είναι προ των πυλών και μας αφορά όλους. Οι χώρες της Ε.Ε. τον υποδέχονται, χειροκροτώντας. Μη σκύβουμε το κεφάλι, μη δώσει καμία χώρα βάσεις και οι Κυβερνήσεις να μην ενταχθούν αλληλέγγυες με την Αμερική, αν και ήδη το έχουν κάνει, Εμείς να κάνουμε τη φωνή μας να ακουσθεί στα πέρατα της γης και να σώσουμε τις ζωές των ανθρώπων, γιατί η ζωή ανήκει σε όλους μας και αξίζει να την χαρούμε όλοι. Κλείνοντας, ήθελα να πω ότι σήμερα είναι της Αγίας Σοφίας, και η Αγία Σοφία να δώσει σοφία να μην κάνουμε το κτύπημα στο Αφγανιστάν που αυτή την ώρα το έχουν κάνει ήδη.

397

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Αικατερίνη ΠΑΝΤΑΖΗ. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΠΑΝΤΑΖΗ (Β' Αθήνας): Κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, αγαπητοί συνάδελφοι, είναι μεγάλη τιμή για μένα που μου δίνεται η ευκαιρία να εκφράσω το πρόβλημα που με απασχολεί και που δυστυχώς δε λέει να εξαλειφθεί στις μέρες μας. Στη σημερινή κοινωνία που ζούμε και στο δημοκρατικό πολίτευμα, που έχουμε επιλέξει, παρατηρείται συχνά η εκμετάλλευση και η μη αναγνώριση της θέσης της σύγχρονης γυναίκας. Θα αναφερθώ με συντομία στο άρθρο 4 του Συντάγματος, που αναφέρεται στα ατομικά και κοινωνικά δικαιώματα: Πρώτον, οι Έλληνες είναι (σοι ενώπιον του νόμου, δεύτερον, οι Έλληνες και οι Ελληνίδες έχουν ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις, τρίτον, τίτλοι ευγένειας ή διάκρισης ούτε απονέμονται ούτε αναγνωρίζονται σε Έλληνες πολίτες. Η γυναίκα σήμερα αντιμετωπίζεται και αποκαλείται «αδύνατο φύλο» και αυτό γιατί, διαφέρει, κυρίως, σωματικά από τον άνδρα. Γιατί, όμως, να παρατηρείται το φαινόμενο της ανισότητας των δύο φύλων και συχνά να βλέπουμε τη γυναίκα να αγωνίζεται για την εξίσωση της με τον άνδρα; Το φαινόμενο γίνεται εντονότερο στην περίπτωση ενός άνδρα

και μιας γυναίκας, που ασκούν το ίδιο επάγγελμα, έχουν τις ίδιες γνώσεις, παρέχουν τις ίδιες υπηρεσίες και όμως δεν αμείβονται οικονομικά και ψυχικά το ίδιο. Στη Γερμανία, μάλιστα, σε μια μεγάλη πολυεθνική εταιρεία οι γυναίκες, προκειμένου να εξασφαλίσουν μια σίγουρη θέση εργασίας, έπρεπε να υποστούν τη διαδικασία της στειρώσης. Αγαπητοί συνάδελφοι, δεν θέλω να φθάσω στο σημείο να ντρέπομαι που είμαι γυναίκα, αλλά να είμαι υπερήφανη γι' αυτό. Έχουμε φθάσει στον 21ο αιώνα και αν θέλουμε να λεγόμαστε προοδευτικοί, θα πρέπει να ξεπεράσουμε παγιωμένες αντιλήψεις του παρελθόντος. Δεν πρέπει να ξεχνάμε σημαντικές γυναικείες φυσιογνωμίες που έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην πορεία της ανθρωπότητας και θα σας αναφέρω χαρακτηριστικά, ξεκινώντας από τα παλιά χρόνια, την Μπουμπουλίνα με τη συμμετοχή της στον αγώνα, την Μελίνα Μερκούρη με την πολύτιμη προσπάθεια της για την επιστροφή των μαρμάρων και πολλές Ελληνίδες αθλήτριες. Για να γίνει, όμως, η ισότητα των δύο φύλων υπαρκτή πραγματικότητα σε μια εποχή έντονων αμφισβητήσεων και αμφιβολιών, υπάρχουν πολλοί τρόποι και ένας από αυτούς είναι και η κατανόηση των ιδιαιτεροτήτων τους. Η ισότητα μπορεί να επιτευχθεί μέσα από την καλλιέργεια των ψυχικών ικανοτήτων, η οποία θα προαγάγει το σεβασμό στην προσωπικότητα και των δύο φύλων, θα πρέπει να μεταδοθούν όλες οι σύγχρονες αντιλήψεις γύρω από τα απαραβίαστα πλέον δικαιώματα της γυναίκας σε χώρους κοινωνικούς, πνευματικούς και πολιτικούς. Απαιτείται να σταματήσει ο εξευτελισμός της γυναικείας υπόστασης από τα Μ.Μ.Ε., αλλά και η πολιτεία, οι οργανώσεις και οι διεθνείς οργανισμοί να εντείνουν τις προσπάθειες τους για την εξάλειψη των τελευταίων προκαταλήψεων. Τέλος, θα πρέπει να ξεπεραστούν οι στερεοτυπικές αντιλήψεις γύρω από τα ανδρικά και γυναικεία επαγγέλματα. Αγαπητοί συνάδελφοι, ας μην κοροϊδευόμαστε, γνωρίζουμε πως η ισότητα φέρνει το σεβασμό, ο σεβασμός τη συλλογικότητα και η συλλογικότητα τη δημοκρατία. Αφού έχουμε το μέλλον στα χέρια μας, ας το εκμεταλλευθούμε. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΠΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Μαρία ΦΕΖΓΚΑ. ΜΑΡΙΑ ΦΕΖΓΚΑ (Νομός Αχαΐας): Κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, κύριοι συνάδελφοι, εκπροσωπώ το Β' Ενιαίο Λύκειο Αιγίου, θέλω να σας μιλήσω για ένα παγκόσμιο φαινόμενο που με ανησυχεί και με φοβίζει και δεν είναι άλλο από τα ναρκωτικά, που αποτελούν μια μαύρη σελίδα για τη νεολαία. Δηλητηριάζουν πολλούς ανθρώπους, αυτούς τους ανθρώπους που παρακολουθώ να περνούν καθημερινά από μπροστά μου, είναι αυτοί οι άνθρωποι που μετατρέπονται σε νέους γέρους. Είναι χλωμοί με μάτια κουρασμένα και με βλέμμα θλιμμένο περιμένουν το άδοξο τέλος τους. Γιατί, άραγε, παραδίδουν τα όπλα και δεν προσπαθούν να αντιμετωπίσουν αυτό το πρόβλημα; Η ζωή τους χαρίζεται μόνο μια φορά και αυτή τη ζωή την αφήνουν στη μέση, την χαραμίζουν, την πετούν, πριν καλά αρχίσουν να τη ζουν. Πετούν τα όνειρα τους, το μέλλον τους! Άραγε έχουν σκεφθεί τι κάνουν, πού πάνε; Δύσκολο να καταλάβει κανείς. Διαβάζουμε καθημερινά στον Τύπο ότι νέοι άνθρωποι εξακολουθούν να πεθαίνουν από τη χρήση ναρκωτικών και δακρύζω. Δεν ξέρω πως πρέπει να σταματήσουμε αυτό το φαινόμενο, έτσι ώστε να μην υπάρχει ηρωίνη, κοκαΐνη, μαριχουάνα και άλλα ναρκωτικά, που οδηγούν στο θάνατο τους νέους ανθρώπους. Τι πρέπει να κάνουμε εμείς σαν νέοι; Μόνο προπαγάνδα ή μήπως κάτι άλλο, έτσι ώστε να μη βλέπουμε πια στα πάρκα και στις γωνίες της γειτονιάς μας, πεταμένες σύριγγες από τη χρήση του άσπρου δηλητηρίου. Κάποιοι κερδίζουν εκατομμύρια και κάποιοι άλλοι το θάνατο. Γιατί αυτή η ανισότητα; Έχουν καταλάβει αυτοί οι άνθρωποι ότι αγκαλιάζουν το θάνατο; Φυσικά και όχι, μα εμείς που είμαστε πιο υπεύθυνοι και πιο ώριμοι από αυτούς καταλαβαίνουμε καλύτερα. Τι κάνουμε, λοιπόν, γιατί

δεν τους βοηθάμε και αφήνουμε να χαθεί η ψυχή τους; Αφού μιλάμε για μια υπεύθυνη και δημοκρατική χώρα, που βοηθάει τους πολίτες της, τι κάνει; Μόνο με λόγια δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, δεν μπορούμε να τους πείσουμε ότι τα ναρκωτικά τους καταστρέφουν, γιατί τώρα πια τους έχει γίνει μικρόβιο. Πιστεύω, λοιπόν, ότι θα ήταν καλύτερα το κράτος να πάρει πιο αυστηρά μέτρα για να εμποδίσει την είσοδο αυτών των βλαβερών ουσιών στην Ελλάδα.

398

Οι έμποροι των ναρκωτικών θα πρέπει να τιμωρηθούν με τον πιο αυστηρότερο τρόπο. Να μπει ένα ειδικό μάθημα σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης, που να μιλάει για το κακό και για τις συνέπειες της χρήσης αυτών των ναρκωτικών. Βλέπουμε, λοιπόν, ότι μπορούμε να πάρουμε πολλά μέτρα για την αντιμετώπιση αυτού του παγκόσμιου φαινομένου, στηρίζοντας αυτούς τους ανθρώπους με συμπράσταση, αγάπη, κατανόηση, όχι μόνο του κράτους, των γονέων και των γιατρών, αλλά και τη δική μας. Επίσης, πιστεύω ότι θα πρέπει να υπάρχουν περισσότερα πολιτιστικά, ψυχαγωγικά και αθλητικά κέντρα, για να μη μένει χρόνος στους νέους να σκέπτονται τα ναρκωτικά. Σε όλες τις μεγαλουπόλεις να υπάρχουν κέντρα αποτοξίνωσης και στα σχολεία να υπάρχουν κοινωνιολόγοι, ψυχολόγοι, κοινωνικοί λειτουργοί και να γίνεται κάθε χρόνο επίσκεψη μαθητών σε κέντρα αποτοξίνωσης. Τέλος, πιστεύω ότι τα Μ.Μ.Ε. και ο κινηματογράφος μπορούν να παίξουν σπουδαίο ρόλο για την αντιμετώπιση αυτού του προβλήματος με ενημερωτικά προγράμματα και διάφορες ταινίες. Αυτό το κακό που κυριαρχεί στη σημερινή κοινωνία, θα πρέπει να το εξαφανίσουμε, ήρθε η ώρα να πούμε ΣΤΟΠ στα ναρκωτικά και έτσι να προσπαθήσουμε όλοι, ώστε τα ναρκωτικά να μη βρίσκουν θέση στο περιβάλλον μας. Ήρθε η ώρα να πούμε ΝΑΙ στη ζωή και ΟΧΙ στο θάνατο. Ελπίζω, όσα είπα, να μη μείνουν απλά «λόγια του αέρα» και όσοι από εσάς ευαισθητοποιήθηκαν να μη μείνουν αδρανείς στα σύγχρονα κοινωνικά προβλήματα, αλλά να καταλάβουν ότι υπάρχουν πολλοί άνθρωποι, που χρειάζονται τη βοήθεια και την συμπράσταση όλων μας. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Ελένη Φραγκιουδάκη. ΕΛΕΝΗ ΦΡΑΓΚΙΟΥΔΑΚΗ (Ν. Ηρακλείου): Αξιότιμη κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, αγαπητοί φίλοι και φίλες, ονομάζομαι Ελένη Φραγκιουδάκη και εκπροσωπώ το Ενιαίο Λύκειο Αγίας Βαρβάρας της επαρχίας του Ν. Ηρακλείου Κρήτης. Στη σημερινή μας συνεδρίαση θα ήθελα να μιλήσω για ένα θέμα, με το οποίο θα ήθελα να καταφέρω να σας προβληματίσω, χωρίς να σας κουράσω. Όπως όλοι καταλάβατε, ζω σ' ένα μικρό χωριό της Κρήτης που σιγά σιγά τείνει να γίνει ένα μικρό νεκροταφείο. Ο λόγος γνωστός, η μάστιγα της εποχής μας: Η αστυφιλία. Έχουμε, όμως, ποτέ αναρωτηθεί, ποια είναι τα πραγματικά αίτια της αστυφιλίας; Γιατί, δηλαδή, οι νέοι, αντί να μένουν στους τόπους καταγωγής τους, να μεταναστεύουν στα μεγάλα αστικά κέντρα; Το να βρει κανείς την απάντηση είναι πολύ εύκολο, εάν παραμείνει ένα μικρό διάστημα σ' ένα μικρό χωριό. Οι νέοι της υπαίθρου διαφέρουν κατά πολύ από τους νέους της πόλης ως προς τις προσωπικότητες και την ιδεολογία τους. Ο λόγος είναι ο διαφορετικός τρόπος ζωής. Η πραγματικότητα της ζωής είναι σκληρή για το νέο της υπαίθρου. Ο ίδιος, εγκλωβισμένος στη μικρή κοινωνία του χωριού του, χάνει κάθε δικαίωμα έκφρασης και βούλησης, καθώς γίνεται υποχείριο των στερεότυπων αντιλήψεων της δήθεν εξιδανικευμένης κοινωνίας του. Ο νέος αυτός έχει μάθει να μην επαναστατεί, παρά να σωπαίνει και να βάζει τη λογική και τη γνώμη του κόσμου πάνω από τα δικά του συναισθήματα και τις επιθυμίες. Έχει ακόμη μάθει να ζει σε μια κοινωνία γερόντων, όπου δεν υπάρχουν χώροι διασκέδασης ή

συναναστροφής με άλλους νέους, με τεράστια προβλήματα, όσον αφορά τις συγκοινωνίες, την παιδεία, χώρους υγείας και περίθαλψης. Ο νέος αυτός δεν ζει ουσιαστικά τα καλύτερα χρόνια της ζωής του, αλλά λόγω των συνθηκών γίνεται αντικοινωνικός και περιθωριοποιείται. Ίσως, όλα αυτά να ακούγονται υπερβολικά και άγνωστα για κάποιους από εσάς. Για μένα και αρκετούς άλλους είναι η συγνή πραγματικότητα. Δεν είναι λίγες οι φορές που φίλοι μου, από την πόλη του Ηρακλείου, φιλοξενούμενοι στο χωριό μου, με ρώτησαν με θαυμασμό και συνάμα απορία «πώς ζεις εδώ»; Είναι πολλές οι φορές που δεν υπάρχει μέσο μεταφοράς για να πάω στο φροντιστήριο στο Ηράκλειο, αφού δεν υπάρχει φροντιστήριο στη γύρω περιοχή. Ένας νέος σαν εμένα, αλλά και πολλούς άλλους, για ποιο λόγο να συνεχίσει να μένει σ' ένα τόπο που δεν έχει να του προσφέρει τίποτα, παρά μόνο δυσκολίες; Γιατί να προσπαθεί να κρατάει τις ισορροπίες, που του επιβάλλει η εύθραυστη και «γυάλινη» κοινωνία του; Γιατί να μην έχει ίσες ευκαιρίες απέναντι στη χαρά και στη ζωή; Λύσεις υπάρχουν πολλές, όπως η κινητοποίηση της Κυβέρνησης και των τοπικών αρχών, όσον αφορά την ίδρυση κέντρων νεότητας, αλλά και τη δημιουργία πνευματικών χώρων, όπου οι νέοι θα μπορούν να μαζεύονται και να ενημερώνονται. Ακόμη θα μπορούσαν να λυθούν τα συγκοινωνιακά προβλήματα και να ιδρυθούν χώροι εργασίας, ώστε να λυθεί και το πρόβλημα της ανεργίας των νέων, που μαστίζει την ύπαιθρο. Τελειώνοντας, θέλω να πω ότι το θέμα αφορά όλους και απαιτείται κάθε είδους κινητοποίησης μας, εάν δεν θέλουμε σε μερικά χρόνια να δούμε χωριά ερημωμένα, πόλεις ασφυκτικά γεμάτες και κοινωνίες γερόντων. Ακόμη και εάν μείνουν κάποιοι νέοι στην ύπαιθρο και αν δημιουργηθούν οι κατάλληλες συνθήκες, οι νέοι αυτοί θα είναι σαν να μην υπάρχουν. Ζει άραγε την πραγματικότητα κάποιος νέος, που έχει χαθεί από μέσα του κάθε ίχνος επανάστασης, βούλησης και χαράς της ζωής; Δεν νομίζω. Σας ευχαριστώ.

399

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Αικατερίνη Καραμαλλή. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΚΑΡΑΜΑΛΛΗ (Αμμόχωστος Κύπρος): Σεβαστό Προεδρείο, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, θα ήθελα να μιλήσω για ορισμένα ζητήματα που αναφέρθηκαν και κατά τη χθεσινή συνεδρίαση, όπως ο ρατσισμός θρησκευτικός και κοινωνικός η περιθωριοποίηση των ναρκωμανών, των ομοφυλοφίλων, των φτωχών και άλλων μειονοτήτων. Αυτά είναι ζητήματα κορεσμένα σε νομοθετικό επίπεδο, με διεθνείς συμβάσεις του Οργανισμού Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων που έχουν αναγνωριστεί και από την Ελληνική Κυβέρνηση και που κατοχυρώνουν την απόλυτη ελευθερία. Παρόλα αυτά, η κοινωνική ανισότητα είναι έντονη, διότι την κοινωνία δεν την συναρτούν νόμοι, αλλά ο απλός πολίτης. Η Κυβέρνηση δεν μπορεί να προβεί σε μεταμόσχευση εγκεφάλου, για να εμφυτεύσει μια ιδεολογία, απαλλαγμένη από τις προκαταλήψεις. Μέσω ειδικών εκπαιδευτικών προγραμμάτων προς τους πολίτες, η νέα γενιά να ευαισθητοποιηθεί, για να μπορέσει ο καθένας να υιοθετήσει τους τρόπους σκέψης, λόγου και πράξεων που έχουν το πραγματικό νόημα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ως πράξη αυτονομία, για να οδηγηθούμε σε μια κοινωνία ανοιχτόμυαλη, προοδευτική, χωρίς προκαταλήψεις και στερεότυπα. Ένα άλλο θέμα που με έχει απασχολήσει είναι η ισότητα των δύο φύλων. Όλοι γνωρίζουμε ότι έχει κατοχυρωθεί από το Διεθνή Οργανισμό Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, αλλά δεν έχει εφαρμοστεί. Διατηρείται ανδροκρατία στις υψηλές διοικητικές θέσεις. Στην Κυπριακή Βουλή υπάρχουν μόνο τρεις γυναίκες βουλευτές. Πιστεύω, ωστόσο, ότι η ελληνική και η κυπριακή κοινωνία σημείωσε άνοδο σε σχέση με την ισοτιμία των δύο

φύλων τα τελευταία χρόνια. Θα ήθελα να επισημάνω ιδιαίτερα την αντιμετώπιση των στρατιωτικών σχολών. Ψάχνοντας τον κατάλογο των ανωτάτων σχολών, πρόσεξα ότι στις στρατιωτικές σχολές παραχωρούνται θέσεις νοσοκόμων στις γυναίκες και θέσεις γιατρών στους άνδρες. Ποιο είναι το μήνυμα αυτής της τοποθέτησης, αφ' ης στιγμής αναγνωρίζεται η ικανότητα των γυναικών να παρέχουν βοήθεια σε καταστάσεις πολέμου; Μήπως αυτή η τοποθέτηση δεν αποτελεί μια ξεκάθαρη υποτίμηση της νοημοσύνης των γυναικών, για ανάληψη ευθύνης και πρωτοβουλίας για την εξαγωγή διάγνωσης; Ευχαριστώ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Σοφία Μανδηλαρά. ΣΟΦΙΑ ΜΑΝΔΗΛΑΡΑ (Β' Αθήνας): Αξιότιμο Προεδρείο, φίλοι και φίλες, καλημέρα. Θα ήθελα να σας μιλήσω για το φαινόμενο της παγκοσμιοποίησης. Η παγκοσμιοποίηση, πέραν των θετικών συνεπειών της στη ζωή μας, όπως προσπάθεια για ενιαία οικονομία ή ανοιχτά σύνορα, εμπεριέχει πολλούς κινδύνους και δε συνεπάγεται και διεθνοποίηση. Ενώ, δηλαδή, γίνεται προσπάθεια να ενοποιηθούν οι φορείς εξουσίας, να εξισορροπηθούν τα οικονομικά μεγέθη και να ακολουθείται κοινή πολιτική από τα κράτη, κανείς δεν φαίνεται να χαίρεται από την ένωση των λαών, που συχνά προσπαθούν να αντισταθούν. Τα περιστατικά της Γένοβας, της Βιέννης είναι πρόσφατα, ακόμα και του Σιάτλ, όπου διαδηλωτές που είχαν την πρόθεση να διαδηλώσουν ειρηνικά, ήρθαν αντιμέτωποι με μια άνευ προηγουμένου και αναίτια βία, εκ μέρους της αστυνομίας, σε σημείο που να θρηνήσουμε νεκρούς. Χθες ακόμη τα «sites» του Internet δεν έδιναν και πολύ σαφείς πληροφορίες. Επιπλέον, οι Έλληνες που επέβαιναν στο ένα από τα δύο πλοία, όταν θέλησαν να αποβιβαστούν, εκτός του ότι έφαγαν ξύλο, δεν τους επιτράπη τελικά η αποβίβαση. Προφανώς, οι αρχές της Ιταλίας κάτι ήξεραν, αλλά πώς το ήξεραν και ποιος τους το είπε, δεν ξέρουμε. Παγκοσμιοποίηση, λοιπόν, ας τη χαιρόμαστε. Το «παγκόσμιο χωριό μας» περιλαμβάνει μόνο το περίφημο Group of 8, τις 7 πλουσιότερες χώρες της υφηλίου συν τη Ρωσία, καθώς και τις χώρες του δυτικού πολιτισμού. Το «παγκόσμιο χωριό μας» λαμβάνει πρόνοια για τα Βαλκάνια και την Αφρική, μόνο όσον αφορά τους βομβαρδισμούς, τους οποίους το NATO διοργάνωσε, με σκοπό τη διατήρηση της ειρήνης. Δεν έχουμε λύσει ούτε καν τα προβλήματα των δικών μας κοινωνιών. Όπως εδώ έτσι και στην Αγγλία, οι συγκοινωνίες και τα νοσοκομεία, δηλαδή για ό,τι υπερηφανευόταν το Ηνωμένο Βασίλειο, βρίσκονται στα πρόθυρα της κατάρρευσης. Ο αλκοολισμός γίνεται όλο και πιο συχνός, οι άστεγοι και η τενεκεδούπολη είναι στα καλύτερα τους, οι ευρωπαϊκές κοινωνίες, όσο και οι αμερικάνικες είναι κοινωνίες 2/3, δηλαδή, πάρα πολλοί φτωχοί και πολύ λίγοι πλούσιοι. Τα ναρκωτικά αποτελούν επικερδέστατο τμήμα του διεθνούς εμπορίου. Οι αυτοκτονίες στην Ιαπωνία φθάνουν σε απίστευτους αριθμούς, ενώ ο ρατσισμός και ο φασισμός αναβιώνουν. Η κοινωνία των πολιτών φακελώνεται μέσα στο ορυμαγδό των εξελίξεων, που ακολούθησαν το μακελειό της Νέας Υόρκης. Μετά από αυτά τα γεγονότα ανακοινώθηκε η μετατροπή της Eurorole σε αντιτρομοκρατική υπηρεσία και κανείς δεν το πήρε είδηση. Το F.B.I υποχρέωσε τους Internet Providers της Αμερικής να εγκαταστήσουν λογισμικό ελέγχου των πελατών τους. Η υπόθεση είναι ακόμα σία δικαστήρια και αυτό μας αφορά άμεσα, γιατί, αν κάποιος έχει φίλους στην Αμερική και τους ζητάει email, θα του το ελέγχουν. Αυτά είναι τα δεδομένα με τα οποία πρέπει να πορευθούμε. Δε θεωρώ, όμως, ότι αυτή η ζωή είναι ωραία ή έστω φυσιολογική. Νομίζω, λοιπόν, ότι στα «Βραχώδη Όρη» του Καναδά στην επόμενη Διάσκεψη των 08 πρέπει να πάμε όλοι.

Ακόμα, πιστεύω, ότι με κάθε τρόπο πρέπει να ενημερώσουμε τους ανθρώπους του περιβάλλοντος μας, αλλά και να ενημερωνόμαστε και εμείς Οι ίδιοι, γιατί τα περισσότερα γεγονότα περνούν στην αφάνεια. Τέλος, επειδή πιστεύω ότι το κράτος δεν ενδιαφέρεται πραγματικά για τη μόρφωση μας και μας προτιμά ανειδίκευτους εργάτες, χειραγωγούμενους πολύ πιο εύκολα, πρέπει ν8 φροντίσουμε από μόνοι μας να αποκτήσουμε, όσο το δυνατόν μεγαλύτερη καλλιέργεια, γιατί αυτή είναι το μόνο «φρούριο» μας απέναντι σε ό,τι μας υποβάλλουν. Κλείνοντας, θα ήθελα να πω, ότι μου φαίνεται πολύ υποκριτικό, αυτό που μας λένε, ότι δηλαδή είμαστε συνάδελφοι. Είμαστε παιδιά, φίλοι, έφηβοι, αλλά όχι συνάδελφοι. Ας μην αποκτούμε τις συνήθειες, που έχουν οι μεγαλύτεροι μας. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής ΤζήκαΚώστοπούλου Δανάη ΔΑΝΑΗ ΤΖΗΚΑ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ (Ν. Μαγνησίας): Το θέμα που θα διαπραγματευτώ είναι η παγκοσμιοποίηση, που στις μέρες μας έχει πάρει μεγάλες διαστάσεις. Είμαστε νέοι και όμως είμαστε ίδιοι, όπως πάντα. Είμαστε «αρχαίοι» Και πάμε προς το μέλλον. Είμαστε ο στρατός της ανυπακοής. Για αιώνες έχουμε διαδηλώσει, οπλισμένοι με ιστορίες. Η αξιοπρέπεια ήταν το έμβλημα μας και στο όνομα αυτής πολεμήσαμε εκείνους που το έπαιζαν κύριοι και αφέντες των ανθρώπων, των λιβαδιών, των δασών και των νερών. Εκείνους που επιβάλλουν την τάξη της αυτοκρατορίας και εξαθλιώνουν τις κοινότητες. Οι λέξεις, τα συνθήματα των νέων ανεμίζουν σημαίες εξεγέρσεων: Σηάτλ, Γκετεμπούργκ, Νίκαια, Γένοβα. Οι νέοι αγωνίζονται να εκπορθήσουν το κάστρο των ισχυρών της γης. Δε θέλουμε την ισοπέδωση, διαλαλούν. Δε θέλουμε την άδικη κατανομή του πλούτου. Δε θέλουμε να πεθαίνουν εκατομμύρια παιδιά από πείνα κάθε χρόνο. Λε θέλουμε Την παγκοσμιοποίηση, που θέλετε να μας επιβάλετε. Δε θέλουμε την παγερή ομοιομορφία, θέλουμε τον κόσμο ένα λιβάδι με όλα τα λουλούδια, όλα τα κράτη του ανθισμένα και το κάθε λουλούδι θα έχει τη δικιά του ευωδία, τη δικιά του φορεσιά. θέλουμε τη δική μας παγκοσμιοποίηση, θέλουμε έναν κόσμο, όπου τα παιδιά της Αφρικής θα έχουν ένα πιάτο φαΐ, φάρμακα, γιατρούς, όπου οι λαοί θα συνεργάζονται Ισότητα, θα δίνουν και θα παίρνουν, θα λειτουργεί το διεθνές δίκαιο, χωρίς να εφαρμόζεται επιλεκτικά. Είναι ανάγκη να αναπτυχθούν κοινωνικά κινήματα, αυτόνομα και ανεξάρτητα, με γνώμονα το συμφέρον των λαών, των εργαζομένων. Να αντιπαρατεθούν στη βία των ισχυρών και των φανατικών της όποιας ιδεολογίας, για να ζήσουμε με έναν ειρηνικό κόσμο. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Βασίλειος Χάρλας. ΧΑΡΛΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ (Ν. Ευβοίας): Πριν ξεκινήσω τηνομιλία μου θα ήθελα να σας πω ότι για το θέμα που θα μιλήσω έχουν μιλήσει και άλλα παιδιά. Απλά, εγώ θα αναφερθώ πιο λιτά και χωρίς ο λόγος μου να έχει το χαρακτήρα μιας εκθέσεως. Το θέμα μου αφορά την τρομοκρατική ενέργεια κατά της Αμερικής. Γνωρίζω ότι όλοι γνωρίζετε αυτό το θέμα. Έχετε ακούσει διάφορες απόψεις. Μερικές επέρριπταν ευθύνες στους τρομοκράτες, λέγοντας ότι αυτός ο τρόπος διαμαρτυρίας είναι κατά κάποιον τρόπο μουσουλμανικός, δηλαδή ισχύει το «οφθαλμός αντί οφθαλμού». Έχετε ακούσει με ποιο τρόπο καταδίκασαν τους τρομοκράτες, ανοίγοντας ένα νέο μέτωπο πολέμου πάνω σε αβάσιμα στοιχεία. Όλοι είδατε ακόμα και τη δική μας κυβέρνηση και τον τρόπο που τους καταδίκασε. Όλοι μίλησαν για τους αμάχους που σκοτώθηκαν, για τις μάνες που έκλαιγαν και την αγωνία που είχαν στο πρόσωπο τους. Κανείς, όμως, δεν σκέφτηκε τις μητέρες που έκλαιγαν στο Ναγκασάκι, στη Χιροσίμα, αλλά και πιο πρόσφατα στη Γιουγκοσλαβία. Πιστεύω, ότι όλοι είδαμε τους πυραύλους που

χτυπούσαν στρατιωτικούς στόχους, όπως νοσοκομεία. Δε σας είπα να μη τηρήσουμε ενός λεπτού σιγή γι' αυτούς, που σκοτώθηκαν, αλλά δεν μπορούμε να καταδικάζουμε κάποιους φαινομενικά τρομοκράτες, ενώ κάποιοι άλλοι είναι στην κυριολεξία τρομοκράτες και δολοφόνοι. Κάποια καθηγήτρια μου είπε ότι πρέπει να δείξουμε την αντίθεση μας μέσα από κάποιο Προεδρικό Διάταγμα. Κατά τη γνώμη μου, αυτό δεν μπορεί να γίνει, λόγω της ένταξη μας στο ΝΑΤΟ. Επίσης, ανούσιες είναι όλες οι εκδηλώσεις και διαμαρτυρίες, λόγω της μικρής έκτασης που παίρνει το θέμα. Από αυτό το βήμα και το λόγο που εκφωνώ, θα ήθελα να πω ότι όλες οι χώρες πρέπει να είναι ίσες, χωρίς να έχουν μεγάλα αφεντικά. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος Επιτροπή): Το λόγο έχει ή Έφηβος Βουλευτής Σαββίδου Εύη. ΕΥΗ ΣΑΒΒΙΔΟΥ (Κερύνεια Κύπρου): Αξιότιμε κ. Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, καλή σας ημέρα. Θα ήθελα να αναφερθώ στο θέμα που ονομάζουμε πολιτικοποίηση. Αρχικά, πολιτικοποίηση είναι η προαιρετική συμμετοχή του πολίτη στα πολιτικά θέματα, ώσπε να μπορεί να συνεργάζεται με τους συμπολίτες του και να μπορεί να αποφασίζει με αυτούς για την επίλυση των «καυτών» πολιτικών και, ευρύτερα, των κοινωνικών προβλημάτων. Δυστυχώς, στις μέρες μας η αδιαφορία που υπάρχει από τους νέους για την πολιτικοποίηση είναι μεγάλη. Η απολίτικη «σκέψη» έχει γίνει μόδα στις μέρες μας. Στη σημερινή κοινωνία κυριαρχεί ο ευδαιμονισμός, ο ωφελισμός, η υπερκατανάλωση, το ατομικό συμφέρον και η υποκρισία. Κάτω από αυτό το κλίμα ο πολίτης γίνεται αδιάφορος για τα κοινά, εγωκεντρικός και υπερκαταναλωτής. Η πεζή εποχή μας κάνει πολλούς νέους αδιάφορους, απαισιόδοξους και ηττοπα

401

θείς. Ακόμα τα Μ.Μ.Ε κάνουν πλύση εγκεφάλου και δημιουργούν άβουλες μάζες. Άλλωστε, και η ιδεολογική σύγχυση οφείλεται σε πολλά ιδεολογικά ρεύματα. Σήμερα, τα πολιτικά γεγονότα δεν προσφέρονται για ευαισθητοποίηση των νέων της πατρίδας μας. Έτσι, υπάρχουν νέοι που υποστηρίζουν ότι αδιαφορούν για την πολιτική, γιατί και η πολιτική αδιαφορεί γι' αυτούς. Αυτά είναι μερικά από τα εκατοντάδες αίτια που οδηγούν αρκετούς νέους στην πολιτική αντίληψη και τα οποία έχουν σοβαρές συνέπειες. Οι πολίτες μεταξύ τους αποξενώνονται, αλλοτριώνονται και χειροτερεύουν οι σχέσεις μεταξύ τους. Δε συνειδητοποιούν οι αλλοτριωμένοι πολίτες τα κοινά συμφέροντα και τις κοινές επιδιώξεις. Δεν προτείνουν αλλαγές που θα προωθήσουν τα προσωπικά και τα γενικά συμφέροντα. Δε βρίσκουν, τι τους ενώνει αλλά και τι τους χωρίζει. Αχρηστεύουν τη θέληση, τη σκέψη τα οράματα τους και εκτονώνονται με πράξεις βίας. Γενικά γίνονται ουδέτεροι, ηττοπαθείς, παθητικοί, απροβλημάτιστοι, πεζοί, αλλοτριωμένοι, αναισθητοι, ψευτοαμφισβητίες, συντηρητικοί, αδιάφοροι και άχρηστοι. Εμείς, λοιπόν, που ενδιαφερόμαστε και θέλουμε ή μάλλον ζητούμε μια καλύτερη κοινωνία, τι κάνουμε γι' αυτό; Προσπαθούμε να τους μεταπείσουμε και να τους δείξουμε την ορθή πλευρά του ζητήματος και να διορθώσουμε αυτό το λάθος; Δε το νομίζω. Η ίδια η πολιτεία και η κυβέρνηση μαζί με τους αρμόδιους κάνει κάτι; Δυστυχώς, αν το πάρουμε απ' όλες τις όψεις θα καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι και οι πολιτικοί αδρανοποιούνται σε κάποιο βαθμό και δεν προσεγγίζουν, όπως πρέπει τους νέους, θα μπορούν όμως να κάνουν αρκετά; Χρέος των προοδευτικών πολιτικών οργανώσεων είναι να μην αδρανήσουν στην εξάπλωση της πολιτικής αντίληψης, γιατί στις μέρες μας είναι του «συρμού» να έχει προσλάβει τεράστιες διαστάσεις. Η πολιτική παιδεία οφείλει να αποδείξει ότι η ενασχόληση με τα κοινά δεν κάνει τους νέους ανάπηρους, αλλά ολοκληρώνει την προσωπικότητά τους. Η κοινωνία πρέπει να επιβάλλεται, να ενημερώνει

τους νέους για όλα τα θέματα, δίνοντας τους να μάθουν και τα θετικά και τα αρνητικά για το κάθε ζήτημα, έτσι ώστε ο νέος να μπορεί να αναπτύξει το δικό του πνεύμα και να κάνει τη δική τους κριτική, για να μπορέσει να καταλήξει σε κάποιες αποφάσεις και στο δικό του πολιτικό πιστεύω. Να διοργανώσει το κράτος οργανώσεις νεολαίας, συνδικαλιστικές ενώσεις και άλλες εκδηλώσεις στις οποίες οι σημερινοί νέοι θα μπορούν να εκφράσουν τις ιδέες και τις απόψεις τους. Θα μπορούσε να δημιουργήσει και μαθητικές κοινότητες. Ο σύγχρονος νέος οφείλει να συνειδητοποιήσει ότι η ενασχόληση του με την πολιτική θα τον ωφελήσει πολύπλευρα, θα τον προβληματίσει, θα τον ευαισθητοποιήσει, θα δημιουργήσει πιο ευνοϊκές προοπτικές για την ατομική και κοινωνική του πρόοδο. Ο πολιτικοποιημένος νέος είναι ιδανικός πολίτης, γιατί δεν θα υπακούει μόνο πρόθυμα ότου; νόμους, αλλά θα συμμετέχει στη σύνταξη και θέσπιση νέων δημοκρατικών και προοδευτικών νόμων. Τελειώνοντας, ήθελα να πω ότι χρέος της Πολιτείας είναι η σωστή πολιτική καθοδήγηση των νέων, γιατί όπως λέει ο Παπανούτσος «οι νέοι είναι οι καινούρια μαγιά, που έρχεται να ανανεώσει τη ζύμη του λαού». ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Μπέλλη Μαρία. ΜΑΡΙΑ ΜΠΕΛΛΗ (Ν. Φθιώτιδας): Κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα να θίξω ένα θέμα, το οποίο αφορά άμεσα την πόλη στην οποία μένω, τη Λαμία, και έμμεσα ολόκληρη την Ελλάδα. Η Λαμία βρίσκεται στο κέντρο της Ελλάδας και ενώνει την Αθήνα με τη Θεσσαλονίκη. Το 1962 δόθηκε στην κυκλοφορία η Εθνική Οδός Αθήνας Θεσσαλονίκης και το πλέον επικίνδυνο κομμάτι της αποδείχθηκε αυτό που ονομάζεται «πέταλο του Μαλιακού» και ξεκινά από τον γιο Κωνσταντίνο Καμένα Βούρλα Λαμία Ράχες. Είναι δρόμος διπλής κατευθύνσεως και κάθε τόσο γίνονται βελτιώσεις ή τοποθετείται ειδικός τάπητας κατά της ολισθηρότητας και όλα σταματούν εκεί. Το 1990 θεωρήθηκε αναγκαία η βελτίωση αυτού του κομματιού της Εθνικής Οδού και την ίδια εποχή γράφτηκαν κάποια σενάρια για το θέμα αυτό. Όμως, οι δαπάνες για τις μελέτες και οι πολιτικές «ίντριγκες» και επιπολαιότητες κράτησαν μία ολόκληρη δεκαετία, στη διάρκεια της οποίας δαπανήθηκαν υπέρογκα ποσά για τις υποτιθέμενες αυτές μελέτες. Δημιουργήθηκαν, έτσι, εντάσεις, ακόμη και ανάμεσα στον φθιτωτικό λαό, που ήταν ο άμεσα ενδιαφερόμενος, για να καταλήξουμε τελικά στην προβλεπόμενη λύση που πρόκειται να δοθεί το 2005, διάστημα κατά το οποίο από τα πολλαπλά και καθημερινά ατυχήματα θα έχουν χάσει τη ζωή τους τόσοι άνθρωποι, ώστε να υπολογίζουμε ότι το κόστος θα έχει υπερδιπλασιαστεί, όχι μόνο από οικονομική αλλά και από κοινωνική πλευρά. Λύση είναι η τοποθέτηση διαχωριστικού στηθαίου. Μήπως, όμως, τελικά οι πολιτικοί δεν ενδιαφέρονται τόσο πολύ για τους ανθρώπους; Μήπως θα έπρεπε να δώσουν λίγο μεγαλύτερη σημασία στην ανθρώπινη ζωή και να επιταχύνουν λίγο τις ενέργειες κατασκευής του δρόμου; Τέλος, θα ήθελα να αναφέρω ότι από το 1999 έως τον Ιούλιο του 2001, στο τμήμα αυτού του δρόμου είχαμε 249 τροχαία ατυχήματα, από τα οποία ανασύρθηκαν 433 τραυματίες και ανάμεσα σε αυτούς 95 νεκροί. Ας αναρωτηθούν οι υπεύθυνοι, αν αξίζει να χάνονται με αυτόν τον τρόπο ανθρώπινες ζωές. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Νικόλαος Ρέμεσης. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΡΕΝΕΣΗΣ (Ν. Μεσσηνίας): Κύριε Πρόεδρε, αγαπώ την πατρίδα μου, αν δεν την αγαπούσα άλλωστε,

402

δεν θα έψελνα με περηφάνια τον Εθνικό Ύμνο. Αγαπώ τη μητέρα μου, αν δεν την αγαπούσα άλλωστε, δεν θα είχα τόσο καλή σχέση μαζί της. Αγαπώ και τα παιδιά, αν δεν τα αγαπούσα άλλωστε, δεν θα ήμουν εδώ να σας κουράσω. Τα μικρά παιδιά τα λατρεύω, τα μικρά παιδιά

που κρατούν στα χέρια τους σαν τον ήλιο τον φωτεινό τις ελπίδες μας. Που μας δίνουν το δικαίωμα να ονειρευτούμε έναν ωραιότερο κόσμο, ένα ομορφότερο μέλλον και να ελπίζουμε πως κάποτε όλα θα αλλάξουν. Κάποτε αυτός εδώ ο τόπος θα πάει μπροστά. Πόσο γελασμένοι είμαστε. Παιδική αθωότητα. «Πάνω στην άμμο γράψαμε γράψαμε το όνομα της εφύσηξε ο μπάτης και σβήστηκε η γραφή» Το μικρό αγνό παιδί μας τελείωσε, κατάντησε μουσειακό είδος, αφού πρώτα μουσειακό είδος κατάντησε ο σεβασμός μας στην παιδική ψυχή. Τα παιδιά μας, δυστυχώς, μεγαλώνουν μέσα στο έγκλημα, τη διαφθορά, την πορνεία. Έχουν μανία με το σεξ, πριν ακόμη γνωρίσουν τι είναι αυτό. Έχουν εξοικειωθεί με το θάνατο, και παγερά αδιαφορούν στη θέα μιας τραγωδίας. Για μένα φταίει η τηλεόραση. Η τηλεόραση είναι η σήψη της κοινωνίας σε, περίτεχνα, όμορφα στολισμένο περιτύλιγμα. Τις προάλλες είδα ένα έργο, ωραίο έργο. Ο πρωταγωνιστής, αφού πρώτα λήστεψε μια τράπεζα, σκότωσε περίπου 20 αστυνομικούς, τον τελευταίο μάλιστα τον τεμάχισε και αφού άνοιξε το κεφάλι του έφαγε τον εγκέφαλο του, ήπια μια κόκα κόλα και ρεύτηκε. Ωραία πράγματα! Προσωπικά αυτόν τον άνθρωπο τον θαυμάζω, είναι έξυπνος, όμορφος, είναι χαρισματικός. Όλοι οι κακοί έτσι είναι ή τουλάχιστον έτσι τους παρουσιάζει η τηλεόραση. Μάλλον, θα πρέπει να αναθεωρήσουμε τις απόψεις μας περί καλού και κακού. Τον θαυμάζω εγώ ο έφηβος των 17 ετών, πόσο μάλλον ένα παιδάκι 810 χρόνων. Σε κάθε μαχαιριά το παιδί γελάει, σε κάθε μαχαιριά θα έπρεπε εσείς να κλαίτε, να κλαίτε και να ντρέπεστε που αποκαλείσθε άνθρωποι. Και περιμένετε, διεφθαρμένοι όπως πάντα και υποκριτές, από αυτό ίο παιδί, να έρθει μετά από λίγα χρόνια σε αυτά εδώ τα έδρανα και να μιλήσει για αξίες και ιδανικά. Λόγια παχιά και ειρωνικά θα λέγονται τότε, όπως και τώρα, ενώ αυτό δεν θα έχει πιο κάτω άλλο σκαλί να κατακυλήσει ότου κακού τη σκάλα για το ανέβασμα ξανά που τον καλεί, δεν θα έχει σαν και πρώτα τα φτερά τα μεγάλα, θα ζητάει μόνο ένα κατοστάρικο ή μάλλον ένα ευρώ για να πάρει την επόμενη δόση. Θέλετε να ντρέπεστε, γιατί ποτέ δεν σεβαστήκατε την αγνή ψυχή ενός παιδιού, γιατί με τα ανούσια τηλεθεάματα σας στρεβλώνετε και διαβάλετε την παιδική αθωότητα και περιμένετε με κάτι πολύχρωμα οχηματάκια, κύκλους και τετραγωνάκια και με σλόγκαν του τύπου «απαραίτητη η γονική συναίνεση» να σταματήσετε το κακό. Αφήστε, μην μπείτε στον κόπο να ντραπείτε, ντρέπομαι εγώ για λογαριασμό σας. Τα παιδιά, μέσω της τηλεόρασης, έχουν εξοικειωθεί με το θάνατο, χαιρόνται, όταν επικρατεί το κακό, λυπούνται, όταν νικάει το καλό. Το παιδί σε κάθε μαχαιριά γελάει, το παιδί σε κάθε μαχαιριά πεθαίνει. Ο νοών νοείτω. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Αλέξιος ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ. ΑΛΕΞΙΟΣ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ (Β' Αθήνας): Κύριε Πρόεδρε, στις μέρες μας προβάλλει οξύτατο το δημογραφικό πρόβλημα. Η Ελλάδα πεθαίνει. Σύμφωνα με τη στατιστική υπηρεσία ο πληθυσμός της χώρας μας καλύπτεται κατά 35% από ηλικιωμένα πρόσωπα και το 2030 τα πρόσωπα αυτά θα αποτελούν το 45% του πληθυσμού. Η Ελλάδα κατέχει το παγκόσμιο ρεκόρ γερασμένου πληθυσμού. Το κακό είναι ότι όχι μόνο δεν έχουμε γεννήσεις, αλλά και σκοτώνονται χιλιάδες παιδιά κάθε χρόνο. Καμία δικτατορία, καμία τυραννία δεν έχει ψηφίσει νόμο να σφάζονται 400.000 παιδιά το χρόνο. Μαζικός αφανισμός ενός ένδοξου λαού, εθνική αυτοκτονία. Η Ελλάδα γέρασε, η Ελλάδα φθίνει, η Ελλάδα αυτοκτονεί με το όπλο που λέγεται υπογεννητικότητα. Δεν κάνουν πια οι Έλληνες παιδιά. Βίλες έχουμε, κούνιες δεν έχουμε. Έθνος χωρίς κούνιες, είναι Έθνος χωρίς μέλλον. Η Τουρκία πλησιάζει τα 80 εκατομμύρια και η Ελλάδα εδώ και πολλά χρόνια έχει μείνει στα 10 εκατομμύρια. Επίσης στους Τούρκους το 70% του πληθυσμού είναι κάτω των 50 ετών. Αυτό σε πολεμικό δυναμικό σημαίνει: Ένας Έλληνας, δεκαπέντε Τούρκοι και

Τούρκοι με αγάπη στην πατρίδα τους. Και τι Έλληνες, με υποτονωτική την εθνική τους συνείδηση. Η Ελλάδα πεθαίνει, αφού αποφασίσαμε όλοι μαζί να την πεθάνουμε. Ναι όλοι, αφού όλοι σ' αυτόν τον τόπο δουλεύουν για να θεριεύει το θηρίο που θα την κατασπαράξει και το θηρίο αυτό λέγεται υπογεννητικότητα. Κάθε σκέψη και απόφαση για αποφυγή της τεχνογονιάς είναι και μια υποστολή της ελληνικής σημαίας. Κάθε περιορισμός εκούσιος των γεννήσεων είναι και ένα βόλι στο στήθος της Ελλάδας. Κάθε έκτρωση είναι και μια μαχαιριά στην καρδιά της Ελλάδας. Η Ελλάδα πεθαίνει, αφού Ελλάδα δεν είναι ένα ένδοξο παρελθόν με εξευτελιστικό και χυδαίο παρόν και με τραγικό μέλλον. Ελλάδα δεν είναι απλώς τα μάρμαρα, οι πέτρες και οι βραχονησίδες. Όλα αυτά είναι Ελλάδα, αν υπάρχουν Έλληνες, αν υπάρχουν ψυχές, αν υπάρχουν νέοι, αν υπάρχουν παιδιά. Η Ελλάδα πεθαίνει, τη σκοτώνει η Βουλή των Ελλήνων, αφού δεν καταργεί τον εθνοκτόνο νόμο των ελεύθερων εκτρώσεων. Τη σκοτώνει το ανδρόγυνο εκείνο που περιορίζει στο ελάχιστο την τεκνοποιία. Λίγα παιδιά έχει η Ελλάδα και αυτά όλο και συρρικνώνονται αριθμητικά και μαραίνονται ποιοτικά. Όλοι μιλάνε για δικαιώματα και όλοι κάνουν το παν για να καταργούνται. Έχουν όλα τα παιδιά το δικαίωμα της ζωής ναι ή όχι; Ασφαλώς ναι και θεωρητικά το διαλαλούν οι πάντες.

403

Στην πραγματικότητα έχουμε ένα κράτος σκληρό και ανάλγητο απέναντι στο παιδί. Απαγορεύει στο παιδί να γεννηθεί και δίνει το δικαίωμα με ειδικό νόμο να αφαιρεί τη ζωή από το παιδί προς δόξα της εγκληματικότητας, προς χαρά και αγαλλίαση των εχθρών μας, που βλέπουν να φονεύουμε και να εξαφανίζουμε το γένος μας μόνοι μας. Ένα κράτος που διατηρεί τη θανατική ποινή μόνο για τα παιδιά, αυτό το κράτος έχει πολιτισμό μηδέν και κάτω από αυτό. Είναι χειρότερο από ανθρωποφάγο κράτος. Περιμένουν να σβήσει τελείως το έθνος των Ελλήνων για να σκεφθούν οι αρμόδιοι πώς θα αντιμετωπισθεί το δημογραφικό πρόβλημα; Περιμένουν να κλείσει και το τελευταίο σχολείο από έλλειψη παιδιών για να καταργήσουν τον παιδοκτόνο νόμο των εκτρώσεων; Αν λάβουμε υπόψη μας ότι και τα λίγα παιδιά που γεννιούνται στον τόπο μας, βρίσκονται στο στόχαστρο των εκμαυλιστών, των εμπόρων του θανάτου, αντιλαμβανόμαστε ότι σε λίγο δεν θα υπάρχει φυτώριο στον αγρό της Ελλάδας. Δεν θα υπάρχει νεότητα και όλοι εμείς θα παίξουμε το ρόλο του νεκροθάφτη στην Ελλάδα. Πού είσαι Ελλάδα; Τραγικό είναι να ακούγεται μετά από αρκετές δεκαετίες αυτό το ερώτημα. Στις σκονισμένες βιβλιοθήκες θα ψάχνουν για το παρελθόν της Ελλάδας και σε κάτι γηροκομεία θα ψάχνουν για το παρόν. Τείνουμε να γίνουμε οι τελευταίοι Έλληνες, όπως στην Ήμιμβρο και την Τένεδο έμειναν απομεινάρια των Ελλήνων. Τις πολύτεκνες οικογένειες τις αποκαλούν στυλοβάτες του έθνους, αιμοδότες της φυλής μας, σύγχρονους ήρωες και διάφορα άλλα. Αρμόδιοι και αναρμόδιοι, όποια θέση και αν κατέχετε, μια κραυγή αγωνίας βγαίνει από τα χείλη μου και ακούσισε την. Στις δύσκολες και πονηρές μέρες που διέρχεται η πατρίδα μας, οι πολύτεκνες οικογένειες είναι πρότυπες και ιδιαίτερα μάλιστα στον πρωταρχικό, μοναδικό και αναντικατάστατο θεσμό της οικογένειας. Ενισχύστε, λοιπόν, το θεσμό της οικογένειας αυτής και το σεβασμό τής ανθρώπινης ύπαρξης από τη στιγμή της δημιουργίας της, για να αρχίσουν πάλι να πληθαίνουν τα παιδιά στα σχολεία, να αυξάνονται τα στρατευμένα νιάτα μας, να γίνονται λιγότερες συζητήσεις για το ασφαλιστικό για να ξανανιώσει η Ελλάδα μας. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος βουλευτής Έφη Πικραμένου. ΕΦΗ ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΥ (Πάφος Κύπρος): Σεβαστό Προεδρείο, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές,

έρχομαι από τη μικρότερη πληθυσμιακά πόλη της Κύπρου, την Πάφο, και θα ήθελα να εκθέσω τις απόψεις μου, σχετικά με ένα φλέγον θέμα που είναι η κρίση των αξιών στην εποχή μας. Είναι από όλους παραδεκτό, πως η εποχή μας έχει υποστεί μια βαθιά αλλαγή σε όλους σχεδόν τους τομείς της ζωής και ιδιαίτερα στο πνευματικό και ηθικό τομέα. Η προσωπικότητα της έχει αλλοιωθεί, ή ανάπτυξη που έχει σημειωθεί έχει φέρει μαζί της την αύξηση της παραγωγής και τον υπερκαταναλωτισμό. Η αστικοποίηση έχει οδηγήσει στη μαζικοποίηση του ατόμου και αυτά αποτελούν τα αίτια του εγωκεντρισμού και αφελληνισμού που χαρακτηρίζουν τον σύγχρονο άνθρωπο και τον απομακρύνουν από το συνάνθρωπο του. Οι αιώνιες αξίες στον πνευματικό και ηθικό τομέα έχουν καταρρακωθεί, η αξιοπρέπεια του ανθρώπου δεν είναι σήμερα το πρώτο μέλημα και ο άνθρωπος έχει εξευτελίσει την προσωπικότητα του, το σεβασμό και την εκτίμηση του. Όλα αυτά γίνονται, γιατί πιστεύει ότι με τον αγώνα του για την απόκτηση των υλικών αγαθών, θα γίνει ευτυχισμένος και θα αποκτήσει μια καλύτερη ζωή. Επίσης, πολλοί άνθρωποι έχουν τόσο ανταγωνισμό μεταξύ τους, που φθάνουν στο σημείο να έχουν την ψευδαίσθηση, ότι είναι ανώτεροι από τους άλλους. Έτσι, διαμορφώνουν κοινωνικό ρατσισμό. Εκφράσεις του τύπου, αυτός είναι αλήτης, ή αυτός δεν είναι καλός μαθητής ή η οικογένεια μας είναι ανώτερη από τις άλλες, είναι εκφράσεις που ακούγονται καθημερινά και κράτη στοχεύουν σήμερα στην επιτυχία του σκοπού τους με κάθε μέσον. Όλα γίνονται στο βωμό του χρήματος, στη θεοποίηση του άνομου συμφέροντος. Οι κανόνες της θρησκείας, σήμερα παραμερίζονται και οι άνθρωποι εξακολουθούν να έχουν τη θρησκεία οδηγό στη ζωή και εναποθέτουν τις ελπίδες τους σ' αυτήν. Επίσης, γίνονται θύματα της κακεχέντρειας των άλλων και η ανηθικότητα και η διαφθορά έχουν αυξηθεί. Παράλληλα η παράδοση, που είναι το κύριο στίγμα, για να μπορέσει να υπάρξει εθνική αυτογνωσία, εγκαταλείπεται. Τα ξένα πρότυπα και Οι αλλοδαπές ιδέες παίρνουν τη θέση τους. Ακόμη στο εκπαιδευτικό μας σύστημα τα ανθρωπιστικά μαθήματα έχουν παραχωρήσει τη θέση τους στα μαθήματα που εξυπηρετούν την τεχνολογική ανάπτυξη. Γι' αυτό σημαντικό ρόλο για την υπέρβαση της κρίσης, μπορούν να διαδραματίσουν οι πνευματικοί άνθρωποι. Έτομα με πνευματική και ψυχική αγρυπνία μπορούν να επισημάνουν και τους κινδύνους που περικλείει. Επίσης, με το παράδειγμα τους μπορούν να βοηθήσουν τον άνθρωπο να ακολουθήσει το σωστό δρόμο της ζωής, που τον εξυψώνει σαν άνθρωπο και, σαν μέλος του κοινωνικού συνόλου. Παράλληλα η παιδεία μπορεί να βοηθήσει στο ξαναζωντάνεμα των ανθρώπινων αξιών και χρειαζόμαστε παιδεία ικανή να μας θωρακίσει και να ανταποκρίνεται στις καθημερινές ανάγκες της ζωής. Επίσης, ή παιδεία μπορεί Τον άνθρωπο να τον καταστήσει Ικανό, να νιώθει τις ανθρώπινες αξίες και να τις αγαπήσει. Με την παιδεία ο άνθρωπος μπορεί να εξασφαλίσει ποιότητα ζωής, γιατί γαλουχείται να τις εφαρμόσει στις σχέσεις του με τους συνανθρώπους Του. Επίσης, ή Εκκλησία με τις αιώνιες αξίες που έχει σαν γνώμονα και η οικογένεια η πρώτη που διδάσκει στο παιδί, εάν είναι πάνω απ' όλα άνθρωπος, μπορούν να βοηθήσουν στην ηθική αναγέννηση. Η κρίση των πνευματικών και ηθικών αξιών

404

που σημειώνεται στην εποχή μας είναι ένα θέμα αξιοκατάκριτο στις μέρες μας. Σήμερα η ανθρώπινη στάθμη έχει τόσο υποβαθμιστεί και εξευτελιστεί στο βωμό της θησαυροθηρίας. Ξεπροβάλλει επιτακτική η ανάγκη αναβίωσης των αξιών, που κάποτε έκαναν ξεχωριστό το ανθρώπινο είδος και γένος. Άλλωστε θυμηθείτε πως ο κόσμος αυτός δεν μας ανήκει, αλλά τον δανειστήκαμε από τα παιδιά μας. Δεν πρέπει, λοιπόν, να τους τον επιστρέψουμε

θετικό, αυθεντικό, αληθινό και πάνω απ' όλα ανθρωπινό, όπως τον παραλάβαμε; Ευχαριστώ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Μαρία Ταξιάρχη. ΜΑΡΙΑ ΤΑΞΙΑΡΧΗ (Ν. Αχαΐας): Αγαπητέ Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, με λένε Μαρία και θα μπορούσα να είμαι η αδελφή σας, η φίλη σας. Ζω στην Πάτρα, αλλά είμαι πολίτης του κόσμου. Φιλοδοξώ να μάθω να υποκλίνομαι στις μεγάλες στιγμές των ανθρώπων, να πιάνω το χέρι τους στις μικρές τους «αποστασίες» και να σέβομαι την ετερότητα τους. Αυτό είναι γιορτή και εμένα μου αρέσουν οι γιορτές. Οι άνθρωποι ντύνονται στα καλά τους και φοράνε αστραφτερά χαμόγελα. Γιορτή, όπως αυτή που θα γίνει το 2004. Τέτοια είναι και ας το ξεχάσουμε σκυμμένοι στα τεφέτρια μας. Γιορτάζουμε τον άνθρωπο ως ψυχοσωματική οντότητα. Την υλική πλευρά του ανθρώπου με την ανάπτυξη των σωματικών δυνάμεων του και την προαγωγή της σωματικής του ευεξίας. Την πνευματική του φύση με την καλλιέργεια της αντίληψης και των άλλων σωματικών δυνάμεων. Την ψυχική οντότητά με την ανάπτυξη των συναισθημάτων της άμιλλας, της επιμονής και τη συνειδητοποίηση της προσωπικής αξίας. Την κοινωνική πλευρά με την καλλιέργεια του πνεύματος, της αλληλεγγύης, της υπευθυνότητας, της συνεργασίας. Πού πήγε ο νους σας; Ομολογήστε το. Σε εύρωστα κορμιά, ετοιμοπόλεμη. Δεν θα μιλήσω γι' αυτά, όχι γιατί παραγνωρίζω τη σημασία ή την αξία τους, αλλά γιατί θέλω να αποδώσω το δάφνινο στεφάνι σε αυτούς που αγωνίζονται γι' αυτό και μόνο. Στους ανθρώπους με ειδικές ανάγκες, θέλω να πλησιάσω αυτό το 10 του παγκόσμιου πληθυσμού που εκπροσωπείται από τους δικούς του αθλητές, δύο εβδομάδες μετά τη λήξη των Ολυμπιακών Αγώνων στην Παραολυμπιαδα, Παραολυμπιακοί Αγώνες είναι οι αντίστοιχοι Ολυμπιακοί Αγώνες αθλητών με αναπηρία. Ο προσανατολισμός των Παραολυμπιακών είναι αυστηρά αγωνιστικός και η γενικότερη φιλοσοφία είναι να προσαρμόζονται τα αθλήματα, όσο το δυνατό λιγότερο. Η λέξη «Παραολυμπιάδα» είναι σύνθετη από τις λέξεις «Παράλληλη Ολυμπιάδα», αν και θα υπέθετε κανείς ότι σύγκειται από τις «Παραγκωνισμένη Ολυμπιάδα». Στα ιδιαίτερα αυτά άτομα η άθληση δεν είναι μόνο χαρά, αλλά μια επίπονη διαδικασία που αποσκοπεί στην ενδυνάμωση των πασχόντων μελών τους, την αποκατάσταση, αλλά, κυρίως, στην ανεξαρτησία και την επανένταξη τους στην κοινωνία. Η άσκηση, λοιπόν, ξεκινά ως μέσο αποκατάστασης και στην πορεία μετατρέπεται, εξελίσσεται σε συνειδητή άθληση επιδόσεων. Η κατάκτηση ενός μεταλλίου δεν είναι αυτοσκοπός. Ο αποδέκτης του τροπαίου δεν είναι το ταλαιπωρημένο σώμα του αθλητή της Παραολυμπιάδας. Το βραβείο απονέμεται στην ψυχή του, στη θέληση, το θάρρος, την επιμονή, την πίστη του. Είναι αξιοθαύμαστο το σθένος αυτών των ανθρώπων, που προάγουν τη ζωή, την αναγορεύουν σε αυτό που πραγματικά είναι θείο δώρο. Έχουν λιγότερα απ' ό,τι εμείς, όχι γιατί αναγκάστηκαν από τα γυρίσματα του καιρού ή της τύχης να καθηλωθούν σε αναπηρικό καροτσάκι, αλλά γιατί εμείς δεν φροντίσαμε να κάνουμε λειτουργική την πραγματικότητα τους. Φτιάξαμε τον κόσμο στα μέτρα μας. Έναν κόσμο για υγιείς και δυνατούς. Αποκλειστικά. Κι έρχονται εκείνοι, με τις μπάλες του μπάσκετ και τα μπαστούνια του σκι, να μας δείξουν πως η ζωή δεν είναι αλλού. Είναι εδώ. Πολλοί τους λυπούνται εξαιτίας της μη αρτιμέλειας τους και αυτοί κάνουν ένα τραγικό λάθος. Στέκονται σ' εκείνο που βλέπουν ότι τους λείπει, για να φαίνονται ίδιοι με τους άλλους και παραβλέπουν το μεγαλείο της ψυχής, που νίκησε την υλική ανεπάρκεια. Τέλος, κάποιιο αδιαφορούν αφού το πρόβλημα δεν αγγίζει τους ίδιους άμεσα, παραθεωρώντας το γεγονός ότι μια κατάσταση ανικανότητας δεν γνωρίζει ούτε σύνορα ούτε φυλή ούτε φύλο και είναι κάτι που μπορεί να συμβεί στον καθένα μας, προσωρινά ή μόνιμα. Δεν εκπαιδευόμαστε,

όμως, δυστυχώς, να προσεγγίζουμε ανθρώπινες ψυχές χωρίς να τις τραυματίζουμε ή να τις κατεβάζουμε στα δικά μας μέτρα. Ας αγωνιζόμαστε, όμως, για το δικαίωμα των ανθρώπων στη ζωή τους. Πώς; Τείνοντας το «γερό» χέρι μας σε κείνους που το χρειάζονται, για να μας εγχειρίσουν την «ψυχή», που χρειαζόμαστε. Οι γονείς, οι δάσκαλοι, η πολιτεία, ας δείξουν στους νέους, πως το συναίσθημα δεν εξαντλείται, όσο κι αν δώσεις, γιατί σου επιστρέφεται πολύ δυνατότερο. Όχι ευαισθησία με το ζόρι, αλλά ευαισθητοποίηση με κάθε τρόπο. Και συμμετοχή ενεργό και όχι παθητική και από απόσταση. Σε ηθικό επίπεδο απ' όσους το νιώθουν και σε οικονομικό από την πολιτεία. Όχι, δεν με ενδιαφέρουν οι αριθμοί. Φθάνει πια μ' αυτούς, θέλω με την ευκολία που ανοίγω τα μάτια να αναβαθμιστεί η όποια υποδομή φημολογείται ότι υπάρχει και να γίνει εύκολη η πρόσβαση των ιδιαίτερων αυτών ανθρώπων παντού. Θέλω να μπορούν να αγναντέψουν τη θάλασσα από τη

405

ψηλότερη κορυφή, γιατί έτσι τους πρέπει, θέλω να μην τους χάσετε από τα μάτια σας. Θέλω να βρεθούμε κοντά τους όλοι, εκείνες τις ημέρες. Καλή αντάμωση. Ευχαριστώ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Φωτεινή ΡΑΔΑΙΟΥ. ΦΩΤΕΙΝΗ ΡΑΔΑΙΟΥ (Β' Αθήνας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, ο λόγος που βρέθηκα εδώ είναι για να σας μεταφέρω ένα γράμμα προς ένα παιδί της Αιθιοπίας, που καταδικάζει το έγκλημα που συντελείται με ευθύνη όλων των δήθεν αναπτυσσόμενων κρατών κατά εκατομμυρίων παιδιών εδώ και χρόνια. Πρόκειται για το έγκλημα της πείνας. Αν τα συναίσθημα και οι ιδέες γίνονταν κτήμα όλων μας, θα άλλαζαν τη ροή της ιστορίας και το μέλλον αυτής της πολύπαθης ανθρωπότητας. «Από καιρό στριφογύριζε στο νου μου η σκέψη να σου γράψω, μα δεν τολμούσα, γιατί τι να σου γράψει ένα παιδί τόσο παραχορτασμένο και ευτυχισμένο. Όμως, τελικά μέσα μου νίκησε ο πόνος και είμαι κοντά σου. Αδερφέ μου, είδα στην τηλεόραση το δράμα που περνάς. Τα λιπόσαρκα χέρια σου δεν αντέχουν να σηκωθούν να ζητήσουν βοήθεια. Τα μάτια σου μόνο έχουν στραφεί στο φως του ήλιου, γράφοντας στο μέτωπο σου με μεγάλα γράμματα γιατί; Αυτό το γιατί, είναι, φίλε μου, που μ' έκανε να σου γράψω αυτό το γράμμα. Να νιώσεις δύο ζεστά χέρια να σου φωνάζουν: Κρατήσου όσο μπορείς... η αγάπη θα νικήσει την πείνα!!! Δεν είσαι μόνος σου, αδερφέ μου, εκατομμύρια παιδικά μάτια σε παρακολουθούν σε κάθε σου βήμα... στόματα υψώνουν φωνές διαμαρτυρίας στους μεγάλους που νομίζουν ότι έχουν το δικαίωμα να σου στερούν το φαγητό. Αλήθεια, έχουν δοκιμάσει ποτέ αυτοί οι κύριοι να μην φάνε μία ημέρα; Τότε με ποιο δικαίωμα χορεύουν μέσα σε εκατομμύρια δολάρια, με ποιο δικαίωμα φτιάχνουν από χρήματα χαρταετούς για να πετάξουν τα παιδιά τους; Στ' όνομα ποιου θεού σταυρώνουν καθημερινά μικρούς Χριστούς; Ναι αδερφέ μου, είσαι ο «καινούριος Χριστός» που πρέπει να πεθάνει από πείνα και δίψα μπροστά σε εκατομμύρια μάτια Ιουδαίων, για να μας κάνεις πάλι να κοιτάξουμε και λίγο χαμηλά. Πήραμε φόρα, βλέπεις, για να γράψουμε την τραγωδία μας και σ' άλλους πλανήτες. Να τους μολύνουμε και αυτούς με το αγνό και αθώο αίμα και έπειτα σου λένε ότι είμαστε πολιτισμένοι. Είναι χιλιάδες οι Χριστοί, Χριστέ μου, που έχυσαν το αίμα τους για να κηρύξουν την ανθρωπιά. Ένας απ' αυτούς, αγαπημένη μου φίλε, είσαι και συ. Το ξέρω ότι η μητέρα θα θρηνεί κάτω από το «σταυρό του μαρτυρίου σου», θα σέρνεται και θα χτυπιέται στο άγριο χώμα, κάτω από τα δόντια του μεσημεριάτικου ήλιου. Δεκατριών χρονών, παιδί μου, σου φόρεσαν ακάνθινο στεφάνι. Δεκατριών, αθώο μου παιδί, σε πότισαν με ξίδι, που έφτιαξαν από τα υποκριτικά κηρύγματα αγάπης, δικαιοσύνης, ισότητας, αδελφότητας.

Τώρα θα έρθουν να σου μετρήσουν το σφυγμό, να βεβαιωθούν ότι πέθανες και να σε μεταφέρουν στους λάκκους της γη:.. Πού πολυτέλεια για αρώματα και νεκροστολίσματα;» Το κείμενο που μόλις σας διάβασα είναι σίγουρο ότι δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητο. Τουλάχιστον όχι ανάμεσα σε όσους πρεσβεύουν και τιμούν την αξία της έννοιας «άνθρωπος». Και πιστεύω, με όλη μου την καρδιά, πως είμαστε όλοι εμείς!!! Είναι τόσο εμφανής η τραγικότητα της καθημερινής ζωής, που μόνο σε τυφλούς δεν θα ήταν ορατή. Το κείμενο αυτό συγκινεί με τα αληθινά του λόγια, αλλά ταυτόχρονα ρίχνει αλάτι στις πληγές αυτής της κοινωνίας, που νοσεί λόγω έλλειψης ηθικής και λογικής. Ωστόσο, στηλιτεύει με τρόπο τόσο συγκλονιστικό, όσο και εύστοχο, ένα μόνο από τα αποτρόπαια εγκλήματα που διαπράττονται κατά των παιδιών. Γνωρίζουμε και γνωρίζετε άπειρα άλλα εγκλήματα, όπως η σεξουαλική κακοποίηση, η βιαιοπραγία, ο ξυλοδαρμός, η σωματική και πνευματική εκμετάλλευση πολλών παιδιών. Στον τραγικό αυτό κατάλογο προστίθενται και άλλες, ακόμη, παραβιάσεις των δικαιωμάτων των ανηλίκων, όπως η εκμετάλλευση και χρησιμοποίηση τους ως φθινό εργατικό δ'ναμικό, η εξώθηση τους στην επαιτεία, στη πορνεία, στα ναρκωτικά και σε ό,τι καταστροφικό συνεπάγονται όλα αυτά. Και όλοι εμείς είτε ως σύνολο είτε ο καθένας ξεχωριστά, τι μπορούμε να κάνουμε; Θα καθήσουμε απλοί και αδιάφοροι παρατηρητές και θεατές των γεγονότων; Όχι, δεν μα; επιτρέπεται να γυρίσουμε τη πλάτη απέναντι σε όλα αυτά τα παιδιά, στην τραγική θέση των οποίων μπορεί να βρεθούν σε ανύποπτη χρονική στιγμή και τα σημερινά «ευνοημένα» παιδιά. Έχουμε υποχρέωση απέναντι στο θεό και απέναντι στην ανθρωπότητα να δημιουργήσουμε ένα μέλλον με ειρήνη, αξιοπρέπεια, ανθρωπιά, δικαιοσύνη, ευημερία και ασφάλεια από κάθε άποψη. Γιατί, ας μη διαφεύγει από τη μνήμη μας, αλλά ούτε και από τη συνείδηση μας, ότι τα παιδιά είναι πάνω απ' όλα η ολοκάθαρη προσωποποίηση της ελπίδας. Και η ελπίδα, όπως είχε γράψει ο Ευριπίδης, είναι το λάδι με το οποίο αλείφουμε τους τροχούς της ζωής μας. Ευχαριστώ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Ελένη ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ. ΕΛΕΝΗ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ (Β' Πειραιώς): Αγαπητέ κι' ριε Πρόεδρε της Επιτροπής φίλοι και φίλες Έφηβοι Βουλευτές. Όπως όλοι γνωρίζουμε τα ναρκωτικά αποτελούν παγκόσμια μάστιγα και είναι φυσική συνέπεια ο έντονος προβληματισμός, που διακατέχει όλες τις πολιτισμένες κοινωνίες για την αντιμετώπιση τους. Παρ' όλα αυτά η διακίνηση των ναρκωτικών εξακολουθεί να υφίσταται σε μεγάλη κλίμακα και επιπλέον να μικραίνει αισθητά το όριο ηλικίας των χρηστών σκληρών ουσιών. Οι διωκτικές αρχές καταβάλλουν συντονισμένες προσπάθειες με συχνά επιτυχημένα αποτελέσματα, αλλά πιστεύουμε ότι η ριζική αντιμετώπιση του προ

406

βλήματος δε βρίσκεται στην καταστολή, αλλά στην πρόληψη και η πρόληψη ξεκινάει κατά κύριο λόγο μέσα στην οικογένεια. Στη σημερινή μου τοποθέτηση θα επικεντρώσω την προσοχή μου στις σχέσεις γονέων παιδιών μέσα στο ευρύτερο οικογενειακό πλαίσιο και κυρίως στις διαταραγμένες σχέσεις των μελών της οικογένειας, οι οποίες αποτελούν τον πρωταρχικό παράγοντα, αλλά όχι βέβαια τον μόνο στροφής των νέων σία ναρκωτικά. Η ιδιαίτερα ευαίσθητη ηλικία κατά την οποία οι νέοι στρέφονται στα ναρκωτικά είναι η εφηβεία και μάλιστα από τα πρώτα χρόνια τους. Είναι η περίοδος ανησυχιών, αναζήτησης προτύπων και ταυτότητας εκ μέρους των παιδιών. Περίοδος που εμπερικλείει σε μεγάλο βαθμό τον κίνδυνο του λανθασμένου προσανατολισμού. Η οικογένεια, όμως, κύριος φορέας, που αναμένεται να δώσει αυτή τη σωστή κατεύθυνση και ένα συγκεκριμένο άξονα

αρχών στα παιδιά στις μέρες μας, δεν παρουσιάζει σημάδια συνοχής και αντοχής. Λόγω κοινωνικών και οικονομικών αδιεξόδων, δέχεται πολλές εξωτερικές πιέσεις και αρκετές φορές δεν αντέχει και διαλύεται. Πολλά παιδιά μέσα σε ένα τέτοιο περιβάλλον υφίστανται μια ψυχολογική και σωματική κακοποίηση και οι τάσεις που ακολουθούν είναι φυγόκεντρες, ώστε τα ναρκωτικά μαζί με την πορνεία και την παιδική εγκληματικότητα είναι φυσικές συνέπειες. Η έλλειψη στοργής και αγάπης από την οικογένεια θα υποκατασταθεί μέσα στον κόσμο των ναρκωτικών από τις ψευδαισθήσεις. Η υποστηρικτική αγωγή παιδιών, που ανήκουν σε προβληματικές ή διαλυμένες οικογένειες, είναι απαραίτητο να παρέχεται από ένα συγκεκριμένο κοινωνικό φορέα και από σχολές γονέων, όπου κατάλληλα εκπαιδευμένα άτομα θα ενημερώνουν και θα βοηθούν. Τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης να αφιερώνουν χρόνο με ειδικές εκπομπές για την καταπολέμηση αυτής της μάστιγας. Στα σχολεία να ξεκινήσει η ενημέρωση με ειδικό μάθημα από τις μικρές τάξεις του σχολείου, που θα ενημερώνει για τους κινδύνους των ναρκωτικών. Πρέπει να ξέρουμε ότι το μέλλον μας βρίσκεται στα χέρια της Πολιτείας και αν δεν κάνει το σωστό, τότε μια ακόμα γενιά η δική μας θα φύγει, χωρίς να έχει καταφέρει κάτι πάνω στο θέμα των ναρκωτικών. Οι επόμενες γενιές που θα έρθουν, θα έχουν να αντιμετωπίσουν χειρότερα προβλήματα από μας. Γι' αυτό, ας υπάρξει λίγη ευαισθησία, ώστε η γενιά μας και οι επόμενες να μην έχουν να αντιμετωπίσουν το μεγαλύτερο και σοβαρότερο πρόβλημα ανά τον κόσμο, τα ναρκωτικά. Ευχαριστώ. Στο σημείο αυτό γίνεται διακοπή για ΙΟ'ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΠΠΕΡΠΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής ΧΑΤΖΗΣΩΚΡΑΤΗ Αφροδίτη. ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΧΑΤΖΗΣΩΚΡΑΤΗ (Β' Αθηνών): Θέλω να πω δυο λόγια για κάτι που αναφέρεται στη Σύνοψη Κειμένων, το οποίο θεωρώ λανθασμένο. Αναφέρεται μια πρόταση στη σελίδα 69 στις Κοινωνικές Υποθέσεις που μιλάει για το μισθό στις νοικοκυρές. Εγώ δεν το θεωρώ σωστό, παρόλο που οι δουλειές του σπιτιού είναι βαριές και δεν αναγνωρίζεται το βάρος τους, εν τούτοις η καθιέρωση του μισθού για τη νοικοκυρά δαιωνίζει την ανισότητα, γιατί σπρώχνει μεγάλο μέρος των γυναικών στο σπίτι. Το σωστό είναι, κατά τη γνώμη μου, να μοιραστούν οι δουλειές του σπιτιού και με τον άντρα. Αυτό, για να γίνει, θέλει αλλαγή νοοτροπίας. Η κατάλληλη εκπαίδευση μπορεί να συνεισφέρει σε αυτό. Στην εργασία μου αναφέρθηκα για την ισότητα των δύο φύλων και σε αυτό θα ήθελα να αναφερθώ και σήμερα. Πιστεύω στο θέμα της ισότητας ανδρών και γυναικών σε όλους τους τομείς και είναι ένα σοβαρό πρόβλημα που αφορά τη δημοκρατία. Σήμερα έχουν γίνει σημαντικά βήματα και πολλά έχουν αλλάξει. Όμως, ακόμα και στο σχολείο διαπιστώνουμε ότι η αντίληψη για τους ανισότιμους ρόλους υπάρχει και στους μαθητές και στις μαθήτριες, που το αποδέχονται σαν κάτι φυσικό. Ο στόχος της δουλειάς αφορά το ίδιο τα αγόρια και τα κορίτσια. Όλοι σκέφτονται, μάλιστα, ότι θα δουλέψουν σε σημαντικό βαθμό, ότι θα σπουδάσουν. Όμως και σε αυτή τη μικρή ηλικία, λίγο ή πολύ, εξαρτάται και από το οικογενειακό περιβάλλον. Η ενεργή δημόσια ζωή δεσπόζει ως αντρική, η παθητική δημόσια και ενεργητική ιδιωτική θεωρείται αρμόζουσα για το κορίτσι. Επαναστατώ γι' αυτό. Είναι θέμα έλλειψης πληροφόρησης, παιδείας, ενημέρωσης, ευαισθητοποίησης. Πάνω απ' όλα είναι θέμα έλλειψης δημοκρατίας. Ο μισός πληθυσμός της γης πρέπει να μορφώνεται και να εργάζεται με τις ίδιες ίσες δυνατότητες και με ισότιμους όρους με τον άλλο μισό. Ονειρεύομαι έναν τέτοιο κόσμο, όπου οι ανησυχίες, οι ανάγκες και οι φιλοδοξίες ανδρών και γυναικών λαμβάνονται ισότιμα υπόψη για το σχεδιασμό και την εφαρμογή σε όλους τους τομείς. Πρέπει να μάθουμε να απαντούμε και για τα δύο φύλα. Ο στόχος της προώθησης της ισότητας στην καθημερινή ζωή συνδέεται με το θέμα της ίσης εφαρμογής

των κοινωνικών δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών. Και για τα δύο φύλα αποτελούν στυλοβάτη μιας δημοκρατικής κοινωνίας. Η καταπολέμηση των κοινωνικών προκαταλήψεων πρέπει να αρχίσει από το σύστημα παιδείας, εκπαίδευσης, πληροφόρησης, ενημέρωσης κυρίως των νέων. Με την αναμόρφωση της εκπαίδευσης, θα ξεπεραστούν οι προκαταλήψεις, οι στείρες κοινωνικές αντιλήψεις και μέσα από τις σχέσεις ισοτιμίας των δύο φύλων, θα διαμορφωθεί μια κοινωνία λιγότερο ανταγωνιστική και περισσότερο δίκαιη.

407

Το εκπαιδευτικό, επομένως, σύστημα δεν πρέπει μόνο να μεταδίδει στα παιδιά ακαδημαϊκές γνώσεις, αλλά και κοινωνικές δεξιότητες, μέσα από τις οποίες θα γίνουν ικανά να; αναπτύσσουν σχέσεις αμοιβαίου σεβασμού και αγάπης, ώστε να μπορούν να λειτουργούν μέσα στην κοινωνία, άλλη και για την κοινωνία, Πιστεύω ότι όλοι έχουμε καταντήσει, να μιλάμε σαν τους πολιτικούς, με τον ξύλινο λόγο, να λέμε τα ίδια και τα ίδια και να μη μας ακούει κανένας. Νομίζω ότι κάτι πρέπει να γίνει και να ακουστούμε και εμείς, Δεν ξέρω τι μπορούμε να κάνουμε. Ξέρω ότι αυτή τη στιγμή με ακούτε εσείς εδώ και κανένας άλλος. Δεν ξέρω, αν οι προτάσεις μας θα ακουστούν, Εγώ θέλω να κάνω κάτι, νομίζω και σεις. Νομίζω ότι όλοι θέλετε να ακουστείτε, όπως κι εγώ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής Μαρία ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΚΗ έχει, το λόγο, ΜΑΡΙΑ ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΚΗ (N, Ιωαννίνων); Ξέρω και διάφορες άλλες προτάσεις από τις προηγούμενες Συνοδούς, για τις οποίες δεν έχει, γίνει τίποτα, Πιστεύω ότι υπάρχουν τρόποι να μάθει κανείς τις απόψεις μας και πιστεύω ότι πολλοί; τις ξέρουν, Ακόμη και οι πολιτικοί και, η ηγεσία τις ξέρουν, Το θέμα είναι, γιατί δεν εφαρμόζονται, Εγώ αυτό θα ήθελα να δω να γίνεται από αυτή τη Σύνοδο και τις επόμενες, Να συνεχιστεί ως θεσμός, γιατί είναι πολύ σωστός. Λέτε ότι, πρέπει να λε'με την άποψη μας, αλλά για να γίνει, αυτό και, να αποκτήσουν τα παιδιά την εμπιστοσύνη σε σας, πρέπει να δούμε κάτι να εφαρμόζεται, Πολλοί είναι, απαισιόδοξοι, και λένε ότι, δεν θα εφαρμοστεί κάτι, Όμως, μπορεί να γίνει, και πρέπει να πάρουμε το παράδειγμα, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει, ο Έφηβος Βουλευτής Ιωάννης Τζαμτζής, για να δευτερολογήσει,, ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΖΑΜΤΖΗΣ (Νομός Καβάλας): Αγαπητοί φίλοι και φίλες, στην προηγούμενη συνεδρίαση παρέθεσα ενώπιον σας τις απόψεις μου πάγω στο φλέγον ζήτημα τον θρησκευτικού ρατσισμού, Δυστυχώς, διαπίστωσα ότι το θέμα έχει πάρει, πολύ σοβαρές διαστάσεις και υποστηρίζεται από κάποιους, ακόμη και, μέσα σ' αυτόν τον ναό της δημοκρατίας. Όλοι είμαστε λίγο πολύ ρατσιστές, γιατί έτσι μας μεγάλωσαν ή έτσι μας δίδαξαν. Όμως το θέμα είναι πώς το αντιμετωπίζουμε, Συνειδητοποιούμε το σφάλμα μας και κάνουμε κάτι για, να το αλλάξουμε ή επαναπαυόμαστε και αδιαφορούμε; Ας το σκεφθεί ο καθένας μας. Στο σημείο αυτό θα ήθελα να αναφερθώ σε κάτι, διαφορετικό, Για όσους δεν θυμούνται ή δεν είχαν ακούσει, το 1997 είχε οριστεί ως έτος κατά του ρατσισμού, Τα κράτη μέλη της Ε.Ε. θέλησαν να καταπολεμήσουν το αρνητικό αυτό φαινόμενο, για να υπάρξει, επιτέλους, σεβασμός όλων των ανθρώπων και των δικαιωμάτων τους. Θα άξιζε να σας αναφέρω τους στίχους του τραγουδιού, με το οποίο ξεκίνησετο εναρκτήριο συνέδριο του ευρωπαϊκού έτους κατά του ρατσισμού, που έγινε στο'μστερνταμ τον Ιανουάριο τον 1997, Ο τίτλος του; «Διαφορετικά χρώματα, ένα ουράνιο τόξο», Ο κόσμος που ζούμε σήμερα δεν είναι πάντα ασφαλές μέρος για παιχνίδι, μερικοί άνθρωποι μισούν κάποιους άλλους εξαιτίας του χρώματος τους. «Κοίταξε γύρω σου και θα δεις, δεν υπάρχει αρκετή αρμονία, διαφορετικές

κουλτούρες παντού», Αυτό σημαίνει ότι έχουμε πολλά να μοιραστούμε, διαφορετικά χρώματα, ένα Ουράνιο τόξο, ενωμένοι μέσα στην ποικιλία, αναμειγμένοι μέσα σε μια αρμονία, διαφορετικά χρώματα, ένα ουράνιο τόξο. Πρέπει να θυμόμαστε πως είμαστε όλοι ίδιοι και δεν χρειαζόμαστε το ρατσισμό, Τροφοδοτείται από την αδιαφορία και οδηγεί σε σκέψεις λανθασμένες χωρίς τέλος. Βλέπεις είναι δηλητήριο για το μυαλό, διαφορετικά χρώματα, ένα ουράνιο τόξο. Οδηγεί σε λαμπρότερο πεπρωμένο, σκαρφάλωσε σ' αυτό το ουράνιο τόξο και θα δεις διαφορετικά χρώματα, ένα ουράνιο τόξο, Αγαπητοί συνάδελφοι, κρατήστε αυτά τα λόγια βαθιά στην ψυχή σας Ευχαριστώ πολύ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Ελένη ΜΟΥΡΑΤΙΔΟΥ, ΕΛΕΝΗ ΜΟΥΡΑΤΙΔΟΥ (Β Θεσσαλονίκης): Αγαπητοί συνάδελφοι, αλήθεια τι ξημερώνει, αύριο για τη χώρα μας και για μας τότε Έλληνες πολίτες; Αυτό είναι, ένα ερώτημα που απασχολεί το μεγαλύτερο μέρος του ελληνικού λαού, Απάντηση μπορεί να δώσουν άνθρωποι από διαφορετικές θέσεις που βλέπουν, ερευνούν, εξετάζουν αυτό το θέμα από διαφορετική οπτική γωνία ο καθένας. Ένας άνθρωπος της εκκλησίας θα πει, ότι πλησιάζει η δεύτερα παρουσία και οι ενάρτεοι και, αγαθοί θα περάσουν την πύλη του παραδείσου, ενώ οι αμαρτωλοί θα περάσουν την πύλη της κόλασης, Ένας άνθρωπος που αγαπάει τη φύση και δε μολύνει το περιβάλλον, γιατί γνωρίζει πως η φύση εκδικείται, θα συμβούλευε όλους εμάς να αγαπήσουμε τη φύση και να προστατεύσουμε το περιβάλλον από οτιδήποτε το ρυπαίνει και το μολύνει, γιατί όλες οι επιπτώσεις, όπως το φαινόμενο του θερμοκηπίου, η τρύπα του όζοντος) το λιώσιμο των πάγων, οι πλημμύρες έχουν άμεση επίδραση στην ανθρώπινη ύπαρξη. Ένας πολιτικός θα πει πως η χώρα μας προσδεύει κάθε μέρα όλο και περισσότερο και σαν απόδειξη γι' αυτή του την άποψη θα παρουσιάσει την ένταξη της χώρας μας στην οικονομική, νομισματική ένωση, την φαινομενικά καλή εξωτερική πολιτική της χώρας μας με τις άλλες χώρες της Ευρώπης και την υπερδύναμη του κόσμου την Αμερική, καθώς και κάποιες μικρές ακόμη ανόδους της χώρας μας, τις οποίες πραγματοποιεί τελευταία και καταϊδρωμένη. Ποιον από τους τρεις αυτούς ανθρώπους να πιστέψουμε; Τον άνθρωπο της Εκκλησίας, τον φυσιολάτρη ή τον πολιτικό; Η κρίση που διατυπώνει ο πρώτος, διακρίνεται για την

408

απόλυτη αλήθεια, γιατί είναι λογία γραμμένα στο ιερότερο και πολυτιμότερο βιβλίο του κόσμου. Η κρίση που διατυπώνει ο δεύτερος, διακρίνεται, για την ενάργεια της, δηλαδή, για τη φανερότητά της, και, τέλος, η κρίση που διατυπώνει ο τρίτος, χαρακτηρίζεται από κάποιο βαθμό αληθοφάνειας ή πιθανότητας. Βλέπουμε, λοιπόν, ότι την πιο έγκυρη απάντηση μας τη δίνει ο άνθρωπος της εκκλησίας. Έτσι το δίκαιο και το σωστό είναι να ασχοληθούμε με την πιο εσφαλμένη απάντηση, που είναι η απάντηση του πολιτικού, για να μπορέσουμε να αποδείξουμε σε όλους τους πολιτικούς ότι τις περισσότερες φορές οι κρίσεις τους, οι απόψεις τους, αλλά πολύ περισσότερο τα έργα τους είναι λανθασμένα. Κύριος σκοπός μας είναι, να εστιάσουμε την προσοχή μας σία προβλήματα που αντιμετωπίζει η χώρα μας και να παρουσιάσουμε τους τρόπους, όπου η μικρή φτώχη και όμορφη Ελλάδα μας θα παραμείνει μικρή, γιατί δυστυχώς δεν μπορούμε να αυξήσουμε τα σύνορα μας, αλλά θα γίνει πλούσια και όμορφότερη, Δυστυχώς, άξιοι πολιτικοί στη σημερινή εποχή υπάρχουν ελάχιστοι και αυτοί κινδυνεύουν να εξαφανιστούν μέσα στο αδυσώπητο κυνήγι του πλούτου, Αυτό είναι, ένα συνηθισμένο φαινόμενο από πολύ παλιά, Αν πάμε 173 χρόνια πίσω, όταν έφθασε στην Ελλάδα ο πρώτος κυβερνήτης Ιωάννης

Καποδίστριας, μετά τον ολέθριο πόλεμο της χώρας μας με την τεράστια οθωμανική αυτοκρατορία και τον αδελφοκτόνο εμφύλιο πόλεμο των Ελλήνων, ο Καποδίστριας ήταν ένας από τους λίγους άξιους πολιτικούς που πέρασε από το πολιτικό προσκήνιο της χώρας μας και απέδειξε την αξία του με έργα και όχι με λογία όπως συνηθίζουν να κάνουν οι σημερινοί πολιτικοί. Ο Καποδίστριας εξαιτίας του ότι ήταν ένας δυναμικός! ικανός και αποδεκτός πολιτικός, αλλά, κυρίως, εξαιτίας του ότι αντιτάχθηκε στα προσωπικά συμφέροντα της τότε υψηλής κοινωνίας και επεδίωξε το κοινωνικό συμφέρον κατά των πλουσίων και υπέρ του λαού, προκάλεσε τον θυμό, την οργή και το αίσθημα της εκδίκησης αυτών που θίγονταν τα συμφεροντά τους. Το αίσθημα της εκδίκησης τους ήταν τόσο μεγάλο; ώστε να φθάσουν να σκοτώσουν αυτόν τον ήρωα. Μπορεί να μη πολέμησε για την πατρίδα του στο πεδίο της μάχης, όπως ο Κολοκοτρώνης, ο Παπαφλέσσας, ο Καραϊσκάκης, ο Ανδρούτσος, ο Μιαούλης, αλλά και, αυτός έδωσε τη δική του μάχη, μια μάχη εξίσου σημαντική, δύσκολη και επικίνδυνη. Η μάχη του Καποδίστρια ήταν στον διπλωματικό τομέα, αφού και ο ίδιος επί σειρά ετών υπήρξε διπλωμάτης. Με την διπλωματική του εμπειρία και την καλή του πολιτική αντιμετώπιση διάφορων σοβαρών θεμάτων κατάφερε να πετύχει αυτό που δεν πέτυχαν οι παραπάνω ήρωες με τον πόλεμο. Ας αφήσουμε, όμως, τον Καποδίστρια και ας έρθουμε στους σημερινούς πολιτικούς και στη σημερινή κατάσταση της Ελλάδας. Είναι αλήθεια πως η χώρα μας βρίσκεται μέσα σε ένα χάος μεγαλύτερο από εκείνο στο οποίο βρισκόταν, όταν έφθασε ο Καποδίστριας ή έτσι φαντάζει στα δικά μου μάτια; Μπορούμε να ισχυριστούμε ότι υπάρχει κάποια πρόοδος, έστω μηδαμινή, σ' αυτό το μεγάλο χρονικό διάστημα των 173 ετών; Εγώ θα έλεγα πως όχι, δεν υπάρχει καμία πρόοδος, αλλά αντιθέτως υπάρχει μια ολίσθηση προς τα πίσω... ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Κυρία ΜΟΥΡΑΤΙΔΟΥ, βλέπω ότι έχετε πολλά χειρόγραφα και έχετε υπερβεί τον χρόνο της ομιλίας σας. ΕΛΕΝΗ ΜΟΥΡΑΤΙΔΟΥ (Β' Θεσσαλονίκης): Πράγματι, κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα να αναφερθώ σε πολλά θέματα, αλλά επειδή ο χρόνος με πιέζει, θα κάνω μόνο μερικές παρακάτω προτάσεις: Προτείνω για το θέμα της ανεργίας, οι ιδιοκτήτες των εργοστασίων να σταματήσουν να εισάγουν μηχανήματα, ώστε να αυξηθεί έτσι το εργατικό δυναμικό. Όσον αφορά τα ναρκωτικά, η αστυνομία να κάνει καλύτερα τη δουλειά της και να συλλαμβάνει τους εμπόρους των ναρκωτικών. Τέλος, για την αξιοποίηση της υπαίθρου το Κράτος, να δώσει κίνητρα στην ύπαιθρο, ώστε οι νέοι να παραμένουν στα χωριά τους και όχι μόλις τελειώνουν ίσο σχολείο να φεύγουν στα μεγάλα αστικά κέντρα, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Μαρία Σταυγιαννουδάκη. μαρια σταυγιαννουδάκη (Α' Αθηνάς): Στη χθεσινή συνεδρίαση παρουσίασα τους προβληματισμούς μου πάνω στο πολυσυζητημένο θέμα των ναρκωτικών. Ένα άλλο θέμα που με απασχολεί εξίσου είναι η περιθωριοποίηση του ατόμου. Όλοι αισθανόμαστε ανώτεροι από τα παιδιά! που πάσχουν από χρόνια νοσήματα, όπως έιτζ και καρκίνο, ανώτεροι σε τι, όμως; Στο πνεύμα στην καρδιά; Δε νομίζω, ίσα ίσα, πίσω από αυτήν την απάνθρωπη συμπεριφορά μας, κρύβεται η απάνθρωπη ψυχή μας. Μια ψυχή που διαχωρίζει, τους ανθρώπους με τα πιο άδικα κριτήρια, μια ψυχή που κοιτάζει να εκμεταλλευθεί ό,τι μπορέσει από τα άτομα με ιδιαίτερο πρόβλημα, Ας αναλογιστούμε λίγο πώς αισθάνονται αυτά τα άτομα, Κάποτε σε ένα από τα μέσα μαζικής μεταφοράς συνάντησα ένα ψηλό παλικάρι, που δεν έδειχνε ότι ήταν άρρωστος, αλλά το πρόβλημα του έτρωγε αργά και βασανιστικά την καρδιά τον, «Έχω έιτζ», είπε, και, όλοι πέτρωσαν και απομακρύνθηκαν από κοντά τον, Έμεινε μόνος τον στη μέση να κάθεται σαν πειραματόζωο και να τον περιεργάζονται, από την κορυφή μέχρι τα νύχια, οι υπόλοιποι, Τί φθηνοί που

είμαστε πολλές φορές; Ένα τέτοιο παιδί, που έχει ανάγκη την υποστήριξη μας και έχει αποφασίσει πως η ζωή συνεχίζεται, να περιθωριοποιείται. Λέγομαι «άνθρωπος», δεν ξέρω όμως, αν πραγματικά το αξίζω. Δεν ξέρω, εάν εγώ η ίδια πληρώ τις προδιαγραφές

409

ενός καλού Σαμαρείτη. Μια έφηβη κοπέλα, όμως, κάνει όνειρα να αλλάξει τον κόσμο. Τι ειρωνεία! Προσπαθεί να πετύχει όλους τους στόχους της και να φτάσει στον ύψιστο σκοπό της ζωής, να αγαπήσει το συνάνθρωπο της, έτσι όπως είναι. Προσωπικά δεν θα μείνω μόνο στα λόγια. Ίσως, να μη γίνει καμία κίνηση από την κοινωνία και όλοι να κρατήσουν κλειστά τα αυτιά τους. Όμως, όταν το πρόβλημα χτυπήσει τη δική τους πόρτα, θα καταλάβουν τον πόνο. Δεν με νοιάζει εάν θα ευαισθητοποιήσω τους γύρω μου, δεν περιμένω από τους άλλους να δημιουργήσουν έναν ονειρεμένο κόσμο. Άλλωστε, όλα είναι τόσο ψεύτικα, τόσο ρηχά. Εύχομαι κάποτε να ζήσουμε πραγματικά. Να είστε καλά. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Δημήτριος ΣΟΥΛΙΟΣ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΟΥΛΙΟΣ (Β' Πειραιά): Αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, ας αρχίσω με μια ιστορία. Είναι δύο άνθρωποι που βαδίζουν μαζί στο δρόμο. Ο ένας έχει τσακωθεί με τη σύζυγο του και προσπαθεί να ξεχάσει το γεγονός. Ο δεύτερος, καθώς ασχολείται πολύ με τον κινηματογράφο, προσπαθεί να φέρει στη μνήμη του ένα σκηνοθέτη, που του διαφεύγει. Ο ένας, αυτός που προσπαθεί να ξεχάσει κάτι, διαρκώς επιταχύνει το βήμα του. Ο άλλος, που πιέζει το μυαλό του να θυμηθεί, επιβραδύνει το βηματισμό του, τόσο που σταματά. Είναι μια ιστορία που αποδεικνύει τη σχέση της σκέψης με την κίνηση. Αν στη θέση των δύο ανθρώπων τοποθετήσουμε δύο διαφορετικές κοινωνίες, παρατηρούμε αμέσως ότι όταν μια κοινωνία κινείται σε γρήγορους ρυθμούς, ακινητοποιεί τη δημιουργική σκέψη των πολιτών της, ενώ αντίστοιχα μια νωθρή κοινωνία δίνει περιθώριο πνευματικής ανάπτυξης. Αν, επίσης, προστεθεί η κοινωνική δομή της αρχαίας Ελλάδας, μια κοινωνία όπου οι δούλοι διεξήγαγαν τις χειρωνακτικές εργασίες, ενώ οι ελεύθεροι πολίτες διασκεδάζαν και φιλοσοφούσαν, καταλήγουμε στο συμπέρασμα: «Διακηρύσσω για τα παραπάνω το δικαίωμα στην τεμπελιά», σύμφωνα με το σύγγραμμα του Paul Lafargue. Ας ξεχάσουμε τα περί «αυτοπραγμάτωσης μέσω της εργασίας» που υποστηρίζουν τα βιβλία της Έκθεσης. «Η εργασία είναι υποδούλωση, η εργασία είναι εξαθλίωση». Ίσως η φράση αυτή φαίνεται παράλογη, αλλά ας αναλογιστούμε τους αρχαίους Έλληνες, που έβαλαν τα θεμέλια της σύγχρονης σκέψης, των οποίων η μόνη σκέψη ήταν πού θα περάσουν το βράδυ τους. Ο Πλάτωνας αναφέρει ότι η εργασία, και ιδιαίτερα η χειρωνακτική, είναι δέσμευση της ελευθερίας και υποτίμηση του ανθρώπου. Στην εποχή μας, αντί των δούλων, έχουμε την τεχνολογία. Μια τεχνολογία που πολλαπλασιάζει τις δυνάμεις και τις ικανότητες μας. Έτσι το όνειρο του Lafargue γίνεται πραγματικότητα. Τρεις ώρες δουλειά για τον καθένα. Σήμερα, που η τεχνολογική ανάπτυξη προσφέρει τόσα οφέλη, όχι μόνο δεν τεμπελιάζει ο άνθρωπος, αλλά αυξάνει το ωράριο εργασίας του και γίνεται εργάτης χωρίς εργασία. Είναι μια μηχανή που θέσαμε εκτός λειτουργίας προσωρινά, για να μην υπερθερμανθεί. Η τεμπελιά είναι η ματαιότητα ενός ύπνου χωρίς όνειρα. Μέχρι και εμείς οι νέοι διασκεδάζουμε, λες και υπακούμε σε μια υποσυνείδητη εντολή για εργασία, που μας ωθεί σε τυποποιημένες μορφές ψυχαγωγίας, όπου η μουσική διακρίνεται από ταχύτατους και διαρκώς επαναλαμβανόμενους ρυθμούς, αγνοώντας την πολύτιμη «νωθρότητα». Εγώ αναφέρομαι στη δημιουργική τεμπελιά. Μια τεμπελιά που προάγει την τέχνη, τη φιλοσοφία, την παιδεία, την επιστήμη, όπου ο άνθρωπος απαλλαγμένος από υποχρεώσεις

και ανάγκες ερευνά τη φύση του και διευρύνει τους πνευματικούς του ορίζοντες. Πλήθος διανοουμένων υποστήριξαν το δικαίωμα στην τεμπελιά, όπως ο Μαρξ, ο Βαλερί, ο Λαμπριγιέρ και ο Αριστοτέλης. Όλοι τη βλέπουν σαν τη γαλήνη του μύχιου εαυτού μας. Εάν σας φαίνονται ουτοπιστικά όλα αυτά, σκεφτείτε ότι, σύμφωνα με μελέτες, δέκα άνθρωποι συγκρατούν σήμερα τέτοιες ποσότητες πλούτου στα χέρια τους, που μπορούν να θρέψουν για 7 ημέρες όλο τον πλανήτη, χωρίς να δουλεύει κανένας. Συλλογιστείτε ακόμη ότι παρόλο που κατασκευάστηκαν τόσο γρήγορα αυτοκίνητα, για να εκμηδενίσουν τις αποστάσεις, το μπουτιλιάρισμα είναι τόσο πολύ, που κάποιος οδοιπόρος φθάνει πιο γρήγορα και πιο ξεκούραστα, απλά τεμπελιάζοντας. Το όνειρο του ανθρώπου είναι η ξεκούραση. Ο θεός εργάστηκε 6 ημέρες και έπειτα τεμπέλιασε. Η κάθε θρησκεία μεταφέρει το ιδεώδες ενός παραδείσου, όπου η εργασία είναι ανύπαρκτη. Αρχίζουν και δημιουργούνται σήμερα και εστιατόρια δ1ο\ν ίσοά που αντιτιθέμενα στα fast food, εκφράζουν μια κοσμοθεωρία που όλα πηγαίνουν αργά. Μια λαϊκή ρήση λέει «όσο πιο τεμπέλης είναι κάποιος, τόσο λεπτομερέστερα σχεδιάζει το μέλλον του», γι' αυτό ας πάρουμε το μέλλον στα χέρια μας. Το μόνο που ζητάω να μας διδάξετε είναι «η γόνιμη τεμπελιά», γιατί όπως είπαν και οι Rolling Stones «ο χρόνος είναι με το μέρος μας». Θα ήθελα, επίσης, να κάνω ένα σχόλιο σ' αυτό που ακούσθηκε προηγουμένως. Είπατε ότι «η πολιτική είναι η τέχνη του εφικτού». Ποιος καθορίζει, όμως, το τι είναι εφικτό και το τι όχι; Εάν έχετε προκαθορίσει τα όρια της πραγματικότητας, τότε τι ωφελεί η δημιουργική φαντασία της νεολαίας και των εφήβων που είναι εδώ μέσα; Μήπως πρέπει να αλλάξουμε τα όρια, να τα ξεπεράσουμε, να κάνουμε κάτι διαφορετικά εφικτό, να αλλάξουμε τον ορισμό της πολιτικής;

410

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Αλεξάνδρα ΝΤΟΥΖΕΒΙΤΣ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΝΤΟΥΖΕΒΙΤΣ (Ν. Ζακύνθου): Ο Γκαίτε είπε πως μια ξένη γλώσσα είναι ένα δεύτερο ζευγάρι μάτια. Βεβαίως μια ματιά στην πόλη της Ζακύνθου δεν μπορεί παρά να τον δικαιώσει, θα βλέπατε πολλά παιδιά να τρέχουν βιαστικά στους δρόμους, για να είναι συνεπή στο μάθημα των γαλλικών, αφού μόλις έχουν σχολάσει από το φροντιστήριο των αγγλικών και φυσικά πρέπει να επιστρέψουν νωρίς στο σπίτι, που τους περιμένει εργασία για το επόμενο μάθημα των γερμανικών, των ιταλικών, των ισπανικών, των ιαπωνικών. Μη βιαστείτε να συμπεράνετε ότι είμαι ενάντια στη γλωσσομάθεια. Η ανάγκη της εκμάθησης ξένων γλωσσών σήμερα, περισσότερο από κάθε άλλη εποχή, είναι επιτακτική, ιδιαίτερα για ένα λαό μικρό, όπως είναι οι Έλληνες, και δυστυχώς, στραμμένο πάντοτε προς τα έξω. Μια ξένη γλώσσα δεν είναι το κλειδί για να ανοίξουν οι πόρτες του παραδείσου ευκολότερα, οι πύλες ενός ανώτατου εκπαιδευτικού ιδρύματος. Δεν είναι το μονοπάτι για να εισβάλουμε στα άδυτα του θησαυρού ενός άλλου λαού, να γνωρίσουμε τον πολιτισμό του. Η ξένη γλώσσα δεν είναι ο μόνος τρόπος προσέγγισης λαών, είναι κάτι πιο ουσιαστικό, είναι προσέγγιση ψυχών. Αν και σπάνια, σε μια εποχή που εκμηδενίστηκαν οι ανθρώπινες αξίες έναντι των υλικών, σε μια κοινωνία αφθονίας, που δεν καταναλώνει για να ζει, αλλά ζει για να καταναλώνει η γλώσσα ενώνει τις άδειες ψυχές των ανθρώπων, σε έναν κόσμο όπου είναι γεγονός αυτό που είπε ο Αντώνης Σαμαράκης, «ότι παρόλο που οι στέγες των σπιτιών πλησιάζουν ολοένα και περισσότερο η μια στην άλλη, οι καρδιές των ανθρώπων ολοένα απομακρύνονται». Καλά και άγια όλα αυτά, αλλά οι γονείς μας βιάζονται να καμαρώσουν τα βλαστάρια τους. Θέλουν να ξέρουμε να μιλάμε ξένη γλώσσα. Η στάση αυτή απέναντι στο ζήτημα της

γλωσσομάθειας είναι αποτέλεσμα της γενικότερης νοοτροπίας του Έλληνα, σε ό,τι αφορά τη χώρα τους και τις σχέσεις του με τις άλλες χώρες. Για να την καταλαβαίνετε αρκεί να σας πω το εξής περιστατικό: «Μία παρέα Ελλήνων βρίσκεται σε ένα εστιατόριο. Είναι η παρέα με τα περεό. Κάθονται στο τραπέζι δημιουργώντας εκκωφαντικό θόρυβο, φωνάζοντας, «ρε παιδί», ένα πενήνταχρονο Β. Ηπειρώτη. Δίνουν την παραγγελία, λέγοντας «ρε παιδί» και «ρε παιδί». Στη συνέχεια ακυρώνουν την παραγγελία, γιατί η σαλάτα δεν έχει αρκετό λάδι ή δεν είναι καλοψημένη η μπριζόλα. Και το παιδί κουβαλά τα πιάτα ιδροκοπώντας. Ένα παιδί που στο βλέμμα του καθρεπτίζεται μια γυναίκα που ξενοδουλεύει και τρία παιδικά χαμόγελα, που είναι ένα «παιδί» 50 χρόνων». Τους ξέρω αυτούς τους νέους. Τους έχω συναντήσει και σε κάποιο αεροδρόμιο του Βερολίνου, που ό,τι και να συμβαίνει, αυτοί δεν βγάζουν τσιμουδιά. Υποκλίνονται στον υπάλληλο του γκισέ του αεροδρομίου, μόνο και μόνο γιατί γεννήθηκε ξανθός και γαλανομάτης. Για μισή ώρα καθυστέρηση, όμως, στην Ελλάδα θα είχαν βγει ήδη στα παράθυρα της τηλεόρασης. Τη γνωρίζω την παρέα με τα περεό. Είναι η κοινωνία των γιάπικ. Όχι, αυτοί δεν είναι Έλληνες. Είναι Νεοέλληνες. Λέγοντας αυτά, δεν υποστηρίζω ότι δεν πρέπει να μαθαίνουμε ξένες γλώσσες, ίσως αυτό θα ήταν τέλειο. Όμως, το τέλειο το περιφρονεί η ίδια η ζωή. Είναι μια ουτοπία, που η ιστορία δεν γνώρισε ποτέ. «Ναι» στην εκμάθηση ξένων γλωσσών, όχι όμως στην ηλικία των έξι ετών, αλλά στην ηλικία των 12 ετών. Όταν η μητρική γλώσσα θα έχει επιτελέσει το έργο της, θα έχει εξοπλίσει την ψυχή του παιδιού με τις αναπλαστικές δυνάμεις, που απαιτούνται. Για να γίνουν, όμως, αυτά, πρέπει να αφήσουμε την μητρική γλώσσα να ολοκληρώσει το έργο της, χωρίς να ανακόπτεται η ολοκλήρωση της από την εκμάθηση ξένων γλωσσών. Απευθύνομαι στους γονείς: όταν αρρωσταίνει το παιδί σας, αναζητάτε τον καλύτερο γιατρό. Δεν ενδιαφέρεστε, όμως, για την ψυχή του παιδιού σας και τους καλλιεργείτε σύνδρομο κατωτερότητας. Γιατί, όμως; Έχουμε την τιμή να λεγόμαστε Έλληνες, κουβαλάμε βαριά την κληρονομιά της ιστορίας μας και ενός πολιτισμού που έδωσε τα φώτα του σε όλον τον κόσμο. Ας μην την κηλιδώνουμε. Μία γλώσσα μου έδωσαν, την ελληνική. Μου έδωσαν και ελληνικό τρόπο σκέψης. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Νίκος ΜΟΥΧΤΑΡΗΣ. ΝΙΚΟΣ ΜΟΥΧΤΑΡΗΣ (Επικρατείας): Θα ήθελα να σας ενημερώσω για το θέμα της ζωοφιλίας. Είναι ένα θέμα στο οποίο δεν αναφέρθηκε κανείς, αλλά θεωρώ ότι πρέπει να το συζητήσουμε. Όλοι γνωρίζετε για τα πειραματόζωα που υπάρχουν στα εργοστάσια καλλυντικών. Εκεί γίνονται αποτρόπαια πράγματα που αν γίνονταν σε κάποιο σπίτι, θα τα θεωρούσαμε τραγικά. Όμως, τα πειράματα αυτά στα εργοστάσια περνούν στα ψιλά, γιατί κανείς δεν τα μαθαίνει και τάχα είναι για το καλό της ανθρωπότητας. Πιστεύω ότι αυτό πρέπει να σταματήσει. Πρέπει να βρεθεί ένας άλλος τρόπος. Επίσης, διαφωνώ με την παράδοση που υπάρχει στην Ισπανία σχετικά με τις ταυρομαχίες. Αυτή είναι μια παράδοση για την οποία δεν πρέπει να είναι περήφανοι και πρέπει να ντρέπονται. Κακώς, όλος ο κόσμος πηγαίνει και τις παρακολουθεί. Θα έπρεπε να νιώθει θλίψη γι' αυτό το γεγονός. Οι δήμοι πρέπει, επίσης, να προσπαθήσουν να στερήσουν τα αδέσποτα ή να κάνουν ευθανασία. Αυτό είναι βέβαια αποτρόπαιο, αλλά είναι μια λύση.

411

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Σοφία Μανδηλαρά (Β' Αθήνας) για να δευτερολογήσει, ΣΟΦΙΑ ΜΑΝΔΗΛΑΡΑ (Β' Αθήνας): Κατ' αρχάς, θα ήθελα να διαφωνήσω με την Αλεξάνδρα, που μίλησε για τις ξένες γλώσσες.

Νομίζω ότι, οι ξένες γλώσσες είναι πολύ χρήσιμες, και η νοοτροπία που έχουν οι Έλληνες να νιώθουν μειονεκτικά απέναντι στους Ευρωπαίους, δεν οφείλεται στο γεγονός ότι μαθαίνουν ξένες γλώσσες, αλλά σε άλλα θέματα. Κατά κύριο λόγο, θα ήθελα να διαφωνήσω και στην άποψη που διατύπωσε συνάδελφος Έφηβος Βουλευτής για τις εκτρώσεις. Είπε, νομίζω, ότι πρέπει, να απαγορευτούν, Πιστεύω ότι οι άνθρωποι πρέπει να είναι πιο ανοιχτόμυαλοι. Υπάρχουν αποδείξεις, ότι μια ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη δεν οφείλεται υποχρεωτικά στους γονείς, Μπορεί να οφείλεται και σε ένα κακό τρόπο αντισύλληψης, Το αντισυλληπτικό χάπι καλύπτει μόνο το 97% και αφήνει μια περίπτωση 3%, Το προφυλακτικό, επίσης, δεν είναι. αξιόπιστο, Για τις άλλες μεθόδους αντισύλληψης χρειάζεται παρέμβαση γυναικολόγου, πράγμα που δεν είναι ό,τι καλύτερο για τις κοπέλες, Νομίζω ότι τα αγόρια είναι, κυρίως, αυτά που αρνούνται τα μέτρα προφύλαξης, Και πολύ συχνά δεν αναλαμβάνουν τις ευθύνες τους σε περιπτώσεις εγκυμοσύνης. Τα παιδιά που γεννιούνται από τέτοιους γονείς, δεν έχουν και την καλύτερη ζωή, γιατί οι γονείς τους δεν μπορούν να τα φροντίσουν, αφού δεν μπορούν να φροντίσουν ούτε τους ίδιους τους εαυτούς τους, Είναι καλύτερα, γι' αυτό να μην έρχονται στη ζωή, Νομίζω ότι πρέπει να βρεθούν άλλοι τρόποι και λύσεις για την επίλυση του δημογραφικού προβλήματος, Πρέπει να υποστηριχθούν οι οικογένειες που είναι πολύτεκνες. Πάντως η απαγόρευση των εκτρώσεων δεν είναι η λύση. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Πάντως, θα ήθελα και εγώ για τις εκτρώσεις να σας πω ότι 8 νόμος τις προβλέπει, κάτω από ορισμένες συνθήκες, κυρίως, όταν κινδυνεύει η ζωή της μητέρας. Συνήθως, αυτό που συμβαίνει είναι εκτός νόμου, Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Παναγιώτης Νικολόπουλος, ΠΑΝΑΓΙΩΓΗΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ; (Ν, Μεσσήνης): Παρατηρούμε ότι γίνονται πολλές εκτρώσεις και οι κοπέλες που κάνουν τις εκτρώσεις, δεν θα μπορούν να κάνουν παιδιά, Γνωρίζω μερικές περιπτώσεις κοριτσιών, που είχαν κάνει εκτρώσεις, πριν παντρευτούν και στη συνέχεια δεν μπορούσαν να κάνουν παιδί, Νομίζω ότι υπάρχουν άλλοι τρόποι πιο αποτελεσματικοί και πιο σίγουροι, ώστε να μην αντιμετωπίσουν πρόβλημα στην μετέπειτα ζωή τους. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Αλέξης ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ. ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ: Διαφωνώ με τη Σοφία Μανδηλαρά, Πρέπει να είμαστε υπεύθυνοι για τις πράξεις μας, να μπορούμε να αντιμετωπίσουμε τις συνέπειες τους, όποιες και αν είναι αυτές. Επίσης, να μη στερούμε τη ζωή από παιδιά που δεν έχουν φταίξει σε τίποτα. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Νίκος ΜΟΥΧΤΑΡΗΣ. ΝΙΚΟΣ ΜΟΥΧΤΑΡΗΣ (Επικρατείας): Εγώ συμφωνώ με την παγκοσμιοποίηση. Σχετικά με το θέμα της έκτρωσης, πιστεύω ότι κάθε αφαίρεση ανθρώπινης ζωής είναι μεγάλη ντροπή. Δεν είναι λύση να αφαιρούμε ζωές. Σχετικά με αυτό, όμως, που είπε η Σοφία Μανδηλαρά, ότι οι οικογένειες δεν είναι έτοιμες να αναλάβουν την ανατροφή των παιδιών, συμφωνώ, θα μπορούσαν, όμως, τα παιδιά να τα αναλάβουν οικογένειες με υιοθεσία. Ίσως, η ευθανασία να είναι, η χειρότερη λύση. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής ΝΤΟΥΖΕΒΙΤΣ Αλεξάνδρα. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΝΤΟΥΖΕΒΙΤΣ (Ν, Ζακύνθου): Θα ήθελα να κάνω μια διευκρίνιση σχετικά με την τοποθέτηση μου. Δεν ήθελα να μειώσω τη σημασία της γλωσσομάθειας, άλλωστε, γι' αυτό αφιέρωσα δυο παραγράφους από την ομιλία μου, Αυτό το κόμπλεξ που έχει ο Έλληνας, ως προς τις χώρες του εξωτερικού, δεν οφείλεται στη γλωσσομάθεια. Υποστήριξα ακριβώς το αντίθετο, Το ότι μαθαίνουμε ξένες γλώσσες, πριν μάθουμε την ελληνική, οφείλεται σε αυτό το κόμπλεξ που έχουμε με τις χώρες του εξωτερικού, Όσον αφορά την έκτρωση, δεν έχει κανείς το δικαίωμα να στερεί μία

ανθρώπινη ζωή, Γιατί να γίνει έκτρωση; Για ποιον είναι καλύτερα; Για τη μητέρα, για το παιδί, για ποιον; Μπροστά σε μια ανθρώπινη ζωή, σε μια ανθρώπινη ύπαρξη, όλα τα αλλά είναι λεπτομέρειες. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής Αφροδίτη ΧΑΤΖΗΣΩΚΡΑΤΗ έχει το λόγο: ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΧΑΤΖΗΣΩΚΡΑΤΗ (Β' Αθηνών): Θα ήθελα να κάνω μία ερώτηση, Αν ήσουν 15 ή 17 ετών και έμενες έγκυος, τί θα έκανες; ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος Επιτροπής): Ερώτηση για προβληματισμό όλων σας. Η Έφηβος Βουλευτής Κωνσταντίνο Αουπεϊίδου έχει το λόγο, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ - ΟΛΓΑ ΛΟΥΠΕΪΔΟΥ (Β' Θεσσαλονίκης): Κύριε Πρόεδρε, δε διαφωνώ απολύτως με τις απόψεις της συναδέλφου Μανδηλαρά, Η ζωή, όμως, είναι υπερβολικά πολύτιμη και δε τη συγκρίνω με τις οποιεσδήποτε δυσκολίες συναντά κανείς σε αυτή. Διαφωνώ με τη φράση που είπε ότι καλύτερα το παιδί να πεθάνει παρά να ζει σε τέτοια οικογένεια. Εκ των υστέρων έχει φανεί, πολλές φορές, ότι οι προϋποθέσεις που υπάρχουν στην αρχή, μπορούν να ξεπεραστούν,

412

Είναι σημαντικό το θέμα των εκτρώσεων. Σημαντικότερο, όμως, είναι να βρεθούν άλλες εναλλακτικές λύσεις, όπως οργανωμένα προγράμματα για υιοθεσίες, χωρίς τη γραφειοκρατία που υπάρχει σήμερα, προγράμματα που να στηρίζουν οικονομικά τις ανύπανδρες μητέρες και φυσικά να υπάρξει ενημέρωση για τις εναλλακτικές αυτές λύσεις. Σε άλλες χώρες η ενημέρωση αυτή είναι υποχρεωτική, πριν την έκτρωση. Κύριε Πρόεδρε, οι παραπάνω είναι οι δύο βασικοί λόγοι για τους οποίους έχουμε 300.000 εκτρώσεις το χρόνο. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής Χρυσούλα ΤΖΩΡΤΖΑΚΗ έχει το λόγο: ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΤΖΩΡΤΖΑΚΗ (Ν. Ηρακλείου): Κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα να μιλήσω για το θεσμό της Βουλής των Εφήβων με ένα τόνο πιο μελωδικό, πιο ζωντανό. Με μια ελπίδα στη Βουλή/ήλθαμε για να πούμε/παράπονα, ιδέες και όνειρα/ Οι στόχοι μας να πραγματοποιηθούν. Με των Εφήβων τη Βουλή/έχουμε ευκαιρία/νέων ιδέες να δώσουμε/ σ' αυτή την κοινωνία. Με τη συμμετοχή μας στη Βουλή/δείχνουμε στην κοινωνία/ότι οι νέοι διαθέτουμε/φωνή, ιδέες, ευαισθησία. Ορθώνουμε ανάστημα/στων μεγάλων τα τείχη/στ' αυτά τους η φωνούλα μας/με σθένος αντηχεί. Με της ψυχής μας τα αγνά/τα άφθαρτα τα μάτια/βλέπουμε τα προβλήματα/μίας κοινωνίας κομμάτια. Μιλάμε μα πότε θα υλοποιηθεί/κάποια πρόταση μας/να δούμε κάποια αλλαγή/στην τώρα κατάσταση μας. Ζητάμε να μας ακούσετε/με κατανόηση και δείτε/τις προτάσεις μας, μα υπομονή/αν λίγο θα κριθείτε. Μιλάμε μα η κατάσταση/στη χώρα μένει ως έχει/ιδέες, προτάσεις υπάρχουνε/η κοινωνία αυτή δεν έχει; Οραματίζομαι μια γη/μια κοινωνία ειρήνης/μ' ένα κόσμο ειλικρινή/εκφραστή της Δικαιοσύνης. Βουλή των Εφήβων ο θεσμός/που όνειρα γεννά κι ελπίδες/που γράφονται σε εφηβικές/μα ιστορικές σελίδες. Ορίζοντες να ανοίξουνε/δρόμους για ιδέες/παράδειγμα να αποτελέσουμε/στις γενεές τις νέες. Τελειώνοντας θα ήθελα να αναφέρω μια μαντινάδα του Σκουλά, η οποία πιστεύω ότι μας εκφράζει όλους. Στο μετερίζι της ανθρωπιάς/και στην τιμή το χρέος/εκεία θα στέκω να πατώ/κι ας είμαι ο τελευταίος. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής ΜαρίαΧριστίνα ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΚΗ έχει το λόγο. ΜΑΡΙΑ-ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΚΗ (Ν. Ιωαννίνων): Κύριε Πρόεδρε, στο ερώτημα που τέθηκε από κάποια συνάδελφο για την έκτρωση, πραγματικά δεν ξέρω, τι θα έκανα, αν μάθαινα ότι είμαι έγκυος. Έχω δει κάποια φυλλάδια με φωτογραφίες και πραγματικά είναι ένα θέαμα πολύ θλιβερό. Η μονή λύση είναι ή πρόληψη και η σωστή ενημέρωση για τα θέματα αυτά. Για το θεσμό της Βουλής των Εφήβων πιστεύω ότι είναι πολύ καλός και μας δίνει τη δυνατότητα να πούμε, κάπως,

διαφορετικά τα πράγματα. Όταν μας διανεμήθηκε η Σύνθεση Κειμένων, ομολογώ, μου δημιουργήθηκαν κάποιοι δισταγμοί: Βασικότερος από όλους ήταν ότι τόσοι τα έχουν πει, αλλά δεν έχει γίνει τίποτα. Δεν θέλω να βλέπω τα πράγματα έτσι απαισιόδοξα. Οι πολιτικοί δεν πρέπει να ξεχνούν ότι πάνω απ' όλα είναι άνθρωποι. Όλοι πρέπει να προσπαθήσουμε, για να κάνουμε την Ελλάδα καλύτερη. Θα ήθελα να ευχαριστήσω τον καθηγητή μου, ο οποίος με πείσε να γράψω την εργασία μου, γιατί αν δεν την είχα γράψει δεν θα ήμουν εδώ σήμερα, και πραγματικά θα είχα χάσει πάρα πολλά πράγματα. Τέλος, όταν εμείς θα μεγαλώσουμε, δεν θα πρέπει να ξεχάσουμε ότι ήμασταν έφηβοι, όταν λέγαμε αυτά τα πράγματα. Θα ήθελα να τονίσω ότι από τα 350 παιδιά, σίγουρα κάποια θα μπουν στην Βουλή των Ελλήνων και δεν θα πρέπει να ξεχάσουν ότι πέρασαν κάποτε από τη Βουλή των Εφήβων, στην οποία ευώθηκαν τόσα θετικά. Επίσης, όταν εμείς γίνουμε ενήλικες πρέπει να κάνουμε ΤΟ πάν για να φτιάξουμε τον κόσμο καλύτερα. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής ΝΤΟΥΖΕΒΙΤΣ Αλεξάνδρα. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΝΤΟΥΖΕΒΙΤΣ (Νομός Ζακυνθου): Κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα να πω κάτι επί της Ουσίας. Κατά τη χθεσινή συνεδρίαση εκφράστηκαν κάποιες αντιρρήσεις. Είναι σεβαστός ο θεσμός της Βουλής Των Εφήβων, ωστόσο εκφράστηκαν κάποιες αντιρρήσεις ως προς τη διαδικασία, τις οποίες όλοι τις αψηφήσαμε και δεν τους δώσαμε την ανάλογη βαρύτητα. Υπάρχουν κάποιες διαφωνίες ως προς τη διαδικασία και θα ήθελα να σας πω το εξής: Παιχνίδι σε αυτό το χώρο κάνουμε εμείς. Δεν πρέπει εμείς να θέσουμε τους κανόνες, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Πρέπει να γνωρίζετε ότι το Πρόγραμμα είναι εκπαιδευτικό υπό την επίβλεψη Επιτροπής αποτελούμενης από Καθηγητές Πανεπιστημίων και εκπαιδευτικούς και οι Οποίοι καθόρισαν τη διαδικασία να είναι όμοια με Τη διαδικασία που προβλέπει ο Κανονισμός της Βουλής. Επίσης, πρέπει να γνωρίζετε ότι η όλη διαδικασία ήταν με τη λογική να δοθεί χρόνος και να μιλήσετε με άνεση, όσο το δυνατόν περισσότεροι. Μίλησαν 49 Έφηβοι Βουλευτές στις συνεδριάσεις της Επιτροπής μας. Αυτό είναι σημαντικό και Ο αριθμός υψηλός. Ακόμη δόθηκε η δυνατότητα να δευτερολογήσουν 14 Έφηβοι Βουλευτές και, κατά συνέπεια, νομίζω ότι πήγαμε πολύ καλά σε αυτόν τον τομέα.

413

Το εκπαιδευτικό αυτό πρόγραμμα έχει ακόμη σκοπό να σας μάθει πώς γίνονται οι εργασίες στο Κοινοβούλιο και λογικό είναι να υπάρχουν οι περιορισμοί που προβλέπει ο Κανονισμός της Βουλής. Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Δήμητρα Τριαντάφυλλου. ΔΗΜΗΤΡΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ (Α' Αθήνας): Η δική μου παρέμβαση γίνεται για το θέμα των εκτρώσεων και θα ήθελα να επισημάνω το εξής: Χθες κάποιος μίλησε για το θέμα της υπογεννητικότητας και εμείς υποστηρίξαμε τις απόψεις του. Γιατί σήμερα, όταν θέσαμε το θέμα των εκτρώσεων, κάποιοι είπαν ότι δεν είναι σωστό; Κάποιες φορές έχουμε και δεύτερη επιλογή. Πρέπει να καταλάβουμε ότι, σκοτώνοντας ένα παιδί που έχουμε μέσα μας, πεθαίνει και ένα κομμάτι του δικού μας εαυτού και γι' αυτό πρέπει να είμαστε υπεύθυνοι. Δεν είναι σωστό το γεγονός ότι σε τέτοια θέματα φταίνει μόνο τα αγόρια, επειδή δεν παίρνουν σωστές προφυλάξεις. Σε ένα τέτοιο θέμα φταίνει και οι δύο. Ευχαριστώ. Στο σημείο αυτό και περί ώρα 12.45 λύθηκε η συνεδρίαση. Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΕΥΒΟΙΑΣ

414

ΠΡΑΚΤΙΚΟ Στην Αθήνα, σήμερα 18 Σεπτεμβρίου, ημέρα Τρίτη και ώρα 13.20' στην Αίθουσα Γερουσίας του Μεγάρου της Βουλής, συνεδρίασε η Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων (Τμήμα Β') της Βουλής των Εφήβων, υπό την προεδρία του Βουλευτή κ. Δημητρίου Πιπεργιά, με αντικείμενο την εξέταση των θεμάτων «Δημογραφικό πρόβλημα υπογεννητικότητα, ρατσισμός, εθελοντισμός, βία εγκληματικότητα, κοινωνική πρόνοια ασφάλιση, υγεία νοσοκομεία, ναρκωτικά, άστεγοι, αγωγή υγείας, κάπνισμα, αλκοόλ, αμβλώσεις, AIDS, ανύπαντρες μητέρες, οικογένεια χάσμα γενεών, διαπροσωπικές σχέσεις εφηβεία, εργασία ανεργία, ευθανασία» της Σύνοσης Κειμένων των μαθητών από την Ελλάδα, την Κύπρο και τον Απόδημο Ελληνισμό, που συμμετείχαν στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα «Βουλή των Εφήβων», ΣΤ' Σύνοδος 2000 2001. (3η συνεδρίαση). Στη συνεδρίαση παραβρέθηκαν οι Έφηβοι Βουλευτές: Καραμαλλή Κατερίνα (Αμμόχωστος Κύπρου), Λουπεϊδου Κωνσταντίνια Όλγα (Β' Θεσσαλονίκης), Μανδηλαρά Σοφία (Β' Αθήνας), Μανίσογλου Κυριακή (Α' Θεσσαλονίκης), Μαρκολέφα Ιωάννα (Ν. Αρκαδίας), Μιλτιάδου Μαριάννα (Λευκωσία Κύπρου), ΜΟΥΡΑΤΙΔΟΥ Ελένη (Β' Θεσσαλονίκης), ΜΟΥΧΤΑΡΗΣ Νίκος (Επικρατείας), Μπάρπαρ Δανιήλ (Αυστραλίας), Μπέλλη Μαρία (Ν. Φθιώτιδας), Μπλέτσου Ευαγγελία (Β' Αθήνας), Μπότσαρη Μαρία (Λευκωσία Κύπρου), Μπουζιάνη Παναγιώτα (Ν. Λακωνίας), Ναστούλη Βασιλική (Ν. Λευκάδας), Νικολόπουλος Παναγιώτης (Ν. Μεσσηνίας), Ντάση Ελευθερία (Ν. Έρτας), ΝΤΟΥΖΕΒΙΤΣ Αλεξάνδρα (Ν. Ζακύνθου), Ορφανός Εμμανουήλ (Α' Αθήνας), ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ Αλέξιος (Β' Αθήνας), ΠΑΝΟΗΛΙΑΣ Αθανάσιος (Υπόλοιπο Αττικής), ΠΑΝΤΑΖΗ Αικατερίνη (Β' Αθήνας), Παπαδά Μαρία (Β' Πειραιά), Παπαδοπούλου Δέσποινα του Παναγιώτη (Ν. Σερρών), ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΚΟΥ Ελένη (Β' Πειραιά), Παπαστεργιοπούλου Κων/να (Α' Θεσσαλονίκης), Πετροπούλου Αικατερίνη (Α' Αθήνας), Πικραμένου Έφη (Πάφος Κύπρου), Πούλακας Ιωάννης (Ν. Μαγνησίας), ΡΑΔΑΙΟΥ Φωτεινή (Β' Αθήνας), Ρεγγής Ευστάθιος (Ν. Κερκύρας), Ρέκκα Πολυξένη (Β' Θεσσαλονίκης), Ρένεσης Νικόλαος (Ν. Μεσσηνίας), Σαββίδου Εύη (Κερύνεια Κύπρου), ΣΑΛΙΑΡΙΔΟΥ Βαΐα (Ν. Έβρου), Σαλτατίδα Αικατερίνη (Ν. Τρικάλων), Σιαπλουρά Ειρήνη (Ν. Ιωαννίνων), Σμιτζή Αικατερίνη (Ν. Ευβοίας), Σιορίκη Ελένη (Ν. Αιτωλοακαρνανίας), ΣΟΠΙΔΗ Αικατερίνη (Υπόλοιπο Αττικής), ΣΟΥΛΙΟΣ Δημήτρης (Β' Πειραιά), Σταυγιαννουδάκη Μαρία (Α' Αθήνας), ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΚΗ Μαρία Χριστίνα (Ν. Ιωαννίνων), ΣΤΕΝΗΜΑΧΙΤΗΣ Αθανάσιος (Β' Αθήνας), Ταξιάρχη Μαρία (Ν. Αχαΐας), ΤΖΑΘΑ Αλίκη (Β' Αθήνας), Τζαμτζής Ιωάννης (Ν. Καβάλας), ΤζήκαΚωστοπούλου Δανάη (Ν. Μαγνησίας), ΤΖΙΩΤΖΙΟΣ Βασίλης (Ν. Αργολίδας), ΤΖΩΡΤΖΑΚΗ Χρυσούλα (Ν. Ηρακλείου), Τίγκας Αχιλλέας Αποστόλης (Ν. Μαγνησίας), Τιτόνη Ελευθερία (Ν. Σερρών), Τούνα Μαγδαληνή (Α' Πειραιά), Τριαντάφυλλου Δήμητρα (Α' Αθήνας), Τσαλουκίδου Δέσποινα (Ν. Δράμας), Τσιφοπούλου Χριστίνα (Α' Θεσσαλονίκης), ΦΕΖΓΚΑ Μαρία (Ν. Αχαΐας), Φραγκιουδάκη Ελένη (Ν. Ηρακλείου), Χαμαλάκη Στυλιανή (Α' Πειραιά), Χαντζάρας Νικόλαος (Ν. Ιωαννίνων), Χάρλας Βασίλειος (Ν. Ευβοίας), ΧΑΤΖΗΣΩΚΡΑΤΗ Αφροδίτη (Β' Αθήνας), ΧΕΛΜΗΣ Εμμανουήλ (Α' Αθήνας), Χονδρού Αικατερίνη (Ν. Γρεβενών), Χρήστου Γεώργιος (Ν. Μεσσηνίας) και Χριστοδούλου Αθηνά (Σαουδική Αραβία). ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής Αικατερίνη Πετροπούλου έχει το λόγο. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ (Α' Αθήνας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί κύριοι συνάδελφοι, θα ήθελα να αναφερθώ στην τρομοκρατία και στη βία. Στην καθημερινή μας ζωή γινόμαστε μάρτυρες και πολλοί από εμάς θύματα ενεργειών που ενέχουν τη βία ή είναι αποτέλεσμα τρομοκρατίας. Η βία και η τρομοκρατία έχουν πολλές και ποικίλες παραμέτρους και διαστάσεις. Από την πιο απλή της μορφή, για παράδειγμα την ψυχολογική βία, που μπορεί να ασκείται σε μια ομάδα ανθρώπων από συνανθρώπους

τους, μέχρι τα ακραία φαινόμενα βίας που παρατηρούνται σε διάφορες χώρες του κόσμου και απειλούν τη σωματική ακεραιότητα των πολιτών, αλλά και τις ενέργειες της βίας και της τρομοκρατίας, όπως αυτές τις είδαμε τον τελευταίο καιρό. Είναι φαινόμενα που πρέπει να μας απασχολήσουν, αφού οι πράξεις βίας και τρομοκρατίας μας στερούν το δικαίωμα της ελευθερίας. Η βία φέρνει βία. Αυτό το είδαμε με τα τελευταία γεγονότα στη Νέα Υόρκη, θύματα χιλιάδες αθώοι πολίτες. Πλήρωσαν αυτοί για τις επιλογές των ηγεσιών τους, όπως άλλωστε γίνεται παντού. Θα πρέπει να σταθούμε σαν απλοί θεατές ή σχολιαστές των γεγονότων και χειροκροτητές των αποφάσεων που παίρνονται ερήμην μιας κοινωνίας και στο όνομα της προάσπισης των συμφερόντων του συνόλου; Διότι όταν μία πράξη βίας ανταποδίδεται στον ίδιο ή σε μεγαλύτερο βαθμό και χάνουν τη ζωή τους αθώοι και ανυποψίαστοι πολίτες, τότε δεν προασπίζεται κανένα συμφέρον κανενός πολίτη, καμιάς κοινωνίας. Η ειρηνική συμβίωση των λαών, η καθολική καταδίκη φαινομένων βίας και τρομοκρατίας, η αυτοδιάθεση των κρατών πρέπει να είναι οράματα δικά μας. Θα πρέπει να δουλέψουμε για μια κοινωνία αλληλοσεβασμού, μια κοινωνία διαπολιτισμική. Θα πρέπει να πείσουμε τους κυβερνώντες ότι το μέλλον του πλανήτη μας δεν ανήκει στους λιγοστούς τρομοκράτες, αλλά στο σύνολο ενός κόσμου που θέλει να ζήσει δημιουργικά, να προοδεύσει και να δημιουργήσει.

415

Όσον αφορά τις εκτρώσεις, αυτό είναι ένα ζήτημα που δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί με νομικίστικη λογική. Πάνω από όλα πρέπει να τοποθετηθεί σε φιλοσοφική βάση, γιατί είναι ένα θέμα που εμπίπτει στο φιλοσοφικό και θρησκευτικό αίσθημα του καθενός. Η δυσκολία βρίσκεται, στο ότι υπάρχουν πολλές απόψεις διαφορετικής φιλοσοφικής και θρησκευτικής προσέγγισης και είναι πολύ δύσκολο ως και ακατόρθωτο κάποιο νομικό πλαίσιο να κρατά τις ισορροπίες μεταξύ αυτών των απόψεων, χωρίς να προσβάλει κάποιες από αυτές. Γίνεται φανερό πως η απελευθέρωση των εκτρώσεων είναι, ίσως, η πιο ενδελεχόμενη λύση σε αυτό το σύνθετο πρόβλημα. Έτσι, η κάθε ενδιαφερόμενη θα μπορεί ανάλογα με τις προσωπικές της πεποιθήσεις να αποφασίζει για την πραγματοποίηση της έκτρωσης. Με αυτό τον τρόπο θα πετυνουμε μεγαλύτερη ασφάλεια για τις γυναίκες αυτές που υποβάλλονται σε τέτοιου είδους επεμβάσεις, που μπορεί μέχρι σήμερα κάτι τέτοιο να είναι ποινικά κολάσιμο, όμως η διάδοση τους είναι τέτοια που δεν μας επιτρέπει να εθελουφλούμε. Τα χειρουργεία με τα πενιχρά μέσα που διαθέτουν μέχρι σήμερα για αυτές τις περιπτώσεις θα αντικατασταθούν με οργανωμένες χειρουργικές μονάδες, με άρτια εκπαιδευμένο προσωπικό, ελαχιστοποιώντας τους κινδύνους. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ο Έφηβος Βουλευτής Αθανάσιος ΣΤΕΝΗΜΑΧΙΤΗΣ έχει το λόγο. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΣΤΕΝΗΜΑΧΙΤΗΣ (Β' Αθήνας): Φίλες και φίλοι, στη δευτερολογία μου θα ήθελα να αναφερθώ στο πλέον επίκαιρο θέμα που απασχολεί όλους τους μαθητές των Λυκείων, αφού ήδη από 16 χρονών καλούμαστε να επιλέξουμε την κατεύθυνση που θα έχει η αυριανή επαγγελματική μας πορεία. Αναφέρομαι στη σωστή επιλογή του επαγγέλματος. Ο Πασκάλ τονίζει ότι η σπουδαιότερη πράξη της ζωής του ανθρώπου είναι ή εκλογή ίου επαγγέλματος. Όλες οι άλλες δεν αποτελούν παρά προοίμιο ή συνεπεία αυτής της πράξης. Αυτό το πρόβλημα είναι τεράστιο, καθώς παντού γύρω μας υπερτονίζεται ο οικονομικός παράγοντας και υποτιμάται η εσωτερική κλίση του κάθε ανθρώπου. Αυτό οδηγεί συχνά (ότι) λανθασμένη επιλογή επαγγέλματος με αποτέλεσμα, όσο κοινωνικά και οικονομικά πετυχημένος να παρουσιάζεται κάποιος, στην πραγματικότητα διακατέχεται από το

αίσθημα του ανικανοποίητου), που δυστυχώς επηρεάζει όλη την προσωπική του ζωή. Συνεπώς, οφείλουμε να δώσουμε μεγάλη σημασία στο συγκεκριμένο θέμα. Κάποιοι θα υποστηρίξουν ότι το μάθημα του επαγγελματικού προσανατολισμού προσφέρει τις απαραίτητες πληροφορίες. Όμως, όλοι εμείς γνωρίζουμε ότι η ώρα αυτή στο εβδομαδιαίο πρόγραμμα δεν είναι σε θέση να λύσει τις απορίες μας, ακόμη και εάν ο καθηγητής του μαθήματος είναι ο πλέον αρμόδιος. Προτείνω να δημιουργηθούν προαιρετικά καλοκαιρινά επιδοτούμενα προγράμματα ανίχνευσης στα γυμνάσια και Λύκεια της χώρας, τα οποία θα δίνουν τη δυνατότητα της μερικής απασχόλησης σε όσους μαθητές επιθυμούν να παρακολουθήσουν και να εργαστούν για ένα μήνα το καλοκαίρι σε επιλεγμένες δημόσιες ή ιδιωτικές επιχειρήσεις. Έτσι, νομίζω, όσοι μαθητές θέλουν, θα μπορέσουν να παρακολουθήσουν από κοντά όλους τους εργαζόμενους μιας επιχείρησης, από τους διευθυντές, τους νομικούς και οικονομικούς συμβούλους, τους υπεύθυνους λογιστηρίου και δημοσίων σχέσεων, τους μηχανικούς έως και τους εργάτες όλων των ειδικοτήτων. Η γνώση και η πείρα που θα αποκομίσουν από τη συμμετοχή τους σε ένα τέτοιο πρόγραμμα θα είναι ασύγκριτα μεγαλύτερη από όσα λόγια και αν ακούσουν από κάποιους ειδικούς θεωρητικά. Μ' αυτόν τον τρόπο ο στόχος που θα βάλουν για το μέλλον τους, θα είναι πιο ξεκάθαρος, ώστε με αποφασιστικότητα να αγωνιστούν με όλες τους τις δυνάμεις για να τον πετύχουν. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Ελένη ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΚΟΥ. ΕΛΕΝΗ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΚΟΥ (Β Πειραιά): Κύριε Πρόεδρε, πιστεύω ότι, το θέμα στο οποίο αναφέρθηκε ο συνάδελφος υπάγεται στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ο συνάδελφος σας έκανε μία πρόταση, όπως και άλλοι συνάδελφοί σας, που πιθανόν είναι αρμοδιότητα άλλης Επιτροπής. Ο συνάδελφος σας έθεσε το ζήτημα της μόρφωσης ταυτόχρονα με την εργασία. Γνωρίζετε ότι τα θέματα της εργασίας και των εργασιακών σχέσεων είναι αρμοδιότητα της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων, μπορούμε να πούμε ότι το θέμα είναι αρμοδιότητας δύο επιτροπών. Κάνοντας μία διασταλτική ερμηνεία, μπορούμε να πούμε ότι η πρόταση του είναι σχετική με τα θέματα που εξετάζουμε ως Επιτροπή. Θα παρακαλούσα την εισηγήτρια Έφηβο Βουλευτή Λουπεϊδου Κωνσταντίνο να μας κάνει μια τοποθέτηση, όχι προετοιμασμένη, αλλά από καρδιάς, για το πώς είδε τις συζητήσεις στην Επιτροπή. Εάν είναι δυνατόν, να κάνεις κάποια συγκέντρωση των απόψεων που ακούστηκαν και να επισημάνεις όσες τοποθετήσεις ή θέματα θίχθηκαν που κατά τη γνώμη σου, ήταν αξιόλογα. Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Λουπεϊδου Κωνσταντίνο. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΟΛΓΑ ΛΟΥΠΕΙΔΟΥ (Β' Θεσσαλονίκης): Πολλοί από τους συναδέλφους μου ασχολήθηκαν με το θέμα του ρατσισμού, το οποίο καταδικάστηκε από όλους και προτάθηκαν λύσεις. Φάνηκε πόσο πολύ μας απασχολεί το πρόβλημα της

416

ανεργίας και το πόσο ανησυχούμε, αφού μας αφορά όλους. Επίσης, πολλοί μαθητές, από αυτούς οι περισσότεροι είναι από την περιφέρεια, αναφέρθηκαν στο δημογραφικό και στο πόσο ερημώνει η ελληνική περιφέρεια. Στις συζητήσεις φάνηκε πόσο προβληματιζόμαστε για τα θέματα της οικογένειας, για το χάσμα των γενεών και για τα δικαιώματα των παιδιών που καταπατούνται, καθώς και για την εκμετάλλευση που υπάρχει σε βάρος τους σε οικονομικό, σεξουαλικό και σε όλα γενικά τα επίπεδα. Στην Επιτροπή, επίσης, μιλήσαμε, και υπήρξαν αντικρουόμενες απόψεις, για το θέμα των εκτρώσεων. Έγινε δημιουργικός διάλογος, υπήρξε πολυφωνία και ίσως μερικοί από μας να άλλαξαν μερικώς τις απόψεις

τους γι' αυτό το θέμα. Ακούστηκαν σχεδόν για όλα τα θέματα απόψεις και θα πρέπει να αναφερθώ ότι ασχοληθήκαμε ιδιαίτερα με το πρόβλημα των ναρκωτικών. Οι απόψεις δεν ήταν ίδιες, αλλά αυτός δεν ήταν ο σκοπός μας. Σκοπός ήταν να ακουστούν όλες οι απόψεις και να βγουν συμπεράσματα μέσα από δημοκρατικές διαδικασίες. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Θα ήθελα να συμπληρώσω ότι ακούστηκαν εξαιρετικές τοποθετήσεις για το θέμα του εθελοντισμού, ιδιαιτέρως από τους Έφηβους Βουλευτές της Θεσσαλονίκης, όπως, επίσης, για τα θέματα της βίας και της εγκληματικότητας, της κοινωνικής ασφάλισης, της ανεργίας και της υγείας. Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Αχιλλέας Τίγκας. ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΤΙΓΚΑΣ (Ν. Μαγνησίας): Θα ήθελα να πω ότι αναφερθήκαμε στην τρομοκρατική επίθεση στην Αμερική και κάποιος συνάδελφος αναφέρθηκε στη δημιουργική τεμπελιά. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το τελευταίο θέμα που αναφέρατε ανάγεται, κυρίως, στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων, γιατί αναφέρθηκε στο στοχασμό που πρέπει να γίνεται κατά τη διάρκεια της δημιουργικής τεμπελιάς. Το θέμα του στοχασμού, της φιλοσοφίας και των σκέψεων ανάγεται στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων. Στη συνέχεια, θα ψηφίσουμε επί της αρχής τη Σύνοψη των Κειμένων αρμοδιότητας της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων. Αυτό σημαίνει ότι δεχόμαστε το κείμενο, όπως έχει γίνει η Σύνοψη από την Επιτροπή του Προγράμματος, ως μια καλή βάση στην οποία έγινε συζήτηση. Ερωτάται η Επιτροπή εάν γίνεται δεκτή η Σύνοψη των Κειμένων επί της αρχής. ΠΟΑΑΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Επομένως, η Σύνοψη των Κειμένων γίνεται δεκτή, επί της αρχής, κατά πλειοψηφία. Εισερχόμαστε στην ψήφιση των επιμέρους θεμάτων και στη συνέχεια θα ψηφίσουμε και τις προτάσεις που έχουν διατυπωθεί κατά τη διάρκεια των συνεδριάσεων της Επιτροπής, αλλά δεν εμπεριέχονται στη Σύνοψη Κειμένων. Εισερχόμεθα στο κεφάλαιο 1 «δημογραφικό πρόβλημα υπογεννητικότητα». Στο σημείο αυτό οι Έφηβοι Βουλευτές ζήτησαν να τεθούν σε ψηφοφορία οι προτάσεις του κεφαλαίου 1: «ελληνοποιήσεις μεταναστών» και «μισθός στις νοικοκυρές». Ερωτάται η Επιτροπή εάν γίνεται δεκτό το κεφάλαιο 1 «δημογραφικό πρόβλημα υπογεννητικότητα». ΠΟΑΑΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Επομένως, το κεφάλαιο 1 γίνεται δεκτό κατά πλειοψηφία εκτός από τις δύο προτάσεις που απερρίφθησαν. Εισερχόμεθα στο κεφάλαιο 2 «Ρατσισμός». Στο σημείο αυτό οι Έφηβοι Βουλευτές ζήτησαν να τεθούν σε ψηφοφορία οι προτάσεις: α) «έκδοση από το ΥΠΕΠΘ βιβλίου με αντιρατσιστικό περιεχόμενο» και β) «αναμόρφωση βιβλίων της Ιστορίας που είναι εθνοκεντρικό». Μετά από ψηφοφορία δια ανατάσεως της χειρός οι ανωτέρω προτάσεις έγιναν δεκτές, κατά πλειοψηφία. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ερωτάται η Επιτροπή εάν κάνει δεκτό το Κεφάλαιο «Ρατσισμός». ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Επομένως το Κεφάλαιο «Ρατσισμός» γίνεται δεκτό κατά πλειοψηφία. Ερωτάται η Επιτροπή εάν κάνει δεκτές και στο σύνολο τους τις προτάσεις του Κεφαλαίου «Εθελοντισμός». ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτές, δεκτές. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Επομένως οι προτάσεις του Κεφαλαίου «Εθελοντισμός» γίνονται δεκτές κατά πλειοψηφία. Εισερχόμεθα στο κεφάλαιο «βία εγκληματικότητα». Στο σημείο αυτό οι Έφηβοι Βουλευτές ζήτησαν ψηφοφορία στις προτάσεις: α) «Κατάργηση των σωφρονιστηρίων ανηλίκων». β) «Απαγόρευση προβολών σκηνών βίας από τα ΜΜΕ». γ) «αυστηρή τιμωρία των παιδεραστών και στιγματισμό τους». δ) «επιβολή αυστηρών ποινών σε τρομοκράτες και σε όλους όσους τους υποθάλπουν». ε)

«περίφραξη και περιφρούρηση των σχολείων με αύξηση των περιπολιών της δημοτικής αστυνομίας και επαγρύπνηση των καθηγητών». στ) «επίδειξη επιείκειας από την Πολιτεία προς τους νέους για βίαιες συμπεριφορές τους». ζ) «δημιουργία ειδικών μονάδων Αστυνομίας και πρόσληψη νέων αστυνομικών». Μετά από ψηφοφορία, δια ανατάσεως της χειρός, από τις

417

ανωτέρω προτάσεις έγιναν δεκτές κατά πλειοψηφία οι β), γ), δ), ζ) και απερρίφθησαν κατά πλειοψηφία οι α), ε) και στ). ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ερωτάται η Επιτροπή, αν κάνει δεκτές και τις υπόλοιπες προτάσεις του Κεφαλαίου 3 «Βία Ρατσισμός». ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτές, δεκτές. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Συνεπώς, οι προτάσεις γίνονται δεκτές, κατά πλειοψηφία ως και το Κεφάλαιο 3. Εισερχόμεθα στο κεφάλαιο «Κοινωνική πρόνοια Ασφάλιση». Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Ευαγγελία Μπλέτσου. ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΜΠΛΕΤΣΟΥ (Β' Αθήνας): Διαφωνώ με την κατάργηση της διάκρισης σε βαριά και ανθυγιεινά επαγγέλματα. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Κωνσταντίνο Όλγα Λουπέϊδου. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΟΛΓΑ ΑΟΥΠΕΪΔΟΥ (Εισηγήτρια): Εδώ υπάρχουν αντικρουόμενες απόψεις. Ενώ η πρόταση μιλάει για κατάργηση της διάκρισης, πιο κάτω λέει να υπάρχει μείωση του συνταξιοδοτικού ορίου για τα βαριά και ανθυγιεινά επαγγέλματα. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΣΑΛΤΑΠΙΔΑ (Νομός Τρικάλων): Δεν θέλω να θεωρηθεί ρατσιστικό αυτό που θα πω. Υπάρχει, όμως, μια πρόταση που λέει «νομιμοποίηση των αλλοδαπών». Πιστεύω πως εν μέρει είναι σωστό αυτό, όμως δεν πρέπει όλοι οι αλλοδαποί να νομιμοποιούνται. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ψηφίσαμε νωρίτερα για την ελληνοποίηση των αλλοδαπών. Είναι άλλο η ελληνοποίηση των αλλοδαπών και άλλο είναι η νομιμοποίηση των αλλοδαπών. Προφανώς, εσείς θέλετε να μπει σε ψηφοφορία και το θέμα της νομιμοποίησης. Ποιοι Έφηβοι Βουλευτές είναι σύμφωνοι με τη νομιμοποίηση των αλλοδαπών; ΠΟΑΑΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Η πρόταση για τη νομιμοποίηση των αλλοδαπών έγινε δεκτή κατά πλειοψηφία. Ποιοι δέχονται την πρόταση «κατάργηση της διάκρισης σε βαριά και ανθυγιεινά επαγγέλματα»; ΠΟΑΑΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Η πρόταση για την κατάργηση της διάκρισης σε βαριά και ανθυγιεινά επαγγέλματα γίνεται δεκτή, κατά πλειοψηφία. Εδώ θέλω να προσθέσω, Έφηβοι Βουλευτές, ότι εγώ μια ζωή δούλευα και τώρα δουλεύω. Μη νομίζετε ότι η δουλειά του Βουλευτή είναι χωρίς κόπο. Έχει πολύ μεγάλες θυσίες. Συμφωνώ απολύτως μαζί σας ότι υπάρχουν επαγγέλματα βαριά και ανθυγιεινά, αλλά υπάρχουν και επαγγέλματα ελαφρά. Συμφωνώ, λοιπόν, ότι πρέπει να υπάρχει διάκριση και όχι κατάργηση. Υπάρχουν βαριά και ανθυγιεινά επαγγέλματα, τα οποία επιδρούν στην υγεία και μικραίνουν το χρόνο ζωής. Αυτά τα επαγγέλματα δεν αμείβονται και το θέμα της υγείας και της ζωής δεν μπαίνει σε ζυγαριά. Είναι ανεκτίμητο θέμα. Υπάρχουν, λοιπόν, άλλες δουλειές καλύτερα αμειβόμενες, που μπορεί να είναι ελαφρές και να μην επιδρούν αρνητικά στην υγεία. Τα βαριά και τα ανθυγιεινά είναι συνδυασμός και του βαριού επαγγέλματος και του ανθυγιεινού. Χρειάζεται, όμως, να γίνει επανεξέταση του θέματος «βαριά και ανθυγιεινά επαγγέλματα». Τίθενται τώρα σε ψηφοφορία όλες οι υπόλοιπες προτάσεις του Κεφαλαίου «Κοινωνική Πρόνοια Ασφάλιση». Ποιοι συμφωνούν με αυτές; ΠΟΑΑΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτές, δεκτές. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Οι υπόλοιπες προτάσεις γίνονται

δεκτές κατά πλειοψηφία. Εισερχόμεθα στο Κεφάλαιο «υγεία νοσοκομεία». Ποιες από τις προτάσεις νομίζετε ότι χρειάζεται να μπουν σε ιδιαίτερη ψηφοφορία; ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΣΤΕΝΗΜΑΧΙΤΗΣ (Β'Αθήνας): Διαφωνώ με την «νομιμοποίηση της ευθανασίας εκούσια και ελεύθερη, χωρίς πιέσεις η επιλογή της». ΣΟΦΙΑ ΜΑΝΔΗΛΑΡΑ (Β'Αθήνας): Διαφωνώ με «επισκέψεις μαθητών» σε χώρους νοσηλείας ασθενών με ΑΠ)8. Συμφωνώ στη γενικότερη επίδειξη κοινωνικής ευαισθησίας γι' αυτούς, αλλά δε νομίζω ότι χρειάζεται να πηγαίνουν νέα άτομα σε αυτούς τους χώρους. Γιατί οι ασθενείς που πάσχουν από AIDS, έχουν ευαίσθητο ανοσοποιητικό σύστημα. ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΥΛΑΚΑΣ (Ν. Μαγνησίας): Να τεθεί σε ψηφοφορία η πρόταση «Αύξηση των αμοιβών των γιατρών και του νοσηλευτικού προσωπικού» για την πάταξη του φαινομένου της δωροδοκίας των γιατρών. ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΖΑΜΤΖΗΣ (Ν. Καβάλας): Διαφωνώ με την πρόταση «κρατική κάλυψη τουλάχιστον του 50% των εξόδων νοσηλείας στο εξωτερικό». ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ερωτάται η Επιτροπή αν γίνεται δεκτή η πρόταση «για την πάταξη του φαινομένου της δωροδοκίας των γιατρών, αυστηρή τιμωρία, αποπομπή από το επάγγελμα των γιατρών που δωροδοκούνται». ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Συνεπώς η πρόταση γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Ερωτάται η Επιτροπή αν γίνεται δεκτή η πρόταση «για την αύξηση των αμοιβών των γιατρών και του νοσηλευτικού προσωπικού». ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Όχι, όχι.

418

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Συνεπώς, η πρόταση απορρίπτεται κατά πλειοψηφία. Ερωτάται η Επιτροπή αν γίνεται δεκτή η πρόταση «για την κρατική κάλυψη τουλάχιστον του 50% των εξόδων νοσηλείας στο εξωτερικό». ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Επομένως, η πρόταση γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Ερωτάται η Επιτροπή αν γίνεται δεκτή η πρόταση «για τη νομιμοποίηση της ευθανασίας». ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Η πρόταση για τη νομιμοποίηση της ευθανασίας γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Ερωτάται η Επιτροπή αν γίνεται δεκτή η πρόταση «για τις επισκέψεις μαθητών σε χώρους νοσηλείας ασθενών με AIDS και γενικότερη επίδειξη κοινωνικής ευαισθησίας γι' αυτούς». ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Η πρόταση «για τις επισκέψεις των μαθητών σε χώρους νοσηλείας ασθενών με AIDS και γενικότερη επίδειξη κοινωνικής ευαισθησίας» έγινε δεκτή κατά πλειοψηφία. Οι υπόλοιπες προτάσεις του Κεφαλαίου «Υγεία Νοσοκομεία» τίθενται σε ενιαία ψηφοφορία. Γίνονται δεκτές; ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Ναι. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Συνεπώς, οι υπόλοιπες προτάσεις γίνονται δεκτές κατά πλειοψηφία. Εισερχόμεθα στο κεφάλαιο των ναρκωτικών. Οι Έφηβοι Βουλευτές απήντησαν σε ερώτηση του Προέδρου της Επιτροπής ποιες προτάσεις πρέπει να μπουν σε ιδιαίτερη ψηφοφορία από το Κεφάλαιο «Ναρκωτικά» και άρχισε η ψηφοφορία δια ανατάσεως της χειρός. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Γίνεται δεκτή η πρόταση «Όχι στη νομιμοποίηση ναρκωτικών ουσιών, χασίς»; ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Ναι. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Συνεπώς, η πρόταση γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Γίνεται δεκτή η πρόταση «Επισκέψεις εκπροσώπων της Εκκλησίας στους χώρους αποτοξίνωσης»; ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Ναι. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Συνεπώς, η πρόταση γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Γίνεται δεκτή η πρόταση «Οι χρήστες να αντιμετωπίζονται ως ασθενείς»;

ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Ναι. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Συνεπώς, η πρόταση γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Γίνεται δεκτή η πρόταση «Να μη χορηγούνται άδειες για νυχτερινά κέντρα, σε άτομα βεβαρημένου παρελθόντος»; ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Ναι. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Συνεπώς, η πρόταση γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Γίνεται η πρόταση «Φύλαξη σχολικών χώρων τη νύχτα και την ημέρα με ειδικευμένους φύλακες»; ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Ναι. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Συνεπώς, η πρόταση γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Γίνεται δεκτή η πρόταση «Αυστηροί έλεγχοι στα μέρη που συχνάζει η νεολαία. Αστυνόμευση στα γνωστά στέκια της νεολαίας»; ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Γι' αυτή την πρόταση παρατηρήθηκε ισοψηφία (31 υπέρ 31 κατά) που σημαίνει ότι η πρόταση απλώς καταγράφεται. Το θέμα της προτάσεως παραμένει, αλλά μπορεί να επανέλθει στην επόμενη Βουλή των Εφήβων ή στην Ολομέλεια. Γίνεται δεκτή η πρόταση «Αποποινικοποίηση ορισμένων ειδών»; ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Όχι. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Συνεπώς, η πρόταση απορρίπτεται. Γίνονται δεκτές οι υπόλοιπες προτάσεις του Κεφαλαίου «Ναρκωτικά»; ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Ναι. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Συνεπώς, οι υπόλοιπες προτάσεις γίνονται δεκτές κατά πλειοψηφία. Κεφάλαιο «Στεγνοί». Οι Έφηβοι Βουλευτές ζήτησαν να τεθεί σε ψηφοφορία η πρόταση «Έλεγχος των συνόρων για την εμπόδιση εισροής των αλλοδαπών». Μετά από ψηφοφορία δια ανατάσεως της χειρός η πρόταση έγινε δεκτή κατά πλειοψηφία. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ερωτάται η Επιτροπή γίνονται δεκτές οι υπόλοιπες προτάσεις στο σύνολο τους; ΟΛΟΙ ΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτές. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Συνεπώς, οι υπόλοιπες προτάσεις του Κεφαλαίου «Στεγνοί» γίνονται δεκτές ομόφωνα στο σύνολο τους. Κεφάλαιο: «Αγωγή Υγείας Κάπνισμα Αλκοόλ Αμβλώσεις AIDS Ανύπαντρες μητέρες». Στο σημείο αυτό, Έφηβοι Βουλευτές, έδωσαν αριθμό προτάσεων από το Κεφάλαιο «Αγωγή Υγείας Κάπνισμα Αλκοόλ Αμβλώσεις AIDS Ανύπαντρες μητέρες», για να τεθούν σε ιδιαίτερη ψηφοφορία. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ερωτάται η Επιτροπή, γίνεται δεκτή η πρόταση «Απαγόρευση του καπνίσματος σε δημόσιους χώρους»;

419

ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Επομένως, η πρόταση γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Ερωτάται η Επιτροπή, γίνεται δεκτή η πρόταση «Νομικές ρυθμίσεις για να μπει φραγμός στις διαφημίσεις προβολή τσιγάρων, αντικαπνιστική προπαγάνδα από τα Μ.Μ.Ε.»; ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Συνεπώς, η πρόταση γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Ερωτάται η Επιτροπή γίνεται δεκτή η πρόταση «Να απαγορεύεται η πώληση τσιγάρων και χρήση αλκοόλ κάτω των 18 ετών»; ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Όχι. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Συνεπώς, η πρόταση απορρίπτεται κατά πλειοψηφία. Ερωτάται η Επιτροπή, γίνεται δεκτή η πρόταση «Αύξηση της φορολογίας των τσιγάρων»; ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Συνεπώς, η πρόταση γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Ερωτάται η Επιτροπή, γίνεται δεκτή η πρόταση «Μείωση παραγωγής καπνού»; ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Συνεπώς, η πρόταση γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Ερωτάται η Επιτροπή, γίνεται δεκτή η πρόταση «Δημόσια επιβράβευση των ανεξαρτημένων από το αλκοόλ»;

ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Συνεπώς, η πρόταση γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Ερωτάται η Επιτροπή, γίνονται δεκτές οι υπόλοιπες προτάσεις στο σύνολο τους; ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτές. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Συνεπώς, οι προτάσεις του Κεφαλαίου «Αγωγή Υγείας Κάπνισμα Αλκοόλ Αμβλώσεις AIDS Ανύπαντρες μητέρες», γίνονται δεκτές κατά πλειοψηφία. Κεφάλαιο 10 «Οικογένεια Χάσμα Γενεών». Στο σημείο αυτό Έφηβοι Βουλευτές έδωσαν τις ακόλουθες προτάσεις για να τεθούν σε ιδιαίτερη ψηφοφορία. α) «υγιή πρότυπα από τα Μ.Μ.Ε. και σεβασμό της δημοσιογραφικής δεοντολογίας». β) «να μην γίνεται δεκτό το διαζύγιο ή διάλυση της οικογένειας όταν τα παιδιά είναι κάτω των 15 ετών». γ) «αυστηρή τιμωρία στους βάνουσους γονείς». δ) «εισαγωγή των παιδιών σε ειδικά ιδρύματα αγωγής σε περίπτωση που υπάρχουν βάνουσοι γονείς». ε) «κατάργηση των αναμορφωτηρίων». Οι ανωτέρω προτάσεις τέθηκαν σε ψηφοφορία δια ανατάσεως της χειρός και έγιναν δεκτές κατά πλειοψηφία οι α) και γ) και απορρίφθηκαν οι β),δ) και ε). Στη συνέχεια έγιναν δεκτές οι προτάσεις του Κεφαλαίου 10 «Οικογένεια Χάσμα Γενεών» κατά πλειοψηφία. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το επόμενο κεφάλαιο αφορά τις «διαπροσωπικές σχέσεις και την εφηβεία». Ποιες προτάσεις του Κεφαλαίου 11 θέλετε να τεθούν σε ιδιαίτερη ψηφοφορία; Στο σημείο αυτό Έφηβοι Βουλευτές έδωσαν αριθμό προτάσεων του Κεφαλαίου 11 για ιδιαίτερη ψηφοφορία. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Παναγιώτης Νικολόπουλος (Νομός Μεσσηνίας) «Περιφρούρηση των συνόρων για την εμπόδιση της διακίνησης των ναρκωτικών». Αλίκη ΤΖΑΘΑ (Β' Αθήνας) «Σύσταση Επιτροπής Ελέγχου Ποιότητας των ραδιοτηλεοπτικών προγραμμάτων». Οι ανωτέρω προτάσεις, αφού τέθηκαν σε ψηφοφορία δια ανατάσεως της χειρός, έγιναν δεκτές, κατά πλειοψηφία, ως και οι υπόλοιπες προτάσεις του κεφαλαίου 11. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το επόμενο κεφάλαιο αφορά τα θέματα «εργασία ανεργία». Δέσποινα Παπαδοπούλου (Νομός Σερρών) Η πρόταση του Κεφαλαίου 12 «Αξιοκρατικά και κοινωνικά κριτήρια στις προσλήψεις» να τεθεί σε ψηφοφορία. Αθανάσιος ΠΑΝΟΗΛΙΑΣ (Υπόλοιπο Αττικής). Η πρόταση του Κεφαλαίου 12 «Πράσινη κάρτα στους αλλοδαπούς» να τεθεί σε ψηφοφορία. Αικατερίνη Σαλταπίδα (Νομός Τρικάλων). Η πρόταση του Κεφαλαίου 12 «Εξειδίκευση, δια βίου εκπαίδευση» να τεθεί σε ψηφοφορία. Βασίλειος ΤΖΙΩΤΖΙΟΣ (Νομός Αργολίδας). Η πρόταση του Κεφαλαίου 12 «Αύξηση επιδομάτων ανεργίας δωρεάν εκπαίδευση ανέργων» να τεθεί σε ψηφοφορία. Αλεξάνδρα ΝΤΟΥΖΕΒΙΤΣ (Νομός Ζακύνθου). Η πρόταση του Κεφαλαίου 12 «Έλεγχος των εισακτέων στις σχολές που παρουσιάζουν επαγγελματικό κορεσμό» να τεθεί σε ψηφοφορία. Σοφία Μανδηλαρά (Β' Αθήνας). Η πρόταση του Κεφαλαίου 12 «Φορολογική επιβάρυνση εισαγωγών, πριμοδότηση εξαγωγών» να τεθεί σε ψηφοφορία. Επίσης, οι προτάσεις «επιβολή φόρου ανέργων» και «δεύτερη 24μηνια αμειβόμενη θητεία στο στρατό με μισθό». Οι ανωτέρω προτάσεις τέθηκαν σε ψηφοφορία δια ανατάσεως της χειρός και έγιναν δεκτές, κατά πλειοψηφία, πλην των τελευταίων 4 προτάσεων. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ερωτάται η Επιτροπή, ποιοι συμφωνούν με τις υπόλοιπες προτάσεις, όπως είναι καταγεγραμμένες στη Σύνοψη του Κειμένου.

420

ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτές, δεκτές. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Επομένως, οι προτάσεις του Κεφαλαίου 12 «Εργασία Ανεργία» γίνονται δεκτές κατά πλειοψηφία. Το τελευταίο κεφάλαιο αφορά το ζήτημα της ευθανασίας. Ζητήθηκε να

τεθεί σε ιδιαίτερη ψηφοφορία η πρόταση σχετικά με την ίδρυση Κρατικής Τράπεζας Μοσχευμάτων για δωρεάν παροχή οργάνων σε ασθενείς. Ερωτάται η Επιτροπή, εάν γίνεται δεκτή η πρόταση. ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Επομένως, η πρόταση γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Επίσης, η πρόταση: «η επιστήμη και η τεχνολογία να τεθούν στην υπηρεσία του ανθρωποκεντρικού μοντέλου ανάπτυξης». Ερωτάται η Επιτροπή, εάν γίνεται δεκτή η πρόταση. ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Επομένως, η πρόταση γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Η άλλη πρόταση: «να στην ευθανασία με αυστηρή δεοντολογία και προδιαγεγραμμένους όρους για την εφαρμογή της σε μη αναστρέψιμες καταστάσεις ανιάτων ασθενειών. Απαραίτητη και η προσωπική άποψη του ασθενούς». Ερωτάται η Επιτροπή, εάν γίνεται δεκτή η πρόταση. ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Επομένως, η πρόταση γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Η επόμενη πρόταση είναι σχετική με την ίδρυση κέντρων ενημέρωσης και ψυχολογικής στήριξης του ασθενούς, για ασθενείς και τους συγγενείς τους. Ερωτάται η Επιτροπή, εάν γίνεται δεκτή η πρόταση. ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Επομένως, η πρόταση γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Η επόμενη πρόταση αφορά την θέσπιση νομικού πλαισίου για την ευθανασία. Εφόσον προηγουμένως ψηφίσαμε την πρόταση για την ευθανασία με αυστηρή δεοντολογία κ.λπ., είναι λογικό ότι χρειάζεται να γίνει και θέσπιση νομικού πλαισίου. Εκ των πραγμάτων η πρόταση έχει ψηφιστεί. ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Να τεθεί σε ψηφοφορία η πρόταση. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ας τη θέσουμε σε ψηφοφορία. Η πρόταση αφορά τη θέσπιση νομικού πλαισίου για την ευθανασία. Ερωτάται η Επιτροπή, εάν γίνεται δεκτή η πρόταση. ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Επομένως, η πρόταση γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Επομένως και το Κεφάλαιο 13 «Ευθανασία», γίνεται δεκτό κατά πλειοψηφία. Στη συνέχεια τέθηκαν σε ψηφοφορία προτάσεις Εφήβων Βουλευτών που διατυπώθηκαν κατά τις συνεδριάσεις της Επιτροπής και δεν περιέχονται στη Σύνοψη Κειμένων. Οι νέες αυτές προτάσεις είναι: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ο Παναγιώτης Νικολόπουλος προτείνει «την αθιέρωση προβολής από τα ΜΜΕ του δημογραφικού προβλήματος». Ερωτάται η Επιτροπή, εάν γίνεται δεκτή η πρόταση. ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Επομένως, η πρόταση γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Η συνάδελφος σας Κωνσταντίνο Λουπεϊδου προτείνει «η ασφάλιση των ιδιωτικών υπαλλήλων να βαρύνει το κράτος και τους εργοδότες». Ερωτάται η Επιτροπή, εάν γίνεται δεκτή η πρόταση. ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Επομένως, η πρόταση γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Η συνάδελφος σας Κυριακή Μανίσογλου προτείνει «τη δημιουργία πολλών εθελοντικών οργανώσεων, με σκοπό να προσφέρουν στην Ολυμπιάδα του 2004». Ερωτάται η Επιτροπή, εάν γίνεται δεκτή η πρόταση. ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Επομένως, η πρόταση γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Άλλη πρόταση αφορά «την προστασία των εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα από τις απολύσεις». Ερωτάται η Επιτροπή, εάν γίνεται δεκτή η πρόταση. ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Επομένως, η πρόταση γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Η επόμενη πρόταση αφορά «τη χορήγηση επιδόματος στους άνεργους για όλο το διάστημα της ανεργίας». Ερωτάται η

Επιτροπή εάν γίνεται δεκτή η πρόταση. ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Επομένως, η πρόταση γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Η συνάδελφος σας Αλίκη ΤΖΑΘΑ προτείνει «δημιουργία εθελοντικών ομάδων με σκοπό τη φύλαξη παιδιών, των οποίων οι γονείς εργάζονται». Ερωτάται η Επιτροπή, εάν γίνεται δεκτή η πρόταση. ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Επομένως, η πρόταση γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Η επόμενη πρόταση της ίδιας συναδέλφου σας: δημιουργία εθελοντικών ομάδων με κοινό τους ενδιαφέρον την προστασία του περιβάλλοντος». Ερωτάται η Επιτροπή, εάν γίνεται δεκτή η πρόταση. ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής):

421

Επομένως, η πρόταση γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Ο συνάδελφος σας Εμμανουήλ Ορφανός προτείνει «το σχεδιασμό και την εφαρμογή ενός εθνικού σχεδίου στήριξης και ενσωμάτωσης των κοινωνικών ομάδων που πλήττονται και αντιμετωπίζουν προβλήματα κοινωνικού αποκλεισμού». Ερωτάται η Επιτροπή, εάν γίνεται δεκτή η πρόταση. ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Επομένως, η πρόταση γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Ερωτάται η Επιτροπή, εάν γίνεται δεκτή η πρόταση της Έφηβου Βουλευτή Μαρίας ΦΕΖΓΚΑ (Ν. Αχαΐας), «να καθιερωθούν επισκέψεις μαθητών σε κέντρα αποτοξίνωσης». ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Επομένως, η πρόταση γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Ερωτάται η Επιτροπή εάν γίνεται δεκτή η πρόταση του Έφηβου Βουλευτή Αθανάσιου Στενημαχίτη (Β' Αθήνας), «να δημιουργηθούν προαιρετικά καλοκαιρινά επιδοτούμενα προγράμματα για Γυμνάσια και Λύκεια της χώρας, τα οποία να δίνουν τη δυνατότητα της μερικής απασχόλησης σε όσους μαθητές επιθυμούν να παρακολουθήσουν για ένα μήνα το καλοκαίρι σε επιλεγμένες δημόσιες ή ιδιωτικές επιχειρήσεις». ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Επομένως, η πρόταση γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Ερωτάται η Επιτροπή, εάν γίνεται δεκτή η πρόταση της Έφηβου Βουλευτή ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Λουπεΐδου (Β' Θεσσαλονίκης), «για τους άστεγους να είναι υπεύθυνοι οι δήμοι και να ελέγχονται από τις περιφέρειες». ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Όχι, Όχι. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Επομένως, η πρόταση απορρίπτεται. Ερωτάται η Επιτροπή εάν γίνεται δεκτή η δεύτερη πρόταση της Έφηβου Βουλευτή ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Λουπεΐδου (Β' Θεσσαλονίκης), «να προστατεύονται οι μονογονεϊκές οικογένειες από το κράτος και να επιμελείται και στις περιπτώσεις όπου η άλλη πλευρά δεν είναι επιμελής στις υποχρεώσεις της, χωρίς γραφειοκρατικές διαδικασίες». ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Επομένως, η πρόταση γίνεται δεκτή κατά πλειοψηφία. Ερωτάται η Επιτροπή, εάν κάνει δεκτή και στο σύνολο της τη Σύμβαση Κειμένων, αρμοδιότητας της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων, με τις προσθήκες των νέων προτάσεων που έγιναν προηγουμένως δεκτές. ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Επομένως, η Σύμβαση Κειμένων, όπως συμπληρώθηκε, γίνεται δεκτή και στο σύνολο της, κατά πλειοψηφία. Στη συνέχεια, μετά τη σχετική διαδικασία, κληρώθηκαν πέντε (5) Έφηβοι Βουλευτές, για να μιλήσουν στην Ολομέλεια της Βουλής των Εφήβων, τα ονόματα των οποίων έχουν ως ακολούθως: Δέσποινα Παπαδοπούλου (Ν. Σερρών), Ιωάννης Πούλακας (Ν. Μαγνησίας), Αθανάσιος

ΣΤΕΝΗΜΑΧΙΤΗΣ (Β' Αθήνας), Ιωάννης Τζαμτζής (Ν. Καβάλας) και Μαρία ΦΕΖΓΚΑ (Ν. Αχαΐας). Τέλος και περί ώρα 15.30 λύθηκε η συνεδρίαση. Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΕΥΒΟΙΑΣ

422

ΠΡΑΚΤΙΚΟ - ΕΚΘΕΣΗ της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων (Α' και Β' Τμήμα) της Βουλής των Εφήβων στα θέματα «Δημογραφικό πρόβλημα υπογεννητικότητα, ρατσισμός, εθελοντισμός, βία εγκληματικότητα, κοινωνική πρόνοια ασφάλιση, υγεία νοσοκομεία, ναρκωτικά, άστεγοι, αγωγή υγείας, κάπνισμα, αλκοόλ, αμβλώσεις, AIDS ανύπαντρες μητέρες, οικογένεια χάσμα γενεών, διαπροσωπικές σχέσεις εφηβεία, εργασία ανεργία, ευθανασία» της Σύνθεσης Κειμένων των μαθητών από την Ελλάδα, την Κύπρο και τον Απόδημο Ελληνισμό, που συμμετείχαν στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα «Βουλή των Εφήβων», ΣΤ Σύνοδος 20002001. Προς τη Βουλή των Εφήβων Η Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων της Βουλής των Εφήβων λειτούργησε σε δύο Τμήματα (Α' και Β') που συνεδρίασαν στις 16,17 και 18 Σεπτεμβρίου 2001. Το Α' Τμήμα συνήλθε σε τρεις συνεδριάσεις, που διήρκεσαν, συνολικά, περίπου 9 ώρες, υπό την προεδρία του Βουλευτού Α' Αθήνας κ. Στέφανου Μανικά και του Βουλευτού Β' Αθήνας κ. Κωνσταντίνου Γείτονα, Α' Αντιπροέδρου της Βουλής. Το Β' Τμήμα συνήλθε σε τρεις συνεδριάσεις, που διήρκεσαν, συνολικά, περίπου 8 ώρες, υπό την προεδρία του Βουλευτή Ευβοίας κ. Δημήτριου Πιπεργιά, με αντικείμενο την εξέταση των θεμάτων που ανήκουν στην αρμοδιότητα της. Στο Α' Τμήμα της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων της Βουλής των Εφήβων συμμετείχαν οι Έφηβοι Βουλευτές Αλεβιζοπούλου Ολυμπία (Νομός Ηλείας), Αναστασιάδου ΓΕΩΡΓΙΑ (Β' Αθήνας), Αντωνίου Δημήτριος Σταύρος (ΠάφοςΚύπρος), Αποστολοπούλου Κωνσταντίνο (Β' Αθήνας), Αρισιάρχου Σοφία (ΛεμεσόςΚύπρος), Ασημής Γεώργιος (Α' Αθήνας), Βαρδουνιώτη ΝαταλίαΑλεξάνδρα (Νομός Κέρκυρας), Βασιλείου Ευφροσύνη (Νομός Φθιώτιδας), Βείζης ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ (Νομός Ευβοίας), Βενετικίδης Αναστάσιος (Α' Θεσσαλονίκης), Γιαννακοπούλου Διονυσία (Α' Αθήνας), Γκονιάρη Βασιλική (Γερμανία), Γκουζος Ευστάθιος (Νομός Μεσσηνίας), Γότση Φωτεινή (Νομός Πρέβεζας), Γούση Ελευθερία (Νομός Μαγνησίας), Γρηγορίου Στεφάνια (Νομός Τρικάλων), ΔΑΡΑΚΗ Αγγελική (Νομός Χανίων), Δασκαλέα Χρυσούλα (Β' Αθήνας), ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΙΔΟΥ Ελισάβετ (Νομός Καστοριάς), Δημητράκου Βασιλική (Β' Πειραιά), Δημητριάδης Γεώργιος (Β' Θεσσαλονίκης), Δημοπούλου Χριστίνα (Νομός Αχαΐας), Δουλάκη Δήμητρα (Β' Πειραιά), ΔΟΥΤΣΙΝΗ Μαρία (Νομός Έβρου), Εβστάτιεβα Ελεονόρα (Νομός Κυκλάδων), ΕΛΑΜΙΝ Ηλίας (Α' Αθήνας), ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ (Νομός Κορινθίας), Ευσταθοπούλου Ερασμία (Νομός Ροδόπης), Ζαφείρης Σταύρος (Επικρατείας), Ζεϊμπέκη Ευγενία (Νομός Κοζάνης), Ζυγούρη Παρασκευή (Νομός Αιτωλοκαρνανίας), ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΟΥ Ελισάβετ (Β' Πειραιά), Ιωάννου Δέσποινα (Νομός Πιερίας), ΚΑΠΟΥΡΑΝΗ Ιωάννα (Β' Αθήνας), Καρβουνιάρη Αικατερίνη (Νομός Αργολίδας), Κατσαλή Έλενα (Β' Αθήνας), Καψή Φωτεινή (Νομός Αχαΐας), Κελιανοπούλου Μαρία (Α' Πειραιά), Κεχαγιάς Βασίλειος (Α' Θεσσαλονίκης), Κοβάνης Αναστάσιος (Νομός Βοιωτίας), Κοντογιάννη Ευαγγελία (Υπόλοιπο Αττικής), Κορακίδη Ιλιάδα (Νομός Αχαΐας), Κοπετέ Μαρία (Β' Αθήνας), ΚΟΥΤΡΟΠΟΥΛΟΣ Παναγιώτης (Αυστραλία), Κουτρούδης Ευστράτιος (Νομός Κοζάνης), Κουτσοδήμου Αλεξάνδρα (Νομός Λαρίσης), Κόφφα Χρυσοστόμη (Νομός Καρδίτσας), ΚΥΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ Στυλιανός (Υπόλοιπο Αττικής), Κύρδη Δήμητρα (Γερμανία), ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΥ Παρασκευή (Α' Θεσσαλονίκης), Κωνσταντινίδης Ευστάθιος (Νομός Κοζάνης), Λαγουδέλης Ανδρέας (Β' Αθήνας), Λαδιάς Σπυρίδων (Νομός Πρέβεζας), Λαλαούνη

Ελευθερία (Α' Πειραιά), Λειβαδίτου Αφροδίτη (Β' Αθήνας), Λεμονίδης Πέτρος (Νομός Κοζάνης), Λίτος Βασίλειος (Νομός Αιτωλοακαρνανίας), Λούβαρη Αργυρώ (Νομός Κυκλάδων), ΜΠΑΤΣΑΛΙΑ ΜαρίαΙωάννα (Β' Αθήνας), ΠΑΠΑΔΕΡΟΥ Μανωλία (Νομός Χανίων), ΠΡΕΒΕΖΙΑΝΟΥ Φωτεινή (Β' Αθήνας), Σπηλιόπουλος Ιωάννης (Υπόλοιπο Αττικής) και Φακός Παναγιώτης (Α' Αθήνας). Στο Β' Τμήμα της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων της Βουλής των Εφήβων συμμετείχαν οι Έφηβοι Βουλευτές Καραμαλλή Αικατερίνη (ΑμμόχωστοςΚύπρος), Λουπεΐδου Κωνσταντίνο Όλγα, (Β' Θεσσαλονίκης), Μανδηλαρά Σοφία (Β' Αθήνας), Μανίσσoglου Κυριακή (Α' Θεσσαλονίκης), Μαρκολέφα Ιωάννα (Νομός Αρκαδίας), Μιλτιάδου Μαριάννα (ΛευκωσίαΚύπρος), ΜΟΥΡΑΤΙΔΟΥ Ελένη (Β' Θεσσαλονίκης), ΜΟΥΧΤΑΡΗΣ Νικόλαος (Επικρατείας), Μπάρπαρ Δανιήλ (Αυστραλία), Μπέλλη Μαρία (Νομός Φθιώτιδας), Μπλέτσου Ευαγγελία (Β' Αθήνας), Μπότσαρη Μαρία (ΛευκωσίαΚύπρος), Μπουζιάνη Παναγιώτα (Νομός Λακωνίας), Ναστούλη Βασιλική (Νομός Λευκάδος), Νικολόπουλος Παναγιώτης (Νομός Μεσσηνίας), Ντάση Ελευθερία (Νομός Έρτας), ΝΤΟΥΖΕΒΙΤΣ Αλεξάνδρα (Νομός Ζακύνθου), Ορφανός Εμμανουήλ (Α' Αθήνας), ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ Αλέξιος (Β' Αθήνας), ΠΑΝΟΗΛΙΑΣ Αθανάσιος (Υπόλοιπο Αττικής), ΠΑΝΤΑΖΗ Αικατερίνη (Β' Αθήνας), Παπαδά Μαρία (Β' Πειραιά), Παπαδοπούλου Δέσποινα του Παναγιώτη (Νομός Σερρών), ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΚΟΥ Ελένη (Β' Πειραιά), Παπαστεργιοπούλου Κωνσταντίνο (Α' Θεσσαλονίκης), Πετροπούλου Αικατερίνη (Α' Αθήνας), Πικραμένου Έφη (ΠάφοςΚύπρος), Πούλακας Ιωάννης (Νομός Μαγνησίας), ΡΑΔΑΙΟΥ Φωτεινή (Β' Αθήνας), Ρεγγής Ευστάθιος (Νομός Κερκύρας), Ρέκκα Πολυξένη (Β' Θεσσαλονίκης), Ρένεσης Νικόλαος (Νομός Μεσσηνίας), Σαββίδου Εύη (ΚερύνειαΚύπρος), ΣΑΛΙΑΡΙΔΟΥ Βαΐα (Νομός Έβρου), Σαλταπίδα Αικα

423

τερίνη (Νομός Τρικάλων), Σιαπλαούρα Ειρήνη (Νομός Ιωαννίνων), Σμιτζή Αικατερίνη (Νομός Ευβοίας), Σιορική Ελένη (Νομός Αιτωλοακαρνανίας), ΣΟΠΙΔΗ Αικατερίνη (Υπόλοιπο Αττικής), ΣΟΥΛΙΟΣ Δημήτριος (Β' Πειραιά), Σταυγιαννουδάκη Μαρία (Α' Αθήνας), ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΚΗ ΜαρίαΧριστίνα (Νομός Ιωαννίνων), ΣΤΕΝΗΜΑΧΙΤΗΣ Αθανάσιος (Β' Αθήνας), Ταξιάρχη Μαρία (Νομός Αχαΐας), ΤΖΑΘΑ Αλίκη (Β' Αθήνας), Τζαμτζής Ιωάννης (Νομός Καβάλας), ΤζήκαΚωστοπούλου Δανάη (Νομός Μαγνησίας), Τζιωτζιος Βασίλειος (Νομός Αργολίδας), ΤΖΩΡΤΖΑΚΗ Χρυσούλα (Νομός Ηρακλείου), Τίγκας ΑχιλλέαςΑπόστολος (Νομός Μαγνησίας), Τιτόνη Ελευθερία (Νομός Σερρών), Τοΰνα Μαγδαληνή (Α' Πειραιά), Τριαντάφυλλου Δήμητρα (Α' Αθήνας), Τσαλουκίδου Δέσποινα (Νομός Δράμας), Τσιφοπούλου Χριστίνα (Α' Θεσσαλονίκης), ΦΕΖΓΚΑ Μαρία (Νομός Αχαΐας), Φραγκιουδάκη Ελένη (Νομός Ηρακλείου), Χαμαλάκη Στυλιανή (Α' Πειραιά), Χαντζιάρης Νικόλαος (Νομός Ιωαννίνων), Χάρλας Βασίλειος (Νομός Ευβοίας), ΧΑΤΖΗΣΩΚΡΑΤΗ Αφροδίτη (Β' Αθήνας), ΧΕΛΜΗΣ Εμμανουήλ (Α' Αθήνας), Χονδρού Αικατερίνη (Νομός Γρεβενών), Χρήστου Γεώργιος (Νομός Μεσσηνίας) και Χριστοδούλου Αθηνά (Σαουδική Αραβία). Στο Α' Τμήμα, κατά τη διάρκεια των συνεδριάσεων το λόγο έλαβαν ο Εισηγητής Έφηβος Βουλευτής Στυλιανός ΚΥΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ και οι Έφηβοι Βουλευτές: Ευστάθιος Γκοΰζος, Αναστάσιος Βενετικίδης, Ελευθερία Γούση, Ευστάθιος Κωνσταντινίδης, Ευφροσύνη Βασιλείου, Ανδρέας Λαγουδέλης, Ευστράτιος Κουτούδης, Μανωλία ΠΑΠΑΔΕΡΟΥ, Παρασκευή ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΥ, Ολυμπία Αλεβιζοπούλου, Γεώργιος Δημητριάδης, Βασιλική Γκονιάρη, Αφροδίτη Λειβαδίτου, Σπυρίδων Λαδιάς, Κωνσταντίνο Αποστολοπούλου, Ιλιάδα Κορακίδη, Ιωάννα Καπουράνη, Χριστίνα Δημοπούλου, Έλενα Κατσαλή, Φωτεινή Καψή, Έλενα ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ, Ηλίας ΕΛΑΜΙΝ,

Δημήτριος Αντωνίου, Παναγιώτης Φακός, Ερασμία Ευσταθοπούλου, Βασιλική Δημητράκου, Ελεονόρα Εβσάτιεβα, Χρυσούλα Δασκαλέα, Γεώργιος Ασημής, Σοφία Αριστάρχου, Βασίλειος Λίτος, Δήμητρα Δουλάκη, Ελισάβετ ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΟΥ, Φωτεινή ΠΡΕΒΕΖΙΑΝΟΥ, Ελισάβετ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΙΔΟΥ, Μαρία ΔΟΥΤΣΙΝΗ, Αγγελική ΔΑΡΑΚΗ, Παναγιώτης ΚΟΥΤΡΟΠΟΥΛΟΣ, Ευαγγελία Κοντογιάννη, Πέτρος Λεμονίδης, Αναστάσιος Κοβάνης, Διονυσία Γιαννακοπούλου, Φωτεινή Γότση, Ευγενία Ζεϊμπέκη, Μαρία Κοπετέ, Χρυσοστόμη Κόφφα, Μαρία Ιωάννα ΜΠΑΤΣΑΛΙΑ, Στεφάνια Γρηγορίου, Αργυρώ Λούβαρη, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Βεΐζης και ΓΕΩΡΓΙΑ Αναστασιάδου. Στο Β' Τμήμα, κατά τη διάρκεια των συνεδριάσεων το λόγο έλαβαν η Εισηγήτρια Έφηβος Βουλευτής Κωνσταντίνο Όλγα Λουπειδου και οι Έφηβοι Βουλευτές: Μαριάννα Μιλτιάδου, Εμμανουήλ ΧΕΛΜΗΣ, Κυριακή Μανίσσολου, Χρυσούλα ΤΖΩΡΤΖΑΚΗ, Δέσποινα Παπαδοπούλου, Κωνσταντίνο Παπαστεργιοπούλου, Αλεξάνδρα ΝΤΟΥΖΕΒΙΤΣ, Δανιήλ Μπάρπαρ, Μαρία Χριστίνα ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΚΗ, Νικόλαος ΜΟΥΧΤΑΡΗΣ, Μαγδαληνή Τούνα, Αικατερίνη Χονδρού, Βασίλειος Τζιωτζιος, Ιωάννα Μαρκολέφα, Αχιλλέας Απόστολος, Τίγκας, Βασιλική Νασοτούλη, Ιωάννης Τζαμτζής, Μαρία Σταυγιαννουδάκη, Δημήτριος ΣΟΥΛΙΟΣ, Αικατερίνη ΣΟΠΙΔΗ, Παναγιώτης Νικολόπουλος, Αθανάσιος ΣΤΕΝΗΜΑΧΙΤΗΣ, Ελένη ΜΟΥΡΑΤΙΔΟΥ, Γεώργιος Χρήστου, Βάϊα Σαλιαριδου, Αθανάσιος ΠΑΝΟΗΛΙΑΣ, Δήμητρα Τριαντάφυλλου, Αλίκη ΤΖΑΘΑ, Αικατερίνη Σαλαπίδα, Εμμανουήλ Ορφανός, Ευαγγελία Μπλέτσου, Αικατερίνη ΠΑΝΤΑΖΗ, Μαρία ΦΕΖΓΚΑ, Ελένη Φραγκιουδάκη, Αικατερίνη Καραμαλλή, Σοφία Μανδηλαρά, Δανάη Τζίκα Κωστοπούλου, Βασίλειος Χάρλας, Εύη Σαββίδου, Μαρία Μπέλλη, Νικόλαος Ρένεσης, Αλέξιος ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ, Έφη Πικραμένου, Μαρία Ταξιάρχη, Φωτεινή ΡΑΔΑΙΟΥ, Ελένη ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ, Αφροδίτη ΧΑΤΖΗΣΩΚΡΑΤΗ και Αικατερίνη Πετροπούλου. Ο Εισηγητής τον Α' Τμήματος της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων Έφηβος Βουλευτής Στυλιανός ΚΥΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ τόνισε τα εξής: «Το πρώτο θέμα που καίει εμένα προσωπικά είναι το θέμα του κοινωνικού ρατσισμού και ιδιαίτερα απέναντι στα άτομα με ειδικές ανάγκες. Ένα φαινόμενο που μένει και μαίνεται στις μέρες μας σε όλο του το μεγαλείο. Και μπορεί, βέβαια, εγώ να αξιώθηκα από το θεό να λάβω την αγάπη του κόσμου, είναι όμως άλλοι άνθρωποι με ειδικές ανάγκες που λαμβάνουν μόνο την αδιαφορία, την απομόνωση και την εγκατάλειψη από ανθρώπους κοινωνικά και ψυχικά απαίδευτους. Και όλοι μας, βέβαια, αντιμετωπίζουμε τον κοινωνικό αποκλεισμό και την αναγκαστική περιθωριοποίηση, που μας επιβάλλει το ανάλγητο πρόσωπο της πολιτείας. Με ποιο τρόπο να αντιδράσουμε; Να φωνάξουμε; Ποιος θα μας ακούσει; Ποιος θα μας δώσει σημασία; Ποιος θα γυρίσει να μας κοιτάξει, παρά μόνο με οίκτο! Πιστεύω, ότι αυτή η στάση μας είναι αντίθετη με τον πολιτισμό μας, που έδωσε τα φώτα του σε όλη την ανθρωπότητα και δίδαξε το πνεύμα της δικαιοσύνης και της ελευθερίας. Δεν ζητάμε πράγματα παράλογα, ζητάμε ό,τι μας ανήκει. Νιώθουμε ότι έχουμε ίσα δικαιώματα και ίσες υποχρεώσεις γιατί πάνω απ' όλα είμαστε άνθρωποι. Και αυτό που ζητάμε είναι να έχουμε τη δυνατότητα να είμαστε ορατοί, να ζήσουμε με αξιοπρέπεια και περηφάνεια. Το ίδιο, δηλαδή, που ζητάνε όλοι οι άνθρωποι, το ίδιο που έχουν ανάγκη όλοι οι νέοι ειδικά στο ξεκίνημα της ζωής τους. Πολλοί, όμως, από αυτούς χάνουν την υπόστασή τους και την αξιοπρέπεια τους μέσα στη σκληρή πραγματικότητα της ζωής. Και έτσι, πολλά παιδιά χωρίς να το καταλάβουν γίνονται θύματα στη μαστίγα των ναρκωτικών, που παρασύρει παιδιά και γονείς σε μια ανελέητη και απάνθρωπη μάχη για επιβίωση. Αξιοπρέπειες

καταρρακώνονται, προσωπικότητες τσακίζονται, μεγαλώνει η βία, η πορνεία, και η επιθετικότητα, διαταράσσονται οικογενειακές σχέσεις. Και που μπορεί να ρίξει κανείς ευθύνες γι' αυτήν την κατάντια; Στην Πολιτεία; Το «τέρας» αυτό των ναρκωτικών είναι σαν τη λερναία ύδρα, που σαν κόβεις το ένα κεφάλι βγαίνει το άλλο, από την άλλη όμως πλευρά, πολλές φορές κωφεύει, μη θέλοντας να δει την πραγματικότητα. Τι έχει κάνει, όμως, η Πολιτεία στο θέμα αυτό; Οι γονείς με τις πράξεις τους και τη συμπεριφορά τους συντελούν πολλές φορές, χωρίς να το καταλάβουν στο αποτέλεσμα αυτό, κυνηγώντας εξουσία και χρήμα. Όταν, όμως, πλέον καταλάβουν ότι το παιδί τους έχει πέσει στην κόλαση των ναρκωτικών, αυτοί με τη σειρά τους, ψυχικά ράκη, προσπαθούν με νύχια και με δόντια να το σώσουν. Και μένουν οι έμποροι ναρκωτικών, αυτά τα ανθρωποειδή που εισχωρούν σε όλα τα κοινωνικά στρώματα, σε όλα τα επαγγέλματα σε όλες τις ηλικίες, κατατρώνοντας σάρκες και πίνοντας αίμα και όλα αυτά, γιατί έχουν ως θεό το χρήμα. Η βία και η εγκληματικότητα έρχεται να συμπληρώσει το πάζλ της σκληρότητας και της απανθρωπιάς, που έχει αναγκάσει σχεδόν όλους και ειδικά εμάς τους νέους, να ζούμε σε μια κοινωνία δίχως φραγμούς, δίχως αξίες και ιδανικά, όπου όλοι και όλα έχουν ισοπεδωθεί στο βωμό του χρήματος, των συμφερόντων και των μικρόψυχων σκοπιμοτήτων. Και αυτό έχει επιφέρει τη βία στην οικογένεια, στα σχολεία, βία στα γήπεδα, στην τηλεόραση. Σε τί άλλες σκοπιμότητες θα φθάσουμε και τι θα υποστούμε ακόμη; Ποιο ανθρώπινο ή θεϊκό χέρι θα βάλει φραγμό σε αυτό το ξέφρενο και απάνθρωπο πολλές φορές σύστημα της βίας, ανθρώπων και λαών; Πόσο ο κόσμος θα αντέξει στην ανασφάλεια, στο φόβο, στη σύγχυση, στην αγωνία; Πόσο θα μειωνόμαστε ως άνθρωποι βιολογικά, αλλά και ηθικά; Πολλοί κάνουν λόγο για την υπογεννητικότητα που μαστίζει τούτο τον ευλογημένο τόπο, για ανύπαρκτα κίνητρα προς τους γονείς, προκειμένου να φέρουν νέους ανθρώπους σε αυτό τον κόσμο. Εύλογα θα αναρωτιόταν, όμως, κανείς. Αξίζει τον κόπο να φέρει κανείς νέα παιδιά σε έναν παράλογο κόσμο; Παιδιά που μαστίζονται από την ανεργία, την εγκατάλειψη της Πολιτείας, την αδιαφορία που συχνά πυκνά συναντούν, σε έναν παράλογο κόσμο, που ενώ θα έπρεπε να προστατεύεται η ζωή, αυτή καταργείται με πολέμους, πυρηνικά και τη μόλυνση του περιβάλλοντος; Σε ένα κόσμο, που ενώ θα έπρεπε να πασχίζουμε να κάνουμε πιο όμορφο και ποιοτικό, ο άνθρωπος με τις επιλογές του και τον τρόπο σκέψης του τον ασχημαίνει και τον υποβαθμίζει. Υποβάθμιση που σχετίζεται άμεσα με το καθημερινό κυνήγι του χρήματος, την καταναλωτική νοοτροπία, τις ανταγωνιστικές σχέσεις, την έλλειψη ελεύθερου χρόνου, την έλλειψη δημιουργικότητας και επικοινωνίας. Σε ένα κόσμο, τέλος, δύο μέτρων και δύο σταθμών, της ανισότητας και της αδικίας που επιτρέπει την ύπαρξη φτωχών και πλουσίων, στερημένων και βολεμένων. Παρ' όλα αυτά θα έλεγε κανείς, ότι αξίζει τον κόπο να ζούμε σε αυτόν τον άσχημο κόσμο, μόνο στην περίπτωση που ελπίζουμε και πιστεύουμε ότι μπορεί να γίνει όμορφος, μόνο αν σκύψει η Πολιτεία ουσιαστικά πάνω από τα προβλήματα, μη λέγοντος λόγια που δεν θα γίνουν ποτέ πράξεις και να παραμερίσουν οι υπεύθυνοι τα προσωπικά τους συμφέροντα, δίνοντας αγώνες, γιατί οι πολιτικοί έχουν τον τρόπο να ακουστούν, είτε με το λόγο, είτε με τα έργα τους. Πρέπει να προσπαθήσουν να κάνουν την αγαπημένη μας Ελλάδα να πάει μπροστά και όχι μόνο στο χρηματιστήριο, αλλά στη συνείδηση και στην ψυχή των πολιτών, γιατί αυτοί έχουν γνώση των προβλημάτων, συνείδηση της κατάστασης και συναίσθηση των ευθυνών τους. Έτσι, ο καθένας ξεχωριστά και όλοι μαζί μπορούμε και πρέπει να αγωνιστούμε για ένα καλύτερο αύριο. Αρχικά, όμως, θα πρέπει να πιστέψουμε σε αυτό με τόλμη, θάρρος, ψυχική δύναμη, υπομονή και επιμονή, να παλέψουμε για να αλλάξουμε

πρώτα τον ίδιο τον εαυτό μας. Ας βάλουμε λίγο στην άκρη τους εγωισμούς και τις μικροπρέπειες, ας νικήσουμε τα πάθη μας και ας γεμίσουμε λίγο παραπάνω την ψυχή μας, με αγάπη, συμπόνια και ευαισθησία. Γιατί ουτοπία δεν είναι να πιστέψουμε ότι μπορούμε να ζήσουμε σε έναν καλύτερο κόσμο, ουτοπία είναι να πιστεύουμε ότι θα μπορεί αυτός να υπάρξει χωρίς τον προσωπικό μας αγώνα». Η Εισηγήτρια τον Β' Τμήματος της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων Έφηβος Βουλευτής Κωνσταντίνο Όλγα Λουπεϊΐδου τόνισε μεταξύ άλλων τα εξής: «Όπως φαίνεται από τη Σύνοψη Κειμένων, πολλούς μαθητές απασχόλησε: 1) το δημογραφικό πρόβλημα. Αυτό αποτελεί ορατή απειλή για την ίδια την ύπαρξη του έθνους μας. Πρόκειται για επακόλουθο του σύγχρονου δυτικού τρόπου ζωής και της οικονομικής δυσχέρειας, δεδομένου ότι στην ελληνική κοινωνία, για το μεγάλωμα ενός παιδιού, χρειάζονται επιπλέον των άλλων εξόδων και κονδύλια, για ιδιωτική εκπαίδευση και παραπαιδεία, ιδιωτική περίθαλψη ή για να σπουδάσει ένα παιδί σε άλλη πόλη ελλείψει εστιών. Απόρροια του φαινομένου είναι η μείωση και γήρανση του πληθυσμού, η μείωση του στρατού, η επιβάρυνση της οικονομίας και η διόγκωση του ασφαλιστικού, με την αναλογία εργαζομένων συνταξιούχων να φτάνει στο δημόσιο τομέα το ένα προς ένα, καθώς και η εγκατάλειψη της υπαίθρου και η αποδυνάμωση της αγροτικής οικονομίας. Προτάθηκε να δοθούν οικονομικά κίνητρα, να πολεμηθεί η παραπαιδεία, να γίνουν έργα υποδομής στην περιφέρεια και να γίνονται διευκολύνσεις στις εργαζόμενες ή άνεργες μητέρες.

425

2) Ο ρατσισμός. Καταδικάστηκε από όλους μας και σε όλες του τις μορφές, παρατηρήθηκε, ωστόσο, ότι η κοινωνία μας είναι ρατσιστική, αφού έχει προβλέψει μόνο τις ανάγκες των αρτιμελών, των οικονομικά και κοινωνικά εύρωστων, όσων έχουν πρόσβαση στα αστικά κέντρα και τα τεχνολογικά επιτεύγματα, αλλά και είναι ομόδοξοι. Είναι απτή πραγματικότητα το γεγονός, ότι το φαινόμενο αυτό αποτελεί τροχοπέδη για την ουσιαστική ανάπτυξη και πρόοδο της κοινωνίας, αφού οι κοινωνικές ανισότητες προκαλούν μια σειρά από αλυσιδωτές αντιδράσεις, όπως εξεγέρσεις, εγκληματικότητα, δημιουργία ομάδων γκέτο και πτώση του μέσου βιοτικού επιπέδου. Οι Έλληνες πολιτικοί οφείλουν να απαιτήσουν την εφαρμογή των κανόνων του διεθνούς δικαίου όχι μόνο τύποις, αλλά και στην ουσία τους. Αν οι καθιερωμένοι κανόνες δεν είναι δίκαιοι, αλλά υποστηρίζουν τους ισχυρούς, πρέπει να αλλάξουν. Εμείς οι νέοι δεν επιθυμούμε να εμπλακεί η Ελλάδα στρατιωτικά σε ένα ανίερο πόλεμο. 3) Η βία. Σε εσωτερικό επίπεδο προβάλλει στις μέρες μας επιτακτική η ανάγκη να βρεθεί μια ισορροπία ανάμεσα στις προσπάθειες για διατήρηση της δημόσιας ασφάλειας και στην προστασία της ουσιαστικής δημοκρατίας, της λαϊκής κυριαρχίας και των ατομικών δικαιωμάτων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν τα φαινόμενα βίας σε σχολικούς χώρους, τα οποία έγιναν αφορμή για την περιφρούρηση των σχολείων από ιδιωτικούς ή μη αστυνομικούς. 4) Ο εθελοντισμός. Επισημάνθηκε επίσης, ότι ο εθελοντισμός αποτελεί πολιτική πράξη, ικανή να συμβάλει στην επίλυση προβλημάτων, χωρίς ωστόσο αυτό να μειώνει τις ευθύνες τις Πολιτείας για τα προβλήματα του τόπου. 5) Στα κείμενα των συναδέλφων μου διαφαίνεται, ότι οι νέοι θέλουν να ληφθούν αυστηρά μέτρα κατά της τρομοκρατίας. Ωστόσο, ποιοι θεωρούνται τρομοκράτες και πώς θα διασφαλιστεί ότι δεν θα επωφεληθούν οι πολιτικά ισχυροί και όσοι ελέγχουν ή υποκινούν τις αποφάσεις, ώστε να μη κινδυνεύσει η δημοκρατία; Ίσως ο κίνδυνος να θεωρηθεί κάποιος τρομοκράτης γιατί απλά συμμετέχει σε διαδηλώσεις να είναι

μεγαλύτερος από αυτόν της τρομοκρατίας, αφού για τους Έλληνες η ζωή και η ελευθερία είναι αγαθά που η αξία τους θεωρείται κατά το Ρήγα Φεραίο «συγκρίσιμη». 6) Το ασφαλιστικό, ως κοινωνικό θέμα ουσιαστικής σημασίας, απασχολεί τους νέους. Οι Έφηβοι Βουλευτές αξιώνουν να υπάρχει ασφάλεια και δωρεάν περίθαλψη για όλους. Επίσης, προτείνεται η διμερής χρηματοδότηση για τους ιδιωτικούς υπαλλήλους από το Κράτος και τους εργοδότες. Κρίνεται απαραίτητο οι μητέρες να έχουν τις απαραίτητες διευκολύνσεις, όπως διετή άδεια μητρότητας, μικρότερο όριο συνταξιοδότησης». Οι προαναφερόμενοι Έφηβοι Βουλευτές, διατύπωσαν απόψεις επί των θεμάτων της Σύνοσης Κειμένων αρμοδιότητας της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων καθώς και προτάσεις επί των θεμάτων αυτών. Οι Έφηβοι Βουλευτές από το Α' Τμήμα: Ελευθερία Γούση, Ευστάθιος Κωνσταντινίδης, Ευφροσύνη Βασιλείου, Μαρία ΔΟΥΤΣΙΝΗ, Μαρία Κοπετέ, Ιλιάδα Κορακίδη και Κωνσταντίνο Αποστολοπούλου διατύπωσαν προτάσεις, που δεν περιλαμβάνονται στη Σύνοση Κειμένων. Οι νέες αυτές προτάσεις, μετά από ψηφοφορία, έγιναν δεκτές ή απορρίφθηκαν, κατά πλειοψηφία, όπως αναφέρεται αναλυτικά στην Έκθεση της Επιτροπής. Οι Έφηβοι Βουλευτές από το Β' Τμήμα: Παναγιώτης Νικολόπουλος, Κωνσταντίνο Λουπεΐδου, Κυριακή Μανίσογλου, Αλίκη ΤΖΑΘΑ, Εμμανουήλ Ορφανός, Μαρία ΦΕΖΓΚΑ και Αθανάσιος ΣΤΕΝΗΜΑΧΙΤΗΣ διατύπωσαν προτάσεις, που δεν περιλαμβάνονται στη Σύνοση Κειμένων. Οι νέες αυτές προτάσεις, μετά από ψηφοφορία, έγιναν δεκτές, κατά πλειοψηφία, όπως αναφέρεται αναλυτικά στην Έκθεση της Επιτροπής. Στη συνέχεια, τα θέματα «Δημογραφικό πρόβλημα υπογεννητικότητα, ρατσισμός, εθελοντισμός, βία εγκληματικότητα, κοινωνική πρόνοια ασφάλιση, υγεία νοσοκομεία, ναρκωτικά, άστεγοι, αγωγή υγείας, κάπνισμα, αλκοόλ, αμβλώσεις, AIDS, ανύπαντρες μητέρες, οικογένεια χάσμα γενεών, διαπροσωπικές σχέσεις εφηβεία, εργασία ανεργία, ευθανασία» της Σύνοσης Κειμένων των μαθητών από την Ελλάδα, την Κύπρο και τον Απόδημο Ελληνισμό, έγιναν δεκτά, κατά πλειοψηφία, κατ' αρχήν, κατά πρόταση και στο σύνολο τους, από το Α' και Β' Τμήμα. Το Α' Τμήμα απέρριψε, κατά πλειοψηφία, το θέμα «Ευθανασία». ΕΚΘΕΣΗ Η Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων της Βουλής των Εφήβων, κατά την εξέταση των θεμάτων «Δημογραφικό πρόβλημα υπογεννητικότητα, ρατσισμός, εθελοντισμός, βία εγκληματικότητα, κοινωνική πρόνοια ασφάλιση, υγεία νοσοκομεία, ναρκωτικά, άστεγοι, αγωγή υγείας, κάπνισμα, αλκοόλ, αμβλώσεις, ΑΠ)8, ανύπαντρες μητέρες, οικογένεια χάσμα γενεών, διαπροσωπικές σχέσεις εφηβεία, εργασία ανεργία, ευθανασία» της Σύνοσης Κειμένων των μαθητών από την Ελλάδα, την Κύπρο και τον Απόδημο Ελληνισμό, που συμμετείχαν στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα «Βουλή των Εφήβων», ΣΤ' Σύνοδος 2000 2001, αφού έλαβε υπόψη τις αγορεύσεις των Εισηγητών Στυλιανού Κυμπουρόπουλου (Α' Τμήμα) και της ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Όλγας Λουπεΐδου (Β' Τμήμα), καθώς και των μελών της αποδέχθηκε τα παραπάνω θέματα και τις προτάσεις της Σύνοσης Κειμένων ως ακολούθως:

426

1. Το Τμήμα Α' αποδέχθηκε τα παραπάνω θέματα, κατ' αρχήν, κατά πρόταση, ως και στο σύνολο τους, κατά πλειοψηφία, εκτός από το θέμα «Ευθανασία» και εισηγείται την ψήφιση τους από τη Βουλή των Εφήβων με την προσθήκη των παρακάτω προτάσεων, που έγιναν από τους Έφηβους Βουλευτές κατά τη συζήτηση στην Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων (Α' Τμήμα): 1. Ίδρυση συμβουλευτικών κέντρων για νέους και γονείς (κατά πλειοψηφία). 2. Δημιουργία ανοικτών γραμμών επικοινωνίας για νέους από κοινωνιολόγους ψυχολόγους, με σκοπό την καθοδήγηση τους (κατά πλειοψηφία). 3. Λειτουργία σεμιναρίων προστασίας

από μεσογειακή αναιμία (κατά πλειοψηφία). 4. Καθιέρωση υποχρεωτικής αιμοδοσίας μία φορά το χρόνο για όσους έχουν την απαραίτητη υγεία (κατά πλειοψηφία). 5. Καθιέρωση καθημερινά της διαφήμισης της αιμοδοσίας (κατά πλειοψηφία). 6. Καθιέρωση προγραμματισμού διαρκούς και συνεχούς εξόδου στην επαρχία της κινητής μονάδας αιμοδοσίας (κατά πλειοψηφία). 7. Χορήγηση επιδόματος στην αγρότισσα (κατά πλειοψηφία). 8. Θέσπιση μέτρων εναντίον όσων προωθούν την παιδική πορνογραφία, ιδία μέσω Internet (κατά πλειοψηφία). 9. Δημιουργία συλλόγου στήριξης της ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία (κατά πλειοψηφία). 10. Αύξηση ειδικών μονάδων αντιμετώπισης του πόνου σε ασθενείς με νόσο τελικού σταδίου (κατά πλειοψηφία). 11. Δημιουργία υπηρεσίας για την πάταξη του παράνομου εμπορίου οργάνων (κατά πλειοψηφία). Δεν έγιναν δεκτές οι προτάσεις των Εφήβων Βουλευτών για: 1. Σύσταση Υπουργείου Οικογένειας. 2. Μέριμνα για οικονομική και τεχνική υποστήριξη νέων ανθρώπων. 3. Εφαρμογή σχεδίου «Τράπεζα γης». 4. Ενίσχυση των αθίγγανων (με σκοπό την αναβάθμιση του βιοτικού τους επιπέδου). 5. Θέσπιση σε όλους δωρεάν περίθαλψη και σύνταξη για όλους τους εργαζόμενους. II. Το Τμήμα Β' αποδέχθηκε, τα παραπάνω θέματα της Σύνοψης Κειμένων, κατ' αρχήν, κατά πρόταση, ως και στο σύνολο τους, κατά πλειοψηφία, ενώ απέρριψε, κατά πλειοψηφία, τις ακόλουθες προτάσεις της Σύνοψης Κειμένων, αρμοδιότητας της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων: 1. Ελληνοποιήσεις μεταναστών. 2. Μισθό στις νοικοκυρές. 3. Επίδειξη επιείκειας προς τους νέους για βίαιες συμπεριφορές τους. 4. Περίφραξη, περιφρούρηση των σχολείων με αύξηση περιπολιών της Δημοτικής Αστυνομίας και επαγρύπνηση των καθηγητών. 5. Κατάργηση των σωφρονιστηρίων ανηλίκων. 6. Αύξηση των αμοιβών των γιατρών και του νοσηλευτικού προσωπικού. 7. Αποποινικοποίηση ορισμένων κατηγοριών ναρκωτικών ουσιών. 8. Απαγόρευση πωλήσεως τσιγάρων και χρήση αλκοόλ σε παιδιά ηλικίας κάτω των 18 ετών. 9. Όχι διαζύγιο ή διάλυση της οικογένειας όταν τα παιδιά είναι κάτω των 15 ετών. 10. Κατάργηση αναμορφωτηρίων. 11. Ίδρυση πρότυπων ιδρυμάτων αγωγής με εξειδικευμένο προσωπικό. 12. Αυστηρή τιμωρία στους βάνουσους γονείς και εισαγωγή των παιδιών σε ειδικά ιδρύματα αγωγής. 13. Περιορισμός του αριθμού εισακτέων σε ΑΕΙ και ΤΕΙ. 14. Φορολογική επιβάρυνση των εισαγωγών. 15. Πράσινη κάρτα στους αλλοδαπούς. 16. Έλεγχος των εισακτέων σε σχολές που παρουσιάζουν επαγγελματικό κορεσμό. 17. Επιβολή φόρου που θα ονομάζεται «φόρος ανέργων». 18. Δεύτερη 24μηνη αμειβόμενη θητεία στο Στρατό. Και εισηγείται την ψήφιση τους από τη Βουλή των Εφήβων, όπως ανωτέρω διαμορφώθηκαν και με την προσθήκη των παρακάτω προτάσεων, που έγιναν από τους Έφηβους Βουλευτές κατά τη συζήτηση στην Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων (Β' Τμήμα): 1. Καθιέρωση προβολής από τα Μ.Μ.Ε. του δημογραφικού προβλήματος (κατά πλειοψηφία) 2. Η ασφάλιση των ιδιωτικών υπαλλήλων να βαρύνει το Κράτος και τους εργοδότες (κατά πλειοψηφία). 3. Δημιουργία πολλών εθελοντικών οργανώσεων με σκοπό να προσφέρουν στην Ολυμπιάδα του 2004. (κατά πλειοψηφία). 4. Προστασία των εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα από τις απολύσεις (κατά πλειοψηφία). 5. Χορήγηση επιδόματος στους άνεργους για όλο το διάστημα της ανεργίας (κατά πλειοψηφία). 6. Δημιουργία εθελοντικών ομάδων, με σκοπό τη φύλαξη παιδιών, των οποίων οι γονείς εργάζονται, (κατά πλειοψηφία). 7. Δημιουργία εθελοντικών ομάδων, με κοινό τους ενδιαφέρον την προστασία του περιβάλλοντος (δενδροφυτεύσεις, συλλογή απορριμμάτων από τους δρόμους κ.λπ.). (κατά πλειοψηφία). 8. Σχεδιασμός και εφαρμογή Εθνικού Σχεδίου Στήριξης

και Ενσωμάτωσης των κοινωνικών ομάδων που πλήττονται. (κατά πλειοψηφία). 9. Καθιέρωση επισκέψεων μαθητών σε κέντρα αποτοξίνωσης. (κατά πλειοψηφία). 10. Δημιουργία προαιρετικών καλοκαιρινών επιδοτούμενων προγραμμάτων στα γυμνάσια και λύκεια της Χώρας, ουτως ώστε να δίνεται η δυνατότητα μερικής απασχόλησης σε όσους μαθητές επιθυμούν να παρακολουθήσουν σε επιλεγμένες ιδιωτικές ή δημόσιες επιχειρήσεις (κατά πλειοψηφία). 11. Οι δήμοι να είναι υπεύθυνοι για τους άστεγους και να ελέγχονται από τις περιφέρειες (κατά πλειοψηφία). 12. Επιμέλεια από το Κράτος της μονογονεϊκής οικογένειας στις περιπτώσεις που η άλλη πλευρά δεν είναι συνεπής στις υποχρεώσεις της χωρίς γραφειοκρατικές διαδικασίες. 13. Νομική στήριξη στα παιδιά διαλυμένων οικογενειών (κατά πλειοψηφία), Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ Α' ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Α' ΑΘΗΝΑΣ Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ Β' ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΕΥΒΟΙΑΣ.